

Điên

Contents

Điên	2
1. Chương 1: An An	2
2. Chương 2: Lương Viên	5
3. Chương 3: Lương Cảnh Phàm	9
4. Chương 4: Nữ Phụ	13
5. Chương 5: Ghen Tuông	15
6. Chương 6: Gặp Gỡ	18
7. Chương 7: Là Vậy Đây	22
8. Chương 8: Vượt Tường*	26
9. Chương 9: Bắt Gặp	28
10. Chương 10: Thoả Hiệp	31
11. Chương 11: Thay Đổi	34
12. Chương 12: Nhị Thiếu	37
13. Chương 13: Anh Em	40
14. Chương 14: Không Yêu	43
15. Chương 15: Quyết Đoán	45
16. Chương 16: Gặp Chuyện	50
17. Chương 17: Bị Thương	54
18. Chương 18: Đóng Máy	56
19. Chương 19: Chăm Sóc	61
20. Chương 20: Nấu Cơm	63
21. Chương 21: Ông Chú Tôi”	65
22. Chương 22: Bắt Gặp	68
23. Chương 23: Tiến Triển	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25: Chương 25	77
26. Chương 26: Chương 26	80
27. Chương 27: Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29: Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31: Chương 31	100
32. Chương 32	104
33. Chương 33	108
34. Chương 34	111
35. Chương 35	113
36. Chương 36	118
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	127
40. Chương 40: Chương 40	131
41. Chương 41: Chương 41	133

42. Chương 42: Chương 42	136
43. Chương 43: Chương 43	142
44. Chương 44: Chương 44	144
45. Chương 45	147
46. Chương 46	151
47. Chương 47	156

Điên

Giới thiệu

Xoay quanh về Lô Vi cảm thấy vô cùng hoang mang vì cô chị em xinh đẹp đánh đá của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien>

1. Chương 1: An An

Trích dẫn: Vừa quay xong hợp đồng quảng cáo mới, An An vừa mặt dày năn nỉ, vừa la lối om sòm đòi Lisa cho nghỉ buổi trưa, cô xoa tung tóc, vắt chéo khăn lụa, đeo kính râm lên, tới khu phố trung tâm xa xỉ nhất thành phố mua sắm.

Trời đang độ cuối thu, nhưng cô thì vô cùng vội vàng, ba tháng rồi chưa dạo phố, nên cô gần như đang càn quét toàn bộ cửa hàng, tiền nhanh chóng rơi mất một phần năm.

An An nhìn lướt qua màn hình di động hiển thị số dư tài khoản mà ngân hàng gửi tới, miệng hơi nhếch lên.

Không phải quần áo trong cửa hàng này đắt, mà do lương của cô quá thấp.

Ra khỏi hàng quần áo, cô chợt nhìn thấy cửa tiệm bán đồ nội thất.

Lúc hứng khởi, An An cũng giống hết như các cô gái bình thường khác, miễn là có thời gian rảnh để dạo chơi, thì cô sẽ chẳng thấy mệt chút nào. Huống hồ, gần đây cô quả thật có ý định chuyển nhà.

Tục ngữ có câu “nét chữ như nét người”, nhiều lúc, nội thất căn nhà cũng phản ánh ý nghĩa tương tự.

An An không hề thích phong cách nội thất giản dị, trang nhã, kiểu xa hoa, tiện nghi đầy đủ mới hợp ý cô.

Nhìn một bộ giường ngủ kiểu Âu trông khá ưng ý, An An vừa hỏi giá, vừa khoanh tay đứng bên giường, âm thầm lè lưỡi trong lòng, bỗng dừng nghe thấy một giọng nói yêu kiều vang lên: “Cảnh Phàm, anh thấy chiếc giường này thế nào?”

Cô đang hơi suy tư, nghe thấy câu nói rõ ràng ấy, còn tưởng rằng người nói đang ở ngay sau lưng, xoay lại mới thấy hoá ra cách một tấm vách. Định thần lại, An An toan hỏi lại người bán hàng, nào ngờ bấy giờ mới phát hiện ra, cô bán hàng thấy cô ngây người, bèn chuyển sang phục vụ khách hàng khác ở khu trưng bày.

Vì mức giá quá cao, nên rốt cuộc sau một hồi cân nhắc, cô quyết định không mua nữa, thừa dịp người bán hàng không để ý, cô liền chuồn thẳng, đỡ phải giữ dáng vẻ chần chừ keo kiệt mãi không mua hàng.

Rời khỏi khu trưng bày, lúc đi ngang qua khu bên cạnh, bên trong ngẫu nhiên văng ra giọng nói đàn ông trầm thấp: “Ừ, em thích là được.”

An An bước thêm vài bước, rồi chợt đứng hẳn lại.

Cô xoay người nhìn thoáng vào trong, cô gái mảnh mai yếu điệu đứng sóng vai bên chàng trai dáng người cao lớn, điệu bộ tuy phóng khoáng nhưng vô cùng chín chắn vững vàng, giống hệt bóng lưng cao ồi buổi sáng khi anh ta rời khỏi nhà.

Nhìn cảnh này, phản ứng của An An chỉ là, nhẹ nhún đôi mày sao cho thật duyên dáng.

Đúng lúc người bán hàng ban nãy tiến lại hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô có thích bộ giường ngủ đó không?”

An An bước trở vào khu trưng bày ngay trước khi hai người họ xoay đi chỗ khác, hững hờ nhìn qua nhãn hiệu từng loại nội thất, mắt dán vào hoa văn tím trắng trên giường.

Phải có quan hệ gì thì mới có thể cùng nhau đi đặt mua đồ nội thất đây nhỉ?

Lát sau, An An thốt giọng mỉa mai: “Cái này tôi cũng muốn.”

*

Buổi chiều có buổi quay quảng cáo mỹ phẩm, đã sắp tới giờ rồi, ngay cả siêu sao Hứa Vận cũng tới phòng trang điểm, thế mà An An vẫn chẳng thấy mặt mũi đâu!

Lisa gọi đi gọi lại vẫn không có người nhắc máy, chỉ đành điên tiết mắng mỗ xỉ vả liên tục, mắng xong An An rồi lại quay sang mắng chính mình, có phải mày không biết tính cách của con bé ngốc đó đâu! Mày đúng là điên rồi, nhìn con bé nài nỉ hết lần này tới lần khác liền chấp nhận cho nghỉ, có phải mày chưa từng thấy nó nũng nịu, chưa từng thấy nó la lối om sòm đâu!

Đang tự mắng mình, nghe thấy thang máy kêu “ting ting”, Lisa vô thức nhìn sang, mắt liền sáng lên, sải nhanh tới, vừa tóm chặt lấy người vừa kéo lại gần, khiển trách: “Sáng nay lúc xin nghỉ em hứa hẹn thế nào hả? Em xem bây giờ là mấy giờ rồi? Nếu không phải chiều nay chị lo lắng nên tạt qua xem, thì em cứ trễ hẹn kiểu này, còn chẳng phải sẽ bị người ta đuổi cho sao! Quảng cáo lớn thế này em cũng không để tâm, em còn muốn thành công nữa không hả?”

An An trông giống hệt như khi dạo phố lúc trưa, vẫn đang đeo kính râm, mặc quần bò, áo sơ mi trắng giản dị, khăn quàng màu xanh lam, vài ba nhân viên ở bên cạnh liếc cô, tuy không nổi tiếng lắm, nhưng phong cách trông cũng khá ổn đấy chứ.

Chỉ có mình Lisa nhìn thấy là bức bối, An An cướp lời: “Tóm lại em cũng đã muộn đâu? Chị dài dòng thêm nữa thì mới muộn thật đấy!”

Cho tận đến lúc vào phòng trang điểm, Lisa vẫn chưa hết tức, song e ngại Hứa Vận đang hoá trang ở bên cạnh, cô ta và An An không cùng công ty, đành phải nén giận, cầu nhàu: “Gặp phải đứa không nên thân như em, sớm muộn gì cũng khiến chị tức chết!”

Từ lúc vào nghề, Lisa vẫn luôn là người quản lý của An An, thực ra bình thường Lisa hoàn toàn không phải người dễ nhường nhịn ai, trong tay chị ta có vài ba nghệ sỹ, người xuất sắc nhất hiện giờ cũng là ngôi sao hạng hai, so với An An thì triển vọng hơn rất nhiều, nhưng bọn họ hề thấy Lisa là co lại như thể chuột thấy mèo vậy.

Chỉ có mình An An là không sợ điệu bộ “ngự tỹ”* này, cư xử tùy ý, cứng mềm đều không xong, luôn khiến Lisa phải đau đầu, lần nào cũng phải cam chịu.

*Ngự tỹ: Là từ thường để chỉ những cô gái bề ngoài trông trẻ trung, nhưng

tính cách thì vô cùng mạnh mẽ, chín chắn, có phần già trước tuổi.

Ngồi cạnh Hứa Vận là một diễn viên hạng ba, cô ta đã tới từ lâu, hoá trang xong xuôi hết thấy, đang ngọt ngào chuyện phiếm với Hứa Vận, thấy An An bước vào bèn ngừng câu chuyện.

Lisa cảm thán xong, An An cũng coi như nghe tai nọ lọt tai kia, ngồi xuống bàn, đợi nhân viên tới trang điểm. Hứa Vận nghe thấy vậy bèn cười khúc khích, để mặc cho nhân viên vẽ mi, hơi quay lại bảo quản lý của mình: “Linda à, chị xem người ta kia, tùy hứng thế nào cũng có người quan tâm để ý, chừng nào thì chị cũng sẵn sóc em như thế vậy?”

Linda ra chiều hòa theo, vỗ nhẹ vai Hứa Vận, nói: “Phim mới của em vừa ra rạp đã cháy vé, cần gì tới chị để tâm chứ? Nếu đặt hết công sức lên người em như thế, vậy mấy con bé mới vào nghề của chị biết tính thế nào đây?”

Hứa Vận eo ọt cười cười: “Hoá ra là thế à!”

Cô diễn viên hạng ba ngồi bên cạnh đương nhiên tỉnh khôn, mới nghe liền hiểu ra ngay ẩn ý, Hứa Vận đang ghét cái cô An An chẳng có tên tuổi gì, không chỉ tới muộn, mà còn bày ra điệu bộ thờ ơ, đã vậy lại chẳng thêm chủ động tới bắt chuyện với ngôi sao lớn, lòng hư vinh không được thoả mãn, cho nên mới mở miệng châm chọc đôi câu.

Mọi người nhìn sang An An, thấy cô vẫn im lặng, nhìn thẳng về phía trước, để nhân viên hoá trang trang điểm giúp, ngay cả cô diễn viên hạng ba cũng giả bộ như chưa nghe thấy gì, cúi xuống lấy hộp phấn dặm thêm vào mặt.

Tới khi trang điểm xong xuôi rồi, An An mới nhìn vào gương, nhoẻn cười tươi tắn: “Đám diễn viên làng nhàng không tiếng tăm gì như chúng ta đúng là chẳng bao giờ bằng các đại minh tinh giỏi giang chừng chạc.”

Hứa Vận cứ ngỡ An An đang e dè nể nang, nhẫn nhịn chịu đựng, toan mỉm cười nói câu khiêm tốn, nào ngờ lại thấy An An thốt: “Mấy vị đại minh tinh ấy à, quen việc dùng kinh nghiệm trên giường để giành lấy thứ mình muốn rồi, đâu giống như chúng ta, vừa muốn nổi tiếng vừa muốn giữ mình trong sạch, mò mẫm bao năm, ngoại trừ cái thân trong sạch ra, thì những thứ như danh tiếng hay cháy vé đều chẳng giành được, lại còn uống công quản lý phải quan tâm.”

Hứa Vận và quản lý Linda tức khắc biến sắc.

Linda vừa nhắc tới việc bộ phim mới của Hứa Vận bán cháy vé, tuy rằng Hứa Vận đóng khá tốt, nhưng trong nghề ai tinh ý cũng biết, ban đầu khi Hứa Vận tranh vai với một ngôi sao khác, biểu hiện của cả hai đều ngang nhau, thậm chí Hứa Vận còn kém tài hơn một chút, nhưng cô ta đưa được đạo diễn lên giường, thế là giành được vai nữ chính.

An An chẳng thèm kiêng dè, vén thẳng bức màn đẹp đẽ lên, lộ ra ẩn tình dơ bẩn, khiến Hứa Vận tức tới nổi dợm nhảy dựng lên, Linda nhanh tay nhanh mắt dè vai cô ta lại, nhân viên hoá trang vốn đông tai nghe trộm, không cần thận run tay, vẽ mi chệch thẳng lên tận trán.

Hứa Vận nhìn chằm chằm vào trán mình trong gương, mặt mũi suýt thì cau có vằn vẹo, song dù sao vẫn là người lâu năm trong nghề, vừa nín nhịn không nổi cơn trước mặt mọi người, vừa phất tay ra hiệu làm lại.

Cô diễn viên hạng ba theo dõi tình hình mà hoa mắt chóng mặt, trước giờ cô ta chưa từng thấy diễn viên hạng dưới lại dám khiêu khích ngôi sao hạng trên như vậy, nói trắng ra là, trong giới này liệu có mấy người trong sạch? Dù bản thân cô ta là ngôi sao hạng ba, nhưng cũng không phải hề thích là leo được lên giường người khác, biết bao người chật vật mãi mới lên được hạng ba, trong số ấy, nếu ai còn thủ thân được như ngọc thì đúng là chuyện khôi hài.

Nhưng ban nãy nghe An An nói năng hùng hồn, đáng vẻ lại khinh khỉnh như vậy, thật khiến cô ta tin sái cổ.

Quả nhiên những chuyện thế này khó mà giả bộ.

Nhìn thấy phản ứng của Hứa Vận, Lisa bèn giương mắt cảnh cáo, nhưng An An chỉ hừ lạnh, coi như không thấy.

Thực ra chuyện hại mình hại người này, đối với An An mà nói, cùng lắm thì chỉ coi như đại minh tinh không thêm để tâm đến đám tiểu bối mà thôi.

Buổi quay quảng cáo lần này cung cấp phục trang riêng, do thời gian hóa trang khá lâu, sợ rằng trang phục bị nhàu nát, nên bọn họ phải hóa trang trước rồi mới thay quần áo.

Sợ đám ngôi sao xấu hổ e ngại, nhóm nhân viên hóa trang làm xong xuôi đều ra ngoài, chỉ còn lại người đại diện hoặc trợ lý mà thôi.

Thay trang phục xong xuôi xong, Hứa Vận thực sự ngứa mắt điệu bộ lười biếng tự đắc của An An, nhìn quanh quần không có ai, bèn giương ánh mắt khinh thường cất giọng dè bĩu: “Giả bộ trong sạch gì chứ, bản thân là loại hàng nào còn không biết sao? Đã làm kỹ nữ còn định lập đền thờ trình tiết, cô tưởng rằng người khác không nhìn thấy bộ dạng phóng đảng của cô sao?”

Dứt lời, vui sướng kéo váy đi ra ngoài.

An An nhìn chằm chằm vào bộ váy rườm rà của cô ta, mắt ánh vẻ gian manh.

*

Phòng cảnh đã chuẩn bị xong, do công ty muốn làm nổi bật đặc điểm sang trọng, trang nhã lại năng động của sản phẩm mỹ phẩm, nên mới cất công tìm tới ba nghệ sỹ, một đại minh tinh, hai ngôi sao kém hơn chút, ba người họ hợp lại, đoán chừng sức ảnh hưởng cũng cao hơn nhiều.

Lúc lên bục, Hứa Vận đi giữa, An An và cô gái còn lại đi bên cạnh, chậm hơn vài bước, một mình An An tay chống nạnh, ngẩng đầu, mỉm cười duyên dáng, bình tĩnh theo sau, đi được nửa đường, chân phải cô chột treo, lão đạo nghiêng ngả, bất chợt dẫm thẳng vào vạt váy của Hứa Vận.

An An cất bước vừa khéo trùng với lúc Hứa Vận bước chân, Hứa Vận lại đang mặc đồ hở nửa ngực, vừa dậm bước, cả bộ ngực mềm mại lộ hẳn ra ngoài, đôi nhũ hoa run rẩy lay động...

2. Chương 2: Lương Viễn

Trích dẫn: Hứa Vận ngây dại nhìn bộ ngực lồ lộ của mình, song thoát cái giương đôi mắt sắc, lập tức nhấc chiếc váy đang trễ tới rốn lên che ngực. Có điều động tác của cô ta có nhanh hơn nữa thì cũng không kịp phản ứng mau lẹ của đám phóng viên, ánh đèn loang loáng chớp lên liên hồi.

Hứa Vận dẫu gì cũng không phải dạng ăn không ngồi rồi, lập tức điều chỉnh lại vẻ mặt, bày ra bộ dạng sắp khóc tới nơi, một tay ôm ngực một tay chỉ thẳng vào An An: “Cô cố ý! Cô cố ý giẫm lên váy tôi, khiến tôi bê mặt! Nhất định vì ban nãy ở phòng hóa trang, cô giận tôi không nhường đồ trang sức cho phải không?”

An An thừa dịp cô ta la lối, âm thầm tiến lên trước một bước, phần ngực áo vừa khéo vào đúng tầm với tay của Hứa Vận, tiếp đó nét mặt cô thoát thay đổi, một tay nhanh nhẹn đề cánh tay đang gờ của Hứa Vận xuống, một tay giật mạnh váy của mình.

Xung quanh nhất thời im lặng như tờ, rồi lập tức bùng nổ ầm ĩ.

Im lặng là bởi không ngờ cô diễn viên này cũng bị “lộ hàng”, ầm ĩ là bởi, hóa ra bên trong vẫn còn bộ váy lót! Chưa nói tới chỗ nhạy cảm, ngay cả chút ít da thịt cũng chẳng lộ ra!

An An hành động nhanh nhẹn, xuống tay chuẩn xác, từ lúc Hứa Vận buông giọng chỉ trích đến lúc váy cô rơi xuống đất chắc chỉ bằng thời gian ánh đèn lóe lên, đến lúc ai nấy đều định thần lại, An An cũng đang ôm ngực, mặt hiện vẻ vô cùng khiếp sợ.

Hứa Vận ngây ra, An An tiên hạ thủ vi cường, cất giọng mềm mỏng nhưng rõ ràng, tỏ ra ngạc nhiên khó lòng tin nổi: “Hứa Vận, tôi kính trọng chị nên mới xưng em gọi chị, sao chị lại có thể hẹp hòi với đám tiểu bối chúng tôi như vậy? Tôi bất cẩn giẫm nhầm vào váy chị, chị liền không để tôi kịp hồi lỗi đã lập tức lột váy tôi ra?”

Hứa Vận tức trắng mặt: “Cô ngậm máu phun người! Rõ ràng chính cô tự lột váy mình ấy!”

“Nhiều máy quay chĩa vào như vậy, tôi lại tự cởi váy mình ra? Tôi coi cô là tiền bối, vốn định chịu nhịn, cô làm vậy có phải quá dễ tiện rồi không?”

“Tôi đâu có lộn...” Hứa Vận toan tiếp tục, liền bị Linda cầm theo áo khoác, vội vã chen lên ngăn cản: “Đừng nói nữa!” Vốn dĩ chuyện tranh cãi giữa đại minh tinh với tiểu minh tinh đã không hay ho gì, giờ còn rơi vào tình cảnh muốn biện bạch cũng chẳng xong, có cãi nữa cũng chỉ tổ hạ thấp giá trị bản thân mà thôi.

Đám phóng viên thấy vậy bèn chặn nhóm Linda đang định rút lui lại, truy vấn tới tấp.

Linda lấy áo trùm kín người Hứa Vận, lạnh lùng nói: “Trước tiên, bất luận thế nào, mong các vị phóng viên ở đây hãy thận trọng đánh giá sự tình; tiếp nữa, Hứa Vận vừa bị tổn hại tới hình tượng nên tâm trạng mới hơi kích động, tôi nghĩ công chúng và giới truyền thông đều biết nhân cách cô ấy ra sao, chuyện hại mình hại người như vậy, cô ấy sẽ chẳng bao giờ làm đâu.”

Linda và Hứa Vận dứt lời bèn vội vã rời đi, đám phóng viên tức thì dồn trọng tâm về đương sự còn lại.

Linda mĩa mai sắc bén, An An dợm muốn cãi lại, nhưng lại bị Lisa ngăn cản. Tô Thần Thần cầm áo khoác đứng sau Lisa bước lên, chỉnh trang lại gọn gàng cho An An.

An An nhìn thẳng vào Tô Thần Thần đột nhiên xuất hiện, thấy cô ta giả bộ sửa soạn trang phục ỳnh, lưng đưa về phía máy quay, lặng lẽ làm khẩu hình ra hiệu: Xem em đây!

An An lập tức hiểu ra, cúi đầu trưng bộ dạng ngôi sao nhỏ bị ức hiếp.

Tô Thần Thần chính là ngôi sao hạng hai xuất sắc nhất hiện thời dưới trướng Lisa.

Đầu năm nay, nhờ thủ vai trong sáng dịu dàng trong một bộ võ hiệp mà cô ta được mệnh danh là “ngọc nữ”, vào hè lại thể hiện xuất sắc trong bộ phim truyền hình khác, nên hiện thời mới nổi danh như cồn, được giới truyền thông vô cùng quan tâm.

Cô ta vừa xuất hiện, đám phóng viên tức thì lôi bút ghi âm ra phỏng vấn.

Tô Thần Thần mỉm cười ngọt ngào trước ống kính: “Hôm nay thực ra tôi đến thăm bạn bè, nào ngờ lại chứng kiến chuyện thế này.”

“Giờ tôi nói gì chắc cũng bị quy là thiên vị An An, hơn nữa những lời Linda nói tôi cũng chẳng hiểu mấy! Tôi cũng chẳng cần mang danh bạn tốt mà đứng ra bảo đảm nhân phẩm của An An, chúng tôi vốn là người nhà mà!”

“Tôi chỉ hơi nghi hoặc ở chỗ, ban nãy Hứa Vận bảo, vì chị ấy không cho An An mượn đồ trang sức, nên An An mới cố ý hãm hại chị ấy, điều này chắc ai cũng nghe thấy rồi. Thế nhưng hôm nay chị Hứa Vận thể hiện phong thái kiêu kỳ ưu nhã, nên mới đeo vương miện trên đầu, còn An An thể hiện phong thái thanh lịch cổ điển, chỉ cần là người có chút hiểu biết về cách phối đồ đều hiểu ra ngay mâu thuẫn trong chuyện này, An An sao có thể đổ kị thềm thường món trang sức của chị Hứa Vận? Chị Hứa Vận sao lại nói như thế chứ?”

*

Đến tận lúc đã đi xa khỏi đó, Tô Thần Thần vẫn còn hơi phẫn khích: “Ôi, lâu lắm mới sáng khoái như vậy! Sướng muốn chết à! Em ngứa mắt cái vẻ ngạo mạn của chị ta lâu lắm rồi, rõ ràng chỉ là gà, đòi giả bộ làm phượng hoàng gì chứ!”

Lisa lườm cô: “Chú ý hình tượng, ít nói nhăng cuội đi!” Tô Thần Thần chột dạ co rúm lại, lè lưỡi.

Dạy dỗ xong một người, Lisa bèn quay sang răn dạy An An: “Em có biết hôm nay làm vậy nguy hiểm lắm không? Em tưởng giả vờ vô tội thì sẽ không ai để ý tới chắc? Hứa Vận leo được tới vị trí như ngày hôm nay, em tưởng cô ta là loại đầu óc rộng tuếch à?”

An An hồi tưởng lại vẻ mặt khinh thường lúc ở phòng trang điểm của Hứa Vận, ngả người ra sau, hừ lạnh: “Lão nương ngứa mắt ”đức hạnh” của ả!”

“Chỉ vì ngứa mắt mà em làm loạn như thế ắt phải thuốc súng thế hả? Cứ không biết nhẫn nhịn như thế, sớm muộn gì cũng thất bại vì tính tình này!”

An An để mặc Lisa trách móc, không hề tỏ vẻ hối cải, Lisa tức điên người, còn muốn mắng mỗ tiếp, đúng lúc đó điện thoại reo vang, chị ta đành trừng mắt, nhận điện thoại.

Tô Thần Thần ngồi bên cạnh nghe đến ù cả tai, chọc vào vai An An: “Làm loạn gì thế? Trước khi em đến chị còn bày trò gì nữa hả? Sao vậy, ban sáng ở công ty chị vẫn vui vẻ lắm cơ mà? Hôm nay chị khác lắm đó! Nè, nói gì đi chứ!”

An An bị cô ta lay qua lay lại, bèn trợn mắt lườm: “Bà đây chết rồi, có việc thấp hươg!”

Lisa nghe xong điện thoại, thấy hai kẻ gây chuyện vẫn còn rảnh rang trêu đùa, bèn bực bội đập vào lưng ghế: “Không một ai khiến tôi bớt lo được cả! Chỗ A Lam xảy ra chuyện, tôi phải quay về công ty, hai cô để tôi yên tĩnh một chút đi, có được không hả!”

Dứt lời bèn bảo tài xế dừng xe lại ven đường rồi đi mất.

Không có nữ bá vương, bầu không khí trong xe cuối cùng cũng dịu xuống, An An xem xét trang phục, rồi bảo tài xế: “Đến quán bar đường Thất Tình.”

Tô Thần Thần ngạc nhiên kêu lên, giương đôi mắt to tròn nói: “Em là ngọc nữ đó! Không thể tới quán bar!”

An An nghiêng mặt đe dọa: “Không đi thì xuống ngay cho bà.”

Tô Thần Thần khua tay: “Đi thì đi, nhưng mà nè, không phải em tự nguyện, mà là bị bắt đi theo chị đó nhé.”

An An nhìn vẻ mặt vui sướng của cô ta, khinh thường giễu: “Giả vờ giả vịt!”

*

Tô Thần Thần chạm trán Đỗ Dịch đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Dạo trước Tô Thần Thần từng tham gia một hoạt động tuyên truyền do Đỗ Dịch tài trợ, lúc đó bọn họ có dịp nói chuyện với nhau, sau còn cùng ăn chung bữa cơm, coi như quen biết. Không ngờ hôm nay mãi mới có dịp tới quán bar, lại gặp phải người quen, chính là Tô Thần Thần đang ngồi giữa làn khói thuốc dày đặc, hoàn toàn phá vỡ hình tượng ngọc nữ thanh xuân trước kia.

Nhân lực Đỗ Dịch khá tốt, nhận ra cô ta trước, lúc bấy giờ anh ta chỉ hơi kinh ngạc một chút, dù biết ngoài đời đám ngôi sao không giống với trên màn ảnh, nhưng không ngờ lại khác biệt đến thế.

Dẫu sao đã chạm mặt thì cũng không thể giả vờ không quen biết, lần này Tô Thần Thần đi theo An An nên cũng không tỏ vẻ, Đỗ Dịch cũng không còn giữ dáng vẻ áo mũ chỉnh tề như thường ngày, hai người nhanh chóng bắt nhịp với nhau, cùng ngồi uống rượu.

An An nhảy nhót điên cuồng theo nhạc một hồi với Tô Thần Thần, đi WC về liền không thấy tăm hơi cô ta đâu, nhìn ngó xung quanh mãi mới phát hiện Tô Thần Thần đang ngồi dựa lưng về phía mình, nói chuyện phiếm với mấy gã trai.

Tô Thần Thần dù sao cũng mang hình tượng ngọc nữ trong sáng, vậy mà chẳng biết để ý tới hình tượng gì cả, An An đành phải đau đầu tìm tới.

Quán bar đông người nhiều tiếng, An An uống cũng hơi nhiều, tới gần gọi vài câu mà cô ta vẫn không nghe thấy, bèn tung chân đá: “Gọi mãi mà không nghe thấy à?”

Song cô chợt thấy kỳ lạ, chân con gái sao lại rắn chắc thế này?

Quả nhiên, người ngồi cạnh Tô Thần Thần đang nghiêng mặt trò chuyện với người bên cạnh bên ngoài đầu, giương đôi mắt đen láy mắng: “Kẻ nào có mắt như mù dám đá thiếu gia đây?”

Giọng hần khá to, An An nghe vậy, vốn dĩ đang định xin lỗi bèn lập tức hừ lạnh: “Bà đây đá đấy, thì làm sao?”

Bấy giờ Đỗ Dịch đang nói chuyện và Tô Thần Thần mới nghe thấy giọng cô, bèn nhát tề quay lại nhìn.

Lương Viễn xui xẻo bị anh trai đuổi ra khỏi nhà nửa tháng, hôm nay vừa mới một mỗi bay về, lại bị đám bạn ra sức lôi đi uống rượu, tâm tình quả thực vô cùng nóng nảy, vừa cất giọng mắng xong lại thấy có người dám chửi lại, đang muốn trợn mắt nhìn xem là ai liền thấy An An nheo mắt nhìn xuống hần.

Lửa giận bắt chợt tan biến, dường như dồn cả xuống “cậu nhỏ”, toàn thân khô nóng.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cô gái có đôi mắt tươi đẹp như vậy, trong trẻo, sáng lấp lánh như làn nước mùa xuân, cho dù ẩn nết tức giận, không lộ chút dục vọng nhưng vẫn khiến lòng người ngứa ngáy.

Có điều rung động qua đi, Lương Viễn liền ảo não... Nổi giận làm gì chứ! Đáng lẽ nên nhìn thấy đối tượng rồi hăng nổi giận!

Đỗ Dịch thấy người anh em ngây ra, dán mắt vào người ta hết loài lang sói thì biết hắn đã động tâm. Đúng lúc Tô Thần Thần bên cạnh kéo An An lại, hắn ta bèn vội vã đứng dậy nói: “Hóa ra đều là người một nhà cả! Lương nhị thiếu gia còn không xin lỗi tiểu thư đây!”

Tô Thần Thần cũng phụ họa thêm: “Đúng là không đánh không quen nha! Tục ngữ có câu ”không phải oan gia không gặp gỡ“, quả không sai!” Cô ta dứt lời liền kéo An An ngồi xuống, nói thầm bên tai: “Đám nhị thế tổ này* đều là loại tiêu tiền không chớp mắt đấy!”

*Nhị thế tổ = Phú nhị đại: “Thế hệ con nhà giàu thứ hai”, thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

An An tức thì hiểu ngay, sau này cần tài trợ, không thể không quan hệ với bọn họ.

Có người đứng ra giảng hòa, Lương Viễn chớp đúng thời cơ tạ lỗi: “Là tôi sai, là tôi sai, tôi xin lỗi!”

An An không dám dây vào bọn họ, bèn cười tủm tỉm hỏi: “Xin lỗi suông hình như hơi thiếu thành ý thì phải? Có đúng vậy không?”

Lương Viễn choáng váng trước vẻ tươi cười dịu dàng của cô, quên bém mắt mình mới là người bị hại, bèn tiến lại gần cô, khoác tay lên sô pha, nói: “Từ đầu đến chân, em muốn gì, tôi đều chiều em hết!”

An An hiếm có lúc ngây ra... Ý tứ của bà đây, chẳng phải chỉ là cùng uống chén rượu là xong sao?

Nhìn Lương Viễn bày ra bộ dạng vội vã hy sinh quên mình, An An bèn nheo mắt, cười bên lên, chọc tay vào ngực hắn: “Có thật là tôi muốn gì anh đều cho không?”

Lương Viễn trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú, ngạo nghễ trả lời: “Đương nhiên, Lương nhị thiếu gia tôi nói được làm được!”

“Lương nhị thiếu gia?” An An vừa hỏi, vừa dùng ngón tay di chậm chậm từ ngực hắn xuống dưới: “Nghe danh Lương nhị thiếu gia đã lâu!”

Ngón tay cô mềm mại, làn da dưới áo sơ mi tê dại theo từng cử động của cô, lòng hư vinh của Lương nhị thiếu càng lúc càng nở rộ, “cậu nhỏ” càng lúc càng sưng lên.

Lương nhị thiếu ngây ngốc nhìn chòng chọc vào ngón tay đi xuống tới bụng, vừa cố gắng khống chế “cậu nhỏ” của mình, vừa âm thầm thề thốt, nếu tay cô xuống chút nữa, hắn bắt chấp tất cả, bỏ nhào vào cô luôn!

Thấy ngón tay cô khe rời ra, Lương Viễn dợm muốn vùng lên, song lại thấy tay cô chuyển lùi xuống dưới, cách làn vải mỏng, Lương Viễn bất chợt thấy bắp đùi mềm nhũn, ngón tay trắng ngần móc được thứ gì đó lóe sáng trước mắt hắn.

An An nhoen cười: “Lương nhị thiếu, mượn tạm cái này thì thế nào?”

Lương Viễn nhìn chòng chọc vào tay cô, phát hiện ra đó là chiếc chìa khóa xe Maserati, bèn trợn mắt há mồm...

*

Tới tận khi đi khỏi quán bar rồi, An An vẫn mỉm cười, nhớ lại bộ dạng tự làm tự chịu, biểu hiện cố nén đau lòng bỏ thứ yêu thích của hắn ta, tâm tình cô liền vui vẻ hẳn lên, ngay cả ai gọi tới cũng không cần biết, lập tức bắt máy.

Phía bên kia vang lên giọng nói trầm thấp rõ ràng: “Đang ở đâu?”

An An chợt ngừng cười, nhưng nghĩ hiện giờ tâm trạng đang tốt, bèn cất giọng chẳng thêm để tâm: “Quán bar!”

Bên kia im lặng một lát, sau đó mới nói: “Anh vừa xong việc, về nhà rồi.”

An An trả lời: “Ừm.”

Nghe cô nói vậy, giọng người đàn ông càng trầm xuống: “Về đi, có chuyện muốn nói với em.” Dứt lời không chờ An An đáp lại liền cúp máy.

3. Chương 3: Lương Cảnh Phàm

Một người phụ nữ vì dục vọng cơ thể, nên mới có thể “tình một đêm” với một người đàn ông gặp gỡ lần đầu, nhưng vì nguyên nhân gì, lại tiếp tục lên giường với anh ta hơn một năm?

Về chuyện này, mấy hôm trước Lisa có thử hỏi dò An An, An An bèn liếc mắt sang chị ta, cười đến là dịu dàng: “Chẳng lẽ bởi vì yêu?”

Thấy vẻ mặt Lisa cứng ngắc lại, cô mới cười khúc khích: “Chị còn không hiểu em sao? Vì lẽ gì chẳng lẽ chị lại không biết?”

Vặn chìa khoá mở cửa, An An theo thói quen nhìn lướt qua một vòng, sau cùng tìm thấy người đang ở trong phòng ngủ.

Lương Cảnh Phàm vừa tắm rửa xong, khoác áo choàng bước ra khỏi phòng tắm, hai người cách nhau một khoảng, anh ta chau mày: “Em uống rượu đấy à?”

An An đảo mắt: “Hỏi thừa, tối quán bar không uống rượu chẳng lẽ tới làm Triệu nữ lang*? Có chuyện gì thì nói nhanh lên, lão nương còn phải về nhà!”

*Triệu nữ lang: Là cụm từ ám chỉ làm tiếp viên / làm gái / đi khách.

Lương Cảnh Phàm tựa hồ như không nghe thấy cô đáp trả, chỉ tiến lại gần, bình tĩnh mở lời: “Muộn thế rồi còn đi quán bar với ai?”

“Ô! Lương tổng từ lúc nào lại quan tâm tới chuyện riêng của tôi thế?” An An khoanh tay lườm anh: “Từ trước tới giờ có bao giờ tôi hỏi han tới chuyện riêng của ngài đâu, chỉ bằng trước tiên ngài nói cho tôi biết hôm nay ngài đi chơi cùng cô bé nào, rồi tôi sẽ kể cho ngài biết tôi uống rượu cùng soái ca nào nhé?”

“Hôm nay sao em cứ xù lông như con nhím vậy?”

Lương Cảnh Phàm nhếch miệng chế giễu, An An im lặng, thấy anh ta vẫn chưa nói rõ, bèn lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh nghe nói chiều nay lúc quay quảng cáo, em xảy ra tranh chấp với Hứa Vận hả?” Lương Cảnh Phàm ngồi xuống giường, vẫn giữ khí thế áp đảo như thường: “Giới truyền thông đang âm ỉ lên, vậy mà em vẫn còn tâm trạng tới quán bar? Chuyện lớn như vậy mà em coi như không có gì xảy ra à?”

“Gì chứ?” An An nhướn mày nhìn anh: “Cùng lắm thì tôi chỉ là một diễn viên không có danh tiếng, những lời khó nghe thế nào cứ đổ hết lên người tôi là được, giật được đồ của cô ta xuống tôi sáng khoái lắm, nào trông chờ gì vào đám truyền thông, Lương tổng không cần phải lo lắng!”

“Hồ đồ!” Lương Cảnh Phàm trầm giọng: “Giờ gặp chuyện, em lại không thêm để ý tới thanh danh! Không biết kiêng dè ai, không sợ bản thân mãi không thành công nổi à?”

An An bực bội: “Bởi vì biết trông cậy vào anh thì cả đời tôi cũng không thành công được, nên mới mặc kệ tất cả đây! Lương tổng nghỉ ngơi đi nhé, đêm khuya cô nam quả nữ ở cùng phòng dễ gây dị nghị, khỏi cần tiến!”

Cô dứt lời bèn xoay người dợm bước, Lương Cảnh Phàm mất kiên nhẫn chau mày, quát: “Quay lại!” Thấy cô dừng lại, giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tại sao lại không thể trông cậy vào anh?”

An An quay người lại nhìn anh ta, mắt ánh vẻ trào phúng: “Anh làm sao khiến tôi tin tưởng được? Ngoại trừ lúc trên giường là có bản lĩnh, còn việc khác đâu thấy anh dùng sức?”

Lương Cảnh Phàm vốn đang nhắm mắt, nghe vậy tức thì giãn mày, miệng nở nụ cười, duỗi tay tóm lấy người trước mặt, An An cũng không thêm tránh, cười nhạt, nói: “Làm gì vậy? Lão nương bán nghệ không bán thân, Lương tổng xin hãy tự trọng.”

“Em đúng là không biết nghe lời...” Lương Cảnh Phàm bắt đắc dĩ nhìn cô, hít một hơi sâu, nói: “Hôm nay anh đã nói chuyện với đạo diễn Triệu, nếu không có gì bất thường, vai nữ chính sẽ giao cho em.”

Vừa nghe thấy từ “nữ chính”, An An tức thì sững sốt: “Đạo diễn Triệu? Là Triệu Minh Nghĩa ư?”

Lương Cảnh Phàm thấy cô tỏ vẻ khó tin, đôi mắt đen nhánh ẩn hiện ý cười, song trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, trầm giọng nói: “Còn có đạo diễn Triệu nào khác sao?”

An An tưởng chừng ngây ra một lúc mới hồi phục lại, tin vào chính lỗ tai của mình, thấy Lương Cảnh Phàm đang nhướn mày ngắc ngứ, bèn thả lỏng người, ôm chầm lấy Lương Cảnh Phàm ngã xuống giường: “Anh nói thật hả? Vai nữ chính bộ phim ”8 tiếng kinh hoàng” của đạo diễn Triệu thực sự thuộc về em ư?”

Hai năm trước, vì làm bộ phim điện ảnh kinh dị mang tên “Thủ*”, tên tuổi của đạo diễn Triệu Minh Nghĩa vang danh khắp chốn, phim kinh dị Trung Quốc thường làm theo kiểu cách cũ, ít đột phá, nhưng bộ phim “Thủ” của ông ta lại phù hợp với tiêu chí đánh giá của quốc tế, không chỉ giành vô số giải thưởng lớn trong nước, mà còn được ra mắt tại LHP quốc tế Cannes và Berlin, còn giành được giải “Phim điện ảnh xuất sắc nhất”, công chúng ngợi khen tới tấp như thủy triều.

*Thủ: Tay.

Tin tức đạo diễn Triệu muốn quay bộ phim “8 tiếng kinh hoàng” đã sớm lan truyền, do bộ “Thủ” trước đó có nữ chính không phải ngôi sao nổi danh, nên An An cũng muốn thử tham gia xem sao.

Thực ra An An cũng không ôm hy vọng quá nhiều, bộ phim “Thủ” vốn dĩ có ai ngờ tới sẽ nổi tiếng đến vậy, cho nên kinh phí làm phim không hề lớn. Song hiện giờ Triệu Minh Nghĩa đã thành danh, bộ phim mới này muốn tăng lượng người xem thì chắc hẳn sẽ mời các đại minh tinh, cô có thể đóng vai phụ cũng là tốt rồi.

Chẳng ngờ cô không chỉ được tham gia, mà còn đóng vai nữ chính!

Tựa hồ trong nháy mắt, những con gấu nhỏ, sư tử nhỏ, càn cạ vàng* đang vẫy vẫy trước mắt cô, giây phút thành danh hiển hiện ngay trước mắt.

*Lần lượt là biểu tượng giải thưởng Gấu vàng (LHP Berlin), Càn cạ vàng & Sư tử vàng (LHP Cannes).

An An không thể nhịn cười, nhìn người đang nằm dưới mình, giơ tay xoa mặt anh: “Hiếm khi thấy anh có ích như vậy!”

Lương Cảnh Phàm thấy cô tươi cười đến độ muốn nở hoa, bèn nhếch miệng ôm chặt lấy cô: “Chẳng phải bán nghệ không bán thân còn gì? Sao lại nằm úp sấp trên người anh thế này?”

An An lập tức giương đôi mắt mị hoặc vô biên: “Hôm nay chỉ bán thân, không bán nghệ...” Dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi Lương Cảnh Phàm, Lương Cảnh Phàm đáp lại một chút, chợt đẩy cô ra: “Em đi tắm gột hết mùi rượu và phấn son đi đã.”

“Hứ! Dám ruồng bỏ lão nương!” An An tức tối, đẩy anh ta ra, đứng lên vào phòng tắm.

Lương Cảnh Phàm nằm trên giường dõi theo bóng lưng cô, thở dài: “Bao giờ em mới giống phụ nữ, sửa được tật xấu nói năng thô tục này đây?”

Lúc Lisa gọi tới, An An vẫn đang say giấc nồng.

“Ừm...” An An phiền chán cất giọng, tựa hồ muốn ngủ tiếp, Lisa đã sớm quen, rống vào điện thoại: “Còn chưa rời giường nữa?! 10h sáng nay hẹn người ta chụp ảnh bìa, còn không đến mau lên!”

An An trở mình, thấy bên cạnh trống không, lúc này mới thoáng thanh tỉnh, chợt hồi tưởng lại cuộc nói chuyện tối qua với Lương Cảnh Phàm, bèn tỉnh táo hẳn lại: “Lisa! Lão nương sắp thành danh rồi!”

Lisa hùng hổ: “Vẫn chưa tỉnh ngủ hả?”

“Không phải,” An An không thèm tính toán với chị ta: “Em nói thật đấy, hôm qua Lương Cảnh Phàm bảo, vai nữ chính phim ”8 tiếng kinh hoàng” sẽ giao cho em!”

Đầu kia điện thoại rơi vào trầm mặc...

“Nói gì đi chứ! Hôm qua dù em cao hứng nhưng cũng có ngày ra tới nửa ngày như chị đâu?”

“Nói vậy đêm qua em ở chỗ Lương tổng ư?” Giọng nói âm u của Lisa truyền tới, An An ngồi tựa đầu giường thờ ơ đáp: “Hỏi thừa, không thì làm sao em biết tin này?”

“Vậy bây giờ vẫn còn chưa rời giường? Lương tổng đã tới họp sớm, em còn không mau thức dậy cho chị?”

“...”

*

Đêm qua sau khi An An bỏ đi, Lương Viễn tìm mọi cách hỏi thăm số điện thoại của cô, cả buổi sáng lòng dạ rối bời, bật tắt điện thoại liên tục.

Phòng làm việc bên ngoài người qua lại tới lui, đều khó nhin kinh ngạc ngó nhìn qua tấm cửa sổ lá sách, thật hiếm có quá! Lương nhị thiếu gia thật hiếm khi im ắng như vậy, ngồi yên trong phòng, bình thường chẳng phải cậu ta đều dạo một vòng công ty rồi chuồn sao?

Rốt cuộc chờ tới gần trưa, Lương Viễn lại liếc nhìn dãy số điện thoại, nhắm hờ mắt, ấn nút gọi.

An An chụp ảnh bìa cho loại tạp chí hầu như chẳng có tiếng tăm về phương diện gì, nhưng dù sao cô cũng chỉ là ngôi sao mập mé hạng hai, nếu không chịu khó lộ diện thì khéo lại rơi xuống hạng ba hoặc bị công chúng quên tiệt ấy chứ, bởi vậy vẫn phải dựa vào chúng.

Nghĩ tới những chuyện này lại thấy phiền, buổi chụp ảnh vẫn chưa xong, cô đã thay trang phục tới hai lần rồi, đến lần thứ ba, có số lạ gọi tới, đúng lúc làm bìa trút giận của cô: “Ai?!”

Lương Viễn nghe giọng nói tràn ngập tức giận, bèn thoát lạnh người, nhưng vẫn phải mở lời: “Chào An An, tôi là Lương Viễn... Hôm qua chúng ta có gặp nhau.”

An An hồi tưởng lại vẻ mặt đau lòng của Lương Viễn, bèn nhoẻn cười đáp: “A, hoá ra là Lương nhị thiếu gia! Có chuyện gì vậy?”

Tối qua đầu óc mụ mị, hôm nay tỉnh táo, Lương Viễn mới phát hiện ra cách cô phát âm “Lương nhị thiếu” tựa hồ thoáng vẻ hững hờ, bèn ho khan một tiếng rồi nói: “Là thế này, tối qua tặng quà tạ lỗi cho em, tôi đột nhiên quên mất chuyện sang tên đổi chủ...”

Đối phương bật cười khanh khách, Lương Viễn lại càng bất an... Mày chọn đề tài kiểu gì vậy, cứ nhắc đi nhắc lại chuyện tặng quà tạ lỗi, khéo cô ấy lại đang cười nhạo mày keo kiệt...

An An thấy hần không nói gì nữa, bèn chậm rãi nói: “Hôm qua thật ra tôi chỉ đùa chút thôi, mong Lương nhị thiếu bỏ quá cho. Tôi không hề động đến xe của anh, nó vẫn ở nguyên chỗ cũ, chìa khoá xe thì ở chỗ quản lý của tôi, chị ấy đang ở công ty Tinh Ngu, anh cứ tới tìm...”

Lương Viễn tức thì sốt ruột: “An An, ý tôi không phải thế, tôi rất nghiêm túc, xe đã là của em rồi, tôi chỉ muốn làm thủ tục cho em thôi.”

“Thủ tục gì? Thủ tục kết hôn à?” An An trêu đùa, thấy nhiếp ảnh gia ngoắc tay ra hiệu, bèn chốt: “Khỏi cần, cảm ơn ý tốt của Lương nhị thiếu, tôi hiểu mà. Tôi đang bận, nói sau nhé.”

Dứt lời liền cúp máy.

Lương Viễn nhìn màn hình điện thoại in hình mình, chợt gờ tay đập mạnh, đều tại mày ăn nói vụng về phá hỏng mọi chuyện!

An An chụp xong ảnh bìa thì đã 1h chiều, còn đang tính xem đi đâu ăn gì, chẳng ngờ bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc Maserati mui trần đỏ nhức mắt, kèm theo gã trai tươi cười hơn hờ.

Lương Viễn một tay cầm vô lăng, một tay quay kính chiếu hậu kiểm tra xiêm áo chỉnh tề mới xuống xe, thấy An An hơi sưng sốt thì hài lòng bước tới: “Bạn rộn tới trưa đói bụng rồi phải không? Đi ăn cùng tôi nhé?”

An An quả thực đang đói bụng, nhưng đang “cơm lành canh ngọt” với Lương đại thiếu, cô cũng không muốn dây vào gã Lương nhị thiếu này, bèn cười lễ độ: “Tôi ăn rồi, nếu Lương nhị thiếu còn chưa dùng bữa thì mau đi đi!”

Lương Viễn ngăn ra, sao có thể chứ! Hắn đã hỏi Lisa, vì bạn chụp ảnh nên cô vẫn chưa ăn gì mà!

Mất thấy An An chuẩn bị bỏ đi, Lương Viễn giậm chân, lấy tay ngăn cản: “Tôi cũng ăn rồi, nếu đều ăn rồi, vậy chúng ta đi vào việc chính thôi!”

“Việc chính gì?”

Lương Viễn quay đầu bảo: “Chiếc xe này Lương nhị thiếu tôi đã nói tặng cho em thì nhất định sẽ tặng, hôm nay chúng ta đi làm thủ tục sang tên, kéo sau này em lại chê tôi phiền.” Nếu mềm không được, vậy cứng mới xong!

An An thấy hắn mang “Lương nhị thiếu” ra uy hiếp, bèn nheo mắt, tươi cười nói: “Nếu thịnh tình khó khước, vậy thì đi thôi!”

Lương Viễn bất đắc dĩ mới phải nói cứng như vậy, song thấy cô thoải mái đồng ý, bèn mở cờ trong bụng, có điều cho đến tận lúc cuối cùng, hắn cũng không thể cười thêm được nữa.

Trên đường đi, An An thoát đầu viện cớ “đói bụng”, bắt hắn nửa đường chuyển hướng tới quán ăn, đang đánh chén no say, An An nhướng mày hỏi hắn: “Chẳng phải anh ăn cơm rồi còn gì? Sao lại đói bụng nhanh thế?”, Lương Viễn đang muốn xối thêm, nhất thời động tác cứng ngắc giữa không trung.

Tiếp đó, An An lấy lý do không mang theo giấy tờ, bắt hắn lái xe về nhà lấy, thật đáng thương cho Lương nhị thiếu mới chỉ bỏ bụng một chén cơm nhỏ, ngày thu gió lạnh, tất tả lái chiếc mui trần chạy qua chạy lại giữa thành Đông thành Tây thành phố H.

May mà thủ tục xong xuôi, An An có vẻ rất hài lòng, lòng hắn lại trở nên ấm áp, thấy trời ngả về chiều, đang định hỏi cô có muốn cùng dùng bữa tối không, An An đã nhanh chóng leo lên xe, ngồi vào ghế lái, đồng thời đóng xoạch cửa xe.

“Nếu thủ tục đã làm xong rồi, Lương nhị thiếu chắc là không còn chuyện gì nữa đúng không? Tôi muốn đi thăm người bạn đang nằm viện, không thể chờ Lương nhị thiếu về được, chúng ta tạm biệt ở đây nhé? Gần ngay phía trước có chỗ bắt xe rất tiện đấy, Lương nhị thiếu nếu không ngại, vậy tôi đi trước nhé.”

An An nói xong, phất tay với hắn rồi nhấn ga đi mất, đầu không thèm ngoảnh lại.

Lương nhị thiếu bị bỏ rơi hít đầy khói xe, cuối cùng không nhịn nổi rơi lệ đầy mặt giữa làn gió thu.

*

Hôm qua An An làm việc không nhiều, gần đây mọi chuyện cũng khá thuận lợi, lại rước thêm được một chiếc xe mới, còn trêu chọc Lương nhị thiếu gia một phen, tâm tình không thể nào tốt hơn. Vì tâm tình tốt, nên sáng hôm sau tỉnh dậy được vẫn phải nhờ cú điện thoại của Lisa.

Liếc nhìn đồng hồ đã 9h, An An cứ tưởng Lisa lại thúc giục, bèn nghe máy “ừ” một tiếng, biểu lộ “Tôi đã tỉnh, chị không cần mắng nữa”.

Song thực ra, Lisa gọi tới không phải bắt cô rời giường.

“An An, chị hỏi em, em có chắc Lương Cảnh Phàm bảo rằng em mới là nữ chính phim ”8 tiếng kinh hoàng” không?”

Chị ta nhấn mạnh mấy từ “nữ chính”, An An nghe vậy mơ mơ màng màng đáp: “Ừ... Hôm qua lúc truyền thông phỏng vấn đạo diễn Triệu, ông ta khẳng định rồi còn gì? Chị đánh thức em chỉ vì chuyện này thôi sao?”

Lisa trầm mặc một lát, đúng lúc An An định ngủ tiếp, chị ta mới nói: “Nhưng bọn họ nói với chị, em chỉ là nữ thứ...”

4. Chương 4: Nữ Phụ

Tôn Dĩnh làm thư ký cho Lương Cảnh Phàm gần hai năm, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua có nghệ sỹ nào lại cả gan xông thẳng tới, hơn nữa lại là người đang bùng bùng lửa giận, quan trọng nhất là, cô ta đâu phải ngôi sao được công ty trọng dụng!

Tôn Dĩnh nhanh chóng bật dậy ngăn cản: “Thưa cô, Lương tổng hiện giờ đang bận, cô không thể vào.”

An An hít một hơi sâu, nói: “Tôi không muốn làm khó cô, cô bảo Lương Cảnh Phàm tôi muốn gặp anh ta ngay bây giờ, nhất định phải gặp.”

Tôn Dĩnh sửng sốt, lúc đứng dậy, cô ta đã biết quả này khó khăn, trong công ty có nhiều nghệ sỹ, kể cả những người không tên tuổi, không có tác phẩm tiêu biểu cũng luôn bày ra bộ dạng cao cao tại thượng, hiếm có người lại thẳng thừng như vậy, cô ta vừa nghe thấy tên thật của Lương tổng, liền phát hiện chuyện này có vẻ nan giải.

“Lương tổng vừa bận, không gặp...” Tôn Dĩnh cân nhắc từ ngữ, chưa nói hết câu đã bị An An phát tay cắt ngang: “Tôi nói bây giờ nhất định phải gặp, nếu cô không vào báo, vậy tôi xông vào luôn!”

Nhưng cô vừa mới nói sẽ không làm khó tôi cơ mà! Tôn Dĩnh thầm kêu khổ, toan tiếp tục ngăn lại, bên trong lại văng ra tiếng động, giọng nói trầm tĩnh của Lương Cảnh Phàm truyền ra: “Cho cô ấy vào đi.”

Vì bị Tôn Dĩnh ngăn cản, nên cơn giận của An An lúc ban sáng đã vơi đi một ít, nhìn thấy Lương Cảnh Phàm cũng không kích động tới nỗi muốn đánh người, cô chỉ lạnh lùng nhìn anh: “Giải thích”.

Đêm qua Lương Cảnh Phàm trần trọc không yên, chủ yếu vì lo lắng không biết nên giải thích chuyện này với cô thế nào, nhưng một bụng suy nghĩ không thể nói rõ, đành buông giọng: “Đêm qua đạo diễn Triệu đã quyết định rồi.”

“Anh đừng lấy ông ta ra lừa bịp tôi!” An An tức thì phát tiết: “Nếu như lão ta chưa quyết định xong xuôi, vậy chiều hôm qua lại có thể thừa nhận trước truyền thông về vai diễn của tôi? Giao tình giữa anh và lão ta thế nào mà thoát cái đã dối ý? Anh nói cho tôi biết, Đào Duyệt Hàm vừa mới tốt nghiệp Đại học, còn chưa từng đóng một bộ phim nào lại nhận được ngay vai nữ chính? Ai chẳng biết tính cách lão ta thế nào? Nếu như đây không phải là ý của anh, thì lão ta có thể đột nhiên đổi vai ư? Lương Cảnh Phàm, anh tưởng bà đây là kẻ ngu si có phải không? Đêm qua quyết định ý hả, sao nào, đêm qua Đào tiểu thư quá xinh đẹp ngon nghề, Lương tổng ném ”đồ tươi” rất sáng khoải có phải không?”

“An An!” Lương Cảnh Phàm nghe xong câu cuối cùng bèn chau mày, ném bút xuống, nghiêm giọng nói: “Em quá vô lý! Chỉ vì một vai diễn mà xông thẳng vào phòng làm việc chửi ầm lên? Em có còn biết giữ hình tượng không hả? Em xem hiện giờ em ra thể thống gì!”

“Chỉ vì một vai diễn?” An An tức giận đến mức cười phá lên: “Lương Cảnh Phàm, tôi theo anh không phải một ngày, cũng không phải một tháng, mà là một năm! Từ lúc đầu lên giường bà đây đã nói rõ ý định với anh rồi, lúc đó anh đáp ứng tôi thế nào? Kết quả thì sao? Mẹ kiếp, trong một năm tôi à ạch mãi mới leo từ hạng ba lên hạng hai, bây giờ để lấy lòng người mới, anh thân nhiên cướp đi cơ hội của tôi, có phải quá nhẫn tâm rồi không?”

“Em bớt ngông cuồng lại, chuyên tâm làm việc, đến lúc, anh tự nhiên sẽ cho em cơ hội.” Lương Cảnh Phàm đau đầu day huyệt thái dương: “Bây giờ em quá kích động, anh không thể nói rõ được, cụ thể anh đã bàn với Lisa, anh đã liên hệ hộ em, cuối tuần có chương trình âm nhạc ”Dàn sao hội tụ“, em nên biết chương trình này rất có sức ảnh hưởng...”

An An mĩa mai theo dõi anh ta, cười nói: “Tôi còn mặt mũi nào? Nếu lỡ MC có hỏi tại sao lại bị đổi vai, tôi biết trả lời thế nào? Chẳng lẽ lại bảo vì ông chủ không hài lòng với bản lĩnh giường chiếu của tôi, nên mới bị người ta cho rớt?”

“Em đúng là bị anh chiều quá hoá hư rồi, động một tí là nói năng bậy bạ!” Lương Cảnh Phàm đánh mặt lại: “Em cứ đem chuyện công việc lồng vào chuyện tình cảm, có phải ám chỉ rằng, từ trước tới nay em chỉ coi anh là hòn đá lót chân?”

Trái tim An An bất chợt giống hệt như khoảnh khắc ở cửa hàng nội thất sáng hôm ấy, lạnh tái tê.

Từ đầu chí cuối anh đều không thêm giải thích cô à Đào Duyệt Hàm kia là ai, nếu cô ta không phải tình yêu mới, thì vì sao anh không phủ nhận? Nếu như phải, có người tình trong lòng rồi, anh còn mặt mũi dò hỏi vị trí của anh trong lòng bà đây ư?

“Hòn đá lót chân? Lương Cảnh Phàm, anh vỗ ngực hỏi lại mình xem, anh có làm tròn tác dụng của một hòn đá lót chân không?”

Gương mặt An An ngập tràn vẻ lạnh lẽo, trong mắt Lương Cảnh Phàm, vẻ mặt của cô quá đối vô tình, hoặc có lẽ từ trước đến nay đều hững hờ như vậy, anh ta khó nhịn nổi, bèn cười châm biếm: “Không phải tôi không có tác dụng, mà là em không tự hiểu lấy, em tưởng bất cứ ả hạng ba nào lên giường với tôi một năm cũng có thể nhảy lên hạng hai sao?”

Vẻ trào phúng trong mắt An An thoát biến đổi: “Nói vậy tôi còn phải cảm tạ anh phá lệ khai ân? Mẹ kiếp, Lương Cảnh Phàm, anh cũng quá coi trọng mình rồi! Bà đây lúc trước đúng là mắt mù, anh đúng là đồ không bằng cầm thú!”

Lương Cảnh Phàm vỗ “rầm” lên bàn, giọng nói toát đầy vẻ đè nén âm trầm: “An An, đừng tưởng em theo tôi một năm là có thể tùy tiện làm càn, tôi có thể dễ dàng tha thứ cho em, nhưng không phải mãi mãi đều như thế.”

Tính cách Lương Cảnh Phàm luôn luôn trầm ổn, kín đáo, ngay từ đầu, ở trước mặt anh ta, An An luôn thoải mái bộc lộ tính tình, cho nên thời gian dài như vậy, cô hề tức là phát hỏa, còn anh ta đa số đều dung túng, ít khi trách cứ.

Nhưng hôm nay cuối cùng chỉ vì Đào Duyệt Hàm, anh ta lại nói, anh ta có thể dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng không thể mãi mãi.

Người cứng cỏi quả quyết như An An, nghe anh ta nói vậy, chỉ biết trợn mắt nhìn lại, không thốt nên lời.

“Lương tổng...” Cửa phòng làm việc bị mở ra, không khí trong phòng vô cùng áp lực, Lisa hiếm khi rụt rè: “Tôi tới rồi...”

Lương Cảnh Phàm nhăn mặt, thấy là Lisa, bèn giãn ra đôi chút, mặt mày mệt mỏi, phát tay nói: “Cô đưa cô ấy về đi.”

Lisa kéo An An ra ngoài, cả đoạn đường không nói chuyện câu nào, cho tới lúc xuống cầu thang, Lisa mới đẩy nhẹ cô: “Em đừng như vậy nữa, người khác nhìn thấy lại tưởng chị ức hiếp em!”

An An không phải không muốn nói, mà sợ vừa mở lời liền rơi nước mắt, Lisa đẩy nhẹ khiến cô khó khăn lắm mới nhịn nổi lại định tuôn trào, bèn vội vã ôm chầm lấy Lisa.

Lát sau, tâm trạng tạm lắng xuống, cô mới cúi đầu chửi: “Lão nương đúng là mù rồi!”

Lisa ôm cô, vỗ nhẹ, hít một hơi sâu: “Nhân lực thế nào không quan trọng, chỉ cần đừng động tâm là được.”

An An nhất thời không tiếp lời.

Lisa buông cô ra, thoải mái lên tiếng: “Thực ra vai nữ phụ cũng không phải không tốt, dù gì em cũng được tham gia bộ phim đó.”

“Nữ phụ cũng được?” An An nhướng mắt nhìn chị ta: “Nữ phụ so với nữ chính chỉ được xuất hiện có phần nửa, chỉ tưởng em chưa đọc kịch bản mà lừa em hả?”

“Bà cô của tôi ơi.” Lisa đỡ trán thốt: “Hôm nay em nổi điên đến mức này, nhưng có thật sự biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào không? Không phải vì vai diễn của em bị chuyển thành nữ phụ, mà là ngay từ đầu em đã tìm không đúng vị trí rồi.”

“Đạo diễn Triệu là người thế nào chứ, tác phẩm ”Thù” trước đó, 3/4 kinh phí đều do ông ta tự bỏ vốn. Ông ta có tiền, nên tất cả đều do ông ta định đoạt, hướng chỉ là việc tuyển diễn viên? Minh tinh thì vô số, nhưng ông ta không thích, ông ta lại chọn người ít tiếng tăm như em, nhưng số người ít tiếng tăm còn nhiều hơn so với người có danh tiếng, đạo diễn Triệu có thể tuyển em, thì dù vào vai nữ phụ cũng tốt lắm rồi.”

An An toan cãi lại, Lisa liền phát tay ngăn cản: “Chị biết em định bảo em vốn có cơ hội nhận vai nữ chính, thế nhưng em vào nghề cũng mấy năm rồi, kẻ có thể khiến ông ta đã công bố trước giới truyền thông rồi lại đổi ý lại có thể là người hoàn toàn mới sao? Đào Duyệt Hàm và Lương Cảnh Phàm quan hệ chưa sâu, nhưng bối cảnh của cô ta chắc chắn không nhỏ như em tưởng, đứng trước lợi ích, Triệu Minh Nghĩa lại thêm đoái hoài đến em?”

Đạo lý này An An đương nhiên hiểu rõ, chưa nói tới chuyện Triệu Minh Nghĩa được lợi gì, chỉ với mối quan hệ giữa ông ta và Lương Cảnh Phàm, ông ta có thể khiến mình được vai chính, thì cũng có thể kéo mình xuống, đưa kẻ khác lên.

Thấy cô không đáp trả, Lisa nghiêm túc tiếp lời: “Ngoại trừ nguyên nhân Đào Duyệt Hàm, em cũng nên nhìn lại chính mình đi.”

“Lý do em chỉ có thể nhận vai nữ phụ, bối cảnh không bằng người ta chỉ là một phần, chủ yếu do bản thân em chẳng có thành tích gì cả. Em đi theo Lương Cảnh Phàm một năm, đáng lẽ phải nổi tiếng từ lâu rồi, nhưng em xem em đạt được gì? Nếu em tóm chắc cơ hội, thời gian một năm qua cũng đủ để em được tự do lựa chọn kịch bản, chọn vai diễn rồi.”

An An bình tĩnh nhìn chằm chằm bậc thang, không nói gì, cả không gian chỉ vang tiếng Lisa, sau đó chìm vào tĩnh lặng.

“An An, em không thể chỉ vì giành chỗ trong lòng Lương Cảnh Phàm mà bỏ quên khát vọng thành công thuở đầu.” Lisa dí tay vào thái dương cô, An An trừng mắt lườm lại: “Lão nương chưa từng quên!”

Lisa nhướn cười: “Không quên thì em nên xác định rõ ở bên Lương Cảnh Phàm để làm gì, một năm với anh ta, chỉ đơn giản là chơi đùa, nhưng đối với em thì, An An à, một năm này, em hoàn toàn có thể thành danh.”

5. Chương 5: Ghen Tuông

Trích dẫn: Thường ngày An An và Lương Cảnh Phàm cũng có lúc tranh cãi bất đồng, nhưng thực sự cãi vã như thế này là lần đầu tiên, bởi vậy cô cực kỳ mệt mỏi, đúng lúc không có việc gì làm, cô cũng chẳng muốn ở lại công ty.

Ra khỏi thang máy, vừa vặn nhận được điện thoại của cửa hàng nội thất, người bán hàng nói lúc mua đồ cô vẫn chưa nói bao giờ chuyển đến, nên họ gọi hỏi lại.

An An bây giờ mới nhớ ra hai hôm trước mình đặt mua đồ nội thất.

Từ khi vào công ty Tinh Ngu, An An vẫn thường ở trong ký túc xá của công ty. Mặc dù điều kiện nhà ở không tệ, nhưng ký túc xá hầu như chỉ dành cho người mới, hơn nữa còn hai người một phòng, sau một thời gian, để biểu lộ thân phận và đẳng cấp của mình, hầu như ai nấy đều chuyển ra ngoài.

An An ở đây gần một năm, đang tính chuyển ra ngoài thì có người mới tên Lô Vi tới, hai người họ đều là ngôi sao hạng ba, trò chuyện lại hợp, giá phòng ở thành phố H quả thực rất đắt, bèn bàn nhau cùng ở lại, nên tính đến giờ cô đã ở đây hai năm.

Trước đó không lâu chị em cùng phòng vợ được anh chàng cực phẩm bao nuôi, nên đã chuyển ra ngoài tận hẻm nhà cao cửa rộng, phòng ký túc xá chỉ còn lại mình An An.

Thật ra lúc mới ở bên Lương Cảnh Phàm, anh ta lấy lý do đi lại bất tiện, mua cho cô một căn hộ mới.

Hai người họ từ trước tới giờ đều không tỏ rõ là quan hệ gì, lúc đó An An không muốn đến đó ở, vì nghĩ nếu ở nhà của Lương Cảnh Phàm, cô sẽ không thể qua lại được với người khác, ảnh hưởng tới tiền đồ phát

triển sự nghiệp, tuy rằng trên thực tế, cho dù không ở nhà anh ta, một năm nay An An cũng không dây dưa với ai khác.

Chính bởi suy tính như thế, nên cô mới không chuyển đến.

Nhưng sau này vẫn không muốn tới đó, bởi lẽ vì sao?

An An đứng trước cửa tòa nhà, nheo mắt nghĩ ngợi xuất thần, chợt thấy mặt trời mùa thu quá mức chói mắt, định thần lại mới phát hiện ra, không phải mặt trời gây chói mắt, mà chính là chiếc xe Porse màu xanh da trời đang đỗ trước cửa.

Lương Viễn thấy An An bước ra, bèn lưu loát xuống xe, đóng cửa, nhoẻn cười, hớn hở lại gần: “An An!”

Cười tươi thế, An An chợt hồi tưởng lại vẻ mặt chán nản của hắn ta qua gương chiếu hậu lúc chiều qua, cũng tươi cười nói: “Lương nhị thiếu, trùng hợp thật.”

Cô chớp mắt, cười thoải mái, khiến Lương nhị thiếu tức thì choáng váng: “Đúng vậy, thật trùng hợp!”

Dứt lời, hắn ta thăm kiểm chế niềm kích động, trùng hợp cái gì, tôi đây chờ mấy tiếng rồi!

“E hèm...” Lương Viễn hăng giọng rồi nói: “Thực ra tôi cố tình tới đây mời em ăn cơm trưa.”

An An nhướn mi nhìn hắn, Lương Xa tiếp tục: “Tôi nghe nói vai diễn mới của em bị thay đổi, chắc tâm trạng em không vui, vừa đúng lúc tôi mới phát hiện ra một nhà hàng ngon lắm, nên muốn giúp em giải khuây.”

“Lương nhị thiếu biết rõ chuyện của tôi quá nhỉ?” An An cười hỏi.

Lương Viễn ho khan: “Tôi nghe anh trai nhắc tới.”

An An vốn không muốn dính dáng đến Lương Viễn, nhưng nghe vậy, bèn nhướn mày, nheo mắt nhìn trời, rồi cười bảo: “Hóa ra là thế, thật phiền Lương nhị thiếu quan tâm. Thực ra tôi cũng thích đi ăn, nhưng bây giờ vẫn chưa đói, hay là chúng ta hẹn hôm khác?”

Hôm nào mới được chứ? Lương Viễn vắt vẻo mãi mới tranh thủ được cơ hội, đương nhiên không thể buông tha, chợt nhớ lại sự thay đổi đột ngột của An An hôm qua, lo bản thân lại rơi vào cảnh khó xử, bèn vội vàng thoát: “Nhưng tôi đói lắm, cũng gần trưa rồi, chưa biết chừng tới đó em lại thèm ăn, chỉ bằng hôm nay đi luôn?”

“Hôm nay thực sự không được.” An An thẳng thừng cự tuyệt: “Hôm nay tôi hẹn bên cửa hàng nội thất chuyển đồ tới, phải trông coi, anh đói bụng thì mau đi ăn đi.”

Lương Viễn ngây ngốc vài giây, mới đáp lại: “Ừm... Thật ra, tôi cũng không đói lắm... Chi bằng tôi giúp em nhé? Đồ nội thất rất nặng, nhờ em bị thương thì sao?”

An An kinh ngạc nhìn hắn ta: “Ban nãy anh vừa kêu đói, giờ đã hết rồi?” Dừng một lát liền nghiêm mặt bảo: “Để hôm khác đi, tuy tôi quả thực cần trợ giúp, nhưng không thể khiến Lương nhị thiếu ôm bụng đói được, cho nên anh cứ đi ăn đi thôi?”

“Tôi không đói! Thật đấy!” Lương Viễn hùng hổ vỗ bụng: “Em cần trợ giúp, cứ nhờ tôi đây, ăn uống để sau.” Vừa mới dứt lời, cái bụng của Lương nhị thiếu gia hết sức phối hợp, kêu vang hai tiếng.

Về mặt Lương Viễn như nuốt phải phân.

An An tựa hồ không nghe thấy, có điều cười càng rạng rỡ: “Vậy phiền Lương nhị thiếu.”

Rốt cuộc đến lúc xong việc đã là xế chiều.

Để chứng minh sự nhiệt tình, Lương Viễn liên tục cướp việc từ tay nhân viên giao hàng, chạy đi chạy lại, bỏ cả cơm trưa, xong xuôi ngồi phịch xuống ghế salon.

An An nhìn kẻ thường ngày không phải lao động chân tay, lúc này đang thở hổn hển hà hển hển, nhin cười đến muốn nội thương, tâm tình cuối cùng cũng hứng khởi lên: “Hôm nay Lương nhị thiếu vất vả rồi, đi nào, tôi mời anh ăn cơm.”

An An dẫn Lương Viễn tới quán ăn nhỏ, buổi chiều ít người, An An gọi món cá phi lê cay rồi chuyển thực đơn cho Lương Viễn, tán chuyện: “Anh có kiêng đồ gì không? Món cá phi lê cay ở đây ngon lắm, mỗi lần tôi không vui, chỉ cần ăn một miếng là ưu phiền bay sạch, lát nữa anh nếm thử xem.”

“Nói vậy hôm nay em không vui à?” Lương Viễn lật giở thực đơn, thấy An An tỏ ra lãnh đạm, liền hiểu ra, bèn tức thì tỏ ra ân cần chăm sóc: “Có phải vì bị Duyệt Hàm chiếm vai không?”

“Duyệt Hàm?” An An thờ ơ hỏi: “Xem ra Lương nhị thiếu rất thân với cô ta!”

Tuy rằng Lương Viễn khẽ nhìn thấy An An là mê mẩn đầu óc, nhưng cũng biết chuyện gì nên nói chuyện gì không, hẳn ta đặc biệt cẩn thận, e dè nói: “Thực ra chuyện này tôi cũng không rõ lắm, có điều quan hệ giữa nhà cô ta và nhà tôi khá tốt, bình thường cũng hay qua lại.”

Vừa dứt lời, đúng lúc món ăn được bày lên, Lương Viễn liền chuyển đề tài sang món cá, tròn một bữa cơm, trái tim An An lạnh lẽo hết đĩa cá kia.

*

Sau khi xác nhận vai diễn của Đào Duyệt Hàm và An An trong bộ phim “8 tiếng kinh hoàng”, sau khi kịch bản được gửi tới, vài ngày sau bộ phim sẽ chính thức khởi quay.

Thời gian mấy ngày trước khi quay này, An An khá rảnh, hiện giờ cô không muốn nghĩ tới Lương Cảnh Phàm, bèn dồn hết tâm trí vào việc trang trí phòng ở. Lô Vi gần đây cũng dính vào nhiều chuyện rắc rối, bị truyền thông tấn công tới tấp, chỉ có thể trốn tạm ở chỗ của cô, bởi vậy An An cũng phân tâm, ít nhớ đến gã hoa tâm củ cải* Lương Cảnh Phàm.

*Hoa tâm củ cải: Ý chỉ người đào hoa, lăng nhăng.

Song người xưa có câu: “Núi không dời đến, tôi tự chạy qua”*. Bạn không để ý tới gã hoa tâm củ cải, gã ta lại để ý tới bạn.

*Nguyên văn là: “Sơn bất quá lai, ngã tự quá khứ”, trong trên câu trên thì ý chỉ An An không muốn gặp, nhưng Lương Cảnh Phàm chủ động bám lấy cô.

Hai cô gái ra ngoài chơi, Lô Vi bị “rùa vàng” tóm được, quyết đoán tóm đi mất, An An đành phải một mình về nhà.

Tới trước cửa tòa nhà, cô mới phát hiện mình bị hoa tâm củ cải theo dõi.

An An đứng cách xe anh ta một khoảng, khoanh tay chào hỏi: “Ồ! Lương tổng cũng chuyển nhà à? Trùng hợp ghê.”

Lương Cảnh Phàm xuống xe, bước tới trước mặt cô, giọng nói vẫn bình thản như thường: “Ban nãy tới ký túc xá tìm em nhưng không được, hỏi Lisa mới biết em đã chuyển đến đây, tại sao không nói với anh một câu?”

“Lão nương dọn nhà liên quan gì tới anh? Sao phải nói cho anh biết?” An An lạnh lùng đáp trả.

Lương Cảnh Phàm nhếch miệng cười: “Đây chẳng phải căn hộ của chúng ta ư? Sao lại không liên quan tới anh?”

“Thế ư?” An An hừ mũi: “Không biết xấu hổ, tôi nhớ rõ căn hộ này đứng tên tôi, liên quan quái gì tới Lương tổng.”

Cô tỏ rõ thái độ châm chọc mỉa mai, song Lương Cảnh Phàm lại cười rộ lên, định búng vào trán cô, nhưng bị cô tránh, bèn bắt đầu dī thờ dài: “Nhiều ngày rồi, vẫn còn giận ư?”

“Giận dữ? Vâng, đối với tôi đó là chuyện lớn, nhưng đối với Lương tổng thì chẳng là gì đúng không?” An An không nhìn anh ta, chau mày buông lời tự giễu: “Tôi biết, tôi làm sao so được với gia thế của cô ta, cũng đâu có xinh xắn trong sạch như cô ta, tôi phải chấp nhận việc cô ta cướp vai, sau đó an phận thủ thường diễn tốt vai của mình, không được làm loạn nữa. Nhưng tôi xin anh, hãy lỗi tình mới của anh tránh xa tôi ra, tôi không có tâm trạng nhìn hai người ân ái!”

An An dứt lời liền xoay người bước thẳng, Lương Cảnh Phàm nhanh chóng đuổi theo, nắm lấy cổ tay cô: “Tình mới gì chứ! Em nghe anh nói đã!”

“Bà đây không muốn nghe!” An An giãy ra, vừa dứt lời, thấy có người bước ra khỏi tòa nhà, bèn thấp giọng nói: “Vô ích thôi, tôi biết sớm muộn gì cũng tới ngày này, chúng ta hảo tụ hảo tán*, anh cứ tiếp tục trái ôm phải ấp, tôi không quan tâm.”

*Hảo tụ hảo tán: Gặp mặt hay chia tay đều vui vẻ thoải mái.

Lương Cảnh Phàm thấy cô nổi giận, bèn giữ chặt tay không rời: “Đừng nhúc nhích! Còn cử động nữa anh không chắc sẽ không làm đau em!” Nói xong liền thấy đôi mắt cô tràn ngập vẻ “Bà đây chẳng sợ” thì vô cùng đau đầu.

“Em đúng là vừa thẳng thắn vừa khí phách, còn lạnh lùng cứng rắn nữa, người khác ức hiếp em một chút, em liền đáp trả gấp đôi, trả thù xong còn phải tay đi mắt, không lưu luyến nửa phần, chí ít em cũng phải nghe anh nói hết rồi mới ra quyết định chứ.”

An An cười giễu: “Anh định nói tới mức hoa nở hay cảm động trời cao?”

Lương Cảnh Phàm chau mày: “Đào Duyệt Hàm không phải tình mới của anh, như thế đã đủ hay chưa?”

An An nhất thời cứng người, mặt thoát hồ nghi.

Lương Cảnh Phàm bấy giờ mới xoa xoa thái dương, trầm giọng nói: “Mẹ của Đào Duyệt Hàm là người nhà họ Ngô, Lương thị và Ngô thị hợp tác không ít lần, Đào Duyệt Hàm muốn dẫn thân vào ngành giải trí, nên anh mới nhường vai cho cô ấy, quan hệ giữa anh và cô ấy chỉ ở mức xã giao thôi.”

An An vẫn không tin: “Sao lúc trước tôi hỏi, anh lại không giải thích như vậy.”

“Không xưng Lương tổng nữa à?” Lương Cảnh Phàm hôn chụt vào môi cô một cái, thấy cô lườm ỏi tiếp: “Lúc đó anh không biết em đang ghen, nên mới lười giải thích.”

An An càng tặng cho anh ta cái lườm sắc bén.

Lương Cảnh Phàm siết chặt thắt lưng cô: “Bây giờ có thể dẫn anh lên xem phòng của chúng ta chưa?”

Lòng cô vẫn đang quẩn quanh từ “ghen”, liếc thấy vẻ mặt tự mãn của anh ta, bèn nheo mắt, gật đầu điệu dàng bảo: “Vâng”, nói rồi hất cằm nhắc nhở anh ta: “Anh chưa khoá xe à, cửa xe vẫn hở kìa.”

Lương Cảnh Phàm thấy cô không so đo nữa, bèn ra ngoài đóng cửa xe, ai ngờ khoá kỹ càng rồi, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy An An đứng trong đại sảnh toà nhà, cười vô tư qua tấm kính.

Lương Cảnh Phàm tức thì lại đau đầu, gân xanh giật giật, anh ta không có thể ra vào, hẳn nhiên đến đại sảnh cũng không vào bước vào được.

“Mở cửa ra!”

An An hất cằm cười rạng rỡ, vì cách cửa nên Lương Cảnh Phàm không nghe thấy rõ, chỉ thấy đôi môi đầy đặn của cô hé mở, khẩu hình đại khái là: “Vấn đề sinh lý, phiền Lương tổng đi mà tìm tình mới hoặc cô ‘trái ôm phải ấp’ nào đó mà giải quyết, tình cũ đang ghen, không thể giúp được anh!”

Nói xong, An An thướt tha xoay người bước vào thang máy, để mặc Lương Cảnh Phàm nghiêng răng bực bội mà không biết làm thế nào.

Chỉ có điều, cho đến tận lúc kết thúc lễ khai máy “8 tiếng đồng hồ”, cả đoàn phim khởi hành tới địa điểm quay, “cơn ghen” của An An mới dần tan biến, còn Lương Cảnh Phàm vẫn không thể tìm tình cũ, đành phải tự mình giải quyết vấn đề sinh lý.

6. Chương 6: Gặp Gỡ

Địa điểm quay “8 tiếng đồng hồ” thuộc một hòn đảo nhiệt đới nhỏ của Thái Lan, bộ phim kể về chuyện một cô giáo trẻ dẫn theo nhóm học sinh tiểu học và người lớn, cộng thêm một hướng dẫn viên du lịch đi du ngoạn một hòn đảo vừa được khai phá. Nhưng sau đó do một cậu nhóc tò mò lạc đường vào khu rừng

đá lờm chồm kỳ quái, dẫn đến việc bọn họ phải thoát ra trong vòng 8 tiếng mới mong giữ được tính mạng. Trong quá trình chạy trốn, cứ hai tiếng đồng hồ sẽ có một người tử vong, và rồi nhóm người bắt đầu dần thân vào hành trình 8 tiếng kinh hoàng...

Đào Duyệt Hàm đóng vai nữ cảnh sát nguy trang thành hướng dẫn viên du lịch, còn An An đóng vai cô giáo trẻ, cũng là một trong những kẻ chủ mưu phía sau.

Đoàn làm phim bay tới Thái Lan, chuyển tàu lên đảo, sau đó thuê một khách sạn. Đạo diễn ọi người nghỉ ngơi hai ngày để làm quen với môi trường, sau mới biết được, có ba thành viên quan trọng vẫn chưa tới, trong đó có Đào Duyệt Hàm.

Có người bảo cô ta vướng lịch trình khác, nên hai ngày nữa mới đến được.

Trợ lý Tiểu Như của An An bắt chước điệu bộ của cô, cười nhạo: “Tưởng mình là đại minh tinh chắc, danh tiếng lẫn thành tích đều không có, còn ra về ta đây!”

Thấy vậy, An An chỉ búng nhẹ vào gáy cô bé, rồi khoan thai ra ngoài phơi nắng.

Nhóm diễn viên lạc vào khu rừng đá đều tụ họp đông đủ, ngoài việc bám theo bọn họ bắt chuyện, thời gian còn lại An An đều dành để bồi đắp tình cảm với đám nhóc đóng vai học sinh.

Tuy vai của cô là nhân vật phản diện, nhưng trước khi bị vạch trần vẫn là một cô giáo hiền lành dễ gần, hơn nữa do ở chung lâu nên nảy sinh tình cảm, tại thời khắc nguy hiểm cuối cùng, cô ấy mới có thể từ bỏ tính mạng che chở cho học sinh.

Để lúc quay được ăn ý, cần phải gây dựng tình cảm dần.

An An chọn cách thức trực tiếp và hữu hiệu nhất - chơi trò chơi, mà trò mà ba đứa nhóc này thích nhất lại là đuổi nhau trên cát, nói trắng ra thì, lũ nhóc hò reo điên cuồng chạy trước, An An tung tẩy đuổi theo phía sau...

Do đám nhóc vẫn còn nhỏ tuổi, nên đều có người lớn đi kèm. Để tạo ấn tượng tốt đẹp và tin cậy trước mặt hội người lớn, An An cố ý mặc váy dài kiểu rộng màu cát thật nền nã, hậu quả là cho đến khi mặt trời khuất bóng, An An vẫn không đuổi kịp đám nhóc kia.

Lúc này bọn họ đã tách khỏi mọi người một khoảng, An An thấy chung quanh không có ai, bèn dứt khoát xách váy, cầm đầu cầm cổ đuổi, một cậu nhóc quay lại ngó, thấy cô càng lúc càng gần, vừa cười đùa vừa lo ngay ngáy, vội vã tăng tốc, kết quả là bị vấp chân, ngã nhào xuống cát.

Hai nhóc còn lại bị hẫng, thêm nữa lại bị cậu bé kia chặn đường, nên đều ngã lăn ra cả.

An An rốt cuộc cũng đuổi kịp, ba nhóc ở dưới đất nhìn thấy cô, tức thì cười đùa la hét chói tai, lồm cồm bò dậy toan chạy tiếp. An An mệt rã rời, khom lưng xuống, có điều để chân trần chạy giữa trời nắng, tâm trạng bỗng trở nên cực kỳ nhẹ nhõm, thấy đám nhóc vừa cười ngốc nghếch vừa vật lộn thì thở phì phò, cô xoa thắt lưng, rũ sạch hình tượng, bật tràng cười ha hả.

Cô cười cho đến tận lúc xuất hiện một đôi tay đỡ đám nhóc dậy.

Nhiều bận sau này, mỗi khi hồi tưởng lại buổi đầu gặp gỡ Tập Mặc Nhiên, lúc bắt gặp đôi tay ấy, An An vẫn cảm thấy thích thú, ngạc nhiên.

An An càng lúc càng bật cười.

Đôi tay này có nước da trắng sáng, ngón tay thon dài, dứt khoát nâng đám nhóc dậy, lúc dùng sức, khớp ngón tay hằn lên. Móng tay cắt tỉa gọn gàng, so với bọn cô người ngợm đang đầy cát thì có vẻ đặc biệt sáng sửa sạch sẽ.

Nhìn lên từ đôi tay kia, An An chợt ngỡ ngàng.

Dẫu gì cũng là người hoạt động trong giới giải trí, dung mạo khôi ngô, tuấn tú do bẩm sinh hay do tô vẽ cô đều không hiếm gặp, nhưng chàng trai trước mắt thì khác, anh ta khiến cô phải thầm khen trong lòng. Tướng mạo giống hệt đôi tay ấy, sáng sửa, chín chắn, anh tuấn, dưới ánh mặt trời, toàn thân anh ta vừa thâm đậm vẻ thần nhiên, vừa toát vẻ ôn hòa khiêm tốn.

An An vẫn đang trố mắt nhìn, Tập Mặc Nhiên đã nâng ba đứa nhóc dậy, cất giọng hỏi ôn hoà: “Có đau ở đâu không?”

Lũ nhóc nhất loạt lắc đầu tỏ ra không hề gì, An An bấy giờ mới thấy đám nhóc bị ngã, thân là giáo viên hẳn nhiên phải quan tâm hỏi han một phen, cô hơi “cười trên nổi đau kẻ khác”, lại gần phải cất khỏi người chúng, bảo: “Mau cảm ơn chú đi!”

Ba đứa đồng thanh hô: “Cảm ơn chú Tập!”

Tập Mặc Nhiên im lặng, rồi nhướn mày, mỉm cười nói: “Đừng khách sáo.”

An An nghe vậy liền ngây ra, chú Tập? Cô tưởng anh ta chỉ là khách du lịch, ai ngờ lũ nhóc lại biết? Cô không nhớ rõ trong tổ diễn viên có anh ta hay không, chẳng lẽ lại thuộc tổ khác?

Nghĩ vậy An An bèn hỏi: “Anh cũng thuộc đoàn làm phim à?”

Tập Mặc Nhiên chau mày, khẽ mỉm cười nói: “Cứ coi là vậy đi. Tôi họ Tập, Tập Mặc Nhiên.”

Gì mà “cứ coi là vậy” chứ? An An buồn bực lườm nguýt, thấy anh ta không định giải thích, cũng không để ý nhiều nữa, cô bèn tự giới thiệu: “An An, diễn viên.”

Đang lúc nói chuyện, trời đã ngả hẳn về chiều, chỉ còn sót lại vài tia nắng, khách sạn phía xa bắt đầu lên đèn, An An tóm lại mấy đứa nhóc định tiếp tục chạy biển, bèn bảo: “Mấy đứa này! Chơi mệt đói bụng rồi chứ, đi nào!”

Nói rồi quay sang hỏi Tập Mặc Nhiên: “Anh có đi cùng không?”

Tập Mặc Nhiên ngây ra giây lát, lập tức gật đầu: “Đi thôi.”

Ba đứa nhóc nhanh chóng lại gần, ngửa mặt nghiêm trang hỏi: “Cô giáo An, cô không đuổi theo chúng em nữa à?”

“Không!” An An làm bộ hung dữ: “Mấy đứa chạy nhanh thế, bà đây đuổi theo chết mệt cũng không kịp, oánh chết cũng không đuổi nữa!”

Đám nhóc chơi vui vẻ, nghe vậy cười hì hì, sôi nổi chạy về phía khách sạn.

An An nhìn theo chúng, tâm trạng khá tốt, bất thành linh nghe thấy Tập Mặc Nhiên cất giọng hỏi: “Cô đóng vai giáo viên của bọn nhóc à?”

An An quay qua nhìn, lòng lại gật gù khen đẹp, gật đầu đáp ứng, Tập Mặc Nhiên liền không lên tiếng nữa, An An đang do dự xem có nên bắt chuyện, chợt thấy anh ta thản nhiên nói: “Lũ trẻ học theo rất nhanh.”

“Đúng vậy!” An An nheo mắt nhìn đám người không xa phía trước, thăm buồn bực, anh ta nói rất đúng, nhưng tại sao đột nhiên lại nói thế?

Người trên bãi cát càng lúc càng thưa, xung quanh dần chìm vào yên tĩnh, tuy rằng An An nghĩ Tập Mặc Nhiên là người kỳ quái, đầu óc không giống người bình thường, nhưng vẫn cân nhắc lại một lượt cuộc trò chuyện, tức thì tái mặt. Hoá ra anh ta trách cô vì câu nói “Bà đây đuổi theo chết mệt cũng không kịp” sẽ dạy hư bọn trẻ.

“Anh...” An An trợn mắt nhìn, Tập Mặc Nhiên nhướn cười dịu dàng, ánh mắt tự nhiên chân thành: “Sao vậy?”

An An tự thấy khả năng diễn xuất của mình khá tốt, nhưng cũng không thể nhận ra thái độ thực qua gương mặt Tập Mặc Nhiên, lòng đầy nghi vấn, cuối cùng đành phải nhịn lại: “Đi nhanh lên, bà... Tôi đói bụng rồi!”

*

Ba ngày sau Đào Duyệt Hàm mới ung dung đến, cùng đi còn có Tô Thần Thần.

Từ lúc tàu bọn họ chưa cập bến, Tô Thần Thần đã nhanh nhẹn gọi cho An An, nói Lisa không đến được, bèn cử cô ta đang rảnh rang tới giúp đỡ thay.

An An nhạo báng: “Treo đầu dê bán thịt chó! Cứ nói thẳng cô tìm cách đi chơi thì có!”

Tô Thần Thần gào lên “đáng ghét”, lại giả giọng thần bí: “Chị mà tới đón em thì sẽ gặp chuyện vui mừng lắm đấy!”

Đào Duyệt Hàm quả nhiên là cô gái hôm đó An An bắt gặp ở cửa hàng nội thất, so với bóng lưng khi ấy còn đẹp hơn nhiều, thế nhưng giới giải trí mãi mãi không thiếu người đẹp. An An liếc qua cô ta rồi chẳng thèm để ý, nhưng bất chợt trông thấy Lương Cảnh Phàm đi đằng sau.

An An đảo mắt, nhoẻn cười, nheo mắt ngó Tô Thần Thần.

Tô Thần Thần sợ nhất bị An An chiếu tướng như vậy, bèn so vai rụt cổ, làm bộ ầm ức chu mỏ kêu: “Em tưởng chị sẽ vui mừng!”

An An cười khẩy: “Hôm qua tôi thấy thằng bé con ông quản lý khách sạn đang bắt đầu học tiếng Trung rồi đấy, mấy hôm tới cô cũng theo học cùng nó đi.”

Dứt lời, liếc mắt nhìn Tô Thần Thần đang bực bội: “Cầm đồ rồi đi mau!”

Đào Duyệt Hàm đang rời thuyền nhìn thấy An An xoay người đi, không để tâm lắm, chỉ hỏi Lương Cảnh Phàm: “Đây là nữ thứ trong phim hả?”

Ánh mắt Lương Cảnh Phàm vẫn luôn dán lên người An An, tự dưng thấy cô cười khẩy, lòng chợt chùng xuống, vừa thấy mệt mỏi vừa thấy bất đắc dĩ, chẳng hề nghe thấy Đào Duyệt Hàm đang nói gì.

Đào Duyệt Hàm chạm nhẹ vào người đang bồn chồn: “Cảnh Phàm?”

Lương Cảnh Phàm hoàn hồn nhìn cô ta: “Ừ, đi thôi.”

Đào Duyệt Hàm dịu dàng gật đầu theo sau, mặt hiện vẻ mát mẻ và tửu thân, cấu kính trút giận vào thất lưng lưa.

Trong giới giải trí, đạo diễn có rất nhiều tiền thường không nhiều lắm, đặc biệt tài hoa cũng không nhiều lắm, đặc biệt cá tính càng rất ít, thế mà Triệu Minh Nghĩa lại vừa giàu có, vừa tài hoa lại cá tính, người như vậy đã định sẵn sẽ trở thành truyền kỳ.

Triệu Minh Nghĩa giống như lời đồn, luôn giữ thái độ ôn hoà, khiêm tốn, ngoại trừ động quy tắc then chốt của ông ta.

Thời gian chính là chuyện quan trọng nhất với ông.

Cho nên hôm Đào Duyệt Hàm tới, sau khi hoàn thành lễ bái, buổi chiều Triệu Minh Nghĩa liền lập tức khởi quay cảnh đầu tiên, và cũng chính là phân cảnh của Đào Duyệt Hàm.

Đào Duyệt Hàm vẫn đang nhăn mày méo mặt, Tô Thần Thần liền lôi kéo An An tới xem trò vui, cực kỳ thích thú, cô ta luôn là người thích bênh vực bạn bè, lại không hiểu nhiều chuyện giữa An An và Lương Cảnh Phàm, cho nên thấy Đào Duyệt Hàm mắc lỗi liền cười trộm.

“Đạo diễn Triệu quả nhiên là danh bất hư truyền! Dù Đào Duyệt Hàm có bối cảnh cao siêu đến đâu, dấu có quan hệ tốt với Lương tổng đến thế nào, ông ta cũng chẳng thèm nể nang, đàn ông như thế, em đây thích!”

An An vừa nghe cô ta lải nhải, vừa nhìn chăm chăm vào Lương Cảnh Phàm.

Anh ta đứng bên Triệu Minh Nghĩa, Triệu Minh Nghĩa dán mắt vào màn máy quay, thi thoảng quay sang thảo luận mấy câu, hai người bọn họ có vẻ rất thân thuộc, khiến An An càng nhìn càng bưng bưng lửa giận.

Cô chợt nhớ tới tin nhắn Lương Cảnh Phàm gửi tới lúc trưa: Bị người nhờ vả.

Bị người nhờ vả cái gì? Đào Duyệt Hàm là hàng hoá hay là thú cưng? Đi diễn cũng cần người đưa rước, mà còn là ông chủ của một công ty giải trí?

Đang oán thầm, Lương Cảnh Phàm tựa hồ lơ đãng nhìn về phía An An, rồi hơi nhướn mày ra hiệu với cô, An An nhếch miệng, ném ánh mắt khinh thường đáp trả, rồi lia mắt sang hướng khác.

Chẳng ngờ hướng khác này lại đúng chỗ của Tập Mặc Nhiên.

Anh ta đứng xa hơn một chút, tỏ vẻ an nhàn, im lặng đứng dưới gốc cây bồ đề, tựa hồ không liên quan đến mọi người.

An An bỗng dưng nhớ tới hôm trước gặp mặt, cô từng hỏi anh ta có phải người của đoàn làm phim không, anh ta đáp “cứ xem là vậy”. Tối đó quay về khách sạn, cô nghĩ mãi cũng không nhớ ra anh ta thuộc tổ nào, người của tổ phục trang, chế tác cô đều đã gặp qua, tổ giám chế và sản xuất cô cũng biết kha khá, nhưng vẫn không hiểu nổi anh ta phụ trách việc gì.

Tựa hồ đôi mắt tìm tòi nghiên cứu của cô quá mãnh liệt, Tập Mặc Nhiên đột nhiên nhìn thẳng vào cô, An An phản ứng chậm, không thể né tránh, nhất thời sửng sốt. Song thực ra Tập Mặc Nhiên bị cô quan sát cũng không hề ngại, chỉ bình tĩnh mỉm cười.

An An thấy vậy lại càng kinh ngạc.

Tô Thần Thần thấy An An ngẩn ra, bèn nhìn theo, chợt “ô” lên, đẩy cô: “Nhìn soái ca đến ngu cả người rồi à?”

An An bấy giờ mới quay lại lườm cô ta: “Anh ta là nhân viên của tổ nào? Sao lại rảnh rang như thế?”

“Chị không biết á?” Tô Thần Thần ngạc nhiên hỏi, biết giọng mình hơi to, bèn che miệng, mở to mắt hỏi An An, thấy An An tỏ vẻ “Hỏi thừa! Biết rồi còn hỏi làm gì!” thì buông tay xuống thích thú đáp: “Chán chị ghê, đến sớm hơn em mà còn không biết soái ca làm nghề gì! Trưa nay em mới biết, anh ta là bác sỹ tâm lý do đoàn làm phim trả một đồng tiền mời về, chuyên phụ trách vấn đề sức khỏe tâm lý của diễn viên.”

7. Chương 7: Là Vậy Đây

“Bác sỹ tâm lý?”

“Ừ!” Tô Thần Thần khẳng định, nhìn Tập Mặc Nhiên phía xa đang cúi đầu nghe điện thoại, hơi tiếc nuối thốt: “Anh ta đẹp trai thật, đáng tiếc quá. Tuy bác sỹ tâm lý cũng có thu nhập cao, nhưng dù sao vẫn hơi kém một chút, không phải đối tượng số một của em! Vừa sáng sủa vừa bản lĩnh, tướng mạo này, khí chất này, so với đám phú nhị đại đều hơn hẳn, chị thấy có đáng tin cậy không? Đây! Đang nói chuyện với chị đây, chị tơ tưởng đi đâu thế?”

An An liếc Tập Mặc Nhiên vài lần, hơi cong môi cười với Tô Thần Thần, đôi mắt sáng hiện vẻ nửa chế giễu nửa thương thức: “Đáng tin cậy hay không ư? Cô nói xem, lúc bác sỹ tâm lý lên giường với đàn bà, liệu có dễ dàng nhận ra khi đối phương ‘lên đỉnh’ là thật hay giả? Tính toán liệu có chuẩn hay không?”

Tô Thần Thần bị An An vặn hỏi tới chuyện “khẩu vị” liền sửng sốt, thấy An An lại cười giảo hoạt: “Nếu là người khác, có lẽ cô rên vài câu là xong, nhưng mà với anh ta, nếu cô giả vờ, liệu anh ta có phát hiện ra ngay?”

Mặt Tô Thần Thần nhất thời đỏ bừng lên, nhăn nhó méo mó, định tấn cho An An một trận, nhưng An An lạnh lẽo né tránh, bật cười khanh khách: “Nhưng mà nói thật nhé, nếu là bác sỹ tâm lý, ắt hẳn rất dễ ý tới cảm nhận của đối phương, chưa biết chừng lên giường với anh ta lại thực sự đạt tới cao trào cũng nên! Có muốn thử hay không?”

Dù sao vẫn đang ở phim trường, người đông, Tô Thần Thần phải để ý tới hình tượng, nên chỉ có thể tức tối nghiêng răng nhăn nhin, sau đó khinh thường lườm An An đường vui vẻ, rồi không thèm đoái hoài tới nữa.

Hiện giờ đang là lúc nghỉ ngơi, Đào Duyệt Hàm mệt không chịu nổi, được trợ lý đỡ xuống ghế nghỉ ngơi, Lương Cảnh Phàm thấy vậy bèn bước tới, Đào Duyệt Hàm tức thì lộ vẻ ảm ức, ngừng đầu trò chuyện với anh ta.

Tô Thần Thần coi vậy bèn cười hể hả, trêu chọc An An: “Chị xem kìa, đêm nay có người được vui sướng lên cao trào rồi đó!”

An An lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi quay người bỏ đi.

“Ê, ê, chị đi đâu đấy?”

An An hừ hừ: “Đi hỏi thử.”

Tập Mặc Nhiên cúi đầu nghe điện thoại, khoé mắt thấy có người bước tới, bèn ngẩng lên nhìn, thấy cái cô nữ thứ đang mỉm cười dịu dàng đứng cách anh ta hai bước, tỏ vẻ muốn trò chuyện.

Thấy anh ta cúp máy, An An mới mở lời: “Hoá ra anh là bác sỹ tâm lý, trước đó cứ hiểu lầm anh.”

Tập Mặc Nhiên mỉm cười: “Bác sỹ cũng coi như là một nửa nhân viên đoàn phim.”

Tiếp đó, An An liền không biết nói thêm gì.

Thực ra, từ khi vào Đại học, cho tới mấy năm lẫn lộn trong giới giải trí, An An đã rèn luyện được bản lĩnh trò chuyện tự nhiên với bất kỳ ai từ sớm, có điều chỉ áp dụng được với những chuyện trong nghề thôi. Còn những đề tài khác, do một lòng mong muốn thành danh, cô ít khi tìm hiểu.

Tập Mặc Nhiên thoát trông đã biết là người kiệm lời, cô không nói gì, anh ta cũng không chủ động gợi chuyện.

Trong nhất thời, không khí chợt tẻ nhạt.

Bao năm qua, An An lần đầu tiên đụng phải tình huống này, lòng cực kỳ phiền chán, liếc thấy Tô Thần Thần đang tỏ vẻ hả hê, thấy An An nhìn mình, cô ta còn dám thè lưỡi trêu chọc, làm An An vô cùng bực bội.

“Chuyện này... Bác sỹ Tập, thật ra tôi có chuyện muốn thỉnh giáo anh.”

Tập Mặc Nhiên nhìn lướt qua cô, nhanh chóng thay đổi vẻ mặt, nói: “Đừng hỏi thì hơn.”

An An biến sắc, ngạc nhiên, bà đây còn chưa nói ra anh đã đoán được? Đâu phải bác sỹ tâm lý, mà là giun đũa trong bụng mới đúng?

Tập Mặc Nhiên thấy cô biến sắc, anh bèn nâng tay che miệng, hắng giọng, ôn hoà giải thích: “Bởi vì tôi thu phí rất cao, chuyện linh tinh thì không cần thiết.”

“Bác sỹ Tập, anh đùa tôi đấy à?” Trước mắt An An hiện đầy dòng kẻ đen sì, chỉ thiếu mỗi dòng chữ to “Mi đùa giỡn lão nương ư?”. “Anh yên tâm, tôi có thể trả được tiền phí, sẽ không quỵt nợ đâu, thế đã được chưa?”

“Được rồi.” Tập Mặc Nhiên rút cuộc đành bình thản bảo cô: “Nhưng không thảo luận tới chuyện giường chiếu.”

“...” Dấu chấm hỏi trước mặt An An cuối cùng biến thành dấu chấm than - “Mi đùa bà hả!”

An An chưa từng nói chuyện với ai mà phải ghen hờn tới vậy, cô khoanh tay tức giận, thốt chẳng nên lời.

Tập Mặc Nhiên thấy cô buồn bực bất bình, lòng thầm thấy buồn cười nhưng không biết phải làm sao, rõ ràng cô muốn hỏi chuyện riêng tư, thậm chí thái độ còn hơi sỗ sàng, nếu từ chối thẳng thừng lại khiến cô xấu hổ, anh ta mới phải tìm đại một lý do, kết quả cô cứ truy hỏi ráo riết không tha, giờ lại bày ra bộ dạng tức tối, tựa hồ người không biết điều là anh mới đúng.

Lại một hồi im lặng, An An rốt cuộc không nhịn nổi, cất lời trước: “Tại sao anh lại biết tôi muốn hỏi chuyện gì?”

Tập Mặc Nhiên càng thở dài thườn thượt... Chẳng lẽ cô không nhận thấy rằng, anh ta không muốn thảo luận về đề tài đó?

Dù sao cũng là người được giáo dục tốt, sau giây lát trầm ngâm, anh ta bèn lên tiếng: “Kỳ thực tôi không biết cô muốn hỏi chuyện gì, nhưng nguyên tắc của tôi là ”không đề cập tới chuyện giường chiếu“, những chuyện khác cô cứ hỏi tự nhiên.”

An An méo mặt: “...Tập Mặc Nhiên, anh đang đùa với lão nương à?”

Tập Mặc Nhiên nhướn cười, hơi cúi xuống, ôn hoà nói: “Cô đóng vai giáo viên hả? Phụ nữ thì nên nói năng nhã nhặn mới tốt.”

An An: “...”

Đến tận khi cảnh quay thứ hai sắp sửa hoàn thành, An An vẫn không thể nuốt trôi cục tức, phiền muộn vô cùng.

Đứng bên cạnh Tập Mặc Nhiên, cô cũng không biết đáp trả thế nào, bực bội một hồi, cô đành im lặng bỏ đi.

Thật thất bại, thật mất mặt!

Đối thủ bình tĩnh gặp chiêu đỡ chiêu, thậm chí còn không thèm tiếp chiêu, đúng là đáng ghét!

Tô Thần Thần vẫn luôn quan sát hai người họ, lúc mới đầu còn lơ mơ hiểu được, sau vì mãi xem cảnh quay, nên cũng không biết rốt cuộc bọn họ có chuyện gì?

Vậy nên lúc An An quay về, Tô Thần Thần liền hỏi: “Bọn chị đứng im thế? Định giả bộ làm người gỗ hả? Chị không thấy có mấy người để ý tới chị à!”

Chính tại cô ta mà An An rước lấy phiền toái, bèn bực bội lườm: “Bọn tôi là bạn tri kỷ”!

Tô Thần Thần lầm bầm: “Tri kỷ cái gì, có mà thần kinh!”

An An càng thêm bực mình! Từ lúc yếu thế trước Tập Mặc Nhiên, ngay cả con ranh này cũng dám bật lại mình!

Dù sao mới là ngày quay đầu tiên, Triệu Minh Nghĩa sẽ không làm khó mọi người, quay xong hai cảnh liền cho nghỉ.

Lúc kết thúc, Lương Cảnh Phàm cố ý đi chậm lại trò chuyện với nhà giám chế, miết mắt qua An An vài lần, An An hừ lạnh, người ngoài nghe không hiểu, nhưng khiến ai đó chột dạ lo lắng, bước đi càng mau hơn.

Xưa có Bồ Đề Tổ Sư gõ ba cái ám chỉ Tôn Ngộ Không canh ba tới học nghệ, nay có An An hừ một tiếng ám chỉ ai đó phải tới tận cửa xin lỗi.

Thật ra An An cũng không thích mấy trò này, có điều cả đêm cô đều ngủ không yên lòng, đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì thoát nghe có tiếng gõ cửa, nhưng lẳng tai nghe kỹ lại không thấy gì nữa, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, trái tim cô bị giày vò đến nỗi vừa mệt mỏi vừa lạnh lẽo.

*

Hôm sau tăng thêm cảnh quay, trước đó An An được Lisa khuyên nhủ, đã quyết định nếu không được diễn vai chính, vậy chắc chắn phải diễn thật tốt vai phụ, tuy hôm qua ngủ không ngon giấc, nhưng từ lúc bắt đầu quay cô đều cực kỳ chuyên tâm, ngay cả phút nghỉ ngơi ngắn ngủi cũng dành để nghiền ngẫm tâm lý nhân vật.

Tô Thần Thần không quen với kiểu liều mạng như Thập tam nương này của cô, bèn bảo: “Rốt cuộc chị đang tỏ ra chuyên nghiệp hay ghen tuông thế? Còn không bôi kem chống nắng lại đội nắng nữa? Nếu đen như dân châu Phi thì chẳng ai thèm đâu đấy! Chị đúng là chăm chỉ quá!”

Dứt lời hất cằm ý bảo An An nhìn sang bên cạnh, ở bên đó, trợ lý của Đào Duyệt Hàm đang bôi kem chống nắng giúp cô ta, còn cô ta thì cau có nói chuyện với Lương Cảnh Phàm, tựa hồ rất bực bội vì thời tiết này.

Hòn đảo này thuộc vùng phía Nam Thái Lan, nên dù đã sang tháng 11, nhiệt độ vẫn không giảm xuống, trời vẫn nắng chang chang.

An An cầm kịch bản thờ ơ đáp: “Thế chất tôi tốt, dù có phơi nắng cũng không sao.”

Vừa nói xong, Lương Cảnh Phàm bỗng đứng xuất hiện bên cạnh cô, An An thoáng liếc qua rồi tiếp tục xem kịch bản, không thêm để ý.

Lương Cảnh Phàm ngược nhìn mặt trời chói chang qua tán lá, trán vã mồ hôi.

Ở nơi đông người, hai người họ khó có thể tiếp xúc, Lương Cảnh Phàm vốn muốn vin vào cố quan tâm nhân viên, định nói với An An mấy câu, nhưng thấy cô hững hờ, bèn lặng yên một lát mới nói: “Hôm nay trời nóng, em nên chú ý nghỉ ngơi, cẩn thận kéo cảm nắng, ảnh hưởng tới sức khỏe.”

An An siết chặt kịch bản, nhìn lên, cười giễu cợt: “Lỗi tại Lương tổng có vấn đề à? Không thấy tôi vừa mới nói, thể chất tôi rất tốt, phơi nắng cũng chẳng sao ư?” Cô vừa nói vừa hất cằm: “Bên kia có người đang chờ Lương tổng quan tâm săn sóc kìa, Lương tổng sao phải tới chỗ tôi giả vờ giả vịt? Thích tự chuốc lấy phiền nhiễu à? Hay là Lương tổng thích bị ngược đãi?”

Người qua người lại, Lương Cảnh Phàm khó đáp lời, chỉ đành nhỏ giọng kêu: “Em đừng giận, anh đã giải thích với em rồi cơ mà.”

“Giải thích cái gì? Bị người nhờ vả ư?” Xung quanh có người tò mò liếc nhìn bọn họ, An An cười tươi tắn, lạnh lùng thốt: “Ngại quá, tôi dốt văn lắm, chẳng hiểu gì đâu.”

“An An.” Lương Cảnh Phàm nhỏ giọng kêu, cau mày nói: “Em phải thông cảm cho anh chứ. Huống hồ, anh còn mở miệng giải thích, còn em với gã bác sỹ kia thì sao?”

“Hừ! Sao hả, Lương tổng có thể vừa ăn trong chén vừa chiêm trong nôi, lại còn không cho phép người đang buồn chán được tán gẫu hả? Có phải anh quá bá đạo rồi không?”

Dứt lời, thấy cảnh tiếp chuẩn bị khởi quay, An An bèn đứng lên, ghé sát người Lương Cảnh Phàm, bỏ lại một câu: “Lương tổng hãy để ý chính bản thân mình ấy, còn hơn là theo dõi xem tôi nói chuyện nhiễu với ai.”

Kết quả của việc tăng cường độ làm việc là, khi buổi trưa tới, ai nấy đều kiệt sức, lúc khách sạn đưa cơm đến, mọi người đều vui mừng hò reo.

An An cũng vừa mệt vừa đói, nhưng khi trợ lý đưa cơm tới, vẻ mặt mừng rỡ thoát thành ỉu rù.

Người Thái Lan thích ăn chua, cay, thực ra người bình thường vẫn ăn được, nhưng An An thì luôn không thích ăn chua, lại là diễn viên nên rất để ý tới sức khỏe, bởi vậy càng không thích ăn cay.

Mấy hôm trước khi chính thức khởi quay, bọn họ đều ăn theo kiểu tự chọn món ở khách sạn, tuy rằng mùi vị hơi khác lạ, nhưng cô vẫn có thể ăn được. Chỉ mỗi hôm nay, tổ hậu cần sơ ý quên mất không xếp đồ ăn riêng theo từng người, nên ai nấy đều ăn giống hệt nhau, thức ăn lại khá cay, An An không thể ăn được.

Trợ lý Tiểu Như vốn biết rõ khẩu vị của An An, nhưng cô bé cũng không chen vào việc của tổ hậu cần được, chỗ này cách xa khách sạn, càng không thể đi mua món mới, nhất thời mặt đầy vẻ tự trách. An An vỗ nhẹ cô bé, bảo cô bé cứ ăn cơm, đừng để tâm đến cô.

Có điều đói bụng là chuyện vô cùng đau khổ, nhất là trước đó giữa trưa nắng, cô còn vừa diễn xong hai cảnh.

An An đói mềm người, bò xuống trắng cổ, mắt lim dim, tự hỏi sao bọn họ có thể ăn được mấy món đó. Liếc qua từng người một, ánh mắt cô chợt tia thấy Tập Mặc Nhiên cách đó không xa, cô tiếp tục dòm những người khác, bỗng quay ngoắt lại nhìn.

Hộp cơm của mọi người đều giống hệt nhau, chỉ có mình hộp cơm màu trắng của anh ta là không giống.

Tập Mặc Nhiên không thích ồn ào, ít khi chủ động bắt chuyện với người khác, lúc ăn cơm cũng thích một mình.

Mới ăn được vài miếng, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên: “Bác sỹ Tập ăn khác mọi người thế?”

An An nhìn thấy rõ món ăn trong hộp cơm của anh ta, rau cải xào nấm hương, tôm lột xào dưa leo, sườn sốt chua ngọt. Toàn là những món khá nhạt, An An bức bối, lòng thầm ghen tỵ.

Tập Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn hộp cơm còn nguyên trong tay cô liền hiểu ra, mỉm cười nói “ừ”: “Tôi không quen với đồ ăn ở đây nên tự nấu.”

Sau đó không nói thêm gì.

Ban sáng làm việc mệt nhọc, An An đói bụng lắm rồi, thêm nữa mấy ngày liên không được ăn đồ quê hương, giờ nhìn Tập Mặc Nhiên, cô càng thấy thèm. Nhưng cô không dám chủ động xin cơm, đành chỉ biết ngó lom lom. Tập Mặc Nhiên mặc kệ cô, An An trừng mắt, cuối cùng vụt qua suy tính, cô bèn ngồi im bên cạnh, không nói câu nào.

Rốt cục, người không chịu được trước là Tập Mặc Nhiên.

Bất kỳ ai bị người khác nhòm ngó cũng không thể thản nhiên ăn cơm được. Thân là bác sỹ tâm lý, dù tâm lý mạnh đến đâu, Tập Mặc Nhiên cũng không chịu nổi kiểu giây vò này, anh ta hít sâu một hơi, bắt đầu cười, nói: “Cơm này tôi đã ăn một ít rồi.”

An An đã hạ quyết tâm cứng rắn, cũng chuẩn bị tinh thần bị từ chối, càng cất giọng bắt đầu dõ dạc hơn: “Nhưng lão nương đói lắm.”

Tập Mặc Nhiên chau mày, đã định đưa hộp cơm rồi lại thu về: “Cô giáo An...”

“Là ‘tôi’ đói bụng, ‘tôi’ đói bụng!” An An vội vã nhấn giọng, thấy Tập Mặc Nhiên giữ nguyên tư thế, mới đưa tay ra vói: “Bác sỹ Tập, tôi đói lắm rồi...”

Hộp cơm của Tập Mặc Nhiên, sau cùng vẫn bị An An mặt dày giả bộ đáng thương chén sạch bách.

8. Chương 8: Vượt Tường*

*Hong hạnh vượt tường: Ý chỉ ngoại tình.

Buổi sáng, Tô Thần Thần ngó qua phim trường một lát liền đi chơi, cho đến tận buổi chiều buổi quay kết thúc mới tới đón An An.

Mọi người lục tục rời đi, trợ lý Tiểu Như đang thu dọn đồ, Tô Thần Thần buồn bực liếc nhóm người Lương Cảnh Phàm và Đào Duyệt Hàm đã đi xa, quay đầu truy vấn An An: “Không phải chứ! Sáng nay chẳng phải Lương tổng tới nói chuyện với chị còn gì? Sao bây giờ lại càng quang minh chính đại hong hạnh vượt tường thế kia?”

An An lạnh lùng nói: “Vượt thì vượt, anh ta cũng đâu phải hong hạnh của lão nương, lão nương quản nhiều làm gì!”

“Hử? Anh ta không phải hong hạnh của chị, vậy là ai? Hai người cãi nhau hả?” Tô Thần Thần hơi thích thú trêu chọc, lại lia mắt ngắm hỏi Tiểu Như, thấy tay cô bé cầm một hộp cơm màu trắng, liền cất giọng khó hiểu: “Cái gì đây? Chẳng lẽ chị tự nấu cơm hả?! Chị biết nấu cơm sao?” Dứt lời tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn An An.

An An không biết nấu cơm, người hơi thân thiết đều biết. Tô Thần Thần tuy là tiểu thư được chiều chuộng, lười biếng, nhưng vẫn biết làm mấy món ăn sáng đơn giản kiểu rán trứng luộc trứng, còn An An thì chỉ biết mỗi việc đun nước thôi.

Nhắc tới bữa trưa, An An đắn đo tâm tình, cơm trưa thực sự quá ngon mà!

Nhất là sau khi đánh chén no nê, cô vốn đã thoải mái, ngẩng đầu phát hiện chủ nhân bữa trưa phải để bụng đói đọc sách, cảm giác thoải mái này càng thêm thăng hoa, sự đời thay đổi*, hôm qua anh ta khiến cô ghen hờn, hôm nay đã phải ôm bụng đói.

*Nguyên văn là câu “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”: Ngạn ngữ Trung Quốc, sông Hoàng Hà có chu kỳ 60 năm, cứ 30 năm đổi hướng một lần, nếu bên này là phía Tây, thì sau 30 năm đổi thành hướng Đông. Câu này ý chỉ sự đời thay đổi.

An An giả vờ ngưỡng ngùng, áy náy kêu: “Ngại ghê, tôi đói quá nên ăn hết rồi.” Nói rồi vờ vặt tiếp: “Tôi còn có hộp cơm khác này, hay anh ăn một ít nhé?”

Tập Mặc Nhiên cười nhìn cô, rồi hướng ánh mắt lại vào quyển sách, thản nhiên nói: “Cảm ơn cô giáo An, tôi không cần. Cô là diễn viên, lao động mệt nhọc, tôi nhịn cũng không sao.”

An An ngẩng gương mặt điềm đạm, tuần tú chuyên chú đọc sách của anh ta, lòng bỗng thực sự ngại ngùng, cô cất hộp cơm, sờ vào túi, sờ tay trước mặt anh.

Tập Mặc Nhiên chau mày không hiểu ý cô, An An thả tay, hai cái kẹo rơi xuống trang sách, cô nói: “Đây là quà cảm ơn hộp cơm của bác sỹ Tập.”

Tập Mặc Nhiên bật cười: “Cô giáo An coi tôi là trẻ con à?”

“Không phải.” An An nghiêm túc phủ nhận, lại móc từ trong túi ra hai cái nữa: “Bây giờ mới thật này.” Dứt lời bèn nhoèn cười đắc ý rồi bỏ đi.

Ở phía sau, Tập Mặc Nhiên nhìn chăm chăm vào bốn cái kẹo rực màu, bất thần mỉm cười.

Thấy An An không nói gì, Tô Thần Thần huých cô: “Hỏi chị cả nửa ngày rồi, chị cười cái gì thế? Đi thôi!”

Do đạo cụ còn chưa chuẩn bị xong, nên cảnh quay buổi tối đành hoãn lại, trời vừa tắt nắng, mọi người liền được nghỉ.

An An rảnh rang bèn đi tìm Tô Thần Thần chơi. Mặc dù giọng nói, tướng mạo của Tô Thần Thần đều trẻ, nhưng tính cách cô ta lại già đời, còn khá nghịch ngợm, nên bọn họ nói chuyện khá buông thả, buồn cả những chuyện bậy bạ, có điều cuối cùng vẫn là Tô Thần Thần mặt đỏ tía tai nhảy dựng lên đòi đánh An An.

Lúc An An đóng cửa ra ngoài, miệng vẫn còn vương nét cười, xoay người nhìn thấy Lương Cảnh Phàm, nháy mắt liền tắt hẳn.

Lương Cảnh Phàm đang tựa vào cửa phòng hút thuốc, nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại.

Đãi ngộ phòng ở của diễn viên không giống nhân viên. Tầng này vốn dành cho đám diễn viên chính, sau đó Lương Cảnh Phàm và Tô Thần Thần tới nên cũng ở lại. Giờ An An muốn về phòng mình thì phải đi qua phòng của Lương Cảnh Phàm.

Cô hẳn nhiên chẳng sợ hãi, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực về phòng, không thêm liếc mắt tới anh ta.

Lương Cảnh Phàm kéo cô lại, đánh giọng hỏi: “Vờ như không nhìn thấy anh à?”

An An kinh ngạc thốt: “Lương tổng? Sao anh lại ở đây? Em vừa mới nhìn thấy!”

“...” Lương Cảnh Phàm bị cô trút giận, lại còn vận dụng khả năng diễn xuất lên người anh ta, gương mặt nhỏ nhắn toát đầy vẻ vô tội và kinh ngạc, anh ta bất đắc dĩ kêu: “Em đừng như vậy, sao không thể nói chuyện với anh chứ?”

“Nói gì?” An An mĩa mai, thốt giọng mềm mại hết Đào Duyệt Hàm: “Hay là nói, anh Cảnh Phàm à, người ta không muốn nói chuyện, anh cũng đừng nên gây khó dễ cho người ta. Như vậy Lương tổng liệu có hài lòng?”

Lương Cảnh Phàm nghe vậy cười: “Cũng không tệ lắm.”

An An lạnh mặt, xoay người định đi. Lương Cảnh Phàm dùng sức, kéo cô vào phòng mình, An An toan mở miệng, bị anh ta ra hiệu: “Vào đây nói chuyện.”

Vào phòng rồi anh ta mới buông lỏng tay, An An hất tay ra: “Nói luôn ở đây đi.”

Ánh đèn chỗ huyền quan* mờ ảo, Lương Cảnh Phàm thấy cô hơi mất tự nhiên thì cười nhẹ, hỏi: “Ghen à?”

*Huyền quan: Hàng lang từ cửa cho đến phòng khách.

An An ngửa mặt cười: “Quan hệ hai ta là thế nào? Lão nương mà lại thế ư?”

Lương Cảnh Phàm không tin, búng trán cô: “Không ghen thì tại sao lại lạnh mặt với anh?”

An An nghiêng đầu né, thần nhiên đáp: “Lương tổng nói xem, nhìn thấy ông chủ của mình tôi nên tỏ thái độ gì? Nhiệt tình nịnh bợ hay là quyến rũ lừa dối? Tôi lạnh mặt chẳng lẽ không phải rất đúng sao? Tối rồi ngài còn kéo tôi vào phòng, chẳng phải ngài mới là kẻ bất thường à?”

Lương Cảnh Phàm bị An An truy vấn liên tiếp, mặt dần đỏ lên.

Thực ra từ lúc mới quen cô, Lương Cảnh Phàm vốn biết tính cách cô là như vậy. Trong giới giải trí này, người có nhan sắc, giỏi giang, lại có tài ăn nói, có thể biến chuyện vô lý thành có lý, bạo dạn, dám làm dám chịu thì sẽ không bao giờ khiến bản thân phải chịu thiệt. Đôi khi anh ta còn nghĩ, nếu không phải vì một năm nay ở bên anh ta, chắc cô đã sớm nổi danh rồi.

Tuy ban đầu bên nhau, cô luôn tỏ ra ương bướng, song do hai người họ đều tự tỏ tường nguyên do đến với nhau, nên coi như chung sống hoà bình, An An hiếm khi nổi trận lôi đình với anh ta, cho dù đôi lúc xảy ra tranh cãi, anh ta cũng thường cố gắng bỏ qua, dù gì thì cũng biết rõ tính cách cô rồi.

Có điều sau này, nhất là dạo gần đây, Lương Cảnh Phàm hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt ôn hoà của cô.

Mà nguyên cố vì sao, anh ta rõ ràng nhất.

Cô giả giọng giễu cợt, thoát nghe thật vô tình, anh ta trầm ngâm, vừa thấy bất đắc dĩ, vừa thấy nhứt đầu, vừa muốn cười, sau cùng hít một hơi sâu, trầm giọng bảo: “Anh không lừa em, thật sự anh bị người ta nhờ vả. Em biết dạo này công ty chúng ta hợp tác với Ngô thị, bọn họ đã cậy nhờ, anh không thể từ chối, nên mới đưa cô ta đến đây, em đừng để bụng chuyện này.”

Kiểu giải thích này An An nghe nhàm rồi: “Anh đừng lấy chuyện công việc ra làm lá chắn.” Dừng một lát, lại tiếp: “Hơn nữa chẳng qua chúng ta gặp nhau vì ‘nhu cầu’, Lương tổng khỏi cần biện bạch.”

“Gặp vì nhu cầu?” Lương Cảnh Phàm sắt mặt lại: “Trước khi tới Thái Lan, em đâu có tỏ thái độ như vậy.”

An An thản nhiên kêu: “Thế ư? Giờ tôi đổi ý rồi, chúng ta chính là ‘gặp vì nhu cầu’ đấy!”

Cô nói xong, Lương Cảnh Phàm không đáp lời, An An không dám nhìn mặt anh ta, bèn xoay người mở cửa, nói: “Nếu đã vậy, tôi về đây, Lương tổng nghỉ ngơi đi.”

Lương Cảnh Phàm càng thản nhiên, cất giọng dung túng: “Bao giờ em mới sửa được cái tính này? Anh đã giải thích rõ, em vẫn không nghe. Còn em thì sao, em thân thiết với tên bác sỹ ngay trước mặt mọi người, vì ghét anh, nên mới muốn vạch rõ quan hệ hả?”

An An nhìn đường nét gương mặt anh tuấn, đôi xuống thân thể cường tráng của anh ta, bất thần ngậy ra.

Tới tận lúc Lương Cảnh Phàm nhoẻn cười, An An mới định thần lại, buông lời bình thản: “Lương tổng chớ đoán mò, anh nói thẳng ra xem, rốt cuộc quan hệ của chúng ta là thế nào?”

Đôi tay đang đặt trên cửa hạ xuống vòng eo cô, anh cúi đầu cất giọng đầy ý cười: “Chẳng lẽ lại là quan hệ ‘gặp vì nhu cầu’ như em nói?”

Đôi tay dán vào eo cô mạnh mẽ ấm áp, An An gương mặt nhìn áo sơ mi anh một lát, mới nói: “Trước đó anh đã giải thích chuyện Đào Duyệt Hàm với em.”

“Ừ?”

An An nhìn anh, mắt sáng lấp lánh: “Em vô duyên vô cớ tranh cãi, nổi giận với anh, anh mắng em, không thêm đoái hoài đến em cũng chẳng sao, em chấp nhận rồi. Thế nhưng hôm ở dưới nhà, lúc nghe anh giải thích, Lương Cảnh Phàm, anh phải biết rằng, lúc đó em hoàn toàn tin tưởng anh.”

Lương Cảnh Phàm không nói gì nữa, tay càng siết chặt thêm, anh ôm chặt, cúi đầu hôn lên trán cô.

Mấy tiếng sau An An mới rời khỏi phòng Lương Cảnh Phàm.

Sáng sớm đông người, An An còn chưa có gan ngủ trong phòng anh ta tới tận hừng đông, nên xong chuyện mới lặng lẽ bỏ đi.

Mười một giờ đêm, cứ ngỡ sẽ không có ai ra ngoài, lúc rời phòng cô cũng đã để ý, mới dám mở cửa, rồi khép lại, xoay người, sau đó... đụng phải người quen.

9. Chương 9: Bắt Gặp

Mấy tiếng sau An An mới rời khỏi phòng Lương Cảnh Phàm.

Sáng sớm đông người, An An còn chưa có gan ngủ trong phòng anh ta tới tận hừng đông, xong chuyện bèn lặng lẽ bỏ đi.

Mười một giờ đêm, cứ ngỡ sẽ không có ai ra ngoài, lúc rời phòng cô cũng đã để ý, mới dám mở cửa, rồi khép lại, xoay người, sau đó... đụng phải người quen.

Tập Mặc Nhiên vừa trở về phòng, anh mặc đồ thường ngày, nghe thấy tiếng cửa mở, bèn vô thức liếc nhìn, đúng lúc chạm mắt với An An. Hành lang tĩnh lặng, ngọn đèn cam toả ánh sáng trên đầu, hắt bóng mờ xuống mặt, khiến cho ánh mắt thờ ơ vốn có của Tập Mặc Nhiên chợt ẩn hiện nét thâm trầm.

Đột nhiên đụng phải người quen, An An vốn đang chột dạ, liền càng xấu hổ thêm, cô bèn phủ đầu trước, cao giọng hỏi: “Bác sỹ Tập cũng ở tầng này à?”

Cô nhớ phòng ở của diễn viên và nhân viên không giống nhau.

Câu hỏi này có vẻ lẫn ý nghi ngờ dò hỏi, Tập Mặc Nhiên cười điềm đạm, tỏ vẻ chẳng bận tâm: “Không phải thì sao lại đứng ở đây, tôi không ngờ cô giáo An vẫn chưa ngủ đây.”

“...Những người nghiên cứu tâm lý như anh, có phải lúc nói chuyện đều quái gở thế không?” An An đang chột dạ, nghe vậy bèn bực bội. Anh ta như thể muốn nói, tôi trùng hợp ra ngoài, đụng phải cô giáo An nửa đêm nửa hôm chui ra khỏi phòng người khác, không phải cố tình cầm chốt ở đây.

Tập Mặc Nhiên ngậy ra giấy lát, lập tức nở nụ cười, đáp nghiêm túc: “Tất nhiên là không, trừ khi đối phương tỏ thái độ thù địch quá rõ.”

An An đúng là quá khí thế, quá sắc bén, bị anh ta chê bai bèn tức nghẹn họng, nuốt không được, nhổ không xong.

An An tức tới nổi đứng im không nhúc nhích, Tập Mặc Nhiên tiến tới, cô mới nhìn thấy anh ta xách một chiếc túi to, bên trong là rau củ.

“Cô giáo An định ra ngoài à?”

Tập Mặc Nhiên cất giọng trong trẻo, ôn hoà, An An nghe vậy liền thâm hiểu: hoá ra anh ta không biết cô ở phòng nào!

“Ừ, có việc cần ra ngoài chút.” Cô dụ đi nhiều, không bận tâm tới câu nói ban nãy của anh ta nữa.

Tập Mặc Nhiên gật đầu tỏ ý đã biết, thấy cô dậm bước, bèn nói: “Vây phiền cô giáo An trả lại hộp cơm cho tôi trước rồi hẵng ra ngoài.”

An An vừa bước một chân lên liền cứng người lại, Tập Mặc Nhiên thấy cô trợn mắt nhìn mình thì nhướn mày hỏi: “Sao vậy?”

Sao lại không có chuyện gì chứ? Hộp cơm ở trong phòng lão nương, bây giờ mà đi lấy cho anh thì chẳng phải lộ tẩy à! Anh đang chọc tôi có phải không? Phải không hả!

Từ khi bắt gặp Tập Mặc Nhiên, nói đi nói lại, cô đều rơi vào thế bất lợi, giờ còn bị anh ta ép tới nông nổi phải thừa nhận việc lén lút đi đêm này... An An vốn luôn phóng khoáng, nhất thời không chịu nổi, định mặc anh ta vô ý hay cố ý, toan thốt câu “Bây giờ bà đây không rảnh!”.

Nhưng đang đêm hôm mà nói vậy thật không hay cho lắm, hướng chi chuyện Tập Mặc Nhiên bắt gặp cô rời phòng Lương Cảnh Phàm lúc nửa đêm mà lan ra ngoài, thì không có lợi cho cả cô và anh ấy.

An An do dự, tựa hồ nửa muốn cất lời, nửa phải nín nhịn, ngay cả mặt mày cũng toát vẻ bức bối.

Trong lúc bọn họ giằng co, cửa phòng Tô Thần Thần đột nhiên mở ra.

“Hử? Hai người làm gì vậy?” Hoá ra cô ta ngủ không ngon giấc, định tới quấy rối An An, chẳng ngờ lại thấy hai người họ đang “liếc mắt đưa tình” giữa hành lang.

An An nhìn thấy Tô Thần Thần, nhất thời dịu xuống, nháy mắt ra hiệu.

Tô Thần Thần thoát đầu còn ngỡ ngác, sau thấy An An đứng trước cửa phòng Lương Cảnh Phàm, bèn lập tức hiểu ra: nhất định là An An nửa đêm đi tìm trai, bị người ta bắt gặp tại trận!

“Bác sỹ Tập vẫn chưa ngủ à?” Đối với soái ca vừa đẹp trai vừa tốt tính, Tô Thần Thần luôn luôn vô cùng thân thiện: “Úi! Muộn thế này rồi, sao anh còn xách túi rau củ? Anh mới mua về à?”

Tập Mặc Nhiên luôn luôn ôn hoà khiêm tốn với người khác, giống như lời anh vừa nói, chỉ ngoại trừ khi đối phương tỏ ra thù hằn. Anh bèn giải thích: “Tôi ăn không hợp đồ của khách sạn, nên định chuẩn bị trước bữa trưa ngày mai, đúng lúc gặp phải cô giáo An, nên muốn lấy lại hộp cơm luôn thể.”

Tô Thần Thần nghe thấy nửa câu đầu bèn sáng mắt ngay, tựa hồ không để ý tới đoạn sau: “Bác sỹ Tập còn biết nấu cơm cơ à? Đúng là đàn ông đáng tin cậy! Đúng lúc tôi đang rảnh, có thể theo anh học một không?”

Tập Mặc Nhiên chau mày.

Anh ta trùng hợp bắt gặp An An, cũng nhận ra vẻ bồn chồn xấu hổ của cô, dù anh không biết căn phòng phía sau của ai, nhưng chắc chắn không phải của cô. Chuyện trong giới giải trí, Tập Mặc Nhiên cũng nghe nói nhiều nên cũng ngầm hiểu, anh ta không phải người nhiều chuyện, vốn định giả bộ không biết, nào ngờ cô tự dưng lại loạn lên, cố ý gây sự. Anh vốn không cố ý trêu chọc cô, thấy cô càng lúc càng buồn bực, bèn định ngày mai mới đòi hộp cơm, chẳng ngờ giữa đường nhảy ra một người nữa.

Tô Thần Thần chờ mong nhìn anh, An An đứng bên cạnh tinh ý nhận ra, Tập Mặc Nhiên thềm thở dài trong lòng, gật đầu bảo “được thôi”.

Cho đến khi hai người họ dần khuất dạng, An An mới thở hắt ra, Tô Thần Thần ngoái lại làm mặt hề với cô, sau đó lại giả bộ ngây thơ hỏi chuyện Tập Mặc Nhiên, An An dõi theo bóng dáng cao lớn tuấn tú, lòng bỗng dâng cảm giác vừa đáng ghét vừa đáng yêu.

Cô đương nhiên nhận ra Tập Mặc Nhiên không cố tình làm khó mình, để giúp cô “xuống thang” nên mới bỏ đi cùng Tô Thần Thần.

*

Sáng hôm sau Lương Cảnh Phàm phải về nước.

Đào Duyệt Hàm không có cảnh quay, liền hăng hái đi tiễn, An An nghe kể thì chỉ bình tĩnh nhếch môi, bộ dạng hờ hững.

Tô Thần Thần kinh ngạc hỏi: “Chị không ghen à? Chả nhẽ hôm qua hai người làm lành rồi?”

An An ngồi ở ghế, nhắm hờ mắt, cất giọng biếng nhác: “Lành hay không lành cái gì, quan hệ lợi ích cả, tính toán làm chi.”

“Vậy ư.” Tô Thần Thần tỏ ý đã hiểu, đôi mắt ẩn hiện nét đố kị dần yên ả xuống.

Tối buổi trưa, theo lệ thường, tổ hậu cần đưa cơm tới. Vì Tiểu Như đã dặn dò họ kỹ càng, nên hôm nay hộp cơm của An An có đồ ăn Trung Quốc. Mặc dù không đúng vị cho lắm, nhưng ít ra cũng ngon hơn đồ ăn Thái nhiều. Hơn nữa đồ ăn lúc quay phim không chú trọng kiểu cách đẹp đẻ hay đủ dinh dưỡng, mà chỉ cốt để đầy bụng.

An An đương nhiên hiểu chuyện này, đang xúc từng miếng cơm, Tô Thần Thần liền khoe cho cô xem một hộp cơm màu xanh: “Xem đồ ăn của em ngon chưa này? Đây chính là thành quả tối qua lao động cùng bác sỹ Tập đó nha!”

Hôm qua cô ta đi chơi, hôm nay lại ở lì tại phim trường, dính lấy An An.

An An làm việc khá mệt, liếc qua hộp cơm trên tay cô ta, ai ngờ liền dán chặt mắt vào.

Đồ xào chay, nấm xào chay, măng hầm cánh gà, phong cách chế biến khá giống hôm qua, sắc, hương, vị đều đủ cả. An An tức thì hồi tưởng lại mùi vị mấy món hôm qua, thậm chí phải ăn ngon mới càng làm việc hăng say được.

Không thể không thừa nhận rằng, khẩu vị ăn uống của Tập Mặc Nhiên rất giống cô, tuy đều ưa nhạt, nhưng vẫn phải kết hợp với món mặn.

Tô Thần Thần bên cạnh vẫn lải nhải si mê: “Chị không biết thì thôi, người đàn ông đó lúc nấu cơm cũng phong độ ghê, em thích lắm, dù cho anh ta không có tiền em cũng bằng lòng gả! Có điều anh ta lễ độ quá, em không biết tiếp cận thế nào cả, đúng là đàn ông cực phẩm thật khó dụ dỗ!”

Tô Thần Thần cầm hộp cơm mãi nói chuyện đầu đầu, An An thấy vậy, thừa lúc cô ta lơ là, bèn nhanh chóng cướp lấy, rồi nhét hộp cơm của mình vào tay cô ta, sau đó nhanh chóng chạy biến.

Bị cướp mất cơm trưa đúng lúc không đề phòng, Tô Thần Thần tức tối hét toáng lên, thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt, cô ta đành phải chú ý hình

tượng, im bất ngay.

An An biết cô ta không dám giành lại, vừa cười tủm tỉm nhìn cô ta bực bội giậm chân, vừa nhai nốt miếng cơm.

Tô Thần Thần tức mà không làm gì được, cúi kinh trợn mắt đe An An: “Hứ! Em không thèm quan tâm, tối nay em sẽ lại tìm anh ấy!”

Bất nạt kẻ yếu, giành lấy món ngon, An An đắc chí gật đầu, đầu óc chợt xoay chuyển, ngẩng đầu nhìn Tập Mặc Nhiên, trong tay anh ta cũng có một hộp cơm màu xanh, đang thông thả dùng bữa. Có lẽ cô nhìn quá riết, anh ta ngừng tay nhìn lại, An An cười tươi roi rói nhắc tay chỉ vào hộp cơm của mình, bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Thấy vậy, Tập Mặc Nhiên coi như không biết, tiếp tục ăn.

Đến chiều khi kết thúc buổi quay, Tô Thần Thần vẫn dỗi An An, nhất quyết không nhận lại hộp cơm không.

Buổi tối lúc trợ lý dọn dẹp mới phát hiện trong phòng có hai hộp cơm, đều là của Tập Mặc Nhiên.

Tiểu Như định tự mình tới trả lại cho bác sỹ Tập, An An thấy vậy bèn giành lấy, định bụng đích thân đem trả nhân tiện biểu lộ thành ý.

10. Chương 10: Thoả Hiệp

Trích dẫn: Tập Mặc Nhiên vừa tắm xong, mặc áo phong bó sát, nổi bật đôi vai rộng, không hề thua kém nam diễn viên nào, tóc anh vẫn ẩm, chưa được lau khô hẳn, trông anh cực kỳ sạch sẽ và... dịu dàng.

Thấy người ngoài cửa, Tập Mặc Nhiên mở rộng cửa ra, cất giọng ôn tồn: “Có việc gì?”

An An tươi cười niềm nở: “Tôi tới cảm ơn bữa trưa của bác sỹ Tập, nhân tiện trả lại hộp cơm luôn.”

“Cô giáo An không cần khách sáo.” Tập Mặc Nhiên điềm tĩnh đáp, giơ tay định nhận lấy hộp cơm, nhưng An An trái lại vẫn giữ rịt.

“Bác sỹ Tập nấu cơm ngon thật.”

Từ lúc mở cửa cho cô, Tập Mặc Nhiên đã đoán ra phần nào ý đồ của cô. Anh thu tay lại, lễ độ nói: “Cảm ơn.”

An An không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lên tiếng: “Tôi rất thích.”

Tập Mặc Nhiên gật đầu bảo: “Vinh hạnh của tôi.”

An An tức thì phản công: “Vậy bác sỹ Tập có bằng lòng tiếp tục ‘niềm vinh hạnh’ này không?”

Bác sỹ Tập thẳng thắn, quả quyết: “Không.”

An An giữ chặt hộp cơm, nheo đôi mắt đẹp đánh giá người trước mắt, rõ ràng trông anh ta rất nhã nhặn, nhưng sao lần nào cô cũng rơi vào thế bất lợi? Cô không tin mãi mãi như vậy!

“Tôi thực sự không ăn được đồ Thái Lan, bác sỹ Tập có thời gian tự nấu cơm trưa, vậy có thể nấu giúp tôi một phần được không? Tôi có thể trả tiền cho anh.” An An thẳng thừng đưa ra lời mời, giọng điệu thành khẩn, Tập Mặc Nhiên không có lý nào lại từ chối.

Nhưng Tập Mặc Nhiên không chút “thương hương tiếc ngọc”, cự tuyệt dứt khoát: “Khách sạn có phục vụ món Trung Quốc, cô giáo An có thể đặt trước.”

An An mỉm cười: “Nhưng đồ ăn khách sạn nhiều mỡ lắm, khẩu vị của tôi ưa nhạt giống bác sỹ Tập.”

Tập Mặc Nhiên gợi ý: “Khách sạn cho dùng phòng bếp, cô giáo An có thể tự nấu mà ăn theo khẩu vị.”

An An nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu như bà đây biết nấu cơm thì đã tự mình nấu rồi, tiện thể còn nấu luôn cho anh ấy chứ!”

Tập Mặc Nhiên dường như không hiểu ý mỉa mai trong lời cô nói, chỉ cau mày hỏi: “Cô giáo An toàn nói chuyện kiểu này với đám nhóc à?”

An An tức thì đau cả đầu.

Hình như từ khi quen biết, Tập Mặc Nhiên luôn cố gắng sửa lại cách nói năng của cô, vì ngại anh ta là bác sỹ tâm lý, nên cô mới không tranh cãi nhiều. Giờ nghe vậy lại chỉ muốn bật thốt “Bà đây nói năng thế nào liên quan cóc gì đến mi”. Nhưng ngẩng đầu thấy anh ta bày ra vẻ mặt nghiêm túc chính trực, bèn tự thấy thẹn với sự giáo dục của đất nước, vì bản thân đã truyền nhiễm thói hư tật xấu ấy “đóa hoa tươi” của tổ quốc.

Đặc biệt mỗi khi đề cập đến vấn đề nói năng nhã nhặn, vị bác sỹ tâm lý này luôn dùng cách “đề nệ dụ dỗ”.

Ví dụ như bây giờ, An An chẳng nói chẳng rằng, Tập Mặc Nhiên bèn bình thản nói: “Vốn dĩ chuyện ngày mai cô giáo An ăn gì không liên quan tới tôi, nhưng vì tôi là bác sỹ tâm lý phụ trách cho diễn viên, nên mới hơi nhiều lời, cô giáo An không cần quá bận tâm. Còn về chuyện làm cơm...”

“Về chuyện làm cơm, bác sỹ Tập chắc sẽ giúp đỡ chứ!” An An vội vã cắt ngang, chỉ sợ anh ta lại lải nhải “không liên quan tới tôi”, rồi vội vã tiếp lời: “Bác sỹ Tập nói rất đúng, là tôi không tốt, sau này tôi sẽ để ý lời ăn tiếng nói của mình! Mong ngài đây tha thứ cho tiểu nữ một lần?”

An An tự thấy buồn nôn, Tập Mặc Nhiên cũng giật mình, có điều định lực khá tốt, bèn bảo: “Tha thứ gì chứ, cô giáo An sau này chú ý hơn là được.”

An An khiêm tốn đồng ý, rồi cảm khái: “Bác sỹ Tập, anh bảo anh có trách nhiệm chăm lo tới sức khỏe tâm lý của nhóm diễn viên chúng tôi, lời này là thật chứ?”

Tập Mặc Nhiên mơ hồ dự cảm chẳng lành: “Đúng, cho nên tôi chỉ phụ trách vấn đề tâm lý, không phụ trách vấn đề nấu ăn.”

An An ghen hòng, nhưng vẫn mặt dày rủ rê: “Tôi hiểu ý anh. Nhưng nếu như ăn không ngon, tinh thần tôi sẽ uể oải, cơ thể càng không khỏe, lại phải đóng mấy cảnh kinh dị, vì tâm thần không yên, nên rất dễ xảy ra vấn đề tâm lý... Tâm lý mà làm sao, chẳng phải là việc của anh ư?”

Tập Mặc Nhiên không đáp.

An An tưởng anh xuôi rồi, bèn đắc ý, nhưng không ngờ anh lại nhìn thẳng vào cô, mỉm cười nói: “Vậy bao giờ cô giáo An gặp vấn đề tâm lý hãy tìm tôi?”

An An giật mình, vội vã bảo: “...Vậy chuyện phòng tránh bệnh tâm lý cũng là chuyên môn của bác sỹ Tập đúng không?”

Tập Mặc Nhiên bất đắc dĩ: “Phải, nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì! Anh nở lòng nào thấy tôi mắc bệnh?” An An tỉnh ý nhận ra anh ta hơi do dự, bèn giả bộ đáng thương, rầu rĩ kêu: “Nếu khó quá, vậy tôi trả tiền cho anh nhé... Anh nói đi, bác sỹ Tập?”

Những biểu hiện dù giả dối hay thật lòng tới đâu, Tập Mặc Nhiên cũng coi như từng nhìn thấy. Nhưng đây là lần đầu tiên anh diện kiến người như An An trước mặt đây, sắc mặt cô thay đổi thoăn thoắt như lật sách, tuy nhanh chóng nhưng lại rất thật, hoàn toàn không hề tỏ ra ngượng ngùng hay mất tự nhiên.

Thật giống như cô đã biến diễn xuất thành đời sống thực, hơn nữa còn thể hiện vô cùng tự nhiên sinh động, khiến người khác không thể phân biệt nổi.

Vì thật giả không rõ, nên dù là bất cứ ai cũng không muốn tiếp cận, lý trí mách bảo anh nên cự tuyệt.

Nhưng lại bởi hành động của cô quá chân thành, khiến anh không thể phân biệt nổi thật giả, nên bỗng dưng muốn tin tưởng, tha hồ hiệp.

Thực tế mà nói, đối với con người, nhiều khi, không phải lý trí dẫn lối, mà là tình cảm.

Tập Mặc Nhiên ngó bộ dạng ủ rũ của An An, bèn thầm than thở trong lòng, thản nhiên đáp: “Vây cô chi tiền mua thức ăn.” Nói rồi giắt lấy hộp cơm trong tay cô, xoay người sập cửa.

An An buồn bực nhìn chằm chằm vào cửa phòng Tập Mặc Nhiên.

Rõ ràng trước khi tới cô vẫn đầy khí thế, đầy mãnh liệt, sao cuối cùng lại biến thành kẻ mặt dày mày dạn, gọi dạ bảo vâng, van nài khấn khoản thế này! Chẳng phải chỉ là bác sỹ tâm lý thôi sao, chẳng lẽ anh ta lại còn biết “mê hồn thuật”!

*

Tô Thần Thần đã nghe nói, đồng thời lại nhìn thấy hộp cơm thơm phức trong tay An An, bèn nổi giận lôi đình!

“Bác sỹ Tập đồng ý nấu cơm hàng ngày cho chị? Thế còn em thì sao? Em thì thế nào?”

An An cắn miệng đậu Hà Lan tươi giòn, đáp lấy lệ: “Cô làm sao cái gì? Cô lập tức về nước chứ còn sao, đỡ phải chịu khổ, hơn nữa cô vẫn ăn được đồ Thái Lan, còn muốn giành cơm với lão nương à?”

“Giành cơm của chị?” Tô Thần Thần trợn mắt hét: “Em đâu có giống chị! Em vì người nấu cơm cơ mà! Chị đòi bác sỹ Tập nấu cơm cho, vậy em biết tiếp cận anh ta bằng cách nào bây giờ?”

An An nhìn cô ta, cất giọng sắc bén: “Chẳng phải cô chê anh ta thu nhập thấp? Còn giả vờ giả vịt cái gì?”

“Em, em... Bây giờ thì thế, nhưng ai biết tương lai em lại đổi ý thì sao! Đàn ông tốt như vậy, em dự định tóm chặt lấy cơ!” Dứt lời chán nản huých An An: “Tại chị cả! Cơ hội tốt thế này chỉ vì món cơm của chị mà xôi hỏng bỏng không!”

An An lườm cô ta, bực bội nói: “Dự định cái đầu cô ấy! Anh ta tốt như vậy cô còn chê không xứng, muốn ”mua” giá thấp nhưng còn bày đặt, cô tưởng

không có người thèm khát anh ta chắc? Người ta lại đồng ý nhường cho cô?”

Tô Thần Thần bị An An mắng cho không nói nên lời, tức tối thở phì phò ngồi xuống ăn cơm tiếp, nhưng được một lát vẫn chưa hết bực, bèn buông đũa đứng dậy đi về phía Tập Mặc Nhiên.

Kết quả dễ đoán, Tập Mặc Nhiên không có trách nhiệm phải nấu cơm cho diễn viên, nên sao có thể đồng ý “tiện thể” làm cơm cho cả hai người.

Tô Thần Thần da mặt mỏng, tất nhiên không thể mặt dày sấn sổ tới như An An, liền ủ rũ mò về, ai oán liếc cô: “Anh ta bảo đã từng nhìn thấy em ăn đồ ăn Thái ngon lành, sao phải ăn những món nhạt nhẽo này, An An, chị nói xem, em tỏ ra thích đồ ăn Thái bao giờ?”

An An thản nhiên lý giải: “Cô hay đồ kỵ, tính tình nóng nảy, đồ ăn Thái ưa chua, cay, rất hợp với cô.”

“Chị!” Tô Thần Thần hậm hực giậm chân, song nghĩ tới những lời An An vừa nói, dù nửa tin nửa ngờ, vẫn có chút kiêng dè, bèn nhẫn nhịn không hét toáng lên.

An An ra chiều an ủi: “Cô cũng không thật lòng, sao phải mất công đùa giỡn anh ta? Ngộ nhỡ dây dưa với nhau, cô định xử lý thế nào? Để anh ta dính vào giới giải trí của chúng ta à?”

“...Hiện giờ em đâu có trêu đùa!” Tô Thần Thần lầm bầm, giọng tiếc nuối: “Đáng tiếc thật!”

Thật ra Tô Thần Thần còn bận hơn cả An An, rong chơi được vài ngày ở Thái Lan liền bị An An giục về, trước khi đi vẫn còn không quên cảm thán, bác sỹ Tập tốt như vậy mà lại bị cô ta bắt hụt mất: “An An, hay là chị tranh thủ cơ hội đi! Ai trong hai ta giành được anh ấy cũng tốt mà! Nhớ nha!”

An An nhạo báng: “Mấy hôm trước bà đây đã nói với cô thế nào hử? Nếu quan hệ với anh ta, chẳng lẽ tôi muốn tiếp tục là ngôi sao hạng ba, hay là muốn ra khỏi ngành luôn? Dù cô không chê người ta thu nhập thấp, cũng không sợ người ta chê cô bẩn à?”

“Ôi dào! Chị bận tâm nhiều thế làm gì!” Tô Thần Thần xua tay không muốn nghe: “Tận hưởng lạc thú trước mắt mới quan trọng! Nổi tiếng là để vui vẻ, không vui thì cố gắng làm gì!”

An An nheo mắt cười ơ hờ: “Đúng là chỉ có cô mới cho rằng, nổi tiếng chỉ để vui vẻ thôi?”

11. Chương 11: Thay Đổi

Từ khi Tô Thần Thần rời đi, An An sống cực kỳ thoải mái.

Quanh tai không còn tiếng lú lú phiền nhiễu, mỗi ngày lại được ăn cơm ngon, thi thoảng rảnh rỗi còn giương mắt ngó bộ mặt ủ rũ hoặc giả vờ nũng nịu của Đào Duyệt Hàm khi bị đạo diễn quở trách vì cảnh quay lỗi. Ngoại trừ phải tập trung tinh thần diễn xuất, ngày ngày trôi qua rất thuận lợi.

Hôm nay tiết trời không đẹp lắm, mới sáng ra trời đã mưa lất phất, tới trưa vẫn chưa ngớt.

An An hăng say ăn cơm dưới cây chuối tây, nhìn Đào Duyệt Hàm nhăn nhó xin đạo diễn cho nghỉ hôm nay, ngày mai hăng quay, khiến ông ta cau mày.

Đào Duyệt Hàm cũng coi như là người khôn khéo, sao đúng lúc quan trọng đầu óc lại để đâu thể không biết. Do biết thời tiết Thái Lan hay mưa, nên biên kịch đã dự trù trước, sắp đặt vài cảnh xảy ra trong ngày mưa.

Từ hôm bắt đầu quay đến giờ mãi mới có ngày mưa, Triệu Minh Nghĩa sao lại cho nghỉ được?

An An chợt thấy trước đây mình đúng là ngu ngốc thật, cứ mặc kệ, để Đào Duyệt Hàm ở cạnh gây phiền nhiễu cho Lương Cảnh Phàm, anh ta lại còn có thể thích nổi cô ta?

Mưa rơi lách tách nơi buồng chuối, An An vừa ăn cơm vừa ngó nghiêng xung quanh, chợt cúi đầu nhìn vào hộp cơm của mình, thấy nằm trong món gà hầm nấm đã bị mình chén hết, bèn giờ đưa gấp từ hộp cơm của Tập Mặc Nhiên.

Nhìn đầu dưa thản nhiên gấp mắt một cây nấm, Tập Mặc Nhiên bất đắc dĩ phàn nàn: “Cô giáo An..”

An An nheo mắt cười: “Tôi hiểu mà, bác sỹ Tập không chê tôi bẩn.”

Vài hôm trước, sau khi hai người họ thống nhất, Tập Mặc Nhiên quyết định làm món cá sốt chua ngọt.

Rõ ràng An An không thích ăn chua, nhưng chẳng hiểu sao lại xơi tái hết, ăn xong vẫn còn thòm thèm, thấy Tập Mặc Nhiên vẫn còn, bèn cướp thêm một khúc.

Tập Mặc Nhiên kinh ngạc, hơi bất mãn, giương mắt nhìn, chỉ thấy cô đang vô cùng thích thú. Cho đến khi ăn hết nửa khúc cá đó, cô tựa hồ mới phát hiện ra ánh mắt của anh, bèn ngại ngần kêu: “Ngại quá, hình như dân bác sỹ hay mắc bệnh sạch sẽ, nếu bác sỹ Tập không thích, vậy khúc cá còn lại cho tôi hết nhé? Không lại lãng phí.”

Tập Mặc Nhiên nhận thấy đôi mắt cô đầy vẻ chờ mong, bèn cười ôn tồn: “Không sao, tôi không để ý.” Dứt lời liền cắn luôn một miếng cá.

An An tức thì bực bội muốn nội thương, sau liền tỉnh ngộ, nếu anh ta đã không ngại, vậy những lần sau này...

An An ăn xong miếng nấm rồi, mắt vẫn không ngừng đảo qua đảo lại, Tập Mặc Nhiên nghiêng hộp cơm sang một bên, tránh né: “Cô giáo An, kén chọn không tốt đâu. Hơn nữa xung quanh đông người, cô là người nổi tiếng...”

“Đông người thì làm sao?” An An thoải mái đáp: “Người nổi tiếng cũng phải ăn chứ! Nè, bác sỹ Tập, tôi kén chọn, chẳng lẽ anh lại không?”

Tập Mặc Nhiên cảnh giác, An An cười thân thiện, giơ hộp cơm của mình sang: “Anh biết đấy, người nổi tiếng phải giữ hình tượng, kén chọn đồ ăn mới có thể giữ dáng được. Tôi không thích ăn mướp, hay anh đưa hết nấm cho tôi, tôi đổi lại mướp cho anh, thế nào?”

Tập Mặc Nhiên hết nói nổi trước suy luận của cô, bèn bê hộp cơm xoay sang hướng khác, không thèm liếc cô lấy một lần.

An An nhìn bóng lưng bất đắc dĩ của anh ta, khoái trá cười rộ lên, càng ngày cô càng khiến anh ta phải ngậm họng, thật sự quá đáng mừng nha!

Đang vui vẻ, chợt thấy trợ lý Tiểu Như cầm điện thoại chạy tới: “Chị An An, chị Lisa gọi tới!”

Lisa bận túi bụi, hiện giờ Tô Thần Thần lại đang có lịch trình, nên dù An An đã quay phim ở Thái Lan gần hai tháng, chị ta cũng không có thời gian tới xem.

Chị ta không đến càng tốt, An An đỡ phải nghe lải nhải bên tai.

“Nếu như nhớ không lầm, hai hôm trước chị mới gọi cho lão nương cơ mà...” Thấy Tập Mặc Nhiên chợt ngừng ăn, An An bèn lập tức chữa lại: “Nhớ em nhanh thế à?”

“Hai ngày trước cái gì, một tuần rồi chị đã liên lạc với em đâu! Chị không gọi tới, em cũng không biết chủ động báo cáo tình hình hả!”

“Không gọi cho chị mới là báo cáo chân thực nhất còn gì.” An An liếc qua Tập Mặc Nhiên, uể oải cúi người xuống, thấp giọng: “Lão nương làm việc mệt chết đi được, nào còn sức gọi cho chị? Chị tìm em chỉ bởi muốn nghe báo cáo thôi hả?”

Lisa hừ hừ: “Mệt thật ư? Sao chị nghe Thần Thần nói em vẫn thoải mái lắm?”

“Con bé đó càng ngày càng lảm chuyện.”

An An không nói rõ, Lisa cũng không muốn hỏi dò những chuyện vụn vặt này, bèn im lặng một lát rồi hỏi: “Trước khi quay ‘8 tiếng kinh hoàng’, em có nhớ chúng ta đã ký một bộ phim thần tượng không?”

“Nhớ.” Bộ phim này nhận được vốn dựa vào mối quan hệ với Lương Cảnh Phàm, cô đóng vai chính, có điều phim thần tượng luôn dựa vào gương mặt nhiều hơn là khả năng diễn xuất. Thêm vào đó, An An chú trọng tới mảng phim điện ảnh hơn, nên cũng không quá trông chờ vào bộ phim đó, có điều nếu tỉ suất người xem mà lớn thì cũng không phải không có ích, hướng chi đội ngũ đoàn phim cũng khá tốt.

“Chẳng phải sau khi kết thúc ‘8 tiếng kinh hoàng’ mới quay ư? Sao tự dưng chị lại nhắc tới?”

“...Là thế này...” Lisa cân nhắc câu chữ, thận trọng nói: “Hôm qua Lương tổng tìm chị, anh ta bảo sẽ thu xếp cho em đóng một bộ phim võ hiệp khác, nên đã trao đổi với nhà sản xuất và đạo diễn, để bộ thần tượng này cho người khác...”

An An ngừng gấp thức ăn, hỏi: “Phim võ hiệp nào?”

“Là bộ phim võ hiệp truyền hình của đạo diễn Từ Thanh, vẫn chưa có lịch quay, nhưng khá nổi tiếng.” Lisa nhanh chóng trả lời lưu loát, tựa hồ sợ An An lại làm loạn lên.

Từ Thanh là một trong những đạo diễn có ảnh hưởng nhất trong giới truyền hình, tác phẩm của ông nhận được ngợi khen liên tiếp, tỉ suất người xem cũng luôn ổn định hàng đầu, nếu có thể được đóng phim của ông, hẳn nhiên là chuyện vô cùng tốt.

An An đương nhiên không phản đối: “Đã ký hợp đồng rồi, giờ lại đổi, liệu đoàn phim có đồng ý không? Phim của đạo diễn Từ chắc chắn thuộc về em chứ?”

“Lương tổng đang bàn bạc với họ, hôm qua chị cũng đi cùng, chắc là được thôi.” Lisa nhẹ nhàng đáp: “Bộ thần tượng này càng không có vấn đề, dù sao sang năm họ mới quay, Lương tổng sẽ tìm người phụ trách chuyện này.”

Thật đúng là chẳng ngại phiền phức nhỉ, anh ta lại nhần nại thế cơ!

Trên đầu, lá chuối tây xào xạc dưới mưa, nhịp nhàng bắt theo tâm trạng vui sướng của An An.

Đang rảnh rỗi nên cô hàn huyên thêm vài câu, trước khi cúp máy, An An mới chợt nhớ ra, bèn nhân tiện hỏi: “Vai diễn đó đổi cho ai? Em thấy Thần Thần thích hợp đấy, chị không tranh thủ cơ hội cho con bé à?”

Lisa đã hoạt động trong nghề nhiều năm, đương nhiên hiểu, nếu là bình thường, không cần An An nhắc nhở, chị ta sẽ tự đi tìm Lương Cảnh Phàm từ sớm. An An nhắc tới chuyện này, Lisa liền trầm mặc, tựa hồ khó giữ thái độ thoải mái ban nãy.

“Lương tổng nói, vai đó chuyển cho Đào Duyệt Hàm...”

Mưa rơi càng lúc càng mau, An An bẻ oằn chiếc đũa, cầm nguyên điện thoại chẳng nói chẳng rằng, Tiểu Như phiền muộn kêu “chị An” mấy lần vẫn không khiến cô phản ứng lại, có điều lại khiến Tập Mặc Nhiên để ý.

Lisa khuyên nhủ: “An An, em đừng nghĩ nhiều...”

An An nhìn từng giọt nước rơi xuống từ lá chuối, nhếch miệng: “Em đâu có nghĩ nhiều. Lisa, chị nói lại lần nữa cho em nghe, anh ta vì em nên mới thay đổi vai diễn, hay là đã đổi cho Đào Duyệt Hàm từ trước, rồi mới tìm phim mới cho em?”

“An An”. Lisa nhắc nhở cô: “Thứ tự trước sau không quan trọng, miễn là em nhận được vai diễn tốt hơn, thì càng sớm đạt được mục đích chứ sao. Để tâm quá nhiều tới chuyện khác, biết bao giờ mới thành công...”

“Em biết.” An An cắt ngang lời chị ta, bình tĩnh nói: “Đổi thì đổi, em phải làm việc tiếp rồi, cúp máy đây.”

Lisa đành nói: “Ừ, mấy hôm nữa chị sẽ tới Thái Lan thăm em.”

Thực ra từ giờ đến lúc quay tiếp còn một lúc nữa, vả lại trời mưa khá lớn, gây trở ngại cho việc quay phim, nên mọi người đều đang tìm chỗ trú.

An An, Tiểu Như, Tập Mặc Nhiên và một diễn viên khác trú dưới buồng cây chuối xum xuê cành lá. Dập máy rồi, An An đứng im tại chỗ một lúc mới bảo

Tiểu Như thu dọn hộp cơm.

Tiểu Như chỉ vào hộp cơm, kinh ngạc hỏi: “Chị vẫn chưa ăn được một nửa! Đã no rồi ư?”

“...Chị đi gọi điện thoại, em thu dọn nhé.” Dứt lời liền bước sang một tầng cây vắng người.

Người diễn viên kia đang bắt chuyện với Tập Mặc Nhiên, An An rời đi khiến hai người họ đều ngẩng lên nhìn. Tập Mặc Nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt cô, thấy cô chọn đứng tầng cây ít lá, bèn hơi cau mày. Đúng lúc người diễn viên lại tiếp tục hỏi chuyện, anh lại thần nhiên quiaỵ sang tiếp chuyện.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, giọng nói trầm thấp của Lương Cảnh Phàm truyền tới: “A lô?”

“Vai diễn trong phim thần tượng tôi đã ký hợp đồng rồi, tại sao còn phải thay đổi?” An An điềm tĩnh hỏi: “Lương tổng tuy lắm tiền nhưng cũng không cần tự mình phá vỡ hợp đồng chứ? Tôi thì không muốn thế đâu!”

“Lisa đã bảo em rồi à?” Lương Cảnh Phàm chùng như sớm biết cô sẽ gọi điện chất vấn: “An An, phim của đạo diễn Từ có lợi cho tiền đồ của em hơn.”

“Có lợi cho tôi? Cho nên anh mới đổi vai? Vậy có phải vai diễn đó để cho ai cũng được, miễn không cản trở tới phim mới của tôi là được? Vậy anh chuyển cho Tô Thần Thần nhé?”

“...Không thể đổi đi đổi lại thế được, anh đã thảo luận xong với đoàn phim rồi. Huống hồ, bộ phim mới đó rất có tiếng, anh làm vậy là vì muốn tốt cho em, An An à.”

An An siết chặt má, cười: “Tại sao anh không chịu thừa nhận, anh đổi vai diễn, liên hệ phim mới cho tôi căn bản vì Đào Duyệt Hàm, trong lòng anh thấy áy náy đúng không? An An tôi là kẻ không hiểu chuyện, không biết chỗ khó của anh sao? Tôi gây sự với anh một lần là đủ rồi, cần quái gì lại vì chuyện kiểu này mà làm loạn thêm lần nữa?”

Cô cất giọng thần nhiên, Lương Cảnh Phàm càng nghe càng chau mày: “An An, em đừng nghĩ nhiều. Bộ ‘8 tiếng kinh hoàng’ này nhóm sản xuất của đạo diễn Từ cũng tham gia, anh sẽ nhanh chóng để hai bên nói chuyện với nhau, đến lúc đó chúng ta bàn bạc chi tiết sau, giờ em cứ yên tâm đóng phim đi.”

“Anh định tới nữa hả?”

“Ừ.”

Mưa ngớt dần, nhóm nhân viên đang dựng cảnh, An An ngắt phiền lá nhỏ, miết chặt: “Lương Cảnh Phàm, anh đừng quên đêm trước khi về, anh đã nói với tôi thế nào. Nếu chỉ vì Đào Duyệt Hàm mà tùy tiện làm ảnh hưởng tới sự nghiệp của tôi, tôi không thể bỏ qua được. Thực ra anh tính đi, nếu chúng ta chấm dứt,

anh liền có thể chào đón tình mới, tôi cũng không có tư cách chất vấn anh thêm. Anh nghĩ kỹ đi, chờ anh đến chúng ta bàn tiếp.”

Đạo diễn bắt đầu quay, cảnh này không phải của An An, cô trở về chỗ Tập Mặc Nhiên, Tiểu Như trợn mắt kêu: “Sao chị lại đội đầu trần dưới mưa thế hả? Quần áo ướt hết rồi?”

An An mặc áo sơ mi giống trong kịch bản, may mà biết có cảnh mưa nên mới mặc thêm chiếc áo mỏng bên trong, có điều vừa đứng dưới buồng cây hơi thừa lá, nên giờ áo lót ướt hằn cả ra ngoài, Tiểu Như vừa kêu, mấy người xung quanh liền liếc nhìn.

An An trừng cô bé: “Em còn gào nữa, bà đây sẽ lột quần áo bắt em cởi trần đó!”

Tiểu Như trông cô đang bực bội, bèn che miệng không lên tiếng nữa, thức thời giả vờ dọn dẹp. Mưa nhỏ dần, lách tách rơi xuống lá cây, khiến lòng người thêm phiền, An An ngơ ngẩn nhìn Đào Duyệt Hàm đang quay gần đó, cánh tay chợt bị người khác chạm vào.

“Mặc vào đi.”

Tập Mặc Nhiên điềm đạm nói, An An nhướn mày nhìn áo khoác trong tay anh ta, giây lát sau mới tỉnh ra, hình như trong ấn tượng của cô, anh bác sỹ này là người khá soi mói: “Chẳng phải bác sỹ Tập bảo tôi là người nổi tiếng còn gì? Mặc đồ của anh có phải càng bị chú ý hơn không?”

Tập Mặc Nhiên liếc cô, hắng giọng, nói: “Không mặc quần áo so với mặc đồ của người khác còn bị chú ý hơn.”

An An cúi đầu nhìn vùng ngực lộ liễu của mình, bực bội giật lấy áo khoác trên tay Tập Mặc Nhiên, châm chọc: “Bác sỹ Tập đúng là khiến người ta cảm thấy được ‘quan tâm’ tới nỗi ‘khó xử’!”

12. Chương 12: Nhị Thiếu

Hai tháng này, mỗi ngày Lương Viễn đều nhớ lại hôm khai máy “8 tiếng kinh hoàng”, hần ta giống trống mỗ cỡ cổ vũ An An, tổ ý nhất định sẽ tới Thái Lan thăm cô. Hôm đó dưới ánh đèn sáng choang, đôi mắt quầng rừ hớp hồn người của cô khiến hần run lấy bầy, nhưng trong mắt mọi người, bọn họ tựa hồ giống một đôi đang tán tỉnh nhau.

Có điều chỉ mình hần mới nghe rõ cô nói: “Cảm ơn Lương nhị thiếu quan tâm, nhưng mà kiểu tóc của anh chắc mất công tạo hình lắm? Thái Lan hay mưa, đầu tóc anh dựng đứng kiểu này, vừa dễ rối, vừa dễ bị sét đánh trúng, cho nên Lương nhị thiếu đừng tới thì hơn!”

Đối mặt với hàng đàn phóng viên, Lương nhị thiếu nhất thời không biết nên vui hay buồn.

Vui vì, lời nói thì thâm thớm ngát lan tỏa, khiến cả người hần nóng bừng lên. Buồn vì, cô lại nhắc nhở hần cẩn thận kéo bị sét đánh?

Song mặc kệ vui hay buồn, chịu đựng hai tháng, Lương nhị thiếu cuối cùng cũng gội sạch keo xịt tóc, tung tẩy tới Thái Lan.

Chạng vạng lên đảo, tới khách sạn, vừa hỏi liền biết, đoàn phim đang quay cảnh tối, muộn mới trở về.

Hôm nay Lương Viễn vừa ngồi máy bay, vừa ngồi thuyền, cũng đã mệt mỏi. Nhưng nghĩ tới muộn An An mới về, mai mới được gặp, bèn ngửa ngáy khó chịu, cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí, bèn xách theo ít đồ ăn vặt, hùng hực lên đường.

Đoàn phim vừa quay xong một cảnh, mọi người tự tìm chỗ nghỉ, dùng cơm tối. Lúc Lương Viễn đến, An An đang ngồi dưới đất, lắc lư thư giãn vai, bộ phim đang quay tới những cảnh cuối, sắp sửa kết thúc.

Hôm tổ chức lễ khai máy, do Lương Viễn phô trương thanh thế quá đà, giới truyền thông ai nấy đều suy đoán bọn họ có quan hệ với nhau, An An vừa đi Thái Lan được vài ngày, trong nước liền rộ lên tin đồn.

Lisa cố ý tìm Lương Viễn nói chuyện, vừa khéo léo vừa chân thành khuyên hần ta đừng làm ra những chuyện khiến truyền thông hiểu nhầm.

Với tình trạng hiện giờ của An An, dính líu với Lương nhị thiếu không phải chuyện tốt đẹp gì.

Lương Viễn không phải kẻ cứng đầu, không biết kiêng dè ai, hẳn ta thực lòng thích An An, nên mới nhớ kỹ lời Lisa. Cho dù đã thấy bóng cô, nhưng vẫn tới hỏi han Đào Duyệt Hàm trước.

Lương Viễn quen biết Đào Duyệt Hàm khá lâu rồi, hai gia đình cũng năng qua lại. Hơn nữa đoàn làm phim đều biết chuyện giữa cô ta và Lương Cảnh Phàm, Lương Viễn ra về tiện đường tới thăm Đào Duyệt Hàm cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Người Đào Duyệt Hàm muốn gặp nhất đương nhiên không phải hẳn, nói chuyện một lát, Lương Viễn tặng ọi người xung quanh vài món ăn vặt, cô ta cũng không mấy để tâm.

Nhóm nhân viên mệt mỏi cả ngày, ăn cơm xong còn được ném mấy món ăn vặt, ai nấy đều vui mừng, dồn hết sự chú ý vào đồ ăn, quên tiết mục đích Lương nhị thiếu tới đây.

Còn Lương nhị thiếu, tay đang cầm đồ ăn, lòng cố gắng kiềm chế nỗi vui sướng, lia mắt nhìn người khiến hẳn ngày nhớ đêm mong, bỗng thấy cô ngửa đầu chìa tay ra với một chàng tuấn tú nổi bật, vẻ vui mừng ngấm ngấm bất chợt tan biến.

Mới có hai tháng, cô đã có bạn trai? Còn ngang nhiên thể hiện trước mặt mọi người? Hẳn đã tìm hiểu, hiện giờ bạn trai “tín đồn” duy nhất của cô chẳng phải là hẳn sao? Nếu không phải, vậy về ăn ý tự nhiên giữa hai người họ là thế nào kia?

Chàng trai thấy An An giơ tay ra, tựa hồ bất đắc dĩ, lập tức lấy ra hai hộp cơm, đưa chiếc màu trắng cho cô.

Lương nhị thiếu vốn đang mừng vui hơn hở, thấy cảnh này, bỗng chợt hoang mang, còn chưa kịp cảm nhận xong, liền thấy người thương đưa mắt tới.

“Lương Viễn?” An An tay cầm hộp cơm, nhướn mày, đôi mắt vương nét kinh ngạc, lại biếng nhác, dưới ánh hoàng hôn, tựa hồ đặc biệt yên tĩnh khoan thai.

Lương Viễn thờ ơ, nhất thời tê dại.

Sau này hồi tưởng lại, mỗi khi nhớ tới cô, hẳn đều nhớ tới buổi hoàng hôn hôm ấy, trời ngả về chiều, nơi rừng cây sương mù bàng lảng, ánh tịch dương hiu hắt, cô chớp mắt một cái, toàn bộ thế giới của hẳn đều sáng rực lên.

Yêu An An, có lẽ là chuyện vừa đúng đắn vừa sai lầm nhất trong đời này.

An An thấy hẳn ta ngơ ngẩn không đáp thì nhoẻn cười hỏi: “Lương nhị thiếu?”

Lương nhị thiếu rút cuộc hoàn hồn, nhìn ánh mắt dò hỏi của cô, bèn hơi xấu hổ vì vẻ thất thần của mình. Hẳn ta hắng giọng, lại gần, hôn hở tươi cười: “An An!”

“Tôi đi công tác, tiện đường tới Thái Lan thăm Duyệt Hàm, đúng lúc nhìn thấy em... Ừm, tôi mua đồ ăn vặt này.” Em thấy đấy, anh tiện đường tới thăm người khác, nhưng muộn thế này rồi còn tình cờ gặp được em, đúng là có duyên! Không phải anh cố tình tìm em đâu! Đó là duyên phận, số trời đã định!

Lương nhị thiếu thầm nhủ mình giải thích quá hay, vừa không tỏ vẻ mặt dày mày dạn, vừa tỏ ra có lòng, đáng tiếc sắc mặt An An chợt tối sầm lại.

Có phải người như Đào Duyệt Hàm, có gia thế có chỗ dựa, trong mắt mọi người nghiêm nhiên là vai chính, được quan tâm săn sóc? Còn cô, dù dốc sức làm việc, nhưng vẫn dễ dàng bị người ta định đoạt? Lương Cảnh Phàm nói sẽ sớm đến giải thích cho cô hiểu, nhưng dù anh ta giải thích thế nào, cô vẫn chỉ là đồ thừa, là trò đùa trong mắt người khác.

Lương Viễn bấy giờ đang đứng, cúi xuống nói chuyện với cô, hẳn nói hẳn đến thăm Đào Duyệt Hàm, nhân tiện thăm cô.

Thật ra An An chẳng có ý gì với hẳn, hẳn tới Thái Lan thăm ai, tiện đường hay không cô đều chẳng quan tâm. Chẳng qua mấy hôm nay Đào Duyệt Hàm cứ thường khoe mẽ Lương Cảnh Phàm sắp tới thăm cô ta, anh ta chưa lộ diện, cô ít nhiều đều cảm thấy phản cảm với Đào Duyệt Hàm, càng thêm khó chịu bực bội.

Lương Viễn vừa vụn rơi vào hòng súng.

An An cười lạnh, nói thẳng: “Tôi không thích đồ ăn vặt Thái Lan, phiền Lương nhị thiếu rồi.”

Lương nhị thiếu bình thường cũng khá tinh ranh, song vừa thấy An An, đầu óc như đặc quánh lại, lia mắt thấy những người khác có vẻ khá hài lòng, bèn kinh ngạc hỏi: “Em không thích ư? Chẳng phải con gái đều thích mấy món chua ngọt còn gì? Em nếm thử xôi xoài, nước chanh xem, Duyệt Hàm rất thích mấy món này!”

An An tức thì nheo mắt: “Lão nương đã nói không thích rồi còn gì? Lương nhị thiếu không nghe thấy à?”

Giọng nói toát đầy vẻ lạnh lùng, Tập Mặc Nhiên ngồi cạnh chau mày vì cách dùng từ của cô, cũng nhận ra cô đang khó chịu.

Lương nhị thiếu không hiểu chuyện thật thê thảm, ban nãy vẫn thấy cô dịu dàng, sao thoảng chốc liền mất hứng? Cô hỏi thẳng lại khiến hắn ta tức thì

xấu hổ, nhất là xung quanh còn đang đầy người, Lương nhị thiếu chưa từng gặp phải chuyện bẽ mặt nhường này!

Hắn sốt ruột muốn lấy lòng cô, nhưng cô cứ hững hờ, bèn ngại ngùng thốt: “Ừ, tôi không nghe thấy...”

An An trút giận lên Lương Viễn xong, tự điều chỉnh tâm trạng, thấy điệu bộ đáng thương của hắn thì trong lòng thầm chế giễu, Lương nhị thiếu vốn hô

phong hoán vũ hoá ra lại là kẻ biết điều thế này!

Lương nhị thiếu “va phải tường” nhưng không muốn bỏ đi với tâm trạng buồn bực như vậy, An An thì chẳng thèm tiếp chuyện hắn, tập trung ăn cơm. Lương Viễn mới trông thấy hộp cơm của đoàn phim, thấy An An ăn món Trung Quốc, cuối cùng cũng tìm được đề tài, cất giọng ân cần: “Em không thích đồ ăn Thái à? Em tự nấu cơm ư? Vừa phải làm việc vừa phải nấu cơm, có mệt lắm không?”

An An bị hắn hỏi dồn dập tới tấp, suýt thì phun hết miếng cơm đang ăn ra ngoài, cô cố nuốt nốt mới cười mỉa, nói: “Lương nhị thiếu luôn quan tâm tới

người khác như vậy à?”

Rõ ràng cô cất lời khen, nhưng Lương Viễn nghe kiểu gì cũng thấy khác thường, đang muốn cãi không phải với ai cũng như vậy thì thấy An An nghiêng đầu bảo: “Không phải tôi, mà nhờ anh bạn tay nghề giỏi đây này.”

Tập Mặc Nhiên đang ăn yên lành, nghe thấy cô nhắc tới “anh bạn”, bèn giương mắt liếc cô, An An cũng nhướn mày, tựa hồ muốn nói: chẳng lẽ không phải tay nghề anh rất giỏi?

Tập Mặc Nhiên bất đắc dĩ, gật đầu đồng ý với Lương Viễn.

Lương Viễn vẫn luôn dán mắt vào An An, bấy giờ thấy cô đề cập đến, mới chợt nhớ ra bên cạnh cô vẫn đang có “tình địch”, bèn cảnh giác ngó, hơi sững sốt: “Có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không?”

Tập Mặc Nhiên ngồi trên ghế, gương mặt tuấn tú, thái độ khiêm tốn, khác hẳn với vẻ ngoài bảnh bao của Lương Viễn, nghe hắn ta nói vậy, bèn cười hỏi: “Lương tiên sinh cũng là bệnh nhân của tôi à?”

Lương Viễn ngơ ngàng, Tập Mặc Nhiên giải thích: “Tôi là bác sỹ tâm lý.”

An An phì cười, Lương nhị thiếu chợt hiểu ra, vội xoa xoa tay, bảo An An: “Không phải không phải, tôi khẳng định tâm lý tôi hoàn toàn bình thường, là tôi nhớ nhầm!”

Tập Mặc Nhiên lơ đãng cười cười, lại tiếp tục ăn cơm, An An ngẩng đầu nhìn bộ dạng vừa quần bách vừa vội vàng của Lương Viễn, tâm tình càng thêm tốt, cô hất đầu bảo: “Anh không muốn ngồi xuống nói chuyện à? Tôi ngồi đầu nhìn anh phát mệt!”

Lương Viễn thấy vậy bèn vui mừng, ngồi phịch xuống. Ngay sau đó hắn ta chợt thấy cô tỏ vẻ quái lạ, điệu bộ muốn nói lại thôi, muốn cười nhưng nhin lại.

Lương Viễn hỏi dò: “Sao thế?”

“Anh... Có...” An An càng thêm quái lạ: “Anh có thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Không...” Lương Viễn vừa thốt, chợt lạnh sống lưng: “Có...”

“Có hay không?”

Lương Viễn quả quyết lắc đầu: “Không có!”

Trưa hôm nay trời mới đổ mưa, nhưng đến chạng vạng thì đã tạnh hẳn, bằng chứng là bụi cỏ trên mặt đất trông có vẻ khô.

Nhưng liệu có khô thật hay không, chỉ có người ngồi trên cỏ mới biết.

Lương nhị thiếu thẳm gào lên - không khô tí nào!!!

Hắn ta bình thường ăn mặc bảnh bao, hôm nay tới gặp người thương, càng chú ý quần là áo lượt, vận bộ com-lê màu hồng nhạt, trông sạch sẽ sáng sủa.

Có điều vừa ngồi phệt mông xuống cỏ, Lương nhị thiếu không dám chắc lúc đứng lên, cái quần màu nhạt của hắn liệu có ngả màu không.

Thấy An An tò mò, để không mất mặt, hắn chỉ có thể cố nhịn không nhảy dựng lên, cắn răng biểu thị: Tôi rất ổn, ngồi dưới đất rất thoải mái!

Lương Viễn bị tráng trả lời, An An hỏi lại: “Anh ngồi dưới đất không thấy khó chịu à?”

“Không! Cỏ mềm lắm!” Lương Viễn nhận thấy cơn ẩm ướt dần lan tới tận quần lót, cái mông tê lạnh, nhưng vẫn phải giả như chẳng có chuyện gì, niêm nở đáp: “Chẳng phải em cũng đang ngồi dưới đất còn gì? Không sao đâu!”

Kỳ thực hắn cũng thấy quái lạ, cô cũng đang ngồi dưới đất, sao không thấy ẩm? Rõ ràng cô chỉ mặc quần bò bình thường thôi mà...

Nghe hắn nói vậy, An An càng cố nhịn cười, rốt cuộc không thể nói thật ra là, bà đây đâu có ngồi bệt xuống đất, ai bảo mi chưa đợi bà nói dứt câu đã vội vàng vàng, muốn ngăn cũng chẳng kịp!

13. Chương 13: Anh Em

Lương Viễn cứ ngồi dưới đất trò chuyện với An An hơn một tiếng như vậy, cho đến tận lúc Tiểu Như tới giục An An đi quay.

“Lương nhị thiếu có muốn tới xem không?” An An đưa hộp cơm cho Tiểu Như, tươi cười hỏi.

Nếu không vì sợ mất mặt, Lương Viễn đã đứng phắt lên từ lâu rồi, song cảm nhận được cái mông đang lạnh cóng, lòng liền nguội lạnh, hắn không dám đứng dậy.

Thêm nữa thấy An An đang tươi cười, tựa hồ như nếu hắn bị bề mặt, cô sẽ càng khoái trá hơn.

Lương nhị thiếu đành cố nhịn đau lòng, trêu đùa: “Không, ngộ nhỡ anh lại khiến em không thể phát huy hết khả năng thì phiền lắm, em đi đi, anh cũng về đây!” Mau đi luôn đi, thừa lúc bọn họ mãi làm việc, không ai chú ý, hắn mới có thể ôm mông chạy biến.

An An không nài ép nữa, neho mắt cười, bảo: “Vậy tôi làm việc đây, Lương nhị thiếu cứ ngồi đi, không cần đứng dậy tiễn đâu!” Dứt lời liền vịn tay Tiểu Như mượn đà đứng lên.

Cô vừa đứng dậy, Lương Viễn liền trở mắt... Có lẽ do sương mù dày, khí trời ẩm ướt, nên lúc nghỉ ngơi, cô vẫn luôn khoác một tấm chăn mỏng, giờ vừa đứng dậy... Ai làm ơn cho hắn hay tại sao dưới đất lại có tấm đệm không!

Thảo nào cô có thể thản nhiên đến thế, hoá ra là có đệm lót!!!

Lương Viễn tức thì nhăn nhó, An An thấy hắn ta nhìn chằm chằm vào tấm đệm thì ra chiều hảo tâm: “Trưa nay vừa mới mưa, nên nền đất hơi ẩm ướt, ban này lúc anh chuẩn bị ngồi xuống tôi đã định lấy thêm đệm,

nào ngờ tôi chưa kịp nhắc tới anh đã đặt mộng xuống rồi, hơn nữa còn kêu rất thoải mái, nên tôi mới không nhắc tới nữa... Sao thế? Lương nhị thiếu không ổn à?”

“Không, mặt đất khô ráo lắm, An An em mau đi làm việc đi!” Lương Viễn hăm hờ đáp.

Nhưng trên thực tế, hẳn đâu có thoải mái tí nào! Lương Viễn đau lòng khôn nguôi, đúng là do hắn ngu ngốc mà... Giả vờ khô ráo gì chứ!

Lương Viễn ủ ê, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ vui vẻ, nhìn An An hăng hái đi làm việc, trợ lý Tiểu Như thu dọn đồ, Tập Mặc Nhiên hơi lưỡng lự, rồi bước tới chỗ Tiểu Như.

Cuối cùng cũng không có ai để ý tới hắn.

Lương Viễn thở phào một hơi, rồi âu sầu tính toán xem nên vác mộng chạy thế nào, chẳng lẽ lại giống đàn bà bị máu kinh dây ra quần, phải cởi áo khoác thắt quanh hông? Bỗng thấy anh bác sỹ tâm lý bước tới trước, gỡ ra cái chần An An vừa choàng đưa cho hắn.

Lương Viễn nghi ngờ dòm lại, lẽ nào anh ta đã phát hiện ra?

Tập Mặc Nhiên thần nhiên nói: “Đêm về không khí trong rừng càng thêm ẩm ướt, Lương tiên sinh khoác thêm vào đi, kéo để bị cảm lạnh.”

Lương Viễn thoáng ngây người, rồi lập tức tha thiết nhìn Tập Mặc Nhiên, cầm lấy cái chần, liên tục cảm ơn: “Bảo sao tôi cứ thấy bác sỹ quen lắm, nhất định kiếp trước chúng ta là hảo huynh đệ đó! Sau này tôi chắc chắn sẽ tới chỗ bác sỹ khám!” Vừa dứt lời liền thấy câu này không ổn... Lương nhị thiếu buồn bực, đúng là thuận miệng quá đà.

Tập Mặc Nhiên chỉ cười ôn hoà: “Lương tiên sinh khách sáo rồi.”

*

Thứ Sáu Lương Cảnh Phàm mới tới.

Anh ta đến vào buổi tối, lúc đó An An còn đang làm việc, nên sáng hôm sau hai người họ mới chạm mặt.

Tối hôm trước đoàn phim quay tới tận 2h sáng, 8h30 hôm sau lại quay tiếp. Khách sạn hơi xa trường quay, nên sáng sớm An An đã bị trợ lý Tiểu Như dựng dậy.

Cô vốn thiếu ngủ, lại bị ép phải rời giường nên hơi bực bội, nhìn đâu cũng thấy phiền, không muốn ăn gì hết. Nhưng Tiểu Như cứ lải nhải khuyên, An An nghe mà nhức hết cả đầu, bèn phải xuống tầng ăn sáng.

Tiếp đó cô liền nhìn thấy Lương Cảnh Phàm, còn cả Đào Duyệt Hàm ngồi cạnh anh ta nữa. Bọn họ đang ăn sáng, thần thái Đào Duyệt Hàm bừng sáng, tựa hồ người mệt mỏi tới nỗi phát khóc hôm qua không phải là cô ta.

Trong phòng ăn lác đác nhân viên, bọn họ tựa hồ cũng biết mối quan hệ giữa hai người họ, ngoại trừ thỉnh thoảng lia mắt nhìn, ai nấy đều không mấy để tâm.

An An đứng trước cửa vào nhà hàng, toàn bộ nỗi phiền chán đều hoá thành lạnh lẽo, lạnh tới mức Tiểu Như run lên: “Chị An An, chị muốn ăn gì... Để em đi lấy cho?”

“Chị không đói, em cứ ăn đi.” Cô lạnh nhạt đáp, dợm quay người, bỗng gần đó vang lên giọng nói trẻ con: “Cô giáo An!”

An An ngược nhìn, hoá ra là đám nhóc đóng vai học sinh tiểu học đang phi tới.

“Cô giáo An, ngồi đây này, chú Tập cũng đến rồi!”

Thường ngày, An An hay ăn sáng cùng lũ nhóc, chúng rất thích cô, hai tháng này, cô trò đều quý mến đùa nhau suốt. Thấy An An xuống tầng, bọn nhóc tự nhiên tới rủ rê cô.

Giọng nói lạnh lạnh của lũ nhóc vang vọng trong nhà hàng, có mấy người thấy cô bèn nghiêng đầu chào hỏi, An An không cần nhìn cũng cảm nhận thấy Lương Cảnh Phàm đang nhìn về phía mình.

Thấy vậy, cô bèn nổi hứng thêm ăn, nắm tay lũ nhóc về chỗ ngồi.

Trẻ con mà đã thích ai thì sẽ càng thân thiết với người đó, Tập Mặc Nhiên lại đẹp trai hoà nhã, đảm nhóc cũng hay rủ anh ăn cùng.

An An ngồi xuống, Tập Mặc Nhiên gật đầu tỏ ý chào hỏi, bỗng thấy cô tươi cười, khác hẳn vẻ phiến chán lúc trước, rạng rỡ tới mức diễm lệ: "Chào bác sỹ Tập.

Tập Mặc Nhiên ngậy ra giây lát, rồi thản nhiên đáp lời: "Chào cô."

Cả buổi trưa, Lương Cảnh Phàm không thảo luận với nhà sản xuất thì cũng trò chuyện với Triệu Minh Nghĩa, ai nhìn thấy cũng nghĩ anh ta đang bận bịu công việc.

Lương Viễn ngủ thẳng căng tới 10h sáng mới thông thả tới trường quay xem An An, nào ngờ giặt mình phát hiện ra anh trai mình tới!

Lương Cảnh Phàm khá nghiêm khắc trong chuyện dạy dỗ em trai.

Các công ty giải trí, không ít thì nhiều cũng dính líu tới giới xã hội đen, có nơi dùng để rửa tiền, có nơi dùng để giả mạo danh tính, rất ít công ty thật sự theo nghiệp giải trí như Tinh Ngu Văn Hoá.

Ngoại trừ một vài công ty có thế lực chính trị chống lưng, những công ty còn lại đa phần đều yếu thế, nếu xảy ra chuyện phiền phức thì rất khó giải

quyết.

Lương Viễn mặc dù không ngốc, nhưng mải chơi, Lương Cảnh Phàm không quản nổi hấn, đành chỉ có thể đặt ra một số nguyên tắc kìm cương hấn lại.

Trong đó quan trọng nhất là: Không được chơi bời bậy bạ với nữ diễn viên.

Vàng thau lẫn lộn, hấn ta rất dễ dây phải hạng đàn bà lấm mưu nhiều kế, không từ thủ đoạn. Thêm vào đó, trong giới không hiếm người xuất thân gia đình danh giá, mặc dù Tinh Ngu Văn Hoá cũng có chút tiếng tăm, nhưng ngộ nhỡ hấn chơi quá đà, Lương Cảnh Phàm còn chưa kịp xử lý, Lương Viễn đã bị người ta uy hiếp.

Lương Viễn thâm nhủ, hấn đâu có ngu đến mức đó mà phải sợ, hơn nữa hấn đã thề với bản thân, hấn sẽ thật lòng với An An.

Có điều Lương Cảnh Phàm đã quen phải đứng ra giải quyết mọi việc cho hấn, nên dù Lương Viễn có cam đoan chắc nịch đến đâu, Lương Cảnh Phàm vẫn luôn để mắt đến hấn.

Vậy nên hiện giờ bắt gặp Lương Cảnh Phàm, Lương Viễn bất thần chột dạ.

Lương Cảnh Phàm nhanh chóng nhận ra hấn, cau mày hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Lương Viễn đùa cợt: "Lần trước chẳng phải anh bảo em tới Văn Nam giám sát công trình còn gì? Công trình đó đã xong, em gửi báo cáo rồi! Rảnh rồi nên em tiện thể tới thăm chị dâu tương lai!"

"Chị dâu cái gì! Nói năng cho cẩn thận!" Lương Cảnh Phàm nhỏ giọng khiển trách, không hề tin lời hấn: "Bình thường hai người hề nhìn thấy nhau là tranh cãi còn gì? Cậu lại chạy tới tận Thái Lan chỉ để thăm cô ấy?"

Đào Duyệt Hàm đứng gần đó thấy bọn họ thì muốn tiến lại gần, còn An An thì đang quay phim cùng đảm nhóc, do tập trung tinh thần nên trông cô toát vẻ xinh đẹp lạ thường.

Lương Viễn thâm nhủ sớm muộn gì anh ấy cũng biết, bèn cắn răng hỏi: "Anh à, anh cảm thấy cô An An trong công ty ta thế nào?"

Bởi câu nói "chị dâu tương lai" của hấn quá lớn, Lương Cảnh Phàm bất thần quay sang nhìn An An, nghe thấy cậu em cất giọng hỏi, anh ta sững sốt giây lát mới đành giọng thốt: "Cậu nói lại lần nữa!"

Lương Viễn tưởng mình phạm vào quy tắc do anh ta đề ra, bèn hơi chột dạ, song do nhắc tới tình cảm vẫn giữ kín trong lòng, bèn dũng cảm nói: "Em đã tìm hiểu ở phòng Nhân sự, lý lịch của cô ấy rất sạch sẽ. Chuyện quá khứ của cô ấy em cũng không bận tâm, anh không cần vin vào cớ đó để chê bai cô ấy, em mong sau này anh đừng phản đối chuyện của chúng em."

“Chúng em?” Lương Cảnh Phàm nhìn chằm chằm Lương Viễn: “Hai người ở bên nhau rồi?”

Lương Viễn hơi chán nản, song rất nhanh phản chấn: “Vẫn chưa, nhưng rồi sẽ sớm ở bên nhau thôi!”

Lương Cảnh Phàm đương nhiên hiểu ra một mình hắn ôm mối tình si, thấy hắn tỏ thái độ kiên quyết như vậy, nhất thời anh ta không tìm được lý do phản bác, đành viện cớ “chuyện quá khứ” của An An, thốt như đinh đóng cột: “Nhất định không được!”

Lương Viễn chẳng hề nao núng: “Anh, An An là người duy nhất em muốn kết hôn từ trước tới giờ, em đã quyết rồi, không được cũng phải được.”

Dứt lời, thấy cảnh quay của An An đã xong, bèn khoát tay chạy tới, để lại Lương Cảnh Phàm đau đầu nhức óc.

14. Chương 14: Không Yêu

An An đã từng trút giận lên Lương Viễn nhiều lần, đôi khi còn trắng trợn lấy hắn ra làm trò đùa, Lương Viễn chỉ coi đó là vì tâm tình cô không tốt, nên tự chịu đựng hết. Nhưng cho đến hôm nay hắn mới biết, An An trêu đùa hắn tức là vẫn còn quan tâm đôi chút, khác hẳn với thái độ lạnh lẽo dồn nén hiện giờ của cô, tựa hồ biểu thị “Cấm ai quấy rầy”, như thế này mới khiến hắn thực sự khổ sở. Lương Viễn vừa dậm bước tới, toan mở miệng liền bị ánh mắt lạnh băng của An An chặn lại.

Trợ lý Tiểu Như phát hiện hôm nay tâm trạng An An cực kỳ tệ, bèn nhanh chóng kéo Lương Viễn ra xa, kéo hắn chộc giận An An thì cơn giận này sẽ không chỉ trút lên một mình hắn đâu.

An An đóng xong cảnh này là hoàn thành cảnh quay buổi sáng. Cô ngửa mắt đôi nam nữ đang trò chuyện gần đó, bèn thầm nhủ “mắt không thấy tâm không phiền”, dứt khoát quay người bước tới khu rừng đá.

Hòn đảo này có một khu rừng đá nhỏ, các tảng đá mọc lổm chổm, gối lên nhau, đoàn phim dựng thêm ít đạo cụ, vừa vặn thích hợp làm bối cảnh phim.

Vòng ra sau mấy tảng đá to, An An mới thấy yên tĩnh lại đôi chút. An An làm việc khá mệt, ngủ không đủ giấc, thoạt đầu cô định tìm chỗ vắng vẻ để suy nghĩ chuyện của mình với Lương Cảnh Phàm, nhưng mới ngồi xuống một lát, liền tựa vào tảng đá thiếp đi.

Đang mơ màng, chợt thấy không khí khác lạ, cô bèn mở bừng mắt, liền trông thấy Lương Cảnh Phàm đang nhìn xuống mình, đôi môi còn ẩn hiện nét cười.

An An lập tức định thần lại, phúi quần áo đứng lên, bình tĩnh hỏi: “Anh nói đi, anh định tính thế nào?”

Lương Cảnh Phàm hơi giật mình: “Tính cái gì?”

“Anh tính trả lại vai diễn đã đổi cho Đào Duyệt Hàm cho tôi, hay là chúng ta chấm dứt?”

“Anh đã thảo luận với nhà sản xuất, ông ta thấy em biểu hiện rất tốt trong bộ ‘8 tiếng kinh hoàng’ này, nên đã đồng ý cho em đóng phim của đạo diễn Từ.” Lương Cảnh Phàm mỉm cười đáp.

“Tôi không muốn. Trước đó đã ký bộ thần tượng rồi, tôi không muốn phá hợp đồng.”

“Đừng tùy hứng, An An.” Lương Cảnh Phàm đánh mặt lại, thấy An An tỏ vẻ lạnh lùng thì chậm rãi nói: “Bộ phim của đạo diễn Từ thích hợp với em hơn, phim thần tượng không có tác dụng gì cho sự nghiệp cả, em phải hiểu rõ điều này chứ.”

“Vai chính của ‘8 tiếng kinh hoàng’ chẳng phải càng có lợi cho tiền đồ của tôi ư? Vậy tại sao anh dâng cho Đào Duyệt Hàm?” An An châm biếm: “Sao anh không chịu thẳng thắn thừa nhận? Anh vì tốt cho tôi ư? Nếu như tôi chỉ là nhân viên của anh, anh muốn thế nào tôi cũng phải theo, thế nhưng bà đây còn là tình nhân của anh, anh lại dám xen vào vai của tôi?”

“Hôm đó tôi đã nói qua điện thoại rồi, chúng ta chấm dứt, anh muốn nâng đỡ ai thì tùy, anh lựa chọn đi.”

Lương Cảnh Phàm cau mày: “Để anh giải thích.”

“Khỏi cần.” An An vung tay ra chiều không muốn nghe. “Lần trước anh nói vì lấy lòng Ngô gia, nên mới chuyển vai cho Đào Duyệt Hàm, còn lần này thì sao? Lại lấy lòng ai? Tôi nói cho anh biết, chẳng ai lại vì lấy lòng người khác mà làm tổn thương người đàn bà của mình cả.”

“Đương nhiên là,...” An An cong môi giễu cợt: “Tôi biết tôi chẳng là gì, anh đạt được lợi ích với người ta mới quan trọng hơn, vậy nên đáng đời tôi lắm. Anh nghĩ thế nào mặc anh, tôi từ bỏ.”

Nếu như trước khi nói chuyện, An An quả thực vẫn muốn nghe giải thích, nhưng sau khi kết thúc, cô bỗng chẳng còn tâm tư nào tiếp tục.

Cô đáng ra nên hiểu rõ kết cục là thế nào để mà sớm ngày từ bỏ. Cô đạt tới vị trí này, không phải để chịu thiệt thòi hay luôn cúi người khác, cô vĩnh viễn cũng không chấp nhận sống một cuộc sống như thế.

An An luôn là người lý trí, càng nghĩ càng kiên định, nói rồi bèn toan bỏ đi, không hề do dự.

Song Lương Cảnh Phàm bị ánh mắt kiên quyết của cô khơi gợi, gờ tay kéo giắt cô lại phía trước, siết lấy cầm cô, trầm giọng hỏi: “Chủ động từ bỏ? An An, có phải anh quá nuông chiều, nên em tưởng rằng hề thích là vứt bỏ?”

Chiếc cầm thon nhỏ bị anh ta siết lấy, An An chẳng buồn chống cự, cô ngẩng đầu thản nhiên đối mắt, đôi mắt đẹp và đôi môi hồng đặc vẽ mĩ mai: “Anh đừng chà đạp lên cái từ ‘nuông chiều’, tôi cũng không dám nhận mấy từ đó.”

“Đối với tôi, tình yêu rất rõ ràng. Lương Cảnh Phàm, tôi nói cho anh biết, trước hôm nay, tôi có lẽ luôn yêu anh, nhưng từ hôm nay trở đi...” An An ngừng lại, đôi môi đầy đặn lan toả làn hương dịu dịu: “Tôi, không, yêu, anh, nữa.”

Anh ta biết An An rất quyết đoán, hiếm khi để tâm tới hậu quả, miễn là bản thân được thoải mái. Nhưng nghe cô, nhìn cô nói vậy, anh ta vẫn say đắm, tựa hồ cô giống như thuốc phiện, đẹp mỹ lệ mà trí mạng.

Lương Cảnh Phàm không đáp, An An bị anh ta siết đau, một mặt nghiêng đầu tránh, một mặt đẩy mạnh tay. Lương Cảnh Phàm cúi đầu ngắm gương mặt cau có của cô, bất thần đặt môi hôn.

An An sững lại, nhưng rồi nhanh chóng giãy dụa, Lương Cảnh Phàm hạ quyết tâm không buông tay, miết mạnh môi cô tựa hồ muốn nuốt vào bụng, mạnh mẽ tiến vào trong, An An hốt hoảng ngọ nguậy, anh ta càng bá đạo, cuốn chặt lấy đầu lưỡi cô, điên cuồng mút mát, đến tận lúc An An thấy vừa đau vừa tê dại, không còn sức mà giãy, anh ta mới thoảng thả lỏng.

“Anh yêu em.”

Động tác của anh ta quá mãnh liệt, môi cô tê rần, toàn thân nóng như lửa đốt, vừa tức giận vừa mềm lòng, đột nhiên nghe thấy anh ta nhỏ giọng thổ lộ, lòng càng rung động.

Lương Cảnh Phàm là hạng người gì? Hơn ba mươi tuổi, chín chắn cẩn thận, thâm trầm kín đáo, cơ trí hơn người, cao cao tại thượng. Chính những điều đó khiến anh ta rất ít khi biểu lộ nổi lòng.

Thế nhưng anh ta lại nói, anh ta yêu cô.

An An dám la lối tranh cãi trước mặt anh ta, một phần do cô không thèm kiêng nể, phần còn lại bởi cô biết, anh ta có tình cảm với mình.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thẳng thắn khẳng định.

An An không tránh khỏi ngập ngừng do dự.

Đúng lúc bọn họ đang trầm ngâm yên lặng, sau lưng Lương Cảnh Phàm vọng tới giọng nói run run: “Anh...”

Nghe thấy tiếng người ngoài, An An lập tức đẩy anh ta ra, sau đó ngược mắt nhìn, hoá ra là Lương Viễn với vẻ mặt hoang mang cứng ngắc.

Chứng kiến cảnh này, Lương Viễn đau khổ lắp bắp: “An An, em... tôi...”

An An lạnh nhạt liếc nhìn hai anh em họ Lương, rồi bước trở về trường phim.

Lương đại thiếu, Lương nhị thiếu bị bỏ lại trầm mặc đối diện nhau, cuối cùng Lương Viễn không nhịn nổi, tức tối hỏi: “Anh, đây là lý do anh phản đối?”

Lương Cảnh Phàm gần giọng: “Cô ấy không thích hợp với cậu.” “Không hợp với em chẳng lẽ lại hợp với anh?”

Lương Viễn hùng hực sức trẻ: “Anh, anh có thể cưới cô ấy sao? Anh định ở bên cô ấy cả đời ư?”

Lương Cảnh Phàm bực bội: “Đây là chuyện của tôi, cậu lo cho thân mình đi, đừng cứ quẩn lầy cô ấy.”

Lương Viễn hừ lạnh: “Dựa vào đâu? Anh à, chúng ta tự dựa vào bản lĩnh đi!”

“Lương Viễn!” Lương Cảnh Phàm đành giọng quát.

Lương Viễn tựa hồ không nghe thấy, nhanh chóng đuổi theo An An. Đã đến giờ nghỉ trưa, mọi người đang dùng bữa. Tiểu Như thấy An An trở về, bèn mang hộp cơm tới: “Chị đi đâu đấy? Mới này bác sỹ Tập tìm chị đấy! Không nhanh thì cơm nguội mất!”

An An không đáp, cầm hộp cơm ngồi xuống ghế Tiểu Như đặt sẵn. Lương Viễn theo gót cô, điệu bộ muốn nói lại thôi, An An ngẩng đầu trừng anh ta, mắt lạnh băng, Lương Viễn hít sâu một hơi liền bỏ đi.

Đoàn làm phim đang đẩy nhanh tiến độ, sắp tới giai đoạn hậu kỳ, đạo diễn và giám chế lo mọi người mệt mỏi, hơn nữa còn có cả anh em họ Lương ở đây, còn phải tiếp đãi, bèn ọi người nghỉ sớm.

Hòn đảo Thái Lan này khá nhỏ, phương tiện giao thông nhanh nhất của dân bản địa là xe máy. Đi bộ từ trường quay tới khách sạn mất khoảng một tiếng, cho nên đa phần người của đoàn làm phim đều tự lái xe máy hoặc xe đạp trở về.

Hôm nay An An không vui, Tiểu Như thu dọn xong đồ đạc, cô bèn bảo cô bé đi nhờ xe người khác về trước, còn mình thong thả tản bộ xuyên rừng.

Cả buổi chiều Lương Viễn đều dán chặt mắt vào cô, có điều xung quanh đông người, cô lại luôn lạnh lùng, nên hẳn không có cơ hội bắt chuyện. Thấy cô đi bộ về, hẳn cũng bỏ xe, đuổi theo.

Hắn nhanh chóng cất bước, An An không thêm liếc, bỏ lại một câu: “Tránh xa tôi ra.”

Lương Viễn lúng túng, đành im lặng theo đuôi, lát sau tự dưng nói: “An An... Anh thấy em và anh trai anh không hợp.”

An An bước liên tục, lát sau trả lời: “Lương Viễn, dù anh nhìn thấy gì, chuyện này cũng chẳng liên quan tới anh, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.”

Lương Viễn trầm mặc giây lát, bất thần phập phồng lo sợ, hít sâu một hơi, nói: “Nhưng tôi thích em.”

“Tôi không thích anh.” Lương Viễn dừng chân, nghe An An tiếp lời: “Giờ anh có thể biến được rồi chứ?”

An An không ngoảnh lại, cũng chẳng nói gì thêm, hờ hững bước tiếp. Lương Viễn phiền lòng, lặng ngắm gương mặt lạnh đạm, sa sầm của cô dưới ánh chiều tà, đấu tranh mãi mới thốt: “An An à, anh tôi... Anh tôi định kết hôn với Đào Duyệt Hàm...”

15. Chương 15: Quyết Đoán

Trích dẫn: An An không ngoảnh lại, cũng chẳng nói gì thêm, hờ hững bước tiếp. Lương Viễn phiền lòng, lặng ngắm gương mặt lạnh đạm, sa sầm của cô dưới ánh chiều tà, đấu tranh mãi mới thốt: “An An à, anh tôi... Anh tôi định kết hôn với Đào Duyệt Hàm...”

Dứt lời chừng như sợ An An không tin, bèn to gan tiếp thêm một câu: “Hai người họ sắp đính hôn rồi.”

An An cuối cùng cũng dừng lại.

Cô bình thần ngắm nhìn mặt trời đang dần lặn, Lương Viễn không nhìn thấu được tâm tình cô, lòng hơi bất an. Cứ tưởng cô sẽ cất giọng truy hỏi, nào ngờ chốc lát sau, cô nhõn cười nói: “Thảo nào.”

Thảo nào Đào Duyệt Hàm muốn gì được nấy.

Lương Viễn nghe vậy, càng thêm mông lung, hẳn ta e dè gọi: "...An An."

An An quay lại, nụ cười vẫn giữ trên môi: "Cảm ơn anh, Lương Viễn, bây giờ anh biến được rồi đó."

"..." Lương Viễn sững sốt, không ngờ cô lại qua cầu rút ván như thế!

"An An, tôi..."

"Tôi biết anh định nói gì." An An giơ tay cắt ngang, đáy mắt hàm ẩn ý chân thành: "Lương Viễn, tôi và anh không thể đến với nhau. Anh rất tốt, nhưng tôi không thích anh, chúng ta chỉ nên làm bạn thôi."

"Em không thích tôi, sao lại biết tôi tốt?" Lương Viễn kích động gấp gáp: "Em chưa đến với tôi, sao biết sẽ không thích? Em hãy..."

"Không cần." An An hiển nhiên chẳng còn lòng dạ nào muốn tranh cãi tiếp: "Lương Viễn, bây giờ tôi không muốn nhắc đến chuyện này nữa. Vả lại tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nếu anh không hiểu được, tôi cũng chịu. Tôi đi đây."

Tuy cô nói vậy, nhưng chân vẫn đứng im. Lương Viễn bị cô từ chối thẳng thừng, lòng vô cùng đau xót. Song thấy cô lộ vẻ mệt mỏi, hẳn cũng không muốn chọc giận thêm, bèn vò đầu bứt tóc vọt lên trước.

*

Về đến khách sạn đã tới giờ cơm chiều.

Mấy ông lớn của đoàn làm phim đã nghỉ ngơi chốc lát, bây giờ đang đứng trò chuyện với anh em họ Lương, chuẩn bị cùng dùng bữa.

Những người còn lại túm năm tụm ba nói chuyện, Tập Mặc Nhiên cũng nằm trong số đó. An An gật đầu, mỉm cười với họ, định bước tới thang máy, song cô chợt dừng lại, xoay người đi tới trước mặt Lương Cảnh Phàm: "Lương tổng, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Triệu Minh Nghĩa biết An An thuộc công ty Lương Cảnh Phàm, bèn gật đầu với An An, cất giọng ôn hoà: "Vây hai người cứ tự nhiên." Sau đó quay sang nói chuyện với người khác.

Hai người họ đứng cách mọi người một khoảng, Lương Cảnh Phàm biết cô chưa nguôi giận, bèn cất giọng thân thiết: "Có chuyện gì thế?"

Về mặt An An vẫn lễ phép như khi nói chuyện với Triệu Minh Nghĩa, nhưng ngữ khí đầy lạnh nhạt: "Lương Cảnh Phàm, tôi muốn hỏi anh một chuyện. Nếu Đào Duyệt Hàm muốn cướp vai của tôi, liệu anh có thể cự tuyệt cô ta, dù chỉ một lần duy nhất thôi?"

"Sao em lại..." Lương Cảnh Phàm vô cùng kinh ngạc, An An chặn lời: "Anh trả lời tôi trước đã."

Bề ngoài An An vẫn luôn tươi cười, trong mắt mọi người xung quanh, cô đúng là giống hệt một nhân viên ngoan ngoãn tiếp chuyện sếp, chỉ có mình Lương Cảnh Phàm thấy, đôi mắt cô càng lúc càng đậm ý cảnh giác.

Anh ta cau mày không đáp, tựa hồ hiểu ra tất cả.

Lương Cảnh Phàm mệt mỏi nói: "An An, Duyệt Hàm sẽ không làm chuyện đó, anh biết em muốn gì, sau này anh sẽ cố gắng bù đắp cho em. Anh cũng có chỗ khó xử riêng, em có thể thông cảm cho anh được không?"

"Anh thực sự biết tôi muốn gì?" An An rút cuộc ngừng tươi cười, cô lạnh lùng nhếch môi, giương mắt nhìn thẳng vào Lương Cảnh Phàm, trong đôi mắt đẹp ánh vẻ quả quyết, khí thế bức người.

"Anh đâu có biết, nếu ban nãy anh gật đầu, thì sau này dù Đào Duyệt Hàm cướp bao nhiêu vai diễn của tôi, chỉ cần có một lần anh vì tôi mà từ chối,

tôi đều chấp nhận hết."

Lương Cảnh Phàm chấn động, An An bấy giờ khác hẳn về âu sầu lúc mới bước vào khách sạn, toàn thân cô lúc này toát đầy vẻ bình tĩnh tới đáng sợ. "Anh định kết hôn với Đào Duyệt Hàm phải không? Lúc anh do dự, lòng tôi đã quyết. Tôi nghĩ, dù cho người khác chửi tôi dè tiện, chửi tôi hèn hạ, tôi cũng chấp nhận."

Tôi bằng lòng làm ả tình nhân xấu xa, núp dưới bóng người khác, chỉ cần anh dám thừa nhận anh yêu tôi, tôi đều chịu đựng được hết.”

“Thế nhưng tôi đợi mãi anh vẫn không trả lời. Cảnh Phàm, anh không thể vì tôi mà chịu thiệt chỉ một lần, vậy sao có thể mong tôi tiếp tục một lòng một dạ yêu anh đây?”

Lương Cảnh Phàm biến sắc, thấy cô điềm tĩnh như vậy càng hoảng sợ, anh ta định nắm lấy tay An An, nhưng e ngại mọi người xung quanh, đành chỉ có thể nhỏ giọng nói: “An An, em đừng kích động, Đào Duyệt Hàm sẽ không bao giờ đoạt vai của em đâu. Huống chi anh cũng chưa chắc đã kết hôn với cô ta, em bình tĩnh lại đi, dùng cơm xong anh sẽ tới tìm em, nghe lời anh nhé.”

An An nhún mày, bật cười giễu cợt, rõ ràng tới mức khiến mấy người bên cạnh đều chú ý tới, còn Lương Cảnh Phàm thì giật mình thon thót.

Anh ta đã ở bên An An hơn một năm, từng chứng kiến những lúc cô nổi trận lôi đình, mỗi lần náo loạn như bão vừa thổi qua ấy kết thúc thì mọi chuyện cũng coi như xong. Chỉ sợ nhất những lúc tuy cô khó chịu, nhưng càng tỏ ra thản nhiên, tươi cười, mới là những lúc cô thực sự dễ bụng.

An An hình như chỉ thực sự tỏ ra như vậy có hai lần, khiến người ổn trọng vững vàng như Lương Cảnh Phàm cũng không biết đường nào mà lần. Cô mà đã quyết tâm, ai cũng không kéo lại được.

“Anh và Đào Duyệt Hàm kết hôn hay không chẳng liên quan gì tới tôi. Ngay từ đầu theo anh tôi đã biết, bất kể là Đào Duyệt Hàm hay là Vương Duyệt Hàm, người sau cùng kết hôn với anh chắc chắn không phải là tôi. Song dù anh kết hôn với họ vì mục đích gì, tôi cứ nghĩ ít nhiều anh cũng quan tâm tới tôi. Nhưng hôm nay nhìn anh do dự, tôi liền nhận ra lợi ích mới là chuyện quan trọng nhất với anh.”

Lương Cảnh Phàm toan cướp lời, liền bị An An chặn lại: “Anh chắc cũng hiểu tính tôi, hiện giờ tôi rất nghiêm túc, cứ vậy đi, Lương tổng.”

An An dứt lời, bèn ra về gấp gáp phải đi. Lương Viễn theo dõi An An và anh trai mình nói chuyện, thấy cô lúc thì mỉm cười, lúc lại cười phá lên, hẳn

ta sốt ruột, vội muốn tìm hiểu. Còn những người khác thì đã chờ tới mức mất kiên nhẫn, cũng đánh tiếng gọi.

An An quay đầu lại nhướn cười với họ, rồi bước tới thang máy. Lương Cảnh Phàm nghe cô thốt câu “Lương tổng” đầy thản nhiên thì nôn nóng muốn đuổi theo, song lại có người khác đang đợi, muốn đuổi theo cũng khó, An An nhanh chóng bỏ lại anh ta một đoạn dài.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Lương Cảnh Phàm nhìn theo bóng cô, thầm nhủ, phải chăng có đuổi theo cũng không kịp?

*

An An tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, năm thứ tư lọt vào mắt xanh của một đạo diễn tới trường tuyển vai, bèn nhận được vai nữ thứ trong phim truyền hình, chính thức vào nghề. Từ khi vào nghề tới nay đã gần ba năm.

Một năm rưỡi đầu tiên, cô vẫn còn mơ mơ màng màng. Lòng khát khao thành danh, nhưng loay hoay tìm cơ hội.

Cô không có gia thế chống lưng, không xinh đẹp tuyệt trần, nếu muốn đạt được thành tựu, hoặc phải tuân theo quy tắc ngầm, hoặc phải có bản lĩnh nằm gai nếm mật. Nhưng cách thứ hai là con đường khó khăn gian khổ, An An tự thấy bản thân không thể nhẫn nhịn luân cúi người khác, chịu đựng khinh thường, bèn chọn cách thứ nhất.

Cô chị em tốt Lô Vi của cô cũng có suy nghĩ giống hệt cô. Nhưng cô ấy là người kiêu ngạo, nên vẫn chỉ “mấp mé” dính tới quy tắc ngầm. Gần đây vớ được một anh chàng cực phẩm, cô ấy mới chịu “dấn thân”.

An An cũng kiêu kỳ, nhưng cô đam mê danh vọng hơn, cho nên trước khi quan hệ với Lương Cảnh Phàm, cô đã từng dây dưa với hai người khác, bọn họ tạo cơ hội cho cô, cô cũng tự khắc tuân thủ quy tắc.

Thực ra một năm rưỡi đó không phải An An không tự mình tìm kiếm được cơ hội, Lisa nói cô quá cố chấp, bằng không với điều kiện hiện có, cô cũng sẽ không dậm chân mãi ở hạng ba. An An đáp lại rằng do cô không thể thay đổi suy nghĩ đó. Có đạo có cô diễn viên dám mở mồm châm biếm cô là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết, cô bèn tìm cho bằng được bằng chứng cô ta dụ dỗ đạo diễn lên giường, tung cho giới truyền thông.

Đã dấn thân vào nghề, ai dám cam đoan trong sạch hơn ai?

Sau này cô bắt ngờ dính vào Lương Cảnh Phàm.

Là quan hệ thật sự.

An An tốt nghiệp xong, nhờ vào bộ tác phẩm “Tứ thì diễn viên tạp húng”* mà ký hợp đồng với Tinh Ngu Văn Hóa, được Lisa trực tiếp quản lý. Cô bắt gặp Lương Cảnh Phàm lần đầu tiên ở buổi tiệc thường niên của công ty.

* Chùm thơ “Tứ thì diễn viên tạp húng” được Phạm Thành Đại bắt đầu làm từ năm Thuận Hy thứ 13 (1186) đời vua Tống Hiếu Tông khi ở Thạch Hồ dưỡng bệnh, tất cả 60 bài, được chia làm 5 nhóm (xuân nhật, văn xuân, hạ nhật, thu nhật, đông nhật), mỗi nhóm 12 bài vịnh cảnh bốn mùa nơi nông thôn, và tình cảnh khốn khổ của nông dân bị bóc lột.

Cuối mùa xuân cô mới chính thức ký hợp đồng, nghiễm nhiên là ngôi sao hạng ba, Tinh Ngu Văn Hoá là nơi ngọa hổ tàng long, phân chia thứ hạng rõ ràng. Lần đầu tham gia buổi tiệc, Lisa giới thiệu cô với các nghệ sỹ có tên tuổi khác, khó tránh khỏi phải kính rượu, đi một vòng rượu đầy lên tận cổ, gắng gượng lắm cô mới đứng vững được mà không ngã nhào xuống đất.

Cô cố gắng giữ thẳng người, lết tới cửa WC, đang nghiêng ngả căng mắt ra nhìn tấm biển đề nam hay nữ, lưng chợt va phải một người đằng sau.

An An đang liêu xiêu, bất ngờ va chạm, càng thêm lảo đảo chực ngã. Cô tức thì nhớ đến việc phải giữ vững hình tượng, bèn quờ tay về sau vớ lấy điểm tựa. May mà người đằng sau cũng nhanh tay đỡ thất lưng cô, giúp cô đỡ chật vật.

An An hoảng sợ, tức tối quay đầu mắng: “Tên khốn nào va phải bà hả?!”

Thứ hạng của cô thấp, lại vừa mới vào công ty, nên đương nhiên chưa từng nhìn thấy ông chủ của mình, thêm nữa do rượu bốc lên đầu, cô liền nổi giận dùng dùng trợn mắt với người đối diện.

Nào ngờ nhìn kỹ mới phát hiện, anh chàng này phong thái ngời ngời. Anh ta vận bộ vét đen, khí chất trầm tĩnh, dung mạo thì không thua kém gì nam diễn viên đẹp trai nhất công ty.

An An say rượu, phản ứng cũng hơi chậm hơn bình thường, nhất thời trở mắt ra nhìn. Chàng trai cau mày, lạnh giọng nói: “Là cô đụng vào tôi trước.”

“Cái gì chứ! Sau lưng bà đây mọc mắt nên mới đụng vào anh chắc? Anh thấy bà đây liêu xiêu, đã không tránh lại còn cố tình đụng vào?!”

Cô dám gào lên như vậy, hiển nhiên cũng do tác động của rượu. Nếu còn tỉnh táo, chắc cô sẽ phân vân liệu anh ta có phải nam nghệ sỹ nổi tiếng nào đó không, liệu bản thân có nên nhẫn nhịn cho qua hay không. Đáng tiếc, cô thực sự uống quá nhiều.

Lương Cảnh Phàm cũng ngây ra, anh ta hẳn nhiên không ngờ tới công ty của mình còn có một cô diễn viên vừa táo bạo, vừa vô lý, lại còn... chẳng hề nhận ra ông chủ nữa.

Bọn họ đang đối đầu, Lisa bất chợt xuất hiện, chị ta vốn vội vã đi tìm An An, kết quả lại nhìn thấy hai người họ, nhất thời đau hết cả đầu, chuyện gì thế này chứ? An An biết Lương tổng ư?

Lúc bấy giờ An An vẫn còn biết sợ Lisa, lầu bầu gọi chị ta, lo chị ta mắng mình gây chuyện, bèn lườm cho Lương Cảnh Phàm một cái, rồi cướp lời cáo trạng: “Lisa, anh ta va vào em!”

Lisa ngây người, mau mắn véo mạnh vào eo An An một cái, rồi kính cẩn khom lưng thưa: “Lương tổng!”

An An suýt thì kêu oái lên, nhưng nghe Lisa xưng hô như vậy, bèn nhin lại. Cô kinh ngạc ngó anh ta, cô biết ông chủ công ty tên là Lương Cảnh Phàm, thường ngày mọi người toàn gọi là Lương tổng.

Đối diện với vẻ ngạc nhiên của An An, Lương Cảnh Phàm mặt không biểu tình.

An An sững sốt giây lát, rồi mau chóng phục hồi tinh thần lại: “Lương tổng, ban này anh va vào tôi!”

Lisa: “...”

Lương Cảnh Phàm nhướn mày, bật cười, giọng nói trầm thấp đầy vui vẻ: “Vậy ngày mai cô tới phòng làm việc của tôi, tôi sẽ đích thân xin lỗi.” Dứt lời liền bỏ đi.

Sau đó, An An và Lương Cảnh Phàm bắt đầu mối quan hệ mờ ám đã hơn một năm.

Ban đầu, mối quan hệ giữa họ tựa hồ giống hệt công việc. Lương Cảnh Phàm không phải người đam mê dục vọng, mặc dù có thiện cảm với An An, nhưng chưa tới mức đem lòng yêu mến, nên thi thoảng anh ta mới hẹn cô tới khách sạn.

Còn An An, sau khi đã câu được con cá lớn, cũng rất biết điều, đương nhiên trước khi bắt đầu mối quan hệ, cô đã thoả thuận với Lương Cảnh Phàm, thay vì tiền bạc, cô muốn có được cơ hội thành danh.

Dần dần, Lương Cảnh Phàm tìm tới cô nhiều hơn, thậm chí sau này anh ta còn chê đi lại khách sạn bất tiện, bèn chủ động mua cho cô một căn hộ. An An cũng dần dà ít khi đòi hỏi cơ hội từ Lương Cảnh Phàm, đôi khi một tháng liền anh ta không sắp xếp công việc cho cô, cô cũng không để ý.

An An dù gì cũng vào nghề được một thời gian, thấu hiểu nhân tâm. Cô đương nhiên nhận ra sự chiều chuộng và sự thay đổi của anh ta có ý nghĩa gì.

Từ khi vào nghề, quyết định thuận theo quy tắc, cô chưa hề nghĩ tới chuyện yêu đương thật lòng. Trước đó, cô còn giấu cột tình yêu, thiếu nó thì cô cũng đâu thấy mất mát gì... Cô chỉ một lòng mong muốn đạt được mục đích.

Nhưng đến khi thật sự vướng vào lưới tình, cô mới phát hiện ra rằng, cô bằng lòng vì tình yêu mà coi nhẹ danh vọng.

Có điều Lương Cảnh Phàm lại không nghĩ như cô, tình yêu đối với anh ta, chỉ là chuyện “dệt hoa trên gấm”.

Sự nghiệp so với tình yêu, anh ta không chút đắn đo chọn sự nghiệp.

Liệu có phải Lương Cảnh Phàm đã sớm ngờ tới lúc bọn họ chia tay? Chẳng lẽ anh ta lại không hiểu rõ tính tình cô? Anh ta sao có thể vì một cô tình nhân mà đổi đầu với gia đình, hy sinh lợi ích của bản thân chứ?

Lương Cảnh Phàm quả nhiên chín chắn, anh ta luôn vững vàng theo sát mục tiêu. Không giống cô, trẻ tuổi ngu ngốc, nhẹ dạ cả tin.

Nhưng chẳng lẽ cô không được ngu ngốc, không được mù quáng sao? Yêu là gì? Mà dù không muốn cũng chẳng thể cưỡng lại được? Lỗi lầm duy nhất của cô chẳng phải là yêu sai người, tổn thương chính mình hay sao?

*

Đoàn làm phim ở khách sạn gần biển, lúc mới đến đây, Tập Mặc Nhiên cố tình chọn một căn phòng hướng biển.

Tầm nhìn của căn phòng khá thoáng, gần đó là bãi đá ngầm, trái ngược với những phòng gần trung tâm biển, nhiều người thích hơn. Tập Mặc Nhiên chọn phòng này là bởi anh ta ưa yên tĩnh.

Từ tầng ba nhìn xuống, chợt thấy một bóng áo trắng.

Triệu Minh Nghĩa có quan hệ khá tốt với anh ta, nên buổi tối còn lôi kéo anh ta cùng uống rượu. Trở về phòng, Tập Mặc Nhiên ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành, thị lực anh ta rất tốt, nên nhìn thoáng qua cũng nhận ra người đang lang thang trên bờ cát.

Mái tóc cô tung bay giữa làn gió biển, chiếc áo phong trắng dài trên đầu gối, để lộ đôi chân thon nhỏ. Từ góc độ đang đứng, Tập Mặc Nhiên hoàn toàn không thể tia được liệu cô có mặc quần soóc bên trong hay không.

Đêm tối, trên bờ cát thưa người, Tập Mặc Nhiên giơ tay xem giờ, đã gần 10h đêm, lại liếc nhìn cô, đôi mày bắt thần chau lại.

Ban này lúc ăn cơm, Triệu Minh Nghĩa có nhắc tới cô. Ông ta khen ngợi tính tình cô thẳng thắn, lại chăm chỉ làm việc, không tỏ ra kiêu ngạo tự đại, là người biết điều, đúng mực.

Ông ta vừa dứt lời, nhà giám chế cũng phụ hoạ theo.

Có lần quay phim trong mưa, phục trang của diễn viên bị ướt, tổ nhân viên sơ ý không hong khô, nên hôm sau họ phải mặc quần áo ẩm ướt. An An cũng phải mặc đồ ẩm, cô bèn lập tức đi tìm bọn họ, đề nghị lần sau nên chuẩn bị thêm một bộ quần áo dự phòng ọi người, kéo ai nấy dễ bị cảm lạnh.

Mọi người nghe vậy bèn gật đầu khen ngợi vài câu, còn cố ý thổi phồng nhân viên của Lương Cảnh Phàm lên.

Tập Mặc Nhiên im lặng nghe, lòng thầm nhớ tới điệu bộ kén ăn của cô, nhớ lúc cô dùng đũa nhón đồ ăn trong hộp cơm của anh, mặt đầy vẻ đắc ý. Bấy giờ trông cô giống hệt con mèo ăn vụng.

Tập Mặc Nhiên dần tỉnh rượu, thấy cô ngồi im trên một tảng đá ven bờ, trông không có gì khác lạ, bèn toan xoay người vào phòng.

Nào ngờ chưa xoay người, khoé mắt anh chợt lia thấy tay cô vung mạnh lên, rồi “choang” một tiếng giòn giã.

Tập Mặc Nhiên cau mày, phải chăng cô ấy cầm chai rượu?

16. Chương 16: Gặp Chuyện

Hôm sau Lương Cảnh Phàm và Lương Viễn đều trở về nước. Lúc đó, An An đang ở trường quay, chăm chú quay lại vài cảnh bổ sung. Cảnh quay của bộ phim “8 tiếng kinh hoàng” đang dần kết thúc, chỉ cần quay nốt vài cảnh mà đạo diễn không hài lòng nữa là hoàn thành.

Tối hôm trước Lương Cảnh Phàm liên tục gọi cho An An, cô không thèm quan tâm, sau thấy phiền, bèn dứt khoát tắt máy. Cho đến lúc anh em họ rời đi, cô vẫn không bật điện thoại lên.

Bất máy làm chi, nếu đã quyết định rồi, còn dây dưa làm gì?

Thực ra, bề ngoài thì cứng miệng, nhưng trong lòng vẫn phiền muộn.

Trợ lý Tiểu Như phát hiện hôm nay tâm trạng An An lại bất thường. Sáng nay lúc gọi cô dậy, cô bé đã thấy vẻ mặt cô khá mệt mỏi, dường như phải gắng gượng mới hoàn thành xong cảnh quay, đến lúc ăn, trông cô càng ngơ ngẩn, cứ cầm đũa ơ hờ gắp cơm.

Tiểu Như không dám làm cô giận, bèn cẩn thận khuyên cô nên ăn thêm, buổi tối vẫn còn phải làm việc, không ăn không được.

Cô bé vừa lên tiếng, An An liền định thần lại, vứt hộp cơm lên ghế, kêu: “Tay đau, chị không muốn ăn.”

Tay đau? Tiểu Như ngó lăm lăm vào tay cô, chợt giật mình nhìn thấy mu bàn tay có vết sây sát dài, máu đóng vẩy dày lên, nổi bật trên làn da trắng nõn.

“Chị An! Sao lại thế này?!” Cô bé hét toáng lên, An An lườm cô bé, rồi cau mày nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tập Mặc Nhiên ngồi gần đó, thấy vậy bèn liếc nhìn, sau đó im lặng ăn tiếp.

Tầm chạng vạng, đạo diễn Triệu yêu cầu An An đóng thêm cảnh cô giáo dẫn ba đứa học sinh trốn chạy khỏi khu rừng đá.

Đáng lẽ ra cảnh này diễn ra lúc đêm khuya, nhưng sợ buổi tối khó quay, hơn nữa còn phải quay trong rừng cây, nên đành quay vào tầm hoàng hôn, đến khi xử lý hậu kỳ thì sửa lại thành cảnh đêm khuya.

Sở dĩ phải quay thêm cảnh này là vì trước đó, đoàn làm phim sợ đám nhóc còn nhỏ, nên chưa xếp thêm đạo cụ vào hiện trường. Bọn họ mới chỉ quay cảnh chạy loạn, gào thét hoảng sợ. Đạo cụ tượng đá hình mặt người, mặt thú vẫn chưa xuất hiện, đạo diễn định để lại cho tổ hậu kỳ xử lý thêm vào.

Nhưng quay xong cảnh đó, Triệu Minh Nghĩa cảm thấy không ổn, bèn quyết định quay lại, lần quay này đương nhiên có thêm đạo cụ mới.

Kết quả là vừa quay liền xảy ra chuyện.

Trước khi quay, Tập Mặc Nhiên đã lên tinh thần trước cho lũ nhóc, nhưng lúc khởi quay chính thức, hiện trường dày đặc tượng đá, đám nhóc khó tránh khỏi quên bém mắt cái nào sẽ đứng yên, cái nào sẽ di chuyển.

An An dẫn theo lũ nhóc chạy theo hướng định sẵn, máy quay theo sát cô, tới khúc ngoặt, một tượng đá hình mặt thú đột nhiên chuyển động, máu tuôn từ một bên mắt, đám nhóc tức thì khiếp sợ.

Trong số ba diễn viên nhí có một cô bé khóc toáng lên, làm hai cậu nhóc kia cũng không nhịn nổi đều khóc tu tu theo.

Kỳ thực tình tiết này vốn cần đám nhóc thể hiện sự sợ hãi, khiếp đảm, nhưng bây giờ thấy chúng bị hù dọa tới nỗi hồn vía lên mây, ngay cả Triệu Minh Nghĩa và giám chế đang tỏ vẻ hài lòng cũng đành phải ngừng quay.

Tập Mặc Nhiên vội vã bước tới, ngồi xổm xuống vỗ về đám nhóc, cô bé kia ngày thường thân với anh, bèn lập tức ôm cổ anh khóc nức nở.

An An dỗ xong hai cậu nhóc, xoay sang thấy Tập Mặc Nhiên đang ngồi xổm, dịu dàng an ủi cô bé. Không biết anh nói gì, cô bé bật cười, nín khóc, rồi gật đầu như già tử, không lộ vẻ hoảng sợ nữa.

Cứ đỡ dành một hồi lâu như vậy, mắt thấy trời dần chuyển tối, đạo diễn và nhóm nhân viên đều sốt ruột. Triệu Minh Nghĩa nháy mắt ra hiệu cho An An, An An giả bộ không hiểu, nhưng ông ta càng thêm ra sức, cô đành phải chấp nhận.

Cô bé đã ngừng khóc, đôi mắt đỏ hoe, ôm cổ Tập Mặc Nhiên không nói không rằng. An An lại gần, nhẹ nhàng khuyên: “Huyền Huyền còn sợ nữa không? Mấy chú nhân viên đã bỏ hết mấy thứ kia đi rồi, chúng ta quay tiếp nhé?”

An An tự thấy bản thân đã rất dịu dàng, nào ngờ, cô bé nghe được một nửa liền ra sức lắc đầu, ôm chặt lấy cổ Tập Mặc Nhiên thút thít: “Không! Cháu muốn ở cạnh chú Tập cơ!”

Hai cậu bé đã trở lại như bình thường, đang nô đùa vui vẻ với nhau, cô bé này vừa nãy cũng tươi cười làm nũng với Tập Mặc Nhiên, sao bây giờ lại tỏ ra không nheo thế?

An An nhần nại dỗ dành thêm, cô bé con càng thẳng thừng từ chối: “Cháu không muốn diễn nữa, chú Tập đưa cháu về nhé?” Con bé nhắm thẳng vào Tập Mặc Nhiên.

Nếu nói ban nãy con bé bị khiếp sợ, thì bây giờ đúng là chết vì mê trai. An An lạnh lùng, nghiêm giọng bảo: “Huyền Huyền, nhiều người đang đợi cháu đấy. Nếu cháu đã hết sợ rồi, vậy chúng ta diễn tiếp, bây giờ mà không làm việc, lại phải chờ tới tối đêm. Hôm nay không hoàn thành công việc, mai lại phải làm tiếp, cháu làm ảnh hưởng đến mọi người như vậy là không đúng đâu.”

Tập Mặc Nhiên là bác sỹ tâm lý, đương nhiên hiểu cô bé đã hết sợ từ lâu, chẳng qua hiếm khi được thân cận với trai đẹp, cô bé không muốn buông ra. Quả nhiên An An vừa lớn tiếng quở trách, cô bé bèn hơi xấu hổ, thẹn quá hoá giận.

Cô bé đỏ mặt chẳng nói chẳng rằng, An An cứ lạnh nhạt nhìn, cuối cùng Tập Mặc Nhiên bèn cất tiếng: “Được rồi, nếu Huyền Huyền không muốn diễn nữa, vậy để chú bảo chú Triệu ngày mai hăng quay, tối nay về ngủ một giấc thật ngon đã nhé.”

Cô bé nghe vậy tựa hồ tìm được chỗ dựa vững chắc, bèn thổ lộ: “Chú Tập, cháu sợ lắm, mai lại quay nhé...”

Tập Mặc Nhiên vỗ nhẹ vào đầu cô bé, dịu dàng chấp nhận.

An An tức thì bực bội, lườm nguýt trắng trợn. Ban nãy lúc cô mắng con bé thì anh ta không nói gì, bây giờ lại giả bộ làm người tốt? Anh ta là bác sỹ tâm lý, chẳng lẽ không biết con bé đang nghĩ gì? Con bé đang định nhận lỗi, anh ta lại dám dung túng, cưng chiều nó?

Có lẽ nhận ra ánh mắt tức giận của cô, Tập Mặc Nhiên bèn giương mắt đối lại, An An lạnh lùng hỏi: “Bác sỹ Tập cố ý à? Anh nói không quay nữa là không quay nữa luôn chắc? Đạo diễn vẫn đang chờ kia kìa!”

“Cô giáo An, tôi nghĩ rằng tâm lý bọn trẻ quan trọng hơn.” Tập Mặc Nhiên vẫn ôn hoà như thường lệ, ngữ khí bùi tai: “Đám nhóc ít nhiều đều sợ hãi, nghỉ ngơi một đêm sẽ ổn.”

Dứt lời, bèn quay lại nói với đạo diễn: “Đạo diễn Triệu, hôm nay muộn rồi, hay để ngày mai quay tiếp nhé?”

Triệu Minh Nghĩa không biết rõ tình huống giữa họ, thấy An An lạnh mặt, lại tưởng cô bé con vẫn còn sợ hãi. Ngay cả bác sỹ tâm lý cũng khuyên nên để ngày mai quay tiếp, đành chỉ có thể gật đầu đáp ứng, ra lệnh ọi người: “Kết thúc công việc thôi.”

Triệu Minh Nghĩa đồng ý, Tập Mặc Nhiên liền thản nhiên bảo An An: “Cô giáo An nghe thấy rồi đấy, tối nay nghỉ ngơi đi.”

An An sa sầm mặt, sắc trời u ám càng nhấn chìm gương mặt cô. Cô không thèm quan tâm tới anh ta nữa, lạnh lùng bỏ đi.

Song giữa lúc mọi người đang thu dọn đồ đạc, có người hoảng hốt hô: “Sao không thấy hai đứa bé trai đâu?”

Cả đoàn làm phim tức thì rối loạn.

Mọi người tản ra tìm kiếm ở gần đó, đạo diễn và một vài tổ trưởng các tổ đều tỏ ra nghiêm trọng. Nơi đây rừng sâu âm u, không biết sâu tận bên trong có dã thú hay không nữa. Hai đứa nhóc vẫn còn nhỏ, rất dễ bị lạc, gặp phải nguy hiểm.

Mọi người bàn bạc, quyết định để vài người ở lại, còn đâu thì phân chia nhau tìm kiếm.

Phái nữ, gồm cả An An đều ở lại trường phim chờ đợi, đợi mãi cũng không thấy có gì tiến triển, An An bắt đầu sốt ruột.

Thường ngày cô hay nô đùa cùng đám nhóc, giờ chúng gặp chuyện, cô không thể nào yên tâm cho nổi. Sau một hồi chờ đợi, cô bèn đứng dậy, bảo Tiểu Như rằng mình sẽ vào rừng tìm kiếm.

Tiểu Như ngăn cản: “Chị An, trời tối rồi, nguy hiểm lắm, chúng ta chờ thêm lát nữa! Nếu vẫn không tìm thấy thì em sẽ đi cùng chị!”

An An biết cô bé nhất gan, bèn phất tay cam đoan sẽ cẩn thận, rồi chui thẳng vào khu rừng đá.

An An đi một vòng quanh khu tượng đá, vừa đi vừa gọi tên hai đứa trẻ. Dần dần đi sâu, bỏ lại phim trường đèn điện sáng trưng đằng sau. Phía trước tối đen như mực, cô chỉ có thể nương theo ánh trăng, lơ mơ nhận ra bóng tượng đá và bóng cây. Càng đi An An càng bồn chồn, quanh tai vẫn văng vẳng nghe thấy tiếng mọi người, bèn hơi an tâm, tiếp tục can đảm tìm kiếm.

Đi lòng vòng hơn 20 phút, đường đi bắt đầu tối om, An An bắt đầu loạng choạng.

Cô dựa vào một tảng đá, gọi tên hai đứa nhóc, lắng tai nghe. Không thấy tiếng đáp lại, cô toan đứng dậy tiếp tục bước đi, nhưng vừa nhấc chân, cô bèn lạnh người, bởi nhận thấy chân mình đang bị thứ gì đó quẩn lấy!

Trong rừng cây nhiệt đới nhiều rắn, côn trùng, có điều trước khi tới quay, tổ nhân viên đã phát quang bụi rậm, nên khu vực phụ cận này ít xuất hiện các loài bò sát đó. Nhưng An An là người thành phố, thấy chân bị thứ gì đó quẩn lấy thì ngay lập tức hồi tưởng lại chương trình thể giới động vật, nhớ đến những con rắn trườn bò, săn mồi theo đàn... Thêm vào đó trời còn tối om om...

An An sợ trắng mặt, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa, cô giãy dụa, hét toáng lên, vịn vào tảng đá, khua chân loạn xạ.

Khối đá này vừa to vừa cao, An An đạp chân lung tung, bất ngờ trúng một tảng đá khác, vì hoảng sợ nên cô dùng hết sức bình sinh, tảng đá đó bật khỏi đất, lung lay chực đổ.

Khung cảnh xa lạ, lại giữa đêm khuya, An An vốn đã sợ hết hồn, cái thứ phía dưới cứ quắp chặt lấy chân cô, giấy thế nào cũng không ra. Cô vừa hoảng sợ gào thét, vừa lo ngại con rắn cuốn chân cô liệu có nổi cơn điên cắn ột nhất không, ngộ nhỡ là rắn độc thì phải làm sao... Bởi vậy cô bèn nhỏ giọng lại, nhớ tới cái điện thoại di động hết pin của mình, lòng nhất thời lạnh toát.

Tập Mặc Nhiên đột nhiên xuất hiện vào đúng lúc này, anh ta đang tìm kiếm ở gần đó, nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, bèn tìm tới, bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì thế?”

An An quên bém mắt cuộc tranh cãi ban nãy, vội vã nắm lấy tay anh, vẫn giấy mạnh chân, sợ hãi kêu: “Có rắn, có rắn quấn vào chân tôi!”

Cô vừa dứt lời, hai người họ đồng thời nghe thấy một tiếng “rầm”, An An lơ mơ thấy một bóng đen lao tới, cô còn chưa kịp phản ứng, Tập Mặc Nhiên đã ôm lấy cô ngã nhào xuống đất.

An An hoảng hốt lo, không biết lưng mình có đang đè lên con rắn không. Sau đó chợt nghe thấy tiếng “ầm ầm”, Tập Mặc Nhiên nằm trên cô bật thốt “hự hự”, rồi tất cả chìm vào tĩnh lặng.

Bấy giờ An An mới hiểu ra đã có chuyện gì.

Ban nãy cô vừa đá trúng một tảng đá cao, khiến nó đổ ngang ra, chực lăn vào người cô. Tảng đá khá to, nó vừa đổ, khiến mấy tảng đá nhỏ bên cạnh cũng đổ theo. Tập Mặc Nhiên lẹ tay nhanh mắt ôm lấy cô ngã xuống đất.

Mấy khối đá đổ xuống vừa khéo thành hình tam giác, bao vây An An và Tập Mặc Nhiên ở dưới.

An An nằm dưới, Tập Mặc Nhiên nằm trên.

Cảm nhận được tư thế đầy ám muội này, An An định cố dịch người xem có thể chui ra ngoài không, nhưng vừa động dậy, Tập Mặc Nhiên liền giữ vai cô lại, trầm giọng nói: “Đừng nhúc nhích.”

An An sửng sốt, thấy giọng nói anh khác lạ, liền vội vàng hỏi: “Anh sao thế?”

“Tôi đang bị đè.” Tập Mặc Nhiên gượng gạo đáp.

“Bị đè vào đâu? Có nghiêm trọng không? Tập Mặc Nhiên, anh đừng làm tôi sợ, rốt cuộc anh bị đè vào chỗ nào? Chúng ta phải mau nghĩ cách, nếu không để lâu lại bị nhiễm trùng, hoại tử, phải cắt đi thì làm sao!” An An càng lúc càng khẩn trương.

“Sức tưởng tượng của cô thật phong phú.” Trời tối nên nhìn không rõ mặt nhau, An An chỉ có thể cảm nhận được ngữ khí thản nhiên đầy ý cười của anh: “Tôi không sao, chỉ bị đè vào chân thôi, chắc là bị thương ngoài da, cô đừng lo lắng quá.”

An An rầu rĩ đáp lại, im lặng giây lát bèn cất giọng: “Tôi xin lỗi, tại tôi loạn lên nên mới khiến anh bị thương.”

Tập Mặc Nhiên nhướn cười: “Cô không gặp chuyện gì là tốt rồi.”

Nói đến “gặp chuyện”, An An liền biến sắc, cô lại quên khuấy mất con rắn ban nãy!

Nhờ ánh trăng trên trời, Tập Mặc Nhiên có thể thoáng thấy ánh mắt sợ hãi của cô, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Ban nãy... Rắn...”

“Chắc không phải là rắn đâu.” Tập Mặc Nhiên khẳng định: “Nếu không ban nãy cô hùng hục như thế, rắn cũng đã tấn công từ lâu rồi.”

“Vậy thì là cái gì?” An An vẫn chưa hoàn hồn, không biết cái quái gì quấn vào chân mình, lo lắng hỏi: “Điện thoại anh còn pin không?”

“Còn.” Tập Mặc Nhiên đáp: “Ở trong túi quần bên trái của tôi, nhưng bây giờ tôi không thể tự lấy ra được.” Một tay anh đỡ dưới lưng An An, một tay thì đặt cạnh eo cô, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Ổ trong túi quần ư... Mùa hè mọi người đều mặc đồ mỏng, An An nhớ hình như hôm nay Tập Mặc Nhiên mặc một chiếc quần nhạt màu, chất vải trông man mát...

Trầm ngâm giây lát, An An đành nhin lại lòng hiếu kỳ, nhỏ giọng nói: “Để tôi giúp anh”. Dứt lời bèn háng giọng, tiếp thêm một câu: “Chúng ta phải gọi người giúp đỡ.” Sau đó cắn răng sờ soạn người anh.

Mò mẫm giây lát mới tìm ra miếng túi, cô bèn thò tay vào, nhanh chóng lấy đồ ra.

Trong bóng đêm, Tập Mặc Nhiên “bị sờ mó” chột cau mày, cúi mắt che giấu tâm tình.

Nhờ vào ánh sáng leo lét từ màn hình điện thoại, An An mới thấy xung quanh đầy dây leo giăng mắc khắp nơi... Cô hơi giật mình sợ hãi.

An An định thần lại, thở phào một hơi, Tập Mặc Nhiên thấy vậy bèn cười cười: “Cô đúng là mắc bệnh đa nghi.”

“Bác sỹ Tập.” An An đáp trả: “Anh thì đúng là cái đồ mắc bệnh nghề nghiệp.”

Tập Mặc Nhiên càng cười to, An An trợn mắt lườm, anh ta mới cúi đầu bảo: “Gọi cho đạo diễn Triệu đi, để bọn họ kêu người tới giúp.”

17. Chương 17: Bị Thương

Trích dẫn: Điện thoại vừa được kết nối, Triệu Minh Nghĩa tức thì sốt ruột: “Anh đang ở đâu? Tìm thấy hai đứa bé rồi, anh mau về đi, vừa đẩy với đây thôi mà đã lạc thêm cô An An rồi, chúng tôi đang đi tìm đây! Đêm nay sao ai cũng thích chơi trò trốn tìm thế không biết!”

Triệu Minh Nghĩa nói oang oang, An An càng nghe càng bực bội, ngó thấy Tập Mặc Nhiên nhìn mình bằng ánh mắt đầy ý vị, bèn tức thì nhớ lại bộ dạng hoảng sợ vì bị dây leo quấn chân của mình. Cô tức tối trừng anh, đặt điện thoại vào bên tai để anh trả lời.

Tập Mặc Nhiên không cười cô nữa, điềm tĩnh nói: “Không cần tìm nữa đâu, cô ấy ở cùng tôi.”

“Cái gì?!”

Triệu Minh Nghĩa kinh ngạc, ông ta bất thần không muốn đi tìm bọn họ. Tập Mặc Nhiên tiếp tục: “Ông bình tĩnh đi.”

“Chỗ tôi xảy ra chút chuyện, cần người tới trợ giúp, ông gọi ba, bốn người đi cùng, không cần kinh động tới những người khác, để họ trở về trước đi.”

Triệu Minh Nghĩa ngây ra, hai người họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà không thể để nhiều người biết được...

“...Vậy hai người ở đang ở đâu? Làm sao mà tìm?”

”Chúng tôi chắc đang ở phía Đông Bắc, vẫn ở trong khu rừng đá, chỗ nhiều tảng đá nhất ấy. Di động sắp hết pin rồi, tôi không thể tiếp tục được, ông cứ vừa đi vừa hô, chúng tôi nghe thấy sẽ đáp lại.”

Thần sắc anh trấn tĩnh, lời nói rõ ràng, An An nghe vậy bèn nảy sinh tâm lý “Chúng ta nhất định sẽ được cứu.” Thấy anh dứt lời, cô bèn vội vã để thêm một câu: “Cố gắng nhanh nhất có thể.”

Không biết vết thương ở chân anh ta ra sao rồi.

Triệu Minh Nghĩa nghe thấy giọng cô liền càng suy nghĩ lung tung, hai người họ dính lấy nhau gần đến mức nào mới có thể nghe thấy rõ giọng nói của An An thế chứ...

Cúp máy, hai người đều im lặng, với tư thế này, bọn họ mặt đối mặt nhau, không nói không rằng quả là khó xử.

An An vừa định bắt chuyện để xoá tan đi không khí ngại nùng này, nào ngờ nghe thấy bụng mình kêu rỗng rỗng... Cô tức thì xấu hổ muốn chết.

Cơm trưa cô toàn gầy, chưa ăn được miếng nào.

Bóng đêm mờ lung, Tập Mặc Nhiên đưa lưng về phía ánh trăng, An An mơ hồ nhìn thấy đôi mắt anh vụt nét thần nhiên: “Sau này cô tự đi mà nấu cơm.”

Giọng anh trong trẻo, An An thoáng sửng sốt, rồi lập tức cúi gằm, nhìn chăm chăm anh ta, hỏi: “Tại sao? Ngày nào tôi cũng mua thức ăn còn gì!”

“Tôi làm cơm nhưng cô không ăn, chắc là không hợp khẩu vị cô nữa rồi.” Tập Mặc Nhiên lạnh nhạt: “Còn về chuyện mua thức ăn... Có thật do cô mua không?”

Vốn dĩ là trợ lý Tiểu Như mua cho, cô cùng lắm là đưa lại toàn bộ cho Tập Mặc Nhiên mà thôi! An An nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng tiền mua thức ăn do tôi chi!”

“Ừ.” Tập Mặc Nhiên lơ đãng đáp: “Cô không chi tiền thì cô có gì mà ăn?”

“Nhưng anh cũng ăn với lão nương còn gì!”

“Vậy nên sau này tôi tự mua, tôi tự nấu, mình tôi ăn.” Tập Mặc Nhiên hơi lạnh lùng chốt lại.

An An đang bưng bưng lửa giận, nghe vậy chợt nhận ra mình lại vừa nói bậy, bèn không thêm so đo nữa, vội vã nịnh nọt: “Bác sỹ Tập nấu cơm vô cùng ngon, đặc biệt hợp với khẩu vị của tôi, thật đấy!”

Tập Mặc Nhiên thấy cô gật đầu như già tởm, bèn thần nhiên hỏi: “Vậy sao trưa nay cô không ăn?”

“Bởi vì...” Hai người họ đang dính sát vào nhau, An An cảm thấy đôi mắt anh hiện giờ sâu thăm thẳm, lẳng lặng ngắm nhìn cô, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu bụng dạ mình. Cô quay đầu đi, nhỏ giọng: “Vì tâm tình tôi không tốt.”

Dứt lời, ai nấy đều trầm mặc, An An tưởng lời giải thích này đã hợp lý, bỗng nghe thấy Tập Mặc Nhiên đánh giọng lại: “Bởi vì tâm trạng không vui, liền trút sang người khác? Đã không ăn cơm, lại còn chấp nhặt với đám trẻ con?”

An An trợn mắt cãi: “Chuyện Huyền Huyền là do anh cố tình gây khó dễ cho tôi!”

Tập Mặc Nhiên tựa hồ bất đắc dĩ: “Do cô tự dưng nổi giận, tôi lo cô làm con bé sợ, nên mới nói như vậy.”

An An vừa nhìn thẳng vào anh ta, vừa thăm tìm cố cãi lại, tìm mãi không ra, cuối cùng đành ngoảnh hẳn sang một bên, nhắm mắt lại, không thêm lên tiếng.

Nhìn nghiêng, gương mặt yên tĩnh của cô hơi lộ vẻ ám ức tủi thân, vì tức giận nên trông càng xinh đẹp. Tập Mặc Nhiên nhếch môi cười, bảo: “Ngoài mặt thì tỏ vẻ hào hiệp, nhưng trong lòng lại cứ canh cánh không yên. Thoạt đầu tự dằn vặt mình, sau lại chuyển sang dằn vặt người khác. Tâm tình không tốt liền giận cá chém thớt, đây không phải cách hay.”

An An không cho là đúng, hừ nhẹ: “Vâng, tôi chỉ là hạ giọng để ngoài da thôi.”

Tập Mặc Nhiên dịu dàng: “Cô đừng xuyên tạc ý của tôi, cũng đừng tự so mình với người khác.”

An An đột nhiên mở bừng mắt, gương ánh mắt đề phòng nhìn Tập Mặc Nhiên. Tập Mặc Nhiên cũng không quá để tâm, vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Tên thật của cô là gì?”

Anh ta đột nhiên đề cập tới, An An thoáng ngạc nhiên, quên phát nghi ngờ, đàn mặt đáp: “An Quân Duyệt.”

“Quân Duyệt?”

Anh đọc từng từ một, ngữ khí hiền hoà, tựa hồ thưởng thức, tựa hồ say mê. An An bỗng chợt hoảng hốt, lòng rung động, bật thốt: “Hồi nhỏ cha tôi chọn từ ‘Nhạc’ trong ‘âm nhạc’, nhưng mẹ tôi thấy không hay, liền đổi thành ‘duyet’ trong từ ‘vui vẻ’.”

“Quân Nhạc...” Tập Mặc Nhiên nhỏ giọng nhắc lại, An An nín thở, nghe anh tiếp lời: “Kim triêu tú vũ đồng quân nhạc, thủy tín u nhân bất ái vinh?”

*Hai câu thơ cuối trong bài thơ thất ngôn “Xuân nhật đề đồ tẩu sơn hạ biệt nghiệp” của nhà thơ Lô Luân. Tạm dịch là: “Sáng nay say múa cùng âm nhạc, tin tưởng người từ bỏ vinh quang?”

“Sao anh biết?” An An kinh ngạc nhướn mày, cô nghe nói tên mình được đặt theo câu thơ này. Hồi bé cha thường bảo cô, không mong con gái nổi danh thành đạt, chỉ mong con luôn luôn vui vẻ, hạnh phúc, vậy mà cô...

Tập Mặc Nhiên mỉm cười ung dung: “Xem ra cha mẹ cô rất yêu thương cô, bọn họ chỉ mong cô luôn được an nhàn vui vẻ, còn cô thì trái lại, tức lên là bỏ cả cơm.”

An An thấy Tập Mặc Nhiên lại lái về đề tài cũ, bèn bực bội châm chọc: “Bác sỹ Tập mắt công bắt bệnh rồi, nhưng mà tôi đây không trả tiền đâu, tự anh lên cơn mắc bệnh nghề nghiệp đấy nhé.”

Tập Mặc Nhiên cười cười, thông thả nói: “Không trả tiền cũng không sao, hay cô lấy thân báo đáp đi.”

An An ăn cơm cùng anh ta hai tháng, hiểu rõ anh ta là người ôn hoà, trước giờ chưa từng thấy anh ta trêu chọc ai. Bây giờ nghe vậy, cô bất chợt ngậy ra, không nghĩ là anh ta đang nói đùa, kinh ngạc há hốc mồm.

Tập Mặc Nhiên dứt lời cũng không thêm giải thích, hai người họ đột nhiên yên lặng, không khí càng lúc càng quái dị. An An toan cất giọng “tôi...” thì gần đó bỗng vang tới tiếng gọi của Triệu Minh Nghĩa.

An An thềm thở phào, lên tiếng đáp lại nhóm người Triệu Minh Nghĩa, bọn họ nhanh chóng tìm tới.

Ánh đèn loang loáng lia tới, An An nghe thấy bọn họ nhất tề hít một hơi sâu. Ban nãy gặp tình huống nguy hiểm, sau đó hai người họ mãi trò chuyện, An An bèn quên bồng tư thế mờ ám giữa họ, bây giờ trước mặt bao người, An An mới nhớ tới chuyện này.

Trí tưởng tượng bọn họ chắc đang bay cao bay xa lắm, hẳn là nghĩ đêm khuya gió lạnh, cô nam quả nữ, đang lúc lửa tình phừng phực, mãnh liệt quá mức nên bị trời phạt cho?

Tập Mặc Nhiên cúi đầu nhìn gương mặt xấu hổ của cô, bèn lạnh lùng nhìn lướt qua nhóm người Triệu Minh Nghĩa, cau mày đánh giọng: “Ban nãy cô ấy bị dây leo quấn vào chân, bắt cần va phải đá. Chân tôi đang bị đè, mấy anh nhắc hộ tăng đá ra với.”

Triệu Minh Nghĩa nghe vậy bèn định thần lại, chỉ huy mọi người.

Bốn người hợp sức nhắc tăng đá ra, An An vẫn để tâm đến cái chân của Tập Mặc Nhiên, cô cẩn thận nghiêng người đứng lên, sau đó ai nấy đều sợ hết hồn.

Ánh đèn pin chiếu vào chân anh, máu chảy be bét. Mất cá chân trái xây xước, sưng vù, rách da rách thịt, máu nhuộm đầm cả chiếc quần màu nhạt.

Bảo sao giọng anh ta càng lúc càng nhỏ như muỗi kêu. An An mím chặt môi, không thốt nên lời, nhẩn mặt nhìn Tập Mặc Nhiên.

Tập Mặc Nhiên tựa hồ không mấy may cảm thấy đau đớn, anh thản nhiên nói: “Phiền các vị đỡ tôi về.”

Triệu Minh Nghĩa nghiêm mặt trách: “Sao vết thương nghiêm trọng thế này mà ban nãy cậu không nói! Đúng là đáng đời!” Nói rồi bảo một người trông khá vạm vỡ tới công Tập Mặc Nhiên: “Cẩn thận kéo dụng vào chân cậu ấy, mau quay về khách sạn thôi, tôi phải liên lạc ngay với bác sỹ.”

Cho dù phải công thêm một người, bọn họ vẫn đi khá nhanh. An An không nói không rằng, đi sát Tập Mặc Nhiên, cho dù bị dây leo quấn chân cô cũng không màng tới, chỉ một mực để tâm tới cái chân bị thương của anh, đề phòng ngộ nhớ lại va vào tảng đá khác.

Tập Mặc Nhiên thấy mặt cô lộ vẻ nghiêm trọng, bèn giơ tay chạm nhẹ vào người cô, nhoẻn cười: “Đừng lo.”

An An cắn môi, mắt vẫn dán vào chỗ cũ, lạnh giọng: “Ai bảo anh không nói sớm, đáng đời.”

Tập Mặc Nhiên chỉ im lặng cười.

18. Chương 18: Đóng Máy

Trích dẫn: Khách sạn có người đón sẵn để đưa Tập Mặc Nhiên tới bệnh viện duy nhất trên đảo, cũng may nơi này tuy nhỏ nhưng trang thiết bị đầy đủ. Kiểm tra một hồi, bác sỹ chẩn đoán chân trái của Tập Mặc Nhiên bị gãy, phải bó bột, một tháng này phải cẩn thận không đụng đến vết thương.

Đến hừng đông, cả nhóm người mới về đến khách sạn.

Tiểu Như thấp tha thấp thỏm đứng ngoài cửa chờ, thấy Tập Mặc Nhiên ngồi xe đẩy, tay cầm nặng, liền há hốc mồm không nói được câu nào. Cô bé ngây ra nhìn An An, mới phát hiện quần áo cô xộc xệch, mắt vẫn dán chặt vào cái chân bị thương của bác sỹ Tập.

Bận rộn cả một đêm, ai nấy đều mệt nhọc, Triệu Minh Nghĩa bảo bọn họ về nghỉ, dặn dò Tập Mặc Nhiên vài câu rồi cũng mệt mỏi rời đi.

Tập Mặc Nhiên chống nạng ngồi xuống giường, bấy giờ mới nhận ra trong phòng vẫn còn có người.

“Nếu biết trước cô ấy nấy như vậy, tôi sẽ không đỡ hộ cô đâu.” Đôi mắt anh ẩn hiện ý cười: “Cô cũng mệt cả ngày lẫn đêm rồi, mau về nghỉ đi.”

Về mặt anh thần nhiên bình tĩnh, An An vẫn lo ngại tới vết thương của anh, cất giọng quả quyết: “Tôi không về, anh đi lại bất tiện, tôi phải chăm sóc anh.”

Tập Mặc Nhiên nhú mày: “Cô định chăm sóc thể nào?”

“Lúc nào mà chả cần phải chăm sóc? Lúc anh ra vào phòng này, lúc uống nước cũng cần người đỡ chứ, phòng tắm trơn trượt, anh định đi cà nhắc vào chắt?”

Tập Mặc Nhiên gật đầu: “Vậy nếu tôi cần đi vệ sinh, cô cũng định tới giúp?”

An An ngây ra, song mau chóng nhướn mày thắc mắc: “Chẳng phải thế ư? Chả lẽ lại để anh đi ra giường?”

Cô vừa dứt lời, Tập Mặc Nhiên bỗng ho khù khụ, sắc mặt thoáng ửng hồng. Anh định thần lại, bình thần nói: “Khách sạn có người phục vụ, bao giờ cần tôi sẽ gọi họ.”

An An đang định phản bác, Tập Mặc Nhiên liền tiếp: “Nếu cô vẫn khẳng khái, vậy giúp tôi tắm luôn nhé, được không?”

“...” Dù An An mặt dày đến đâu, lòng thấy áy náy thể nào cũng chưa tới mức tự nguyện hầu hạ anh ta cởi quần áo tắm rửa, bèn nhăn nhó kêu: “Tập Mặc Nhiên, anh cố tình chọc tôi hả?”

Tập Mặc Nhiên nhoẻn cười, thần sắc lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tôi tự xoay xở được, cô về đi.”

An An cũng biết mình không tiện chăm sóc một tên đàn ông, nhưng cứ đi như vậy, cô càng thấy bần khoản tợn. Tập Mặc Nhiên thấy cô vẫn chần chừ, bèn bảo: “Thật ra tôi có việc muốn nhờ cô.”

“Việc gì?” Bấy giờ An An rất muốn giảm bớt cảm giác áy náy này.

“Chân tôi bị thương, không thể nấu cơm được, mai cô tự chuẩn bị đồ ăn nhé.”

An An không biết nấu cơm: “...”

*

Do lo ngại Tập Mặc Nhiên sinh hoạt bất tiện, cả đêm An An đều ngủ không ngon giấc, sáng sớm, không cần Tiểu Như dậy, cô đã tự thức dậy, tới phòng anh ta.

Tập Mặc Nhiên chống nạng mở cửa, thấy là cô, nháy mắt liền hiểu, mặt tức thì lộ vẻ bất đắc dĩ: “Cô tới sớm thật.”

Cửa vừa mở ra, An An liền nhìn xuống chân anh, xem xét hồi lâu mới nói: “Sao vẫn chưa hết sưng?”

Tập Mặc Nhiên đau đầu đỡ trán: “Sao nhanh thế được?”

“Cũng phải.” Giọng cô hơi lộ vẻ tiếc nuối, thần thái thì tự nhiên như thường, cô đề nghị: “Anh xong chưa? Tôi giúp anh đi ăn sáng nhé.”

Tập Mặc Nhiên nhìn cô, mếu máo cười: “...Được.”

Tập Mặc Nhiên không phải là người coi trọng cái gọi là “khí khái đàn ông”, tựa hồ hôm qua được người ta công, anh cũng không thấy ngại. Hôm nay An An giúp anh đẩy xe, anh cũng liền đồng ý.

Hai người họ xuống đại sảnh, An An đẩy xe vào nhà hàng, chợt nghe thấy quầy bar ngoài cửa vang giọng nói bức bối: “An An!”

An An quay lại nhìn, kinh ngạc hô: “Ô! Lisa, chị đến từ lúc nào thế? Sao không nói trước với lão nương?”

Lời vừa ra khỏi miệng, người ngồi xe lăn chợt hắng giọng, An An chợt dạ, không dám nói thêm.

Lisa xách va li tới, trừng cô: “Tất nhiên phải liên lạc chứ! Chị định trước khi bay chuyển sáng nay mới gọi, nhưng nghĩ thế nào vẫn gọi trước từ tối qua, nào ngờ em tắt máy! Gọi cho Tiểu Như lại biết được đêm qua em bị lạc, khiến mọi người vất vả tìm mãi! Sợ em xảy ra chuyện, chị phải đi suốt đêm đây này! An An, sao em không thể yên ổn được thế, lúc nào cũng gây chuyện khiến chị sốt ruột!”

Lisa tức tối tuôn một tràng, lòng thâm mắng An An đúng là không biết điều. Lại gần hơn mới chú ý tới Tập Mặc Nhiên, nhìn hai người một đứng một ngồi, bèn dừng lại hỏi: “Có chuyện gì đây?”

“Đây là bác sỹ tâm lý của đoàn làm phim, tên Tập Mặc Nhiên.” An An quơ tay ý bảo: “Đây chính là chuyện mà chị lo lắng đấy, chuyện dài ghê lắm, kết cục rất đáng thương, vì cứu em mà anh ấy bị gãy chân.”

Tập Mặc Nhiên gật đầu với Lisa: “Xin chào.”

“Xin chào...” Lisa nghe mơ hồ, nhưng cũng đoán ra được đại khái. Có điều lúc chị ta mới bước vào khách sạn, nếu không phải nhận ra ngay bóng lưng An An, thì cứ tưởng bọn họ là một đôi ấy chứ.

Cho đến tận lúc An An đẩy xe giúp Tập Mặc Nhiên tới phim trường, lúc nghỉ ngơi, Lisa mới có cơ hội nói chuyện với cô.

“Em và gã bác sỹ tâm lý này có chuyện gì thế?”

“Có chuyện gì chứ?” An An lơ đãng nhíu mày: “Vấn chuyện đó đấy thôi, anh ta bị thương vì em, em phải năng săn sóc anh ta.”

Lisa không tin: “Thế thôi sao?”

“Không thì chị nghĩ là thế nào?” An An thấy chị ta hoài nghi thì cáu kỉnh: “...Chị nghĩ bọn em quan hệ với nhau chắc?”

Lisa hít một hơi sâu: “Không phải là chị nghi bóng nghi gió, tính em như thế, chị sợ lại dẫm phải vết xe đổ.”

An An khinh khỉnh đáp: “Tính em làm sao? Em có bao giờ chủ động quyến rũ ai đâu!” Cô hừ lạnh, lát sau, mắt bỗng sáng ngời lên: “Ồi chà, mà anh ta cũng được đấy chứ? Vóc dáng đẹp, nấu cơm ngon, ngoại trừ hay khiến người ta ghen hòng ra thì tính tình cũng tốt, chị thấy ổn không?”

“Không được!” Lisa tức giận trừng cô, duỗi tay vỗ nhẹ vào người cô: “Đừng nghĩ linh tinh nữa, em làm nghề gì, anh ta làm nghề gì? Em không muốn theo nghiệp diễn nữa à? Em ngoan ngoãn chút đi, đừng để chị phải phiền lòng nữa, được không?”

An An thờ ơ hừ lạnh, đưa mắt nhìn mọi người làm việc, ánh mắt chợt lia tới Tập Mặc Nhiên, thấy anh ta đang chống nạng, cố gắng đứng lên, bèn chau mày, nhanh chóng lại gần.

“Anh muốn làm gì, sao không gọi một tiếng? Đừng có chủ quan, ngộ nhỡ động đến vết thương thì làm sao?” An An vừa đưa tay đỡ anh ta, vừa trách móc anh ta cố chấp, chờ đến khi anh đứng vững rồi bèn hỏi lại: “Tóm lại anh định làm gì?”

Tập Mặc Nhiên liếc cô, mắt hững đáp: “...Muốn đi WC.”

“...” An An hơi biến sắc, thoáng cái lại đầy khí thế, cất giọng kêu: “Nếu vậy cũng phải tìm người tới đỡ chứ!”

Lisa trông họ dù tự nhiên thân thiết, nhưng cử chỉ vẫn lễ độ, bèn hơi yên lòng. Chờ An An thu xếp xong cho anh ta trở về, mới ngó qua xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Lần trước Lương tổng sắp xếp vai diễn đó thế nào?”

An An chợt im lặng, rồi lạnh nhạt đáp: “Chị tưởng anh ta thật sự vì em mà sắp xếp vai đó hả? Em lại xứng đáng để ông chủ tiêu tốn thời gian quý báu sao?”

“Đạo này Lương tổng quả thật rất quan tâm tới vai diễn đó của em.” Thấy An An nhếch môi giấu cợt, Lisa trầm ngâm giây lát, đoạn hỏi: “Cho nên, em và anh ta...”

“Chỉ còn lại quan hệ cấp trên cấp dưới thôi.” An An lạnh lùng tiếp lời.

Lisa thở ra một hơi: “Như vậy cũng được, em cũng đỡ giống như ngày nào cũng ‘đến tháng’, tính khí lúc nào cũng nóng nảy. Lương tổng không phải là người không biết để ý đến tình cảm của người khác, em cố gắng tìm kiếm cơ hội, kiểu gì cũng sớm ngày thành danh thôi, đừng quá cố chấp.”

An An tựa hồ không nghe thấy câu trước, chỉ để ý câu sau, trợn đôi mắt đẹp, nói: “Chị mới giống như ngày nào cũng ‘đến tháng’ ấy! Bà đây nguyên rửa chị cả đời kinh nguyệt rối loạn, không sinh được con!”

Lisa chẳng thêm bận tâm, cười cười: “Không sao, chị đây đã sinh con rồi, không có kinh nữa càng tốt.”

*

Sau khi Tập Mặc Nhiên bị thương, quá trình quay phim có vẻ thuận lợi hơn rất nhiều, ngay cả mấy đứa nhóc, nhất là hai cậu bé bị lạc vì đuổi theo một con thỏ hoang hôm đó càng cực kỳ ngoan ngoãn phối hợp với mọi người.

Cứ như vậy, quá trình quay phim kết thúc suôn sẻ, đoàn làm phim “8 tiếng kinh hoàng” chính thức đóng máy.

Cả đoàn trở về thành phố H, xuống máy bay, ai nấy đều tự tản ra.

Mới ra khỏi sân bay, một chiếc xe màu vàng chói chói phịch trước mặt mọi người. Lương Viễn vận áo khoác bạc, quần tối màu, chân đi đôi giày da bóng lộn bước xuống xe, tháo kính râm, tươi cười lả lơi vẫy tay chào An An.

Khỏi cần quay đầu nhìn, An An cũng biết Lisa và Tiểu Như đang mặt co mày cau.

“An An! Em về rồi à?” Lương Viễn cười hì hì bước tới: “Ngồi máy bay có mệt không? Có chóng mặt không? Để tôi đưa em về nhé.”

An An đang đẩy xe giúp Tập Mặc Nhiên, nhoẻn cười: “Lương nhị thiếu tới sân bay đón tôi à?”

“Ồ...” Lương Viễn nhìn mọi người xung quanh, ghen hòng, đành cười trừ: “Tôi vốn đến đón người bạn, tối nay máy bay của anh ta hạ cánh, nào ngờ ngẫu nhiên gặp em, để tôi đưa em về nhé?”

“Khỏi cần, tôi có chuyện cần làm, không dám phiền đến Lương nhị thiếu!”

Lương Viễn chỉ mong cô làm phiền đến hắn: “Phiền gì chứ! Em muốn đi đâu? Để tôi đưa em đi!”

“Tôi không thể không biết xấu hổ mà làm mất thời gian của Lương nhị thiếu được, bác sỹ Tập đi đứng bất tiện, tôi phải đưa anh ấy về, xe của anh cũng không đủ chỗ ngồi, chúng tôi tự đón xe vậy.” Nói rồi, An An hất cằm về chiếc xe hai chỗ ngồi của hắn.

Lương Viễn đã sớm chú ý thấy cô đích thân đẩy xe lăn cho anh chàng bác sỹ, lại nghe cô nói muốn đưa anh ta trở về, bèn lo lắng: “Chân bác sỹ Tập bị thương à?”

Tập Mặc Nhiên gật đầu đáp ứng, Lương Viễn lại kêu: “Chân bị thương không thể để nhiễm gió lạnh được! Chỉ bằng để tôi đưa bác sỹ Tập về trước, sau đó quay lại đón em nhé, An An?”

An An ngạo nghễ nhìn anh ta: “Tôi là đàn bà con gái, yếu đuối lắm, cũng không chịu được gió lạnh đâu, Lương nhị thiếu nữ lòng nào bắt tôi chờ?”

Lương Viễn cứng họng, nhưng thực sự không muốn để An An và anh chàng đẹp trai ở gần nhau, bèn suy nghĩ giây lát rồi nói: “Hay để tôi đưa em về, còn bác sỹ Tập giao cho người khác?”

An An nheo mắt, tươi cười bảo: “Hôm nay Lương nhị thiếu có vẻ rảnh rỗi nhỉ?”

“Ừ!”. Lương Viễn cười cười: “Hôm nay anh ít việc, có thời gian đưa em về.” Thuận tiện lên nhà em uống chén trà...

An An gật đầu tỏ ý đã biết, nghiêng người chỉ tay ra hiệu: “Nếu anh rảnh thế, vậy phiền anh đưa đạo diễn Triệu về nhé? Ban nãy ông ấy mới bảo đang vội về gặp bạn gái đó.”

“Được sao?” Triệu Minh Nghĩa tức thì vui sướng: “Lương Viễn à, tôi còn chưa từng được ngồi lên chiếc xe thể thao đẹp thế nhường này, không biết thế nào nhỉ?”

Lương Viễn há hốc mồm: “An An...”

An An không tươi cười nữa, bình thần nói: “Lương Viễn, có nhớ hôm chúng ta vui vẻ trò chuyện ở Thái Lan không, hôm nay tôi thực sự có việc, hôm khác gặp lại nhé?”

Những lời này người khác nghe không hiểu, nhưng Lương Viễn tức thì nhớ đến cái lần nói chuyện “vui vẻ” đó, thật ra khiến hắn vô cùng chua xót, cô từng nói bọn họ chỉ hợp làm bạn...

“...Được, vậy hôm khác gặp.” Lương Viễn kỳ thực muốn nhắc tới chuyện khác nữa, nhưng thấy An An lãnh đạm, lòng chợt chùng xuống, uể oải bảo Triệu Minh Nghĩa: “Đi thôi, đạo diễn Triệu.”

Triệu Minh Nghĩa trước khi đi còn nhìn lại An An, thấy cô vẫn giữ chặt xe lăn, bèn giọng trêu Tập Mặc Nhiên: “Xem ra không cần tôi tiễn cậu cũng về được đến nhà, tôi đi trước đây.”

Tập Mặc Nhiên lạnh lùng đáp: “Gọi xe cho tôi đã rồi hãy đi.”

An An vội vã ngăn: “Không cần đâu đạo diễn Triệu. Tôi sẽ tự gọi xe đưa bác sỹ Tập về.”

Lisa đứng gần đó đã đang bức bối từ lâu, chị ta nghiêng răng nhỏ giọng bảo: “Em còn phải về công ty ký hợp đồng bộ ”Hong trần phá” với chị!”

“Em không ký đâu.” An An hời hợt bỏ lại một câu, rồi đẩy xe đưa Tập Mặc Nhiên ra xếp hàng đón taxi.

Từ lúc Tập Mặc Nhiên bị thương, An An tựa hồ càng lúc càng chủ động săn sóc anh ta, dù Tập Mặc Nhiên có phản đối, cô vẫn coi như không nghe thấy, việc mình mình làm. Một tuần rồi đều như vậy, Tập Mặc Nhiên đành phải mặc kệ cô. Có điều lúc đó bọn họ vẫn ở cùng đoàn làm phim tại Thái Lan, bây giờ trở về rồi, ai bận việc người nấy, anh sao có thể làm phiền tới cô? Ban nãy tuy Lisa cất giọng khá nhỏ, nhưng Tập Mặc Nhiên vẫn nghe thấy rõ.

“Tôi có bắt cô đưa tôi về đâu?”

“Anh không bắt tôi cũng phải đưa anh về.” An An đỡ anh ngồi lên xe, Tập Mặc Nhiên ghen lời, đầu đầu nói: “Còn lâu tôi mới bình phục, cô định theo tôi suốt ư?”

An An thản nhiên đáp ứng: “Đúng vậy, không thì lão nương không yên tâm, mau lên nào!”

Tập Mặc Nhiên nghe vậy bèn cau mày, An An bướng bỉnh kêu: “Tôi không diễn vai cô giáo nữa rồi.”

“Tôi không nghe quen.” Tập Mặc Nhiên cất giọng rắn đanh: “Nếu cô khẳng khẳng muốn chăm sóc tôi, vậy phải bỏ cái thói đó đi.”

“Được được được! Tiểu nữ sai rồi.” An An gật gù: “Nhanh lên nào, tài xế đang giục kìa, anh chậm như rùa ấy...”

Cô nói mấy từ cuối rất nhỏ, nhưng Tập Mặc Nhiên vẫn nghe thấy, tức thì lạnh nhạt. An An ngó anh, quay về phía cửa sổ, ho khan một tiếng.

Tài xế liếc qua kính chiếu hậu, thấy bọn họ đều chẳng nói chẳng rằng, đành hỏi: “Hai vị đi đâu?”

An An quay lại ngọt ngào nịnh bợ: “Nhà anh ở đâu?”

“Quan Lan Hoa Đình.”

“Tối chỗ đó đi.” An An dứt lời, bèn bật người, mở to mắt hỏi: “Anh ở khu Quan Lan ư?!”

19. Chương 19: Chăm Sóc

An An đỡ Tập Mặc Nhiên đứng dưới toà nhà của mình, mặt nghệt ra. Cô chờ anh ta lấy thẻ ra vào, lia qua máy quét, hai người họ vào thang máy, ấn số tầng, An An nhìn chòng chọc con số trên màn hình, hồi lâu sau mới cảm thán: “Tập Mặc Nhiên, tôi nhát gan lắm, anh đừng dọa tôi sợ.”

Tập Mặc Nhiên buồn cười nhìn cô: “Không hề gì, cô mà làm sao, tôi sẽ trị liệu miễn phí cho.”

An An bấy giờ mới hết kinh ngạc, bực bội lườm nguýt: “Có phải anh đã biết chúng ta là hàng xóm từ lâu rồi không?”

“Ừ, tôi vô tình nhìn thấy cô một lần.”

An An cau mày vắt óc hồi tưởng: “Sao tôi lại không nhớ đã gặp anh ở đâu nhỉ.”

Tập Mặc Nhiên khẽ nhướn mày, tất nhiên cô sẽ không nhớ ra. Hôm đó anh bắt gặp cô vào buổi tối, lúc xuống nhà đổ rác. Lúc ấy cô đang tranh cãi với Lương Cảnh Phàm, đèn quanh khu nhà mờ mờ, thật ra anh cũng không nhìn rõ dáng dấp cô, có điều lúc ra khỏi cửa anh còn nghe thấy câu nói “Bà đây không muốn nghe!”

Sau này nghe thấy lời tương tự vậy, quả nhiên đúng là phong cách giống hệt khi ấy, đều khiến anh phải nhúh mày.

Khu nhà này mỗi tầng có bốn căn hộ, An An và Tập Mặc Nhiên ở đối diện nhau, cách có vài bước chân.

Đúng là duyên phận mà! An An thâm nhủ, giục Tập Mặc Nhiên mở cửa: “Tôi không mạo muội lắm đúng không? Dù sao sau này tôi cũng thường xuyên sang nhà anh, hàng xóm láng giềng với nhau, càng tiện chăm sóc!”

Tập Mặc Nhiên ngừng mở cửa, nhỏ giọng nói: “Biết thế này đêm đó tôi mặc kệ cô cho xong.”

An An nhướn mày cười cao ngạo: “Thế hả, nếu anh bỏ rơi tôi, tôi mà bị thương, chúng ta lại là hàng xóm, anh kiểu gì cũng phải chăm sóc cho tôi.”

Tập Mặc Nhiên không còn gì để nói.

Anh chống nạng đứng dậy, An An đẩy xe và hành lý vào phòng, nhìn lướt qua căn hộ một vòng.

Căn hộ có tổng cộng ba phòng, đồ đạc màu sắc hài hoà, bày biện trông đơn giản, thư thái, gọn gàng, không rườm rà rối mắt như nhà cô, cũng không buồn tẻ như nhà Lương Cảnh Phàm.

An An đặt hành lý xuống, hỏi: “Có cần tôi giúp anh xếp đồ không?”

Tập Mặc Nhiên run lên: “Khỏi cần, tôi tự làm được.”

“Hay để tôi quét dọn nhà cửa nhé?”

“Tôi gọi người giúp việc theo giờ được mà.” Tập Mặc Nhiên đành phải thở dài: “Tôi thật sự tự xoay xở được, cô không cần lo lắng nữa, cũng không cần tự trách đâu.”

An An bĩu môi, buông khẩu khí “anh đúng là ngốc”, nói: “Anh hoàn toàn có thể coi tôi là người giúp việc tạm thời mà, hơn nữa còn không mất tiền đó.”

Tập Mặc Nhiên đang muốn cự tuyệt, An An lại cướp lời: “Sắp tới tôi rất rảnh, không có nhiều hoạt động. Nếu có cũng phải sang năm cơ, nên một tháng tới này tôi chắc chắn có đủ thời gian và sức lực chăm sóc cho anh, đợi sang năm mới, anh khoẻ hơn rồi, tôi sẽ không quanh quẩn trước mặt anh nữa đâu.”

Thấy Tập Mặc Nhiên tỏ ra thỏa hiệp, không nói lời nào, An An hài lòng nhìn đồng hồ trên tường, hỏi: “Tối nay anh muốn ăn gì?”

Trong tủ lạnh làm gì có gì, còn về chuyện đi chợ nấu cơm... Tập Mặc Nhiên nhúh mày hỏi: “Cô định nấu gì?”

“...Mua ngoài nhé?”

“Đó là cô nấu đó hả?”

An An chân thành nói: “Ngon hơn so với tôi tự nấu nhiều.”

“...” Tập Mặc Nhiên trầm ngâm giây lát, đành chấp nhận: “VẬY gọi đồ đi.”

An An gọi điện đặt cơm xong, liền về nhà mình cất đồ.

Vừa ra khỏi cửa nhà Tập Mặc Nhiên, điện thoại của Lisa gọi tới: “Đưa bác sỹ Tập về nhà rồi à?”

“Rồi...” An An trả lời qua loa, nếu để Lisa biết nhà bọn họ ở đối diện nhau, cô lại sớm chiều qua lại, đảm bảo Lisa nhất định sẽ xách cô về ký túc xá, để cô khỏi “dây dưa” với người ta.

“VẬY còn không mau tới công ty ngay! Biết hôm nay em về, Lương tổng đã hẹn trước với người phụ trách bộ “Hồng trần phá” rồi, đang chờ em tới ký hợp đồng đấy, em nhanh chân cho chị chút!”

An An thản nhiên nói: “Em vừa nói rồi còn gì? Em không đóng phim đó đâu.”

“Đừng có tùy hứng!” Lisa tức tối rống lên: “Em tưởng em là đại minh tinh hay ông to bà lớn nào chứ?! Thích thì đóng không thích thì thôi? Huống hồ đây là bộ phim của đạo diễn Từ, bao nhiêu người muốn đóng còn chưa đến lượt kia kìa! Em tới đây ngay cho chị!”

“...Không đến.” An An tiếp lời: “Nếu lắm người thích thế thì vứt cho bọn họ đi, lão nương tùy tiện thế đấy.”

“An An!” Lisa tức đến không biết làm thế nào, đành phải nín nhịn hỏi cô: “Có phải vì em giận Lương tổng nên mới không muốn đóng không?”

An An lạnh giọng: “Bà đây thềm vào để ý tới anh ta.”

“Nếu không vì Lương tổng, vậy em nên ký hợp đồng chứ! Ngoại trừ vì anh ta, em còn có lý do gì để từ chối?”

An An cứng họng, lập tức định thần lại: “VẬY để sau hẵng nói! Nói chung mấy hôm nay lão nương không có tâm trạng ký kiếu gì hết, tôi mệt lắm, trời có sập xuống chị cũng đừng làm phiền tôi! Không thì tôi nghỉ luôn đấy!”

*

Hai ngày sau đó, Lisa quả thực không quấy rầy An An nữa. Trước hết vì chị ta cũng đang bận bù đầu bù cổ, thêm nữa An An tập trung quay phim cũng khá mệt mỏi, dạo gần đây lại không có lịch trình, việc ký hợp đồng có thể tạm hoãn lại, nên Lisa dứt khoát để An An nghỉ ngơi tử tế vài ngày.

An An rảnh rang rốt cuộc dồn toàn tâm toàn ý vào việc chăm sóc bệnh nhân Tập Mặc Nhiên.

Hơn hai tháng Tập Mặc Nhiên mới đi làm lại, mặc dù phòng khám đã liên hệ các bác sỹ khác cho khách hàng, nhưng Tập Mặc Nhiên vẫn đang theo dõi trị liệu ấy bệnh nhân cũ. Giờ anh vừa đi làm, lịch làm việc liền kín đặc.

An An bấy giờ mới vỡ lẽ, hoá ra Tập Mặc Nhiên là bác sỹ phụ trách chính của một phòng khám tâm lý nhỏ.

Tập Mặc Nhiên sở hữu một chiếc xe SUV trị giá bốn mươi vạn, vừa về được hai ngày, An An liền đặt chuông báo thức, sáng sớm lái xe đưa anh ta tới phòng khám bệnh. Sau buổi làm việc bận rộn, anh ta cũng quên luôn cái chân đau, có hôm bất cẩn đụng vào vết thương, mất cá chân lại sưng to hơn.

Bác sỹ đã từng nói, nếu như vết thương bị va chạm nghiêm trọng lần nữa thì cần phải phẫu thuật, không cẩn thận còn để lại di chứng.

An An e sợ sau này Tập Mặc Nhiên bị khép khiêng lại áy náy khôn nguôi, bèn đón anh ta về, cấm tiệt không cho đi làm nữa.

Tập Mặc Nhiên không lay chuyển được cô, bèn chỉ có thể xử lý công việc qua điện thoại, thường thường mất tới mấy tiếng đồng hồ.

Cứ mấy ngày tiếp nối như vậy, An An cơ hồ càng lúc càng thành thạo việc nhà.

Trước kia, nếu rảnh rỗi, An An thường nằm dài ở nhà, bây giờ phải chăm sóc cho Tập Mặc Nhiên, cô bèn làm ổ luôn ở nhà anh. Theo lời cô thì, sau khi dọn bữa sáng ra, cô phải chuẩn bị bữa trưa, bữa trưa xong

lại tới bữa tối, vậy nên thời gian trống giữa các bữa đó cô cũng lười di chuyển, ở luôn nhà anh cho xong. Như vậy ngộ nhờ anh ta có gì cần giúp, cô cũng có mặt kịp thời.

Tập Mặc Nhiên nói chuyện điện thoại gần một tiếng đồng hồ mới xong, An An lau nhà xong thì ngồi trên ghế sofa xem TV, thấy anh bước ra bèn hỏi: “Trưa nay muốn ăn cơm quán nào?”

Tập Mặc Nhiên cau mày. Đồ ăn ngoài hàng đa phần đều mặn, anh ta lại thích ăn nhạt. Bình thường anh ta cũng hiếm khi ăn ngoài hàng, càng hiếm khi ăn liên tục mấy ngày liền như hiện giờ.

“Cô không biết nấu cơm thật à?”

An An liếc nhìn anh, trả lời: “Nếu tôi mà biết thì đã khoe khoang từ lâu rồi.”

Tập Mặc Nhiên mỉm cười nhướn mày, nghĩ một lát rồi nói: “Chi bằng hôm nay tôi giúp cô nhé?”

“Anh định làm gì?” An An cảnh giác.

“Chẳng phải cô muốn chăm sóc bệnh nhân sao? Bây giờ tôi muốn ăn cơm nhà.” Tập Mặc Nhiên bình tĩnh đáp, thấy cô há hốc mồm, bèn bồi thêm một câu: “Nếu không ổn, vậy để tôi dạy cho.”

20. Chương 20: Nấu Cơm

Tủ lạnh nhà Tập Mặc Nhiên ngoài hoa quả và mấy món ăn vặt An An mua về, thì chẳng có đồ gì để nấu cơm. Anh đi lại không tiện, bèn viết một danh sách, ung dung đưa cho người đang đứng gần tủ.

“...Tập Mặc Nhiên, anh thật sự muốn tôi đi mua đồ rồi về nấu hả?”

“Ừ.” Tập Mặc Nhiên khẳng định, cúi đầu nhìn xuống chân mình: “Nếu không thì cô nghĩ tôi có thể đi siêu thị mua đồ, rồi đứng một chân nấu cơm hả?”

“Chúng ta có thể ăn ngoài hàng mà.” An An định thần lại: “Tôi đã không biết nấu anh lại còn bắt ép? Không làm!”

Cô hùng hù hỏ hỏ, thần thái quả quyết tựa hồ tráng sỹ hăm hở cắt máu ăn thề. Tập Mặc Nhiên ra vẻ buồn bã, chống nạng ngồi xuống, uể oải đặt nạng sang một bên, tựa lưng vào sofa, giờ tay đỡ trán, điệu bộ mệt mỏi.

Toàn bộ quá trình đó, ngoại trừ thở dài một tiếng, anh không nói thêm gì.

An An vốn tưởng anh đã chịu thua, nhưng nhìn điệu bộ này, cô không thể đắc ý nổi nữa, cất giọng đầy lưỡng lự: “Anh... Vậy anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được!” Tập Mặc Nhiên vươn vai, làm bộ cố gắng phấn chấn, gượng cười: “Tình trạng tôi thế này chẳng làm được gì cả, còn khiến cô phải bận tâm chăm sóc, có cơm ăn là tốt rồi.”

Rõ ràng anh chỉ nói vài câu khiêm nhường, nhưng An An lại nghe ra ý vị khác. Cô tức thì nhớ tới tình cảnh Tập Mặc Nhiên vì đỡ hộ cô tảng đá mà máu me be bét, mặt mày nhợt nhạt thời toát đầy vẻ áy náy, giọng nói cũng nhỏ nhẹ dần: “Nếu tôi đã mang tiếng chăm sóc cho anh thì không thể ngày nào cũng bắt anh ăn đồ ăn ngoài được... Tôi đi siêu thị cho, mua mấy thứ này là được chứ gì? Tôi sẽ nhanh chóng nấu cơm cho anh ăn.”

Cửa phòng khép lại, Tập Mặc Nhiên ngồi ở sofa bất thần nhoẻn cười.

Lát sau, An An tức giận đùng đùng vác về hai túi thức ăn to.

Tập Mặc Nhiên nghe tiếng động bèn quay lại nhìn, thấy cô thả phịch túi đồ xuống đất, quắc mắt lườm.

“Sao vậy?”

“Anh nói xem, bác sỹ Tập? Anh cố tình trêu tôi có phải không!” Cô vốn là diễn viên mà lại bị một tên bác sỹ tâm lý diễn trò qua mặt!

An An tới siêu thị, bị danh sách đồ ăn dài dằng dặc làm cho hoa mắt chóng mặt, bấy giờ mới thăm cảm thấy có vấn đề. Trên đường trở về, cuối cùng cô cũng hiểu ra. Anh ta đường đường là bác sỹ tâm lý, sao lại

có thể không giỏi cái trò giả vờ giả vịt này? Trước đây có bao giờ thấy anh ta tỏ ra khó chịu, tủi thân bao giờ đâu, sao tự dưng lại tỏ vẻ buồn bã ỉu xìu thế chứ? Rõ ràng anh ta áp dụng “chuyên môn công việc” lên người cô, khiến cô bất chợt thấy áy náy chứ sao!

Tập Mặc Nhiên thản nhiên chống nạng đứng dậy, đi tới trước mặt cô, cúi đầu kiểm tra đồ trong túi, rồi bảo: “Mua đủ rồi chứ? Vậy xách vào phòng bếp đi.” Nói xong bèn đi thẳng vào trước.

An An tức giận đến nỗi cứ đứng nguyên tại chỗ, Tập Mặc Nhiên thấy vậy, bèn bắt đắc dĩ bảo cô: “Tôi nấu, cô giúp, được chưa?”

An An bấy giờ mới trờng anh, xách đồ vào bếp.

Nhưng thực ra, Tập Mặc Nhiên không hề động tay tí nào.

Dưới sự chỉ đạo của anh, cô liên tục rửa rau, rửa nồi, thái rau, chuẩn bị xào. Tập Mặc Nhiên bật bếp gas, rồi vươn tay về phía cô: “Xắn tay áo lên giúp tôi với.”

An An đã sớm ngứa mắt với tư thế của anh ta, anh ta đang phải chống nạng bằng một tay, lẽ nào còn định xào ray bằng tay kia? Lỡ đột nhiên ngã xuống thì do anh ta hay là do cô đây?

Rõ ràng anh ta ép cô phải nấu!

An An hung hăng quát mắng: “Đứng sang một bên!”

Tập Mặc Nhiên nheo mắt cười, thấy cô bức bối, bèn lại gần: “Được, vậy để tôi dạy cô nấu.”

“Khỏi cần!” Diệu cười của anh ta thật đáng ghét, An An lạnh lùng liếc mắt, cô vẫn còn biết đổ dầu vào nồi trước, đảo lung tung, đoạn hếch cằm khiêu khích Tập Mặc Nhiên.

Động tác của cô quá nhanh, lửa thì đang để to, Tập Mặc Nhiên dở khóc dở cười, đang định bảo cô cho sớm quá, nào ngờ liền thấy An An co người kêu “oái”... Nồi vẫn chưa khô hẳn, dầu ăn dính nước bắn tung toé ra ngoài.

An An hét toáng lên, Tập Mặc Nhiên nhanh tay tắt bếp, cầm tay cô dí vào vòi nước. Anh bỗng quên mất chân mình đang bị thương, thả nạng ra, còn An An đột nhiên bị anh túm lấy, hơi loạng chạng lao thẳng vào lòng...

Tập Mặc Nhiên đứng bằng một chân không vững, lại bị cô lao vào, người liền liêu xiêu, An An giật mình, lập tức ôm chặt lấy anh. Tập Mặc Nhiên cứ tưởng sẽ bị ngã, thấy cô ôm lấy mình, bèn cũng vớ lấy vai cô, vịn vào nhau mới đứng vững được.

Xong chuyện, hai người họ định thần lại, nhất thời sững sốt.

Đôi tay mảnh mai của An An ôm chặt lấy eo anh, Tập Mặc Nhiên thì một tay cầm vòi nước, một tay vịn vào vai An An, cơ hồ ôm trọn cô trong lòng.

Tập Mặc Nhiên tỉnh táo lại, anh đưa đôi tay đang đặt bên eo mình lên, ấn xuống làn nước, ngón cái di nhẹ qua mu bàn tay ủng hồng của cô, cất giọng bình thản nhưng đầy ý cười: “Ai bảo dối cơ, đúng là trẻ con.”

Tay phải anh vẫn đang đặt trên vai cô, An An dù mặt dày hơn người nhưng lực kiềm chế cũng không giỏi bằng bác sỹ Tập. Tư thế này quá mờ ám, cô nhất thời đỏ mặt, nghe câu anh nói cũng thấy khác thường.

Giọng nói tựa hồ trách móc, cũng tựa hồ yêu chiều.

An An định thần lại, nhẹ nhàng bảo: “Nếu không sao, vậy để tôi lấy nạng cho anh.” Nói rồi, cúi người nhặt chiếc nạng lên, sau đó lại ngông nghênh ra lệnh: “Phòng bếp chật lắm, bệnh nhân như anh vướng víu ghế cơ, hay là anh viết công thức ra đi, tôi tự nấu là được!”

Tập Mặc Nhiên hiền hoà đáp: “Được.” Sau đó liền đi ra ngoài.

Dù cho Tập Mặc Nhiên viết vô cùng chi tiết, An An lần đầu xuống bếp cũng không nấu cho ra hồn được.

Có điều mỗi người đều ôm suy nghĩ riêng, nên cầm cúi ăn cơm, dù ngon hay không cũng chẳng quan tâm, cốt no cái bụng.

Lisa không gọi điện thúc giục, An An bèn chẳng màng thế sự, chuyên tâm học nấu cơm, tiến bộ lớn nhất là đã biết nêm nếm đồ ăn.

Buổi trưa, lúc đang nấu cơm, An An bỗng nhận được điện thoại của Tô Thần Thần, mới nói chuyện được vài câu máy lại bị hết pin, cô bèn nhờ Tập Mặc Nhiên trông hộ, về nhà lấy sạc. Ai ngờ vừa ra ngoài liền nhìn thấy Lương Cảnh Phàm đang định gõ cửa nhà mình.

An An tức thì lạnh mặt: “Anh tới làm gì?” Thực ra cô còn muốn hỏi anh làm thế nào mà lên được đây, nhưng nhìn tác phong của anh ta, cô cũng đoán ra đôi chút.

“Sao mấy hôm nay không tới công ty?”

An An châm chọc: “Sao thế? Lương tổng lại còn để tâm tới việc nhân viên của mình đi làm hay không à? Viếng thăm từng nhà một hả?”

Lương Cảnh Phàm nhíu mày: “Em không thể nói năng tử tế hơn được ư?”

“Tử tế kiểu gì?” An An chế giễu cười cợt: “Lễ phép cung kính hả? Sao tôi phải tử tế trước mặt tình cũ chứ?”

Lương Cảnh Phàm toan lên tiếng, bị An An cướp lời: “Có điều trước đây đã từng nói ‘hảo hợp hảo tán’, tôi cũng không đến mức độ tuyệt tình, chắc anh không đánh người đang cười đấy chứ, Lương tổng?”

“Tất nhiên là không.” Lương Cảnh Phàm đành giọng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: “An An, đừng hờn dỗi nữa, em muốn gì, anh cũng sẽ cố gắng thu xếp cho em, thế đã được chưa?”

“Anh tưởng tôi vẫn đang làm mình làm mẩy với anh ư?” An An hừ một tiếng, tức tối: “Lương Cảnh Phàm, tôi không muốn dây dưa mãi chuyện này. Lúc ở Thái Lan tôi đã nói rõ rồi, chúng ta chấm dứt thôi. Tôi không muốn tiếp tục nữa, anh đừng dụ dỗ thêm, vô dụng thôi, tôi không buôn bán lỗ vốn bao giờ đâu.”

“Dụ dỗ em? Buôn bán lỗ vốn?” Lương Cảnh Phàm sắt mặt lại, lại gần hỏi: “Em nghĩ anh không nghiêm túc ư?”

“Chứ còn gì nữa.” An An đáp hời hợt: “Mà nghiêm túc hay không thì chẳng còn quan trọng nữa, tôi không quan tâm.”

Lương Cảnh Phàm giật giật thái dương: “Không quan tâm? Anh vẫn để tâm, vậy mà em đã như thế?”

Đôi mắt anh ta vốn sắc bén, bây giờ càng khí thế bức người, An An nhất thời ngây ra, nhưng định thần rất nhanh. Cô nhìn chằm chằm vào bồn hoa nơi góc tường, nhỏ giọng nói: “Tôi thực sự không quan tâm nữa. Lương Cảnh Phàm, anh tự vấn lương tâm mình xem, giữa tôi và sự nghiệp, khi xảy ra xung đột lợi ích, anh sẽ nghiêng về phía nào? Anh vĩnh viễn sẽ không vì tôi, vì cái gọi là tình yêu mà coi nhẹ sự nghiệp đúng không?”

“Tuy tôi ngu ngốc, nhưng thẳng thắn. Tôi không kiên cường, mạnh mẽ, thậm chí có phần thô lỗ như anh tưởng đâu. Tôi cũng biết yêu, cũng muốn được người ta nâng niu chiều chuộng chứ. Dù rằng tôi cũng muốn gặt hái thành công, nhưng giữa hai thứ đó, tôi chấp nhận coi nhẹ sự nghiệp. Anh thấy đấy, quan niệm của chúng ta trái ngược nhau, căn bản không thể đi chung một con đường.”

An An đột nhiên tươi cười rạng rỡ, cất giọng thoải mái: “Anh thấy có đúng không, Lương tổng?”

“Em...” Lương Cảnh Phàm sững sờ, sắc mặt tái nhợt, đang định lên tiếng đáp lại, cánh cửa đằng sau bỗng chợt mở ra.

Tập Mặc Nhiên chống nạng, mặt vô cảm đứng ở cửa, tựa hồ không phát hiện ra Lương Cảnh Phàm, chỉ bình thản gọi An An: “An Quân Duyệt, cô không tắt bếp à? Món cá cháy khét rồi.”

21. Chương 21: Ông Chú Tôi

“Cháy á?!” An An giật mình, tức thì nhớ tới cá trong nồi, cô vẫn chưa tắt bếp, cũng không nghĩ tới sẽ bắt gặp phải Lương Cảnh Phàm. “Tôi phải đi xem sao!” Dứt lời vội vã chui vào nhà Tập Mặc Nhiên, bỏ mặc Lương Cảnh Phàm.

Cô bỏ đi rồi, Tập Mặc Nhiên mới nhìn sang Lương Cảnh Phàm, khách khí chào hỏi: “Cô ấy đang nấu cơm nên hơi vội, Lương tiên sinh có muốn vào ngồi không?”

Lương Cảnh Phàm nhìn thấy gã bác sỹ tâm lý thì liền tức giận, có phải cô nói không quan tâm tới anh nữa là vì có người khiến cô phải quan tâm hơn không? Anh ta nghe vậy, mặt mày thoáng chốc tái nhợt.

Anh ta nhớ An An là người bướng bỉnh, ích kỷ, không chịu lỗ vốn bao giờ, và đặc biệt là mười ngón tay chẳng bao giờ dính nước.

Ở cùng nhau hơn một năm, hiếm khi thấy cô làm việc nhà. Đôi khi anh ta còn nghe thấy cô gọi điện cho trợ lý nhờ đem quần áo đi giặt. Có hôm ở với nhau qua đêm, sáng hôm sau dậy, cô cũng chẳng thèm gấp chăn, không bao giờ sửa sang quần áo cho anh ta, càng miễn bàn tới chuyện vào bếp nấu nướng, cho dù chỉ là bữa sáng đơn giản nhất.

Vì anh không một lòng một dạ, nên cô mới thoải mái chấm dứt, lại ngoan ngoãn nấu cơm cho chàng trai khác, cũng bởi vì tìm thấy tình yêu chân thành ư?

Tập Mặc Nhiên đứng tựa cửa chờ, Lương Cảnh Phàm chán nản thất vọng, cô muốn tình yêu chân thành, anh không thể cho cô được.

“Không cần, nhờ anh chuyển lời giúp, bảo cô ấy sớm tới công ty ký hợp đồng.” Dứt lời, Lương Cảnh Phàm im lặng dõi nhìn Tập Mặc Nhiên, tia đến cái chân đau, anh ta bèn xoay người rời đi.

Lúc Tập Mặc Nhiên đóng cửa phòng bước vào, An An ló ra khỏi phòng bếp, hậm hực kêu: “Mùi anh hỏng à? Có cháy đâu?”

“Nếu cô không vào xem thì cháy thật còn gì.” Tập Mặc Nhiên thản nhiên đáp.

Anh ta thường thường luôn tỏ ra chẳng quan tâm mấy, An An hiếm khi mới thấy anh ta “bất thường” như hôm nay, cô cũng chẳng buồn cãi lại, chỉ thầm thì: “Còn lâu mới bị.” Sau đó định lách qua anh mở cửa ra ngoài.

“Đi rồi.” Tập Mặc Nhiên chống nạng, bỗng tựa hồ hơi loạng choạng.

An An vô thức đỡ lấy anh, hoài nghi hỏi: “Đi rồi ư?”

“Không tin cô ra mà xem.” Tập Mặc Nhiên chống nạng hướng tới phòng khách. An An chợt cảm thấy nặng, hình như anh ta dựa cả người vào cô, thấy vậy cô bèn đi theo đỡ: “Đi rồi thì thôi, tôi đỡ anh tới sofa ngồi vậy.”

Tập Mặc Nhiên đột nhiên dừng lại, lạnh nhạt hỏi: “Cô trách tôi không giữ người lại à?”

Đôi mắt anh ẩn hiện nét lạnh lùng, An An ngạc nhiên, lập tức nheo mắt, dò hỏi: “...Ông chú* tới à?” Thấy anh ngẩn ra, cô bèn để thêm: “Anh mà lại không giữ người ta lại cơ.”

*Chắc các bạn biết “bà dì tới” là cụm từ để chỉ việc phụ nữ “đến tháng”, mà phụ nữ trong những ngày đó thì hay nóng tính, ở đây An An dùng từ “ông chú tới” để chế giễu Tập Mặc Nhiên nhé

Tập Mặc Nhiên chợt biến sắc, rồi bình tĩnh lại rất nhanh, cất giọng rõ ràng: “Cô có thể đuổi theo.”

Gương mặt anh trầm như nước, môi hơi mím lại, khiến An An tự dưng thấy bức mình. Ban nãy đã bị Lương Cảnh Phàm truy hỏi, giờ lại nảy ra một người mặt lạnh như tiền, cái đám người này chỉ hận không thể cắn chết cô có phải không, cô có chọc vào ai đâu chứ?!

Nghĩ vậy, An An bèn giả giọng lưu manh: “Được, vậy anh tự đi mà nấu cơm, tôi đi đây...” Cô còn chưa dứt lời, chợt thấy Tập Mặc Nhiên biến sắc, anh ta chống nạng nhanh chóng đi vào phòng bếp, nói: “Cháy rồi.”

An An toan mắng “Lại lừa đảo!” thì liền ngửi thấy mùi cháy khét lẹt...

Thôi xong! Cháy mẹ nó rồi!

An An ít khi nấu ăn, món này lại càng là lần đầu tiên thử nghiệm, thêm nữa ban nãy cô mải chuyện phiếm với Tô Thần Thần, nên không để ý thêm nước. Vừa vào phòng bếp, quả nhiên thấy nồi niêu khô đét lại, cá cháy sém tận đáy nồi.

Tập Mặc Nhiên nhanh chóng tắt bếp: “Vứt đi, không ăn được nữa đâu.”

Hai người họ mải trừng nhau, nên liền quên khuấy luôn món cá, đến lúc mùi khét lan tới tận cửa, nếu vẫn còn ăn được mới là lạ.

Tập Mặc Nhiên đi lại bất tiện, An An đành nhịn cơn tức, đổ hết vào thùng rác.

Phòng bếp chật hẹp, Tập Mặc Nhiên cứ đứng giữa phòng, An An không muốn nói chuyện với anh ta, bèn cầm nồi, lách người qua, bỗng dừng nghe thấy anh ta rên lên.

An An vội đứng lại, đặt nồi xuống bàn bếp, hỏi: “Chạm phải anh à? Có đau không?” Nói rồi toan cúi người xuống xem.

Tập Mặc Nhiên đỡ cô lại: “Chạm nhẹ thôi, không sao đâu.”

“Không sao cái gì?” An An không tin, cúi đầu xem xét cái chân băng bó của anh.

“Chân tôi không sao mà.” Tập Mặc Nhiên nhắc cô dậy, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng không còn lạnh lùng như trước nữa: “Có lớp thạch cao với băng gạc đó, cho dù có làm sao cũng không nhìn thấy đâu.”

“VẬY TỚI BỆNH VIỆN, NGỘ NHỜ ĐỤNG VÀO VẾT THƯƠNG THÌ SAO, ĐI KIỂM TRA CHO CHẮC.”

Nói xong bèn chuẩn bị bước ra cửa, Tập Mặc Nhiên túm cô lại, đáy mắt ẩn hiện ý cười: “Không cần, chạm nhẹ thôi, tôi biết mà.”

An An cười hiền hoà, An An thoáng chốc nhớ tới bộ dạng lạnh nhạt của anh ban nãy, bèn nghiêm nghị nói: “Anh đã không muốn, vậy bị què thì ráng mà chịu.”

Tập Mặc Nhiên càng buồn cười, cảm thán: “Đúng là cố chấp.”

An An hừ lạnh, không thèm nhìn anh: “Là ai lên cơn trước!”

“Tính tôi vốn ôn hoà, chắc chắn không phải là tôi.” Ánh mắt anh vẫn động mãi ý cười.

An An hằm hừ: “Thật không hổ danh bác sỹ tâm lý, da mặt dày hơn hẳn người thường.” Dứt lời thấy anh càng cười tươi hơn hớn, cô bỗng thấy bức mình: “Đứng sang một bên! Cứ cản đường người khác thế, không muốn ăn cơm nữa à?”

Chiến tranh lạnh đến đó là xong, nhưng thật đáng thương cho con cá chép vô tội, đã hùng hồn hy sinh, còn bị rơi vào quên lãng.

Đại để là hoàn toàn rơi vào quên lãng.

An An dọn dẹp, sau đó sơ chế thức ăn, chuẩn bị nấu cơm. Hôm nay Tập Mặc Nhiên chưa kịp viết công thức nấu ăn, bèn chống nạng dựa vào bàn bếp hướng dẫn cô, lúc bảo thêm muối, lúc lại thêm dầu.

Dưới sự giám sát của anh, cô nấu trơn tru xong vài món, nếm thử, mùi vị không ngờ lại rất ngon. Tự thấy mình càng lúc càng đắm đuối, tâm trạng nhất thời dâng cao, cô vừa đặt thức ăn lên bàn, vừa hỏi: “Ban nãy lúc Lương Cảnh Phàm đi có nói gì không?”

Đồ trong nồi vẫn sôi sùng sục, cô quay đi quay lại một lát, mới chợt nhận ra Tập Mặc Nhiên vẫn không đáp, bèn lặp lại: “Ban nãy anh ta không nói thêm gì à?” Cô nhớ hình như lúc nãy trong tay anh ta cầm một tập tài liệu.

“Không biết.” Tập Mặc Nhiên thản nhiên đáp, xoay người rời khỏi phòng bếp.

“Không biết?” An An buồn bực. “Tóm lại anh ta có nói hay là không? Sao anh lại không biết?”

Tập Mặc Nhiên làm như không nghe thấy, lạnh lùng bước ra. An An thấy anh ta lại làm mình làm mẩy, bèn bực bội thốt: “Đồ thần kinh!”

An An dọn xong cơm, gõ vào cửa thư phòng gọi: “Ra ăn đi!”

Bên trong không có động tĩnh.

An An chau mày, bỏ lại câu “Không ăn thì thôi!”, rồi ngồi xuống bàn, tự hài lòng ăn cơm mình nấu.

Đến khi cô ăn xong, Tập Mặc Nhiên mới đi ra, An An đặt chiếc đũa xuống trước mặt anh, bảo: “Có cần đun nóng lại không?”

“Không cần.” Tập Mặc Nhiên ngồi xuống ghế, An An xới cho anh bát cơm, đứng lên bê bát vào phòng bếp, chợt nghe thấy bên ngoài vang giọng nói: “Lương Cảnh Phàm bảo cô mau chóng tới công ty ký hợp đồng.”

An An lộ đầu ra hỏi: “Hử? Bác sỹ Tập chẳng phải mới nói không biết còn gì?”

Tập Mặc Nhiên đang gấp rau chợt ngừng đũa lại, rồi lập tức tỏ ra bình thường, tiếp tục ăn, có điều sắc mặt lại lạnh thêm đôi phần. An An bĩu môi quay vào rửa bát tiếp, thầm nhủ đúng là “ông chú tới” còn khó hầu hạ hơn cả “bà dì tới”.

*

Tập Mặc Nhiên ăn cơm xong, tựa hồ giận dữ, bỏ vào thư phòng. An An dọn nhà xong xuôi, ngồi xuống sofa suy nghĩ một lát, đứng dậy gõ cửa: “Tập Mặc Nhiên, tôi tới công ty, tối sẽ về nấu cơm!”

Nói rồi không quan tâm anh có trả lời hay không, cầm lấy chìa khoá ra ngoài.

Lúc An An tới công ty, Lisa đang nổi giận đùng đùng giáo huấn một cô bé mới vào nghề suốt ngày gây chuyện. Đang hăng máu, khoẻ mắt thấy An An xuất hiện, ngón tay đang chuẩn bị dìm vào trán cô bé bèn đổi hướng sang cô.

“Vẫn còn biết chừa mặt ra à! Nếu muộn nửa tiếng nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát tới nhốt xác cô đấy! Các cô điên điên khùng khùng, chẳng có tiền đồ gì cả! Ngày nào cũng chỉ biết gây chuyện rồi tìm tôi chùi dít cho, tôi thiếu nợ gì các cô hả?!”

Cô bé tránh được cơn giận của Lisa, bèn cảm kích nhìn An An, An An bị đau, bèn quắc mắt lườm: “Lão nương bắt chị chùi dít bao giờ hả, con bé A Nhan mới đáng ăn đòn này!”

A Nhan tức thì ai oán: “Chị An không có lương tâm...”

“Hai cô mới không có lương tâm!” Lisa trừng mắt nạt nộ, lại giơ tay dìm vào trán A Nhan: “Mau biến đi cho khuất mắt tôi!”

“Cảm ơn chị An nhá!” An An mãi mới được tha, bèn sáng rực mắt, chạy ra ngoài, trước khi đi còn nháy mắt đầy quyến rũ với An An.

A Nhan đi rồi, Lisa bèn tập trung vào cô: “Ai đây? Nghệ sỹ của tôi không phải người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!”

An An nhướn đôi mày thanh tú, hỏi: “Nói thật hả? Vậy em đi nhé?” Nói rồi xoay người toan bỏ đi, mới đi được hai bước, liền nghe thấy Lisa tức tối quát: “Quay lại!”

An An tươi cười: “Nhớ ra em là ai rồi hả?”

Lisa tức tối nổi ngứa mắt thở dài: “Đúng là muốn chị tức chết mà, dính vào em, cả đời này chị cũng không yên ổn nổi!”

“Chi bằng chuyển em cho người khác?” An An nhẹ nhàng gợi ý.

“Không cần chị nữa phải không?” Lisa lườm cô: “Bây giờ đúng lúc bọn họ đang gặp Lương tổng, em mau tới đi, hợp đồng này mà không ký, sang năm có mà đóp không khí!”

22. Chương 22: Bắt Gặp

Gần cuối năm, lịch trình hoạt động của giới nghệ sỹ càng nhiều hơn bình thường. Vài đài truyền hình, vài trang web tổ chức bình chọn, trao giải cuối năm gửi vé mời cho An An. Tuy rằng chưa chắc được giải, nhưng

vẫn phải niềm nở tới tham dự, bởi những nơi này tụ tập nhiều nhà giám chế, biên kịch, đạo diễn truyền hình và điện ảnh nổi tiếng, nếu bất ngờ lọt vào mắt xanh của họ, thì đúng là chuyện vô cùng tốt đẹp.

An An mới đóng xong bộ phim điện ảnh của Triệu Minh Nghĩa, lại chuẩn bị quay bộ “Hồng trần phá” của đạo diễn Từ, nhất thời nổi tiếng, được dư luận quan tâm. Sự nghiệp của cô cũng bắt đầu không ngừng tiến triển.

Các chương trình giải trí và tạp chí đều mời mọc cô, An An trở nên bận tới mức chân không chạm đất.

Cô vừa bận rộn, người đầu tiên chịu ảnh hưởng là Tập Mặc Nhiên. Anh đi lại vẫn chưa vững, nhưng cô cũng không muốn bỏ mặc anh.

Tập Mặc Nhiên tỏ ý tự chăm sóc được bản thân mình, nhưng An An vẫn thấy áy náy, nên mỗi sáng sớm cô đều sang ăn sáng với anh rồi mới tới công ty. Buổi trưa mà không về được, cô nhất định sẽ gọi điện thoại dặn anh gọi cơm ngoài. Tối về lại sang xem anh ăn gì, nhà cửa có cần dọn dẹp không.

Cô chu đáo sát sườn như vậy, Tập Mặc Nhiên cũng không tỏ ra lạnh tanh như hôm đó nữa, trái lại còn như thể đã thành thói quen, anh đưa hẳn một chùm chìa khoá nhà mình cho cô, để sáng ra cô đỡ phải gõ cửa.

Ngay cả Lisa cũng phát hiện ra nàng lười của mình bắt đầu sinh hoạt có quy củ. An An luôn thích ngủ nướng, trước đây ngày nào chị ta cũng phải gọi điện thoại dậy cô dậy, giờ vừa mới gọi tới, liền nghe thấy giọng nói rõ ràng: “Đợi lát em xuống ngay”, sau đó còn nghe thấy cả tiếng bát đĩa leng keng.

Cho đến một hôm, Lisa cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân khiến An An bất thường như vậy.

Hôm đó Tập Mặc Nhiên phải tới bệnh viện khám lại, chiều An An có lịch trình, buổi sáng rảnh, cô bèn đích thân đưa anh đi.

Kết quả tốt đẹp cả, ngoại trừ ngón chân vẫn còn hơi bị tê. Bác sỹ bảo bao giờ tháo bột xong, năng tập luyện là có thể lành hẳn. An An bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay anh ta rất đẹp, bàn chân cũng thế, ngộ nhờ vì cô mà bị tàn tật thì đúng là áy náy quá.

Tập Mặc Nhiên thấy vậy liền nhoẻn cười: “Cô chăm sóc kỹ lưỡng nên mới không có di chứng gì. Cho dù có, tôi cũng sẽ không trách cô.”

Bệnh viện nhiều người qua lại, An An đỡ Tập Mặc Nhiên ra cửa, vừa đi vừa lấy làm đắc ý: “Đương nhiên không có di chứng gì rồi, anh tưởng món móng heo hầm đó không có tác dụng gì à? Lát nữa về tôi lại hầm tiếp cho anh ăn!”

Tập Mặc Nhiên dở khóc dở cười, đang định đáp lời, chợt nghe thấy tiếng người gọi: “An An!”

An An dạo gần đây khá được giới truyền thông để ý, nên hôm nay ra ngoài cô còn cố tình đội mũ đeo kính râm. Cô che kín mặt mày đến vậy mà còn bị nhận ra, vậy chỉ có một người... Nghĩ đến đây An An bèn giật thót.

Lisa dẫn con gái lại gần, nghiêm nghị quan sát Tập Mặc Nhiên, thấy anh gật đầu chào hỏi thì bèn đáp lại, rồi bực bội liếc sang An An.

“Chị cũng đến khám bệnh à?” An An làm bộ tươi cười, cúi người xoa đầu cô bé, hỏi: “Tây Tây bị ốm à? Phải khám bác sỹ ư?”

Cô bé lạnh lạnh đáp: “Khám rồi ạ, phải uống rất nhiều thuốc.”

An An định đánh trống lảng tiếp, Lisa không chút khách khí, gạt tay cô ra: “Đừng giả vờ giả vịt, đây là nơi em có thể tùy tiện tới ư?” Hơn nữa lại còn đi cùng đàn ông!

An An đi theo chị ta ba năm, thấy chị ta vắn hỏi, nhưng vẫn không thèm để ý: “Tại sao lão nương không thể tới? Đồ bệnh còn không cho người ta tới khám ư?”

Cô dứt lời, bên cạnh chợt ho khan một tiếng, An An lập tức im bặt.

Lisa không hiểu chuyện giữa bọn họ, thấy vậy càng bực, quay lại bảo Tập Mặc Nhiên: “Tập tiên sinh, tôi nói chuyện với An An một lát có được không?”

“Cứ tự nhiên.” Tập Mặc Nhiên gật đầu: “An An giúp tôi tới khám lại vết thương ở chân, Lisa đừng giận.” Thấy Lisa khách sáo, anh bèn quay lại hỏi An An: “Tôi vào xe chờ nhé?”

“Đi chậm thôi đấy.”

“Theo chị!” Lisa trừng An An, xoay người tìm tới chỗ yên lặng.

Tây Tây cầm túi thuốc tò mò ngắm nghía, Lisa liếc qua con, rồi nghiêm nghị hỏi An An: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? An An, em cho rằng những lời chị nói trước đây là gió thoảng bên tai à? Cứ dây dưa mãi với gã bác sỹ tâm lý, em định bỏ nghề đi làm bà chủ gia đình hay là thấy sự nghiệp rộng mở quá, muốn tạo thêm ít scandal?”

An An nhú mày: “Bác sỹ tâm lý thì làm sao? Cản trở gì? Vả lại có ai quy định lấy chồng rồi thì không được đóng phim đâu?”

“Lại còn hỏi nữa! Đàn bà có chồng rồi, còn ai muốn để tâm tới? Em đúng là tự đâm đầu vào tường mà...” Lisa tức giận mắng, bỗng nhiên biến sắc, hỏi: “Em nói thật ư? Hai người thật sự đến với nhau rồi?”

An An hậm hực: “Còn chưa đến với nhau đã bị chửi cho tơi bời, nếu là thật, chắc chị bóp chết em luôn?”

Lisa dịu xuống: “Có đúng vậy không?”

“Đại tỷ à, lão nương chỉ đưa anh ta đi khám thôi, hiểu chưa?” An An nhin không được quắc mắt lườm: “Dù sao thì anh ta cũng vì em mà bị thương, em có thể mặc kệ anh ta à!”

Lisa trách cứ: “Vậy cũng phải để ý hơn chứ! Giữa nơi đông người lại cười tươi roi rói như thế! Không sợ người ta nhìn ra sao?”

An An không đồng tình, chỉ hừ lạnh. Lisa vỗ nhẹ vào tay cô: “Mấy câu này tuy phiền phức nhưng chị vẫn phải nói, hai người không đi cùng một con đường, suy nghĩ khác nhau, em không nên để ý nhiều tới anh ta, anh ta cũng không thể thích em, vậy chỉ nên làm bạn thôi. Hãy để thời gian mà tính toán cho sự nghiệp ấy, chuyện nữ nhân tình trường chỉ nên diễn ra trong phim thôi, đừng có mà tưởng thật.”

An An đột nhiên nở nụ cười: “Phải rồi, là diễn viên, nào có tư cách bàn luận chuyện yêu đương.”

Lisa ngăn ra: “Lại ăn nói lung tung! Cứ tự đâm đầu vào chỗ không đâu, lại bắt đầu giở thói hư tật xấu cũ ra đấy, càng ngày càng không làm việc cho đảng hoàng!”

An An không muốn nghe chị ta quở trách nữa, bèn vỗ nhẹ đầu cô bé, nói: “Cô đi trước.”

“Nhớ là chiều nay có hoạt động đấy!”

*

Hai ngày sau khi tham gia tiết mục đó, An An lại liên tiếp tham gia mấy hoạt động nữa, sau cùng cũng được nghỉ ngơi một ngày.

Mãi mới có thời gian rỗi rãi, cô bèn nấu cơm cho cả hai, rồi đánh một giấc no say, tỉnh dậy liền tới quầy rầy Tập Mặc Nhiên.

Đúng lúc Tập Mặc Nhiên cũng rảnh, An An đang cao hứng, bèn bắt chắp tiết trời giá rét bên ngoài, kéo Tập Mặc Nhiên xuống sân tản bộ, giúp máu huyết dưới chân anh lưu thông, để vết thương nhanh chóng lành hẳn.

An An dạo này bận rộn nên bị cúm nhẹ, Tập Mặc Nhiên vốn không muốn đi, nhưng không đấu lại với vẻ hăng hái, mềnh mễ kiên quyết của cô, đành phải chống nạng cùng cô ra ngoài.

Trong phòng ẩm áp, hiển nhiên không cảm nhận thấy gió lạnh buốt xương bên ngoài là thế nào, đi dạo được hai vòng quanh sân, An An liền hắt xì hơi vài cái, mở miệng rửa: “Đứa nào dám chửi ta, ta nguyên rửa đứa đó bị hắt xì liên tiếp 100 lần!”

Tập Mặc Nhiên nghe vậy dở khóc dở cười, lại lo bệnh của cô càng trở nặng, đành viện cớ mệt mỏi đòi về.

Lúc về tới dưới nhà, An An vẫn còn đang cấu kính, lầu bầu Tập Mặc Nhiên, cô đã bảo anh ngồi xe lăn, vậy mà anh không muốn, cô vẫn chưa muốn về, anh lại đã mệt rồi.

Tập Mặc Nhiên nghe cô chỉ trích, bất đắc dĩ mỉm cười nhìn về phía trước, chợt bắt gặp một người đang đứng đó.

Tô Thần Thần dựa vào cửa xe BMW, trên mặt lộ vẻ phức tạp, kinh ngạc, khó tin, mất mát, hoang mang.

“Sao lại tới đây?” An An lại gần hỏi.

Tô Thần Thần định thần lại, thấy Tập Mặc Nhiên, bèn cất giọng ngọt ngào: “Bác sỹ Tập à! Đúng là trùng hợp!” Về mặt cô ta vẫn còn chút mất mát nhưng lại thêm nét đáng yêu vui vẻ: “Em chờ cả tiếng rồi, gọi điện thoại thì chị không nghe máy, nhấn chuông cũng không ai trả lời, trời lạnh thế này, An An, định làm chị em tốt chết cóng hả!”

“Tôi không mang máy theo.” An An đáp, lại nhướn mày trêu chọc: “Chị em tốt gì mà nói năng ỏn ẻn thế!”

Tô Thần Thần tức tối định đánh cô: “Đấy là hình tượng ngọc nữ của em đó!”. Cô ta chỉ định làm bộ làm tịch một chút, thấy An An né tránh, bèn thu tay lại, liếc sang Tập Mặc Nhiên, toan lên tiếng, điện thoại của anh liền kêu reng: “Xin lỗi, tôi phải nghe máy.”

Tập Mặc Nhiên đi xa rồi, Tô Thần Thần mới rũ bỏ hoàn toàn bộ dạng ngọc nữ, nín tay áo An An, hỏi: “Chị và bác sỹ Tập có chuyện gì thế? Rõ ràng Lisa bảo hai người chỉ là bạn bè thôi, thế sao lại ở chung?!”

“Ở chung cái gì, anh ta có việc nên đến tìm tôi.” An An chuyển đề tài, cau mày hỏi: “Gì mà ‘Lisa bảo chỉ là bạn bè’ hả?”

“Á!” Tô Thần Thần kêu lên: “Lisa tưởng chị có tình ý với bác sỹ Tập, nên mới tiết lộ một chút với bọn em! Chị ấy có nói gì nhiều đâu!”

An An hơi suy tư, lại nghe Tô Thần Thần buông giọng hoài nghi: “Chị sẽ không yêu anh ta, rồi định độc chiếm đấy chứ, An An?”

An An lườm: “Độc chiếm cái đầu cô! Cô tưởng Tập Mặc Nhiên là thằng ngốc à? Không thấy chân anh ta đang bị thương ư, tôi chỉ thỉnh thoảng quan tâm tới anh ta thôi.”

“Chị sẽ không quan tâm tới mức đưa anh ta lên giường chứ?” Tô Thần Thần cảnh giác nhìn.

An An tức tối véo tai cô ta: “Suốt ngày chỉ biết giường với chiếu thôi!”

Tô Thần Thần thở dài: “Biết rồi, chị đừng có nhúng chàm bác sỹ Tập đó, em thích anh ấy lắm!”

An An nheo mắt lại: “Cô thích thì không để cho người khác được thích à?”

“Chị cũng thích anh ấy ư?!” Tô Thần Thần ngạc nhiên kêu: “Chị quên rằng chị từng nói chúng ta và anh ấy không chung một con đường còn gì!”

“Bé mồm lại!” An An véo mạnh, khiến Tô Thần Thần kêu oai oái, cô thu tay, bình thản nói: “Sao lại không nhớ? Đương nhiên tôi biết tôi không xứng với anh ấy.”

“Thần Thần, chúng ta lẫn lộn trong nghề bao năm, so với người bình thường như Tập Mặc Nhiên, ai mới là trong sạch? Ai sống mới càng giống như một con người?”

23. Chương 23: Tiến Triển

Tô Thần Thần ngậy ra, thì thào: “...Cũng không thể nói vậy được, An An à, chị bi quan quá, sao lại tự ti thế chứ?”

“Tự ti? Chẳng lẽ nói vậy không đúng sao?” An An ngắt lời Tô Thần Thần: “Tiểu muội à, em mới là người hồn nhiên lạc quan quá đấy.”

Tô Thần Thần bực bội cự lại: “Không phải em không thấy bản thân không xứng với anh ta, nhưng có phải yêu để kết hôn đâu, cứ tận hưởng lạc thú trước mắt không được chắc!”

“Vậy sao.” An An thấy Tập Mặc Nhiên cúp máy đi tới thì bèn đáp qua loa, rồi cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc hôm nay tới tìm tôi làm gì?”

“Hừ, không có việc gì không được tới tìm chắc?” Tô Thần Thần lấp ba lấp bắp.

An An cười khẩy: “Chả lẽ nghe Lisa nhắc tới, bèn lập tức chạy đến truy hỏi?”

Tô Thần Thần đỏ mặt, cô ta nghe An An tự nói lời hạ thấp bản thân thì hơi an tâm, đoạn làm bộ xấu hổ tới bắt chuyện với Tập Mặc Nhiên.

Hàn huyền đôi câu, An An và Tập Mặc Nhiên tiễn cô ta về, rồi bọn họ đi vào thang máy.

Từ lúc anh nghe điện thoại cho tới lúc Tô Thần Thần ra về, sắc mặt cô vẫn sa sầm lại, khác hẳn về hơn hờ như lúc tản bộ ban nãy.

“Để tôi đoán xem cô đang nghĩ gì nhé?”

An An đang thất thần, nghe vậy bèn nhún mày, lạnh nhạt thốt: “Ăn no rửng mỡ à?”

Tập Mặc Nhiên nhoẻn cười, ôn hoà hỏi: “Chắc đang nghĩ tới chuyện vừa nói với Tô Thần Thần chứ gì?”

“Hử?” An An giật mình, làm bộ bình tĩnh nói: “Bác sỹ Tập thừa hơi nhĩ?”

“Vậy sao cô cứ lạnh tanh thế?” Tập Mặc Nhiên dừng một lát rồi tiếp lời: “Tại sao đột nhiên lại mất hứng?”

“Anh quản tôi làm gì?” An An trừng mắt: “Có phải dạo này không được khám bệnh cho ai nên ngứa ngáy tay chân không? Hừ, tôi không muốn làm chuột bạch đâu, bác sỹ Tập lắm lời quá.”

Tập Mặc Nhiên tựa hồ không nghe thấy, chống nạng tiến sát lại: “Vì nghĩ tới mối quan hệ của chúng ta, nên mới trầm mặc, phiền chán, phải không?”

“Không phải!” An An gào lên. Người trước mắt rõ ràng thường ngày rất ôn hoà, rất nhã nhặn, tại sao từ lúc vào thang máy, lại đột nhiên khí thế bồng bồng, dồn ép cô tới nỗi không thở nổi thế này. Cô chỉ sợ mình buột miệng nói sai điều gì đó.

“An Quân Duyệt.” Giọng nói trầm ấm vang lên, Tập Mặc Nhiên lại tiến gần hơn nữa, cất giọng chắc nịch: “Cô mà cũng tự ti ư?”

“Anh mới tự ti! Đồ điên!” An An bị dồn vào một góc, khó nhọc nói: “Tập Mặc Nhiên, anh bị điên à! Tránh xa tôi ra!”

Tập Mặc Nhiên càng tỏ ra không nghe thấy, lại tiến lên một bước, khoảng cách giữa họ rất gần: “Nếu không phải tự ti, sao lại không dám nói thích tôi?”

“Ai bảo không dám, không dám là thế nào!”

“Vậy nói thử xem.”

“...” Anh ta ở quá gần, đôi mắt anh dán chặt vào cô, An An nhất thời thất thần, suýt tí nữa thì mắc mưu, bèn nổi trận lôi đình: “Ai bảo bà đây thích anh! Con mắt nào của anh thấy hả!”

Tập Mặc Nhiên tóm lấy cánh tay toan đẩy anh ra, ánh mắt thâm sâu: “Cả hai mắt của anh đều thấy rõ, Quân Duyệt, đừng nói dối.”

Trước giờ An An cứ nghĩ bác sỹ tâm lý thì chỉ chuyên về tâm lý thôi, nào ngờ hôm nay bị buột đối diện, cô mới phát hiện ra, hoá ra lúc anh nghiêm túc, đôi mắt ấy như thể tia X quang, soi thẳng vào linh hồn cô.

An An cuối cùng cũng hoảng loạn, vừa giãy dụa, vừa chửi mắng: “Lão nương không nói dối! Tập Mặc Nhiên, đồ đáng ghét... Đừng...”

Thang máy “keng” một tiếng, chiếc nạng rơi xuống đất, hai người dính chặt lấy nhau.

Tập Mặc Nhiên chau mày, nghiêng mình đè cả cơ thể lên người cô, đặt môi hôn. Trong nháy mắt, An An chợt thấy yên tĩnh lạ thường, chỉ còn xúc cảm nhạy bén vương vít, đôi môi mềm mát lạnh, mãi miết day dứt. Tựa như chưa vừa lòng, một tay anh siết chặt eo cô, một tay đỡ gáy, đầu lưỡi tham lam len lỏi tách răng, lách vào trong miệng, rồi mút mát, mơn man, cắn nhẹ.

Cơn tê dại và rung động lan toả khắp người cô theo hơi thở mát lạnh của anh, An An xây xẩm mặt mày, cô chợt lơ mơ tự hỏi, tay mình đâu? Đôi tay anh ấy đang vây chặt lấy cô, vậy còn tay cô? Sao lại không ngăn cản?

Cho đến khi Tập Mặc Nhiên dịu dàng lại, sau cùng tách ra, An An mới ý thức được, tay cô đang ngoan ngoãn để trước ngực anh, bấy giờ An An thật muốn tự bấm vào cái tay mình!

Thang máy không biết đã dừng lại từ lúc nào, cửa cứ đóng vào rồi lại mở ra. An An hoàn hồn, biến sắc, muốn đẩy anh ra, Tập Mặc Nhiên càng ép chặt lấy cô, bảo: “Đừng nhúc nhích, chân anh đang đau.”

An An cứng người lại, ánh mắt anh ẩn hiện nét cười, anh cúi đầu, nhìn đôi môi đỏ dầy của cô, thốt: “Chỉ bằng về sau dùng cách này giúp em sửa lỗi nói chuyện?”

“Tập Mặc Nhiên, anh điên à! Buông tôi ra!” An An hốt hoảng, muốn đẩy chẳng được, còn bị anh dễ dàng khống chế, dán chặt vào vách thang, không thể động đậy.

Tập Mặc Nhiên hít một hơi sâu: “Hay chúng ta thảo luận xem ai mới bị điên?”

Anh lại giả trò cũ, nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối, An An điên tiết nhắm mắt lại, ngoảnh phắt sang một bên: “Anh!”

Tập Mặc Nhiên khẽ cười: “Nếu vẫn bình thường, sao lại không dám thừa nhận thích anh?” Thấy An An toan cãi lại, anh bèn đề thêm: “Giống như anh thích em vậy.”

An An mím chặt môi, không nói không rằng.

“Em từng nói với Lương Cảnh Phàm rằng, em mong có được một tình yêu chân thành, mong được người khác nâng niu chiều chuộng, em bằng lòng vì tình yêu mà coi nhẹ sự nghiệp. Tình cảm của anh rất chân thành, sao em lại không thừa nhận?” Hôm đó anh ra ngoài tìm cô, không nghĩ vừa mở cửa lại nghe thấy cô vừa bú đống bình vừa kiên quyết lý giải quan niệm sống, sự nghiệp, tình yêu của mình. Sự chân thành, thẳng thắn của cô khiến anh ngỡ tưởng cô chưa hề nhiễm phải những xấu xa, tằm tối trong nghề.

Nếu trước đây anh chỉ thăm để ý tới cô, thì cuộc đối thoại hôm ấy đã khiến anh dùng cảm thổ lộ tâm tình.

An An bỗng nhiên mở bừng mắt: “Anh dám nghe trộm!”

Tập Mặc Nhiên cảm khái: “Cửa phòng cách âm kém quá.”

“Thả ra...” Cô buông giọng, Tập Mặc Nhiên hơi lùi ra, hỏi: “Em nói gì?”

An An bình thường vốn hay hung hăng, bú đống bình, nhưng từ lúc vào thang máy chưa một lần chiếm thế thượng phong, bây giờ còn bị anh ức hiếp. Trong đầu đang rối loạn, cô chẳng thể lạnh trí suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy tức giận, buồn bực, thừa dịp anh sơ ý, cô bèn đẩy mạnh: “Anh đừng tự tình thông minh!”

Nói rồi không thèm nhìn lại, tức tốc ra ngoài.

*

Về nhà rồi, trong đầu cô vẫn tràn ngập mông lung, hồi tưởng lại cảnh tượng ban nãy, cô cứ lơ mơ lơ mơ. Cô hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, uống cốc nước, rồi gác hết mọi chuyện sang một bên, nhảy lên giường, nhắm tịt mắt, ép bản thân đi ngủ.

Đến khi tỉnh lại, ngoài trời đã tối đen.

Đồng hồ treo tường chỉ tám giờ, An An vì đói nên mới tỉnh. Cô xuống giường, định bụng lấy điện thoại gọi cơm, nào ngờ lúc ấy mới nhận ra do ban chiều ra ngoài đi dạo với Tập Mặc Nhiên, cô đã để máy ở nhà anh ấy.

Nhớ tới anh, An An lại cắn môi, nốc một cốc nước to, sau đó đi tắm.

Ngâm mình một tiếng liền, cô mặc đồ ngủ, ôm cái bụng đói ra phòng khách, đi đi lại lại không biết bao nhiêu vòng. An An ngẩng đầu nhìn, thấy kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ, bèn dừng chân, dứt khoát cầm chìa khoá ra ngoài.

Tập Mặc Nhiên sinh hoạt rất quy củ, ngủ sớm dậy sớm, thường ngày mười một giờ anh đã đi ngủ rồi. Nếu anh ta đã ngủ, vậy cô sẽ lẳng lặng lấy điện thoại về. Nếu anh ta còn thức, vậy cô sẽ giả như chẳng có chuyện gì, hỏi xem anh ta bị cô đẩy có đau không, có ảnh hưởng tới vết thương không.

Nghĩ ngợi đầu vào đây, cô bèn nhẹ nhàng mở cửa nhà anh ra.

Phòng ốc tối tăm.

An An thở phào nhẹ nhõm, do nhiều ngày quen với việc lau dọn đồ đạc, dù có tối, cô vẫn dò dẫm được. Cô nhẹ tay nhẹ chân lần mò chiếc bàn ở phòng khách, nhưng vừa sờ soạng được vài cái, chợt thấy “tách” một tiếng, căn phòng liền sáng ánh cam.

Chiếc đèn bàn trên sô pha hắt ánh sáng lên người đang ngồi, anh cất giọng: “Em tìm gì?”

24. Chương 24

Tựa hồ như một người đứng trước mặt bạn, bắt bạn phải phân biệt giới tính là nam hay nữ, kết quả người ta lại bảo người ta yêu bạn. An An thậm chí không phải Tập Mặc Nhiên tắt đèn đi ngủ, hay để đèn thức giấc.

Mà lại là tắt đèn giả bộ ngủ!

Ánh đèn chợt sáng lên, An An hơi chói mắt. Tập Mặc Nhiên ngồi trên sô pha, chiếc đèn bàn hắt ánh sáng lên nửa mặt anh, nửa kia vẫn chìm vào bóng tối, chỉ dựa vào nửa mặt, An An không thể nhận ra anh đang nghĩ gì.

Bao năm trong nghề, cô không đến mức không thể ứng phó được, cô lên tiếng: “Tôi đến xem vết thương của bác sỹ Tập.”

Tập Mặc Nhiên ra chiều khó hiểu: “Ừ, vậy tại sao vào nhà mà không bật đèn? Trong phòng tối như vậy, ngộ nhờ va vào đâu thì sao?”

Bất kể là về mặt hay giọng nói đều chừng như phụ họa theo, An An bí bách, biết mình nói không lại được anh ta, cũng chẳng buồn tranh cãi nữa, cô thần nhiên cầm lấy di động trên bàn uống nước lên: “Tôi lấy điện thoại, gấp sau nhé bác sỹ Tập.”

Cô xoay người toan bỏ đi, chợt nghe anh trầm giọng nói: “Cầm được đồ rồi nên không màng tới cái chân sưng tấy của anh à?”

An An khựng lại, quay ngoắt đầu hỏi: “Sao lại bị sưng?!” Rõ ràng chân anh đã hết sưng từ lâu rồi kia mà, mấy hôm nữa là có thể tháo bột, tại sao tự dưng lại sưng lên chứ!

Anh gác cái chân đau lên sô pha, An An bước tới, xem xét dưới ánh đèn leo lét, quả nhiên thấy chân anh có vẻ sưng hơn so với ban chiều.

“Không nghiêm trọng đâu.” Tập Mặc Nhiên co chân lại, An An hơi ngơ ngẩn nhìn anh, dừng một lát rồi cất tiếng: “...Có phải do bạn này bị đẩy không?”

Cô nhỏ giọng, Tập Mặc Nhiên khoan thai đáp: “Không phải, do anh tự đụng vào.”

Hồi học phổ thông thành tích của An An không được tốt lắm, cô cũng tự biết chỉ số IQ của mình không cao, nhưng xét về khía cạnh nhìn sắc mặt mà đoán ý dò lời, cộng thêm việc lẩn lộn mấy năm trong nghề, thì cô tuyệt đối không phải đứa ngốc. Huống hồ phụ nữ thường mẫn cảm, An An sao lại không nhận thấy Tập Mặc Nhiên có hứng thú với cô.

Từ lúc quay bộ ‘8 tiếng kinh hoàng’, hai người họ đã khá gần gũi với nhau. Hôm nào cũng cùng ăn cơm, tán gẫu, sau khi chân anh bị thương, cô càng thêm quan tâm tới anh. Thái độ của anh càng lúc càng thay đổi, ít xa cách ngại ngùng hơn, sao cô lại không nhìn ra chứ?

An An không phải là người kiên trì, hiền lành, siêng năng, cô chăm sóc cho anh là bởi sự áy náy nhất thời. Một tuần sau khi anh bị thương, cô luôn theo sát anh, nhưng sau khi về nước, lâu như vậy rồi, tại sao cô lại chịu khó học cách nấu nướng như vậy? Chỉ có chính cô mới biết rõ nguyên do.

Cũng chính vì cô hiểu rõ, nên mới do dự chần chừ.

Nếu dây dưa với người trong nghề, dù có tình cảm hay không, cô vẫn có thể thoải mái đến với họ, đồng thời kiếm chác lợi dụng lẫn nhau. Nhưng Tập Mặc Nhiên thì khác, anh là người hoà nhã, sống quý củ, ngày ngày sáng đi tối về, sinh hoạt ngăn nắp gọn gàng, là một chàng trai cực kỳ tốt.

An An thoáng nghĩ tới những chuyện tầm tối, những chuyện “hy sinh” để trở nên nổi tiếng mà bất thần tự ti.

Cô thầm nhủ, nói đến thanh danh, cô chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng, nhưng nếu so với những cô bạn gái của chàng trai bình thường như anh, cô chắc hẳn khác biệt không ít, chính điều này đã gây ra trở ngại trong lòng cô.

Thậm chí thi thoảng suy tư vấn vợ, cô còn tự nhủ, một chàng trai ôn hoà như Tập Mặc Nhiên chắc hẳn là có một gia đình yên ấm hoà thuận, cha mẹ anh ắt hẳn là người hiền hoà thân ái. Một gia đình như vậy, nếu thêm vào một cô diễn viên lạc loài như cô, liệu có khiến hàng xóm láng giềng cười chê?

Huống chi, cô lại nữ vĩ thủ bỏ hết những năm tháng nỗ lực, mong ước công thành danh toại ư?

Đây là những chuyện An An lưỡng lự mãi dạo gần đây.

Có điều dù cô có băn khoăn do dự nhiều đến đâu, thì đó chỉ là những suy tư thầm kín của cô, khác hẳn so với những hành động của Tập Mặc Nhiên từ chiều đến giờ, sao anh ta có thể đột ngột thay đổi, rồi lại đột ngột tỏ ra như chưa có chuyện gì thể chứ? Chẳng lẽ đàn ông một khi động lòng đều biểu hiện thế này sao?

Nếu anh ta không để tâm đến chuyện ban chiều nữa, vậy cô cũng mặc kệ. An An tỏ ra bình thản, đứng dậy nói: “Nếu anh tự động vào, vậy tự đi mà đến bệnh viện.”

Nói rồi lạnh lùng toan bỏ đi, cổ tay tức thì bị kéo lại, cô không kịp tránh, thuận đà ngã xuống sô pha.

Tập Mặc Nhiên đè cái chân đau lên người cô, áp sát.

“Lúc chiều anh nói năng dịu dàng, em lại cứ vùng vằng, giờ còn mặt nặng mày nhẹ nữa, sao thế?”

Anh chưa dứt lời, An An liền nhớ tới cảnh bị cưỡng hôn đó. Bình thường cô hay hiếu thắng, nhưng cũng vì gặp may, nên vào nghề đã ba năm vẫn chưa từng bị ai dồn ép quá mức, nào ngờ bây giờ nghiêm nhiên lại bị một gã bác sỹ tâm lý “tay trái gà không chặt” ức hiếp!

An An đẩy anh ra mà không được, bèn quắc mắt lườm, nghiêng răng rít từng từ: “Nói thế mà kêu là dịu dàng à?”

Tập Mặc Nhiên cười êm dịu: “Mãnh liệt anh cũng làm được, em có muốn thử chút không?”

May mà đèn không sáng lắm, nên vẽ ngược ngùng trên mặt cô không quá rõ ràng, nhưng cũng chính bởi ánh đèn mờ mờ này, mà tư thế giữa hai người họ càng thêm mập mờ. An An vốn đang xấu hổ rần rần, liếc thấy đôi môi mỏng của anh, càng nóng bừng cả người...

An An bực bội đẩy anh ra, bảo: “Đứng dậy trước đã.”

“Đứng dậy để em chạy mất à?” Tập Mặc Nhiên bất động, thấy cô bực tức ngược ngùng, đôi mắt càng lấp lánh ý cười, anh ôn tồn nhắc nhở cô: “Nếu em mà đẩy nữa, chân anh què luôn đấy.”

An An căng thẳng, toan cất lời cãi lại, Tập Mặc Nhiên bèn chặn ngang: “Hay là chân anh mà què thật, em sẽ không phải canh cánh do dự nữa.”

Thấy cô sững sốt, Tập Mặc Nhiên bèn hít sâu một hơi, nhìn vào đôi mày vẫn đang chau của cô: “Em là người thông minh, xác định rõ mục tiêu, mong muốn của mình. Tuy trước đây những khao khát, mong mỏi của em có phần trái ngược, nhưng hiện tại đã sắp nắm bắt được một thứ, tại sao em lại muốn bỏ cuộc?”

“Làm sao anh biết tôi mong ngóng điều gì?” An An ngoài miệng không thừa nhận, nhưng đôi mắt lại thoáng vẻ phân vân, mù mờ.

Thân là bác sỹ tâm lý, Tập Mặc Nhiên tinh ý nhận ra, anh búng nhẹ vào trán cô, cất tiếng phiến muộn: “Anh đâu phải chưa từng tiếp xúc với những người trong showbiz... Em cứ tưởng mình lẫn lộn trong nghề

nên càng ngày càng xấu xa dơ bẩn, không bằng người bình thường. Nhưng làm sao em biết rằng những người được coi là bình thường ấy hoàn toàn đơn thuần trong sạch chứ?”

“Không có ai là dơ bẩn hơn ai cả, chỉ có người dùng cảm theo đuổi mong ước cháy bỏng của bản thân trong chốn phàm trần này mới càng xứng đáng được yêu thương.”

An An trầm ngâm giây lát, nhẹ nhàng nói: “Mong ước của tôi chỉ là danh lợi thế tục thôi, không tốt đẹp như anh nghĩ đâu.”

Tập Mặc Nhiên nhướn cười, ôm lấy mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh ấy: “Nói dối.”

“Quân Duyệt, em hiểu rõ tính tình mình nhất, em luôn chân thành, thẳng thắn, quyết tâm, tại sao cứ do dự mãi thế? Em sợ điều gì?”

Sợ gì ư? Lần đầu tiên biết yêu thì thành công đã trảng, tôi sợ, lần thứ hai cũng không tốt đẹp gì. Tuy An An luôn dùng cảm quyết đoán, nhưng trái tim cô lại mềm yếu chân thành, nếu danh lợi đã không màng, giả như tình yêu cũng... cũng tan vỡ, cô sợ bản thân sẽ mất hết hy vọng sống.

An An trầm mặc, lát sau lên tiếng: “Tập Mặc Nhiên, trước khi gặp anh, mục tiêu của tôi là nổi tiếng, không ngờ tới giữa đường đột nhiên xuất hiện một người như anh. Anh đã không để tâm đến quá khứ của tôi, tôi cũng không nghĩ ra lý do từ chối, nhưng tôi bản tính luôn tư lợi, chỉ muốn được sướng khoái vui vẻ, sau này anh đừng có mà hối hận đấy.”

Tập Mặc Nhiên càng rạng rỡ, tươi tắn đáp: “Nếu em chỉ muốn bo bo giữ mình, không muốn chịu thiệt thòi, thì càng phải tóm chặt lấy người mình thích, khiến mình luôn luôn vui vẻ... Ví như anh đây.”

Nếu đã là thứ mình muốn, vậy cần quái gì lo ngại đến những chuyện vụn vặt, phiền chán kia? Hoa đương thì hái người mau hái, lè mề làm chi?

“Đúng vậy.” An An cười quyến rũ, ôm lấy cổ anh, đặt bờ môi hoa đào của mình lên môi Tập Mặc Nhiên, tuyên bố chiếm làm của riêng.

Cô đã từng nói, nếu tình yêu đột nhiên xuất hiện, cô bằng lòng coi nhẹ sự nghiệp.

Nói lời phải giữ lấy lời.

*

Hôm sau hai người họ tới bệnh viện, bác sỹ phán vết thương không hề gì, có điều phải để thêm một thời gian nữa mới tháo bột được, bởi vậy, đến tận nửa tháng trước khi kết thúc năm, Tập Mặc Nhiên mới tháo bột.

Trong khoảng thời gian này An An vẫn bận suốt. Từ lúc Tập Mặc Nhiên tháo bột, cô mới phát hiện ra có một anh bạn trai giỏi nấu nướng có lợi thế nào. Bất kể khi nào, chỉ cần cô về nhà là có cái ăn ngay, An An vẫn thường tình nghịch ra vào phòng bếp đùa giỡn với anh.

Thoạt đầu, bác sỹ Tập mặc kệ cô trêu chọc, nhưng hồi lâu, người thường xuyên “chịu thiệt thòi” lại là An An không chút đề phòng.

Dạo gần đây An An hạn chế bớt lịch trình lại, ngoại trừ những hoạt động đã lên kế hoạch trước, còn lại những buổi tiệc đông người hỗn loạn, cô đều tìm cơ không tham gia.

Lisa mơ hồ thấy bất thường, nhưng thấy An An vẫn tỏ ra như bình thường, vui buồn hiển hiện rõ ràng, thêm nữa lại còn đang cảm nhẹ, nên chị ta cũng không đào sâu suy nghĩ. Miễn là cô không lười biếng, không gây ra chuyện, Lisa cũng để kệ cô.

Hôm trước sắc trời u ám, sáng sớm hôm nay lại đột nhiên đổ tuyết, từng hạt rơi xuống tựa lông ngỗng. An An tựa vào cửa sổ ngắm nghía, phấn chấn vui vẻ, cô muốn lôi Tập Mặc Nhiên ra ngoài đi dạo, nhưng liền bị anh từ chối thẳng thừng.

“Trời đang có tuyết, em bị cảm, ra ngoài sẽ bị nặng hơn.”

Anh vừa dứt lời, An An tức thì ho khò khè, Tập Mặc Nhiên ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, giương ánh mắt cười cợt chế giễu, bị An An không chút khách sáo đá ột cái, bèn hỏi: “Sáng nay em đã uống thuốc chưa?”

An An nhất thời dờ ra, lẳng lẳng ra ngoài phòng khách. Tập Mặc Nhiên thở dài nói với theo: “Sắp già thêm một tuổi rồi mà vẫn như trẻ con, suốt ngày quên uống thuốc.”

An An khựng lại, quay đầu lườm anh một cái.

Hai người họ cứ lườm nhác ngồi tựa cửa sổ cho đến tận trưa.

Ăn cơm xong, ngủ trưa dậy, An An rốt cuộc không nhịn nổi nữa, bèn kháng nghị với anh: “Tuyết ngừng rơi rồi, em muốn ra ngoài đi dạo!”

“Tuyết tan lạnh lắm, nhiệt độ ngoài trời đang thấp, không nên đi.”

“Sau khi tuyết rơi không khí rất trong lành, cực kỳ thích hợp tản bộ!”

“Đang bị cảm phải tránh lạnh.”

“Chính vì đang bị cảm, nên mới phải hít thở không khí trong lành!”

“Vậy em mở một cánh cửa sổ ra.”

An An thuyết phục mãi không được, bèn sốt ruột, ôm lấy tay anh lúc lắc: “Rốt cuộc anh có ra ngoài hay không? Anh không đi em đi một mình đấy.”

Tập Mặc Nhiên bình thản đáp: “Nếu em cứ khăng khăng ra ngoài, vậy tiện thể tới bệnh viện khám luôn đi.”

An An cứng người lại, bực bội nhìn anh, đột nhiên làm bộ dịu dàng, nghiêng người níu lấy cẳng anh, cắn môi nũng nịu: “Tập ca ca... Chúng ta ra ngoài một lát đi mà? Bác sỹ bảo anh phải năng đi dạo, nếu không sẽ để lại di chứng đó...”

Cô liếm môi mị hoặc vô ngần, giọng nói mềm mại như nước, Tập Mặc Nhiên cố gắng ổn định lại tâm trạng: “Bác sỹ cũng bảo nếu đi lại nhiều quá sẽ lâu lành.”

An An nhận ra cơ thể anh cứng ngắc lại, bèn tiếp tục cọ sát vào cổ anh, thủ thủ: “Bác sỹ cho anh gây chống rồi còn gì, đi với em đi...” Nói rồi hôn chụt lên quai hàm anh: “Tập ca ca...”

Tập Mặc Nhiên rốt cuộc không kháng cự nổi đôi mềm thơm mềm, đành phải dung túng: “...Được.”

25. Chương 25: Chương 25

Là một người luôn tiến về phía trước, luôn muốn được công chúng quan tâm để ý đến, nên trang phục là một trong những mặt được An An vô cùng coi trọng. Quần áo của cô khá nhiều và phong phú.

Nhưng riêng đồ mùa đông thì lại sơ sài.

Do mấy hôm trước phải diện váy dài đi dự hoạt động dẫn đến cảm lạnh, nên hôm nay An An mới khó chọn đồ. Tập Mặc Nhiên mãi mới đồng ý cho cô ra ngoài đi dạo, nếu thấy cô ăn mặc thiếu vải, anh nhất định sẽ không hài lòng. Hơn nữa anh luôn vận đồ đơn giản, An An lấy một loạt y phục rực rỡ bắt mắt của mình ra, bực bội tới nỗi chỉ muốn vứt hết đi.

Sau cùng cô bèn lôi ra một bộ quần áo.

Bộ quần áo này vốn mua từ năm ngoái trong lúc dạo phố với Lô Vi, thật ra đối với quần áo mùa đông, cô cũng không quá kén chọn, miễn thoải mái ấm áp là được. Hôm đó Lô Vi đang vui, lại thêm cô nhân viên tư vấn niềm nở nhiệt tình, An An bèn mua một bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, kết hợp với một đôi ủng đi tuyết màu sắc tương tự.

An An đứng trước gương ngẫm nghĩ, hơi nhăn mặt. Có còn ngây thơ nữa đâu mà ăn mặc thế này... Có vẻ trái ngược hẳn với phong cách mạnh mẽ thường ngày của cô quá nhỉ?

Có điều ngẫm ra, có khi mặc thế này lại hợp với anh, hơn nữa khéo lại khơi dậy “ham muốn” thì sao?

An An suy tư, đôi mắt dần ánh nét cười quyến rũ.

Hoá ra cụm từ “chim nhỏ nép mình*” cũng có ngày hợp với cô.

*Là cụm từ ám chỉ vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn của con gái.

Tập Mặc Nhiên tựa cửa chờ, chợt liếc thấy bóng người mềm mại, nhất thời sửng sốt. Mái tóc xoăn xoã tung thường ngày được búi lên, vài sợi buông lơ, làm nổi bật làn da trắng ngần xinh đẹp, cô tươi cười dịu dàng, ít vẻ ngang ngược, thêm vẻ... đáng yêu? Hay là... Ngon miệng?

An An thu hết phản ứng của chàng bác sỹ nhà mình vào mắt, đôi mắt cô càng nồng đượm ý cười, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên, khoanh tay trước ngực, đóng cửa lướt qua người anh, tới thang máy bèn quay đầu lừ mắt: “Có đi hay không hả?!”

*

Cuối năm công ty nhiều việc, Lương Cảnh Phàm cử Lương Viễn tới làm việc tại chi nhánh Lương thị ở thành phố S, đến tận hôm qua mới trở về. Đám bạn rượu của Lương Viễn biết tin, bèn ồn ào muốn tổ chức tiệc tẩy trần cho hắn ta, hẹn hắn đi ăn cơm tối.

Thành phố H năm nay tuyết rơi nhiều và dày hơn so với những năm trước, xe cộ lưu thông chậm chạp, thêm vào đó đúng giờ tan tầm, kẹt xe liên tục, Lương Viễn vừa qua được một ngã tư, lại vướng phải một ngã tư đông đúc khác.

Xung quanh tràn ngập tiếng còi xe, Lương Viễn không nhúc nhích được, bèn buồn chán nhìn ra ngoài.

Bên lề đường tuyết đọng khá dày, người đi xe đạp lẫn người đi bộ đều phủ ra hơi lạnh. Lương Viễn đang mặc đồ âu mỏng manh, nhìn thấy họ mà cũng thấy lạnh thay.

Trái lại cách đó không xa có cô gái nhàn hạ thoải mái, vừa đi vừa với tay phủi hết mấy cành cây đọng tuyết, thi thoảng quay lại trò chuyện đôi câu với chàng trai chống gậy đằng sau. Giữa trời tuyết âm u, mưa bụi lất phất, trông cô gái nhỏ nhắn xinh xắn ấy cực kỳ tươi đẹp.

Cô nghịch ngợm chơi đùa, chàng trai có vẻ hơi bất mãn, mau chóng đuổi theo, kéo lấy cái tay đang muốn đu cành của cô. Cô gái kia thoạt trông hiền lành, ngờ đâu khá bướng bỉnh, né tránh liên tục, tay còn lại vơ lấy một nắm tuyết đọng nơi chạc cây, nhét vào áo chàng trai...

Lương Viễn càng xem càng thấy vui, chợt giật mình thay chàng trai, định thần lại thì chỉ thấy anh ta vẫn điềm nhiên như cũ, một tay nắm chặt tay cô, một tay thì bắt được cái tay tinh nghịch kia, đưa lên môi... cắn? Cô gái vô thức rút tay về, nhưng bị anh ta giữ chặt, không biết cô lầm bầm điều gì mà mặt mày đỏ ửng, giống hệt đôi tay bị nhét vào túi áo của chàng trai ấy.

Cô gái tựa hồ không muốn, nhưng không phản kháng được, bèn bất đắc dĩ bước theo anh.

Lương Viễn hiếu kỳ muốn nhìn vẻ mặt cô gái, bèn kiên nhẫn đợi họ tới gần, nhìn kỹ mới thấy, gương mặt trắng ngần của cô ẩn hiện ý cười dịu dàng.

Lương Viễn cũng định cười, nhưng nhìn vẻ tươi cười ấy, hắn chợt cứng đờ.

Hắn đã từng nhìn thấy An An với dáng vẻ như hôm nay bao giờ chưa? Yếu mềm, giản đơn, hoạt bát, chân thành, những tính từ này lại có ngày hiển hiện một cách hoà hợp trên người cô thế ư, đây lại là An An rực rỡ, quyến rũ vô ngần đó sao?

Nhưng đó chính là An An, ngay cả quần áo cũng khác thường ngày, nữa là thần thái rạng rỡ ấy. Từ lông mày tới khoé mắt đều tươi tắn, long lanh, khiến Lương Viễn không xác định nổi, liệu cô có phải là An An mê hoặc lòng người ấy hay không?

An An còn chưa kịp làm mình làm mẩy với câu “Nếu không ngoan ngoãn, liền tới bệnh viện khám” của Tập Mặc Nhiên thì chợt nghe thấy chỗ hàng xe đỗ dài vang tiếng đóng sập cửa. Cô bất thần quay lại nhìn, người bước tới tất nhiên là Lương Viễn.

Lương Viễn trước đó còn không hiểu chàng trai khí chất hơn người bên cạnh cô là ai, đến gần mới phát hiện, hoá ra lại là gã bác sỹ tâm lý!

Trong nháy mắt, gương mặt Lương Viễn tỏ vẻ phức tạp.

Tâm tình An An cũng hơi rối rắm, song chỉ giây lát, cô vẫn nắm chặt tay Tập Mặc Nhiên, cất giọng chào hỏi: “Lương Viễn, bị kẹt xe à?”

“An An.” Lương Viễn không còn tâm trạng nào nói chuyện phiếm, chỉ đáp lời cô, rồi liếc sang Tập Mặc Nhiên, ngập ngừng giây lát mới tiếp: “Bác sỹ... Tập.” Dứt lời liền dán chặt mắt vào An An, chần chừ hỏi: “Hai người...”

An An nhìn lơ đãng, nói: “Chúng tôi đi tản bộ, không khí trong lành lắm.”

Lương Viễn rốt cuộc không nhịn nổi nữa, bình tĩnh bảo cô: “Tôi muốn nói chuyện với em.”

An An biết hẳn ta muốn hỏi cái gì, bèn xoay sang nhìn Tập Mặc Nhiên. Tập Mặc Nhiên tỏ vẻ bình thản, kéo móc áo khoác của cô lên cao, ôn tồn bảo Lương Viễn: “Cô ấy đang bị cảm, không nên ở ngoài trời lâu.” Dứt lời lại bảo An An: “Anh chờ ở phía trước.”

Nhìn họ tự nhiên thân mật, Lương Viễn tái mặt, cất giọng ảm đạm: “Hay là vào xe nói chuyện?”

“Khỏi cần.” An An tiếp: “Anh muốn nói chuyện gì?”

Lương Viễn đau lòng, không cam tâm hỏi: “Vì sao?” Vì sao không phải là hẳn?

“Loại chuyện này, làm gì có lý do?” An An nhướn mày vặn ngược lại.

“Nhưng mà...” Lương Viễn kìm nén: “Tôi thích em như vậy... Tại sao em lại không chấp nhận?”

An An nhăn mặt, im lặng giây lát rồi nhẩn nại nói: “Lương Viễn, tôi nói rồi, anh rất tốt, nhưng tôi không thích anh. Huống hồ còn vướng anh trai anh, dù tôi có thích anh thì cũng sẽ không đến với anh.” Huống chi tôi còn chẳng thích.

Lương Viễn kích động: “Anh ấy liên quan gì tới chúng ta? Anh ấy không biết quý trọng em, không có nghĩa anh cũng như vậy. An An à, anh thích em. Anh ấy tặng vai của em cho người khác, anh sẽ không như thế, em muốn gì, anh chỉ hận không thể dâng tới trước mặt em, sao lại giống anh ấy được?”

“Không phải.” An An chợt hối hận vì nhiều lời: “Lương Viễn, ý tôi không phải thế...”

“Anh hiểu ý em, An An.” Lương Viễn cắt ngang: “Thế nhưng anh không quan tâm, anh không để ý tới chuyện đó.”

An An lạnh mặt: “Nhưng tôi để ý!”

“Cho dù tôi không có tí tình cảm nào với anh ấy, thì chúng tôi cũng từng bên nhau. Lương Viễn, tôi đến với anh, ngày ngày cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, anh ta thoải mái không, anh thoải mái không? Nếu bạn trai anh cưới người yêu cũ của anh, anh thấy thế nào?”

Gương mặt tuấn tú của Lương Viễn ngẩn ra, An An bèn nhẹ giọng: “Hơn nữa, Lương Viễn, anh rõ ràng không hiểu ý của tôi. Những chuyện khác chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là, tôi không thích anh.”

”Tôi rất cảm kích vì tấm lòng của anh, bất luận anh có tạo cơ hội cho tôi hay không. Nếu như là trước đây, dù thích anh hay không, tôi cũng sẽ đến với anh, rồi tiện đà lợi dụng, nhưng bây giờ tôi thực sự không muốn.

Lương Viễn ngơ ngẩn lặp lại: “...Không muốn ư?”

An An ừ nhẹ: “Anh là công tử con nhà giàu có, những người như anh, sau này hẳn sẽ vì sự nghiệp mà cưới người con gái mình cần. Cho dù không phải, thì tương lai người sánh vai bên anh cũng không phải hạng diễn viên không có tiếng tăm gì như tôi. Chẳng thà tôi ở bên người bình thường như Tập Mặc Nhiên, anh ấy chấp nhận tôi, tôi cũng thích anh ấy. Vậy nên, xin lỗi anh, Lương nhị thiếu.”

An An ung dung thoải mái, Lương Viễn càng nghe càng biến sắc, hẳn ta nghi hoặc nhìn Tập Mặc Nhiên: “Anh ta mà là... Người bình thường... Anh ta chấp nhận em ư?”

“Không đúng sao?” An An cau mày ngó hẳn ta, rồi cười rộ lên, trêu ghẹo: “Nếu anh thực sự thấy không có lão nương thì không sống nổi đến già, vậy chờ lão nương nhé! Ngộ ngờ một ngày nào đó anh ấy bỏ rơi tôi, tôi sẽ tới tìm anh, thế nào hả?”

Lương Viễn há mồm muốn nói lại thôi, sau cùng đành nghiêm túc nhận lời: “Được.”

An An tưởng anh ta cũng đùa lại, liền bật cười: “Đừng nhận lời dễ dàng thế, nhiều khả năng anh sẽ phải chờ tôi cả đời đấy.”

26. Chương 26: Chương 26

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, An An cứ tưởng cùng lắm thì chỉ có mỗi Lương Viễn nhìn thấy cô và Tập Mặc Nhiên sóng vai bên nhau, nào ngờ không tính đến chuyện một đồn mười, mười đồn trăm.

Sáng hôm ba mươi Tết, cha mẹ Tập Mặc Nhiên gọi điện thúc giục, anh bắt buộc phải trở về nhà ăn tất niên.

Trước lúc đi, anh vẫn lo lắng mãi, trầm ngâm nhìn An An uống thuốc, rồi đột nhiên mở lời: “Hay về cùng anh đi, em đang ốm nặng thế này lại không có ai ở bên chăm sóc, anh lo lắm.”

An An giật thót trong lòng, nhưng nét mặt vẫn bình thản, cô lờ mắt với anh: “Sao hả? Anh vội vã để em gặp gỡ bố mẹ chồng như thế, định bụng cưới em hả?”

Tập Mặc Nhiên bị cô trêu chọc bèn nhoẻn cười “ừ” một tiếng, ôm lấy cô thủ thủ: “Cũng được, về ra mắt trước, sang năm lo chuyện cưới xin luôn.”

“Ai kết hôn với anh chứ?” An An vờ giận dỗi lườm anh, mặt mày không hiểu do đang bị cảm nên ửng đỏ hay là thế nào.

Hai người họ ôm nhau ngồi trên ghế sofa một lúc, điện thoại của Tập Mặc Nhiên lại reo vang, An An đẩy anh ra: “Đi nhanh lên! Đàn ông đàn ông gì mà cứ lề rề rề!”

Tập Mặc Nhiên không đáp lại cô, anh nới lỏng tay, sờ lên trán cô, thấy không nóng nữa, mới thoáng an lòng, rồi lại cất giọng âu lo: “Không đi với anh, cũng không muốn về với cha mẹ em à? Anh không yên tâm để em ở đây một mình, hay là anh đưa em về trước nhé?”

An An khựng lại giây lát, rồi nói: “Nhà em cách thành phố H xa lắm, hơn nữa qua năm mới một cái, độ vài hôm nữa là phải quay phim mới rồi, đi đi lại lại, anh không sợ em lại bị ốm nặng hơn ư?” Cô tiếp lời: “Anh mau đi đi! Năm ngoái em cũng đón Tết một mình, có gì mà không yên tâm chứ, vả lại anh vẫn ở trong thành phố này, nếu có chuyện gì em gọi điện luôn là được mà?”

Tập Mặc Nhiên vẫn hơi lo ngại, chuẩn bị sơ qua đồ ăn cho cô xong, lại dặn dò cô phải uống thuốc, ăn cơm đúng giờ, sau đó rời đi trong tiếng cầu nhàu liên hồi của An An.

Anh đi rồi, An An đặt mình xuống sofa, lại húng hắng ho, ngơ ngẩn nhìn đồng hồ treo trên tường.

Năm ngoái cô đón năm mới cùng Lô Vi. Cô ấy nấu nướng rất giỏi, gói bánh chẻo, làm mấy món đơn giản, hai người họ hí hửng cùng nhau ăn tất niên trong ký túc xá, còn nhảy múa tưng bừng cả tối.

Năm nay, Lô Vi chắc đang đón năm mới cùng gia đình anh chồng mới cưới và cực cưng trong bụng nhỉ?

Do hôm ra ngoài tản bộ kiêm nghịch tuyết với Tập Mặc Nhiên, mấy hôm sau An An lại nghẹt mũi cảm cúm nặng hơn, bệnh tình chẳng những không thuyên giảm mà còn trầm trọng. An An đau đầu, phòng ốc vắng vẻ yên tĩnh, cô cũng sa sút tinh thần.

Lúc ăn trưa, nghe điện thoại Tập Mặc Nhiên gọi tới kiểm tra, giục cô uống thuốc đầy đủ xong, cô bèn đi ngủ, lúc mơ màng còn nghe thấy tiếng pháo nổ.

An An bị tiếng pháo liên tiếp càng ngày càng to bên ngoài đánh thức.

Trời tối đen như mực, nhưng đèn đường đêm giao thừa có vẻ cực kỳ sáng rõ. Trên bầu trời thi thoảng lại nở rộ một bông pháo hoa, nhìn mà thấy vui mắt. An An nằm trên giường, nghe từng tiếng nổ đom đóp, chợt cảm thấy phòng ốc vắng vẻ lạ thường, cô đơn đến mức không thở nổi.

Có lẽ lúc sinh bệnh con người ta luôn dễ dàng thấy yếu đuối, tịch mịch.

An An với tay lấy điện thoại trên đầu giường, mới phát hiện tầm chiều có hai cuộc gọi nhỡ. Lúc 2h là Lisa gọi tới, tầm chạng vạng 6h là của Tập Mặc Nhiên. Ngoài ra còn có mấy tin nhắn của bạn bè.

Lúc ấy An An đang mơ màng ngủ, giờ hồi tưởng lại càng mờ mịt. Hình như Lisa gọi tới để mời cô tới nhà chị ta đón Tết, nhưng cô từ chối. Tập Mặc Nhiên gọi nhắc cô uống thuốc, hỏi cô đang làm gì, cô lừa anh, bảo mình đang... thử làm sủi cảo?

Còn đang vắt óc nghĩ xem lúc đó Tập Mặc Nhiên đáp lại thế nào, Lisa lại gọi đến.

An An hắng giọng cho tròn cổ họng, cất tiếng hơi khàn: “Không cần phải nhiệt tình như vậy, lão nương đang bận làm sủi cảo đây, không đến nhà chị được đâu.”

Đầu kia trầm ngâm giây lát, rồi vang lên giọng nói nghiêm túc của Lisa: “An An, em và Tập Mặc Nhiên xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” An An giật thót, vội bảo: “Chẳng phải lần trước em đã nói với chị còn gì, tại sao bỗng dưng hỏi lại?”

An An tức giận: “Tại vì em không nói thật với chị chứ sao!”

An An không ngờ chị ta lại nổi khùng lên như thế, nhất thời im lặng. Lisa vạch trần: “Hôm ở bệnh viện em cam đoan thế nào hả? Kết quả thì sao? Nếu không phải hôm nay chị đi thăm Lương Viễn, rồi cậu ta tình cờ tiết lộ cho chị, thì chỉ sợ đến lúc đám phóng viên đưa tin chị mới biết nghề sỹ nhà mình đang yêu ai đấy!”

“Chị đi thăm Lương Viễn?” An An ngạc nhiên: “Hắn bị làm sao?”

“Mấy hôm trước tuyết rơi nhiều, cậu ta lái xe không cẩn thận nên xảy ra tai nạn nhỏ...” Lisa nói được nửa, chợt gằn lên: “Em đừng lái sang chuyện khác! Rốt cuộc em và Tập Mặc Nhiên có chuyện gì?”

An An đang thầm mắng Lương Viễn trong lòng, đã gặp chuyện rồi lại còn lăm mồm tiết lộ chuyện của người khác, nghĩ rồi thản nhiên đáp: “Chị biết rồi thì còn hỏi làm gì.”

Lisa tức không nói nên lời, dùng giấy lát mới cất tiếng: “Hôm đó chị đã nói thế nào với em hả? Em không để vào tai đúng không? Trước là Lương Cảnh Phàm, giờ lại Tập Mặc Nhiên. Ít ra Lương Cảnh Phàm còn có ích cho sự nghiệp của em, còn Tập Mặc Nhiên thì sao? Anh ta có thể cho em điều gì? Em hồ đồ rồi phải không!”

Lisa đang lên cơn tức, nghĩ sao nói vậy, An An bực mình, lạnh giọng: “Anh ấy có thể cho em thứ mà người khác không thể.”

“Nhưng thứ mà người khác có thể cho em, anh ta lại không thể!”

“Em biết”, An An hờ hững: “Thế nhưng em thực sự muốn thứ mà chỉ mình anh ấy mới cho em được thôi.”

Đối phương nhất thời im lặng, chỉ còn thấy tiếng pháo nổ đom đóp qua điện thoại.

Lisa một lần nữa cất giọng dồn nén: “Cho nên, em muốn buông bỏ mong ước từ trước đến giờ ư, An An? Chị hết lòng hết dạ vì em bao năm, bây giờ em muốn vứt bỏ rồi đi tìm tình yêu có phải không?”

An An không nói không rằng, tựa hồ thản chấp nhận. Lisa đau xót nói: “Chị không ngăn cấm em yêu đương, nhưng Tập Mặc Nhiên thì tuyệt đối không được, dù cho em thích Lương Cảnh Phàm chị cũng không có ý kiến, nhưng anh ta thì không thể!”

An An cau mày lại, hỏi: “Lisa, chị định lừa ai? Trước đây lúc em ở bên Lương Cảnh Phàm, chị lại không ngăn cản tí nào? Chẳng phải suốt ngày ra rả với em phải lấy sự nghiệp làm trọng còn gì?”

Lisa cứng họng, An An chậm rãi tiếp lời: “Em biết chị muốn tốt cho em, Lisa à. Nhưng bây giờ em muốn suy tính lại con đường sau này. Em của trước đây và bây giờ không giống nhau.”

Ngoài trời bỗng dưng ầm vang tiếng pháo hoa nổ rộ liên tiếp, Lisa gằn từng chữ: “An An, em khiến chị quá thất vọng.”

An An nhẹ nhàng đáp: “Có người gọi đến, thôi, nói sau đi. Lisa, năm mới vui vẻ.”

Cúp máy, An An nhìn lướt qua màn hình, 0h2’.

Bên phía Tập Mặc Nhiên tiếng pháo cũng vang rền, từng bùng sôi nổi. “Đang ốm mà cũng bận thế à? Vốn định gọi cho em đúng lúc giao thừa, nhưng lại bị lỡ mất. Bây giờ có phải em nên chúc anh ‘tuổi già vui sướng’ không?”

Giọng anh toát vẻ trêu chọc, nghe kỹ tựa hồ có chút nuối tiếc, An An mỉm cười: “Chúc ‘tuổi già vui sướng’ so với ‘năm mới vui vẻ’ thì cũng có ngụ ý tốt đúng không? Nếu về già còn có thể vui sướng, vậy lúc đó quan hệ của chúng ta cũng không tệ lắm.”

Tập Mặc Nhiên bật cười: “Chỉ không tệ thôi ư?”

An An giễu cợt: “Bác sỹ Tập, người ta thêm một tuổi thì thêm chín chắn, chỉ có anh là càng già càng lưu manh đó, biết không?”

Bên ngoài đang ồn ã, An An bắt giác phải cao giọng, vừa nói dứt lời liền ho khò khè, Tập Mặc Nhiên đang vui vẻ, chợt nhíu mày: “Buổi tối em đã uống thuốc chưa đấy? Hôm nay nhiệt độ thấp lắm, lúc ngủ phải đắp chăn kín vào.”

An An vội bảo: “Biết rồi biết rồi, giống hệt giáo viên đi kiểm tra vệ sinh vậy, cứ giục mãi, phiền chết đi được!”

Tập Mặc Nhiên bật cười vui vẻ, An An cũng mỉm cười, hai người họ cứ im lặng nghe tiếng pháo từ đầu dây kia truyền tới, tựa hồ đang cùng nhau bước sang năm mới.

Loáng thoáng có tiếng gọi, Tập Mặc Nhiên lên tiếng thưa, rồi nói vào điện thoại: “Nghỉ ngơi đi nhé.”

An An đoán chừng anh chuẩn bị cúp điện thoại, liền hừ nhẹ, cô nói nhanh: “Tập Mặc Nhiên, năm mới vui vẻ.”

Tập Mặc Nhiên cười cười: “Có phải nên nói thêm câu gì không?”

An An xấu hổ, hung hăng đáp: “Không! Lão nương không muốn nói gì nữa, cúp máy đi!” Dứt lời biết mình lại ăn nói thô lỗ, chắc anh nghe thấy lại phàn nàn, cô bèn định che tai lại.

Nào ngờ Tập Mặc Nhiên thấy vậy lại tươi cười: “Thế hả, người ta thì đang định nói đây, nếu em đã không cần, vậy hôm khác nhé.”

An An đỡ ra, bị rơi vào bẫy của anh, cô bèn nghiêng răng ken két: “Tập, Mặc, Nhiên!”

“Thôi nào.” Tập Mặc Nhiên dỗ dành cô: “Mai anh về, em nghỉ sớm đi.”

*

An An lại lên cơn đau đầu nhức óc, nhớ tới cuộc trò chuyện ban nãy với Lisa, càng khó chịu, chẳng muốn nhồm dầy uống thuốc, liền ngủ luôn. Trước khi thiếp đi còn nghĩ, mừng một Tập Mặc Nhiên phải chúc Tết trưởng bối, chắc chiều muộn mới về, trước đó cô phải cố mà tỉnh táo lại.

Nhưng sáng hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa quen thuộc.

An An ngủ từ chập tối hôm qua, tới giờ đã hơn mười tiếng đồng hồ, nhưng chẳng khoan khoái được tí nào, ngược lại còn đau đầu nhức óc hơn, người ngơ ngác, đứng dưới đất mà chân cứ nhũn hết cả ra.

Cô xiêu xiêu vẹo vẹo ra mở cửa, chẳng phải người đứng trước mặt là người nói hôm nay sẽ trở về đó sao.

An An rớt cuộc hơi tỉnh táo lại, trợn mắt hỏi: “Sao về sớm thế?”

Tập Mặc Nhiên thấy mặt cô đỏ bừng thì cau mày, sờ lên trán cô, nóng hổi hổi, anh bèn đánh giọng lại: “Anh không về sớm hơn một chút, thì chắc em sẽ bị sốt đến dần luôn ấy chứ?”

27. Chương 27: Chương 27

Tập Mặc Nhiên vừa dứt lời, An An mới chợt nhận ra bản thân đang bị làm sao. Cô vốn khỏe mạnh, cả năm chỉ thi thoảng hắt hơi sổ mũi vài hôm, ít khi sốt nặng.

Hoá ra là bị sốt tới mức xây xẩm mặt mày thế này à? An An đỡ trán ngó Tập Mặc Nhiên, không nghĩ anh lại bất mãn như thế, đôi mắt anh dăng đầy ý bức bối, anh nói: “Hôm qua anh dặn thế nào, em có uống thuốc không?”

An An: “...”

“Thảo nào, thuốc không thềm uống. Vậy đồ ăn thì sao?”

An An: “...”

Tập Mặc Nhiên càng lúc càng bức, mày cau tít lại: “An Quân Duyệt...”

“...Tập ca ca.” An An vội vã áp đầu vào lồng ngực anh, cảm nhận hơi lạnh trên áo, ủ rũ nói: “Em khó chịu lắm, đầu em đau lắm...”

Cô rên rỉ vài câu, thấy Tập Mặc Nhiên vẫn không có phản ứng, bèn ngẩng đầu, liếc mắt ra chiều đáng thương: “Tập ca ca...”

Tập Mặc Nhiên phiền muộn, đành giọng: “Về giường mau.”

“Được!” An An bây giờ đang choáng váng, chân tay run rẩy, nghe vậy vội vã về phòng ngủ. Ngộ nhớ Tập Mặc Nhiên lại giận thật thì... Cô vẫn nhớ rõ bộ dạng lạnh lùng của anh hôm cãi nhau, tuyệt đối không dễ đối phó.

An An loạng chạng leo lên giường, mơ hồ thấy phòng bếp vang tiếng động, khác hẳn với vẻ tĩnh lặng tới qua, lòng dần dần dâng trào niềm ấm áp, nhanh chóng thiếp đi.

Lúc Tập Mặc Nhiên bê cháo vào, thấy cô đang vui người vào chăn, ngủ mê mệt. Đầu cô lộ ra ngoài, tóc tai tán loạn, mặt mày ửng đỏ, đôi mắt sắc bén thường ngày đang nhắm nghiền, bớt đi vẻ hiêu thắng, thêm nhiều vẻ khả ái.

Bị Tập Mặc Nhiên lay tỉnh, An An vẫn chưa tỉnh táo hẳn lại. Người cô nóng bừng bừng, không muốn ăn, mới chạm vào bát cháo liền khó chịu cau mày, nhưng Tập Mặc Nhiên không ôn hoà như ngày thường, anh gần như ép buộc cô. An An đành phải húp hết bát cháo, uống thuốc hạ sốt, mới được chui về ổ chăn.

Tập Mặc Nhiên lo lắng sờ trán cô, ngón tay anh mát lạnh, An An thoải mái rên nhẹ, tóm lấy tay anh, vẫn về mãi không buông.

Tập Mặc Nhiên cười bất đắc dĩ, tuy thương cô đang ốm, nhưng anh vẫn phải nói: “Hay để anh bọc đá vào khăn mặt chườm cho em nhé?”

“Ừ.” An An đang ốm, tâm trạng cũng bất thường theo, cứ giữ chặt lấy tay anh, díp mắt nói: “Hay anh lên ngủ với em đi.”

Thấy Tập Mặc Nhiên do dự, An An lập tức ôm lấy cánh tay anh, cọ nhẹ, tung đòn sát thủ: “Tập ca ca...”

Tập Mặc Nhiên: “...Được.”

An An ngủ mê mệt, nằm mơ lung tung, lúc thì mơ thấy Tập Mặc Nhiên gọi điện thoại bảo sẽ về với cô, lúc lại thấy anh đã về rồi. Càng ngủ, thuốc càng phát huy tác dụng, cơ thể càng nóng lên, vừa mới tung chăn ra át, bỗng có ai nghiêm nghị đắp lại, giữ chặt không buông. An An ngộ nguây không được, bèn xoay người tìm tới chỗ mát mẻ, chợt va phải thứ cứng rắn tựa bức tường, cô bèn rúc vào, bầu chặt lấy, thoải mái ngủ.

Đánh một giấc, tỉnh dậy, An An chợt thấy người ngộm nhẹ nhõm đi nhiều, tinh thần sáng khoái hơn, đầu óc cũng rõ ràng hẳn.

Đầu óc vừa rõ ràng, cô liền phát hiện ra tình trạng hiện giờ của mình. Một tay cô đặt trước ngực Tập Mặc Nhiên, một tay thì ôm lấy cổ anh, đầu vùi vào lồng ngực, lắng tai còn có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

An An chợt xấu hổ, giương mắt nhìn, thấy Tập Mặc Nhiên vẫn đang nhắm mắt, hơi thở đều đặn, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Sắc trời xám xịt, cách tằm chắn, Tập Mặc Nhiên ôm lấy cô, đặt tay lên eo cô. Cô muốn nhồm dậy để nhìn đồng hồ trên tường, dù đã cẩn thận dè dặt, nhưng anh ấy vẫn... tỉnh.

Ánh mắt đối nhau, người tỉnh sau vẫn đang mơ màng.

Tập Mặc Nhiên hơi ngại ngùng, rõ ràng trong phòng khá tối, nhưng An An vẫn nhìn thấy sắc phớt hồng trên mặt bạn trai nhà mình, cả vẻ nhập nhèm mới tỉnh ngủ trông hết trẻ con nữa, cô thật sự muốn bật cười quá.

An An cố nhịn không cười, cũng không nhồm dậy nữa, trái lại nằm xuống, đối mặt với anh.

Bác sỹ Tập định thần lại rất nhanh, vẻ mặt tự nhiên thoáng chốc tan biến, anh bỏ tay ra khỏi eo cô, sờ lên trán, cất giọng hơi khàn: “Còn nóng không?”

An An ngứa ngáy trong lòng, mỉm cười ấm áp, lắc đầu: “Không nóng nữa.”

Đúng là hạ sốt rồi. Tập Mặc Nhiên thu tay toan xoay người xuống giường, nhưng bị An An ôm cổ ngăn lại: “Anh dậy làm gì?”

Tập Mặc Nhiên nhướn mày: “Chẳng phải em khỏi ốm rồi ư?”

An An cũng láu lỉnh nhướn mày: “Vậy anh không muốn nằm với em thêm lát nữa ư?”

“...Đã nằm cả trưa rồi.”

An An càng siết chặt: “Thêm lát nữa!”

Cuối cùng Tập Mặc Nhiên vẫn phải chịu thua, ôm cô nằm giết thời gian.

Bên ngoài thì thoảng vang tiếng pháo, hai người đều không nói gì, nhưng An An không hề cảm thấy cô đơn như tối qua, thậm chí tiếng pháo còn làm cô thấy ấm áp vui vẻ hơn.

“Tối qua lúc trò chuyện qua điện thoại anh định nói gì với em vậy?” An An mỉm cười hỏi anh.

Tập Mặc Nhiên cũng cười, nhìn cô: “Chẳng phải là em định nói gì ư?”

“Rõ ràng là anh mà!” An An nhớ tới việc rơi vào bẫy của anh, bèn bực bội véo eo anh, ai ngờ mới chạm nhẹ vào, anh liền lập tức co người lại.

An An sáng mắt lên, sờ soạng eo anh, cảm thấy người Tập Mặc Nhiên cứng đờ lại, bèn cườm tùm tùm hỏi: “Anh sợ nhột hả?”

Tập Mặc Nhiên hơi đỏ mặt, tóm được cái tay ma mãnh của cô, thản nhiên nói: “Vừa đỡ ốm liền nghịch ngợm hả?”

An An chẳng thèm so đo, cười bảo: “Nghe nói những người có máu buồn đều được ba mẹ cưng chiều lắm...” Nói rồi cù mạnh vào eo Tập Mặc Nhiên, thấy anh sơ ý không tránh kịp, lại càng lấn tới, vênh vao hát hăm: “Mau khai ra định nói cái gì, nếu không hãy chuẩn bị cười chảy nước mắt đi!”

Cô cù lét không ngơi nghỉ, Tập Mặc Nhiên không ngừng cười được, chỉ có thể cố gắng bắt lấy cô. An An lạnh lẽo né tránh, có lẽ vừa đánh một giấc ngon lành, đầu óc thư thái, nên cô càng hứng khởi bùng bùng, hai người họ mãi mê đùa giỡn, đá cả chân xuống đất.

Rốt cuộc An An không khỏe bằng Tập Mặc Nhiên, nhanh chóng bị tóm được, hai tay bị khoá chặt lại sau lưng.

An An không phục, quắc mắt lườm, vẫn giở giọng côn đồ, ghé sát mặt anh dọa: “Tóm lại có nói hay không?”

Tập Mặc Nhiên cười nhiều tới nổi thở hổn hển, khàn giọng đáp trả: “Câu này đáng ra phải anh hỏi mới đúng chứ?”

Nhìn gần, gương mặt anh càng sáng ngời tuần tú, đôi mắt chăm chú, giọng nói hiền hoà, An An động lòng, tình cảm vượt lên cả lý trí, cô nhồm dậy hôn lên môi anh.

Tập Mặc Nhiên hơi ngạc nhiên, rồi nói lỏng tay đang giữ cô, An An chà nhẹ, cắn một cái, sau đó liền rời ra, ngắm nghía anh.

Đôi mắt sâu thẳm thường thường bình thản ấy phản chiếu nét rung động khác lạ, An An càng lúc càng lửa tình dâng cao, cô từ từ nhắm mắt lại, đặt môi hôn. Lần này, cô chạm nhẹ, rồi khẽ tách môi anh ra, mơn man mát mát, cảm nhận xúc cảm mềm mại dịu dàng.

Không đợi cô chủ động, anh bèn siết lấy eo cô, nháy mắt giành lại thế thượng phong, đầu lưỡi len lỏi gọi mời.

Dây dưa quấn quýt, An An rên rỉ, ghì chặt lấy người anh, phóng túng đón nhận.

Đến tận lúc hai người họ đều thở dốc hổn hển, Tập Mặc Nhiên mới buông cô ra, vỗ nhẹ vào tóc cô, bình ổn tâm trạng. Đôi mắt An An sáng sủa như phủ một tầng hơi nước, nửa hé nửa cup, càng mị hoặc như tơ, khiến đối phương như chết.

An An ngẩng đầu nhìn anh, thỏ thẻ: “Anh vẫn chưa nói đó!”

Tập Mặc Nhiên cười cười: “Nói gì?”

An An ầm ừ, đôi tay đang vòng qua cổ anh thêm siết chặt, cong môi thủ thỉ: “Đã không nói, vậy chúng ta ‘làm’ đi?”

Nghe vậy, bác sỹ Tập tính tình kiên định chợt ngẩn ra.

An An cười thoả mãn, liếm môi anh như con mèo nhỏ tinh nghịch, cúi đầu hỏi: “Có được không, Tập ca ca?”

Cảm giác râm ran truyền tới thân dưới, nóng bừng như lửa, khơi dậy dục vọng sâu kín trong lòng, ngọn lửa ấy tựa hồ muốn đốt cháy sạch cơ thể mềm mại đang tựa vào lòng anh. Nhưng bác sỹ Tập rất cuộc vẫn là bác sỹ Tập, dù lạc thú cảm dỗ ngay trước mắt, anh vẫn nhịn xuống được.

“...Không được, em vẫn đang ốm.”

An An càng áp sát vào anh: “Đỡ rồi mà!”

Tập Mặc Nhiên giữ eo cô, nhẹ nhàng phân tích: “Mới tạm đỡ thôi, vẫn chưa khỏi hẳn.”

An An cọ nhẹ vào chân anh: “Nhưng mà Tập ca ca... Em muốn...”

Tập Mặc Nhiên tận lực khống chế bản năng đang trỗi dậy, cất giọng rối rắm: “Ngoan nào, chờ em khỏi...”

An An không vui, cảm cầu: “Lão...” Vừa nói được nửa từ, thấy Tập Mặc Nhiên chợt nhíu mày, bèn nhanh chóng vớt vát: “Lão, lão sư*, cô giáo An...” Nói được phân nửa lại thấy không ổn, bèn im bật, rúc vào người anh, cô đã cảm nhận thấy chỗ đó của anh đang nóng bừng, bèn “vô tình hữu ý” trượt qua, ồm ồm thều thào: “Em sai rồi, Tập ca ca...”

*Lão sư và lão nương đều có chữ “lão”, lão sư nghĩa là giáo viên.

Tập Mặc Nhiên tức thì bỏ cuộc, dịu giọng: “Biết sai thật chứ?”

An An vội vã gật đầu: “Không bao giờ... dám nói nữa...” Nói rồi đảo đôi mắt long lanh, cắn nhẹ vào cằm anh... Phòng ngủ im ắng, chợt bùng nổ tiếng: lửa cháy lan đồng cỏ.

28. Chương 28

Giây phút tình ý nồng nàn, An An ôm vai Tập Mặc Nhiên, ngọt ngào mơ tưởng. Bạn trai mình thường ngày luôn tỏ ra ôn hoà nhã nhặn, lúc “làm” ắt hẳn sẽ rất dịu dàng đây? Hơn nữa anh ấy còn tinh thông tâm lý, hẳn sẽ biết rõ điểm mẫn cảm của cô, để ý tới cảm nhận của cô hơn?

Cứ nghĩ vậy, nội tâm An An dần dần trào dâng niềm vui sướng, cô ngước cao cái cổ thon dài, để mặc đôi môi anh phủ tới tận, đôi tay thỏa sức vằn vò trước bầu ngực mềm mại. Cô rên rỉ, dịu dàng tựa nước, mềm mỏng phối hợp.

Nhưng đến lúc anh bác sỹ nhà mình chính thức tiến vào, An An hối hận muốn khóc.

Cô cắn môi, mắt rưng rưng, giọng dè dặt: “Tập Mặc Nhiên...”

Mang tiếng học chuyên về tâm lý, bác sỹ Tập đương nhiên nắm rõ vùng nhạy cảm của bạn gái mình. Anh bóp nhẹ cái eo trắng mịn nhỏ nhắn của cô, chậm rãi thăm dò, khiến cô rên lên khe khẽ, tiếp đó anh thông thả tiến vào, chạm tới chỗ sâu nhất trong lòng cô, cảm nhận thấy đôi tay đang đặt trên lưng anh càng bấu chặt hơn thì đột nhiên dừng lại, dịu dàng hỏi: “Sao?”

An An cuối cùng cũng biết được thế nào gọi là “giết người từng chút một”, anh ấy biết rõ cô muốn gì, vậy mà cứ ồm ờ như thế! Anh cố tình dần vặt cô đây!

“...” An An giương đôi mắt ngấn lệ lườm anh, tay véo chặt da lưng anh, có điều Tập Mặc Nhiên vẫn giả bộ vô tội không hiểu. Cô làm sao có thể chủ động giục anh “nhanh lên” được đây, bèn nỉ non hờn trách: “Tập Mặc Nhiên... Anh muốn chết à!”

Cô vừa dứt lời, Tập Mặc Nhiên bèn ra sức thêm một chút, An An run rẩy cong người lên, Tập Mặc Nhiên tức thì lại chậm rãi, nhẹ nhàng vào, cúi xuống hôn cô: “Em đang ồm, không nên vận động kịch liệt.”

Đáng ghét! Toàn thân An An đang bùng cháy, bí bách, cô toan gào lên chửi, nhưng đầu chợt vụt qua một suy nghĩ, chẳng lẽ anh ấy đang trừng phạt vì câu nói tục tằn của mình!

Tập Mặc Nhiên đôi đôi mắt sâu thẳm đầy ý cười ngắm nghía cô, An An bực bội liếc anh, thân dưới càng cứng đón lấy anh, cô vòng chân qua hông anh, phối hợp nhịp nhàng, hổn hển uy hiếp: “Tóm lại... Anh có định làm ăn tử tế không hả?”

“Làm cái gì?” Tập Mặc Nhiên khàn giọng cười, đâm mạnh thêm một chút, An An sung sướng rên rỉ, anh bèn nhướn mày hỏi: “...Cái này hả?”

An An bị anh giầy vò đến nổi bứt rứt khôn cùng, thấy anh cứ thản nhiên như không, cô bèn nghiêng rằng, thâm nhủ là bác sỹ tâm lý, tuy tâm lý vững vàng, nhưng cô không tin cơ thể anh không có nhược điểm nào! An An cố chịu đựng cơn tê dại lan toả toàn thân, cái chân nhỏ đang đặt trên lưng anh bèn miết nhẹ xuống hông, rồi ấn xuống... khiến động tác của người ở trên bỗng chợt mạnh bạo hẳn!

Tập Mặc Nhiên cố tình bốn cọt để sửa đổi cái tật nói năng thô tục của cô. Nào ngờ cô chợt làm gì đó khiến anh bất thần kích động, suýt chút nữa thì điên cuồng phóng tưng.

An An đắc ý cười, cái chân nghịch ngợm tiếp tục di nhẹ, Tập Mặc Nhiên trầm mặc nhìn cô, động tác càng lúc càng chậm lại!

Anh cứ mãi không chịu tiến vào hẳn, ngược lại còn rút ra, chà xát liên tục vào đùi cô. An An bứt rứt không thể chịu nổi nữa, liền nức nở, mắt ngấn lệ, ôm sát lấy hông anh, nũng nịu cầu xin: “Tập ca ca... Em biết lỗi rồi...”

Khoé mắt cô thậm chí còn tuôn ra giọt lệ, Tập Mặc Nhiên tức thì mềm lòng, cúi đầu hôn lên đó, dịu dàng hỏi: “Muốn hả?”

An An chẳng còn tâm trí đâu mà màng đến sĩ diện, cô vội nín lấy vai anh, mơn man yếm hầu, tủi thân đáp: “Ừ.”

Khó có lúc cô biết điều như vậy, nghe giọng nói mềm mại của cô, anh cũng động lòng, anh cắn lên môi cô, nhỏ giọng hỏi: “Muốn ai?”

“Tập ca ca...” An An mơ màng đáp, cô cong người đón anh, nức nở van lơn: “Tập ca ca... Mau lên đi...”

Cô yếu đuối khẩn cầu, Tập Mặc Nhiên lúc này cũng khó nhịn nổi nữa, anh nặng giọng chấp nhận, rồi nhanh chóng tiến thẳng vào... Đôi tay căng thẳng đặt trên lưng anh cuối cùng cũng buông lỏng, cô thoả mãn rên rỉ theo tiết tấu của anh...

Để làm tròn trách nhiệm của một bác sỹ tâm lý, thoát đầu tuy Tập Mặc Nhiên ý vào ưu thế nghề nghiệp nhấn tâm hành hạ An An một hồi, nhưng sau đó cũng thoả mãn cô hai lần liên tiếp. Xong chuyện, An An phiêu diêu chìm đắm trong lòng anh, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần.

Tập Mặc Nhiên phẩy nhẹ sợi tóc vương trên vầng trán dính dấp của cô, dịu dàng hỏi: “Đói bụng không?”

An An nhắm mắt nằm sấp trên người anh, lắc đầu, giây lát sau, cô mở bừng mắt, nào ngờ đúng lúc chạm mắt với anh, anh mỉm cười yên ả, đôi tay đang đặt trên lưng cô siết nhẹ: “Sao vậy?”

An An lắc đầu, rúc vào cổ anh, không nói không rằng.

Một lát sau, cô lại ngẩng lên ngó anh, kìm lặng không động, nhỏ giọng hỏi: “Anh không để ý à...?”

Cánh tay đang bầu vào tay anh vô thức chặt thêm, Tập Mặc Nhiên thoát đầu không rõ, sau nhìn gương mặt ửng hồng của cô thì mới hiểu ra, bèn cười khẽ, ôm chặt cô vào lòng: “Quả nhiên sâu trong lòng vẫn là cô bé truyền thống, giản đơn.”

An An thấy anh cười nhẹ thì hơi phiền muộn, song nghe anh nói vậy thì không hiểu rốt cuộc anh có để tâm hay không, bèn ngẩng lên lườm ột cái.

Tập Mặc Nhiên làm như không thấy, quán quýt lấy mái tóc mềm như tơ của cô. Thấy cô tỏ ra căng thẳng, bèn nghiêm nghị chân thành hôn phớt lên trán cô.

“Trước khi gặp nhau, những chuyện em từng trải qua trong quá khứ đều là tiền đề dẫn đến hiện tại, nếu không có chúng, liệu rằng anh có yêu em? Những chuyện đã qua, không thể thay đổi, mà cũng không cần phải thay đổi.”

Ngữ khí anh đầy vẻ bao dung chân thành, An An liền dịu xuống. Tập Mặc Nhiên cọ cảm lên trán cô, nhỏ giọng bảo: “Còn về chuyện đó, anh chưa bao giờ để ý tới, nhưng có chút bận lòng.”

Cảm nhận bóng hồng trong lòng co người lại, anh bèn dỗ dành: “Anh bận lòng là bởi không biết khi xưa em có từng đau đớn, khổ sở, không đành lòng hay không.”

Cầm anh vẫn tựa vào trán cô, lúc anh cất tiếng nói chuyện, cảm giác rung động đều đều lan tỏa, khiến lòng cô cũng run rẩy theo. Chưa từng ai hỏi cô liệu có từng khó chịu, không đành lòng hay không.

Song An An đã sớm không đặt nặng những chuyện quá khứ. Qua cơn xúc động, cô bỗng chọc tay vào ngực anh, hăm hừ: “Xem điệu bộ ban nãy của anh, chắc lần đầu tiên tưởng đau muốn chết à!”

Tập Mặc Nhiên cúi đầu cười, sờ trán cô thấy không còn nóng nữa, bèn lau qua mồ hôi rịn cho cô, rồi chế nhạo: “Sớm biết thế này thì đã khỏi cần cho em uống thuốc hạ sốt.”

An An nghe vậy thì xấu hổ bực bội cấu mạnh người anh.

*

Mới qua năm mới được vài hôm, ai nấy đều rảnh rỗi. Tập Mặc Nhiên và An An cũng vậy. Ngoại trừ thi thoảng Tập Mặc Nhiên phải về nhà có việc, toàn bộ thời gian còn lại đều dành cho An An. Tập Mặc Nhiên không muốn cô bị ốm một lâu, bèn chăm sóc tỉ mỉ, An An cũng cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời, thêm nữa sau cái lần sốt cao đổ nhiều mồ hôi đó, cô cũng mau chóng khỏi hẳn.

Có điều vừa khỏi ốm, ngày nghỉ cũng nhanh chóng kết thúc, nhất là đôi uyên ương đang đắm chìm trong tình ái, chẳng màng thế sự thì thời gian trôi càng mau.

Vài hôm nữa là khai máy bộ “Hong trần phá”, địa điểm quay ở thành phố Y, An An phải có mặt đúng giờ theo đúng hợp đồng, còn Tập Mặc Nhiên cũng bắt đầu tới phòng khám lại, như vậy, hai người họ không thể gặp gỡ hàng ngày nữa.

Bộ “Hong trần phá” chỉ có ba mươi tập, hơn nữa đạo diễn Từ là người coi trọng cả số lượng lẫn chất lượng, năng suất làm việc cao, các diễn viên từng hợp tác với ông đều nhận xét rằng quá trình làm việc vừa vui vẻ thuận lợi, nhưng cũng vừa lao lực vất vả. Bởi vậy bộ phim võ hiệp này tuy yêu cầu khắt khe, nhưng chắc cũng chỉ tầm ba tháng là hoàn thành.

Có điều ba tháng đối với cặp đôi đang yêu nhau vẫn khá dài.

Đêm trước khi cô đi, Tập Mặc Nhiên giúp cô chuẩn bị hành lý xong, cô bèn nổi cơn thèm khát tựa hồ lang sói bổ nhào vào anh. Sau khi “cơm no rượu say” lại giống hệt con mèo, áp vào người anh mà nheo nũng nịu, khiến Tập Mặc Nhiên nhịn không nổi lại nổi cơn thú tính thêm lần nữa, cô mới mềm nhũn cả người, ngoan ngoãn thủ thà thủ thỉ.

Về nội dung thủ thỉ, đương nhiên là cô đề ra hiệp ước không bình đẳng, ép Tập Mặc Nhiên phải đặt tình yêu lên hàng đầu, bắt anh tới thành phố Y thăm cô.

Bác sỹ Tập bấy giờ vẫn tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, và đó cũng là lý do tại sao đêm đó An An nồng nhiệt như vậy. Cô sắp phải đi xa, vậy mà anh lại chẳng có vẻ ủ ê gì cả! Có phải là quá đáng quá rồi không?

Nhưng đến sáng hôm sau, bác sỹ Tập không giữ vẻ bình thản đó được thêm nữa.

Lúc ăn sáng, anh gợi ý đưa cô tới sân bay, nhưng An An nhớ tới nỗi bức tối qua, bèn cắn bánh bao, cắt giọng mơ hồ: “Lát nữa Lisa sẽ tới đón em.”

Tập Mặc Nhiên khựng lại, nói: “Vậy để anh lái xe đưa em đi.”

An An xua tay: “Không cần, công ty có tài xế riêng rồi.”

Cốc sữa đậu nành của bác sỹ Tập rót cuộc còn nguyên một nửa.

Đến lúc chuẩn bị ra khỏi cửa, An An mới phát giác, tìm được điện thoại thì không thấy kính râm đâu, thấy kính râm rồi lại không biết khăn quàng cổ ở đâu, bấy giờ cô mới hồi tưởng lại, rõ ràng mấy thứ này tối hôm qua đã cùng anh xếp vào, sao bây giờ cứ lạc mất từng món thế này?

“Tập ca ca, lưu luyến em à?” An An đứng ở huyền quan, nheo mắt hất hàm bóp nhẹ cằm anh.

Tập Mặc Nhiên ôm chặt lấy cô, vẻ thản nhiên bay sạch, anh siết eo, dồn cô vào cửa, hôn nồng cháy.

Vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, còn có chút cảm giác muốn ngừng mà không được, An An đáp lại nhিপ nhàng, quyến luyến ôm lấy lưng anh, vẫn vít không rời.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá đám, An An thấy là Lisa gọi tới, bèn ử rử, nhưng vẫn phải xách hành lý lên.

Tập Mặc Nhiên giúp cô mang đồ xuống tầng, quả nhiên nhìn thấy tài xế và Lisa đang chờ.

Lái xe nhanh nhẹn cất hành lý vào cốp, Lisa ngồi trên ghế phụ ngó ra, thấy hai người họ sánh đôi bên nhau thì hơi khó chịu. Tập Mặc Nhiên lịch sự chào hỏi, Lisa đứng dừng đáp lại, lạnh giọng giục An An lên xe.

Hôm nay gió lớn, Tập Mặc Nhiên chỉnh lại khăn quàng cho cô, ôn tồn bảo: “Em lên xe đi, đến nơi nhớ gọi cho anh, dạo này thời tiết bên đó cũng thất thường, nhớ mặc ấm vào, kéo lại cảm lạnh nữa đấy.”

An An gật đầu, vẫy tay tạm biệt anh, toan lên xe, nghĩ thế nào lại quay lại, hôn chụt vào miệng anh một cái, hăm hè: “Anh mà không tới thăm, bao giờ về em sẽ cho anh biết tay!”

Tập Mặc Nhiên bật cười, búng nhẹ trán cô: “Định bắt nạt anh hả.”

Đến tận lúc xe chuyển bánh, bóng dáng anh khuất dần sau kính chiếu hậu, An An mới không nhìn theo nữa. Cô sống bao năm trên đời, lần đầu tiên mới cảm nhận được tư vị chia tay lưu luyến.

Nghĩ vậy cô bèn nở nụ cười, rồi mới chú ý tới vẻ mặt lạnh tanh của Lisa, hồi tưởng lại cuộc trò chuyện không mấy dễ chịu hôm giao thừa, cô nhất thời đành mặt lại, hỏi: “Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy người ta ầu ỹ lắm bao giờ à?”

Lisa biến sắc, cắt giọng trách cứ: “Giữa chốn công cộng như thế mà không biết giữ hình tượng gì cả, dạo này không có chuyện gì xảy ra nên ngứa ngáy tay chân hả! Phải để ý hơn chứ!”

An An bất mãn cực kỳ, đốp lại: “Em nào có nổi tiếng lẫy lừng đến mức phải lo ngay ngáy như thế! Hơn nữa chuyện này có gì là xấu, bọn em yêu nhau thật lòng cơ mà.” Dứt lời bèn nhoẻn cười.

Lisa tức tới nỗi không nói nên lời, lát sau bèn dần giọng: “Em cũng biết mình không có tiếng tăm gì cả! Cứ mãi chơi bời như thế thì cả đời này cũng không thành danh được!”

An An bình thản đáp: “Không thành danh được thì thôi.”

“Rốt cuộc em đã quên mất bộ dạng lúc mới vào nghề rồi phải không?” Lisa cau có, thất vọng nói: “An An, sớm muộn cũng có ngày em phải hối hận đấy.”

An An nhắm mắt lại dưỡng thần, không lên tiếng trả lời.

Đến địa điểm quay, An An mới nhìn thấy nhóm diễn viên chính của bộ phim. Tuy rằng hôm ký hợp đồng, vì tránh mặt Lương Cảnh Phàm, An An không ở lại lâu, nhưng cô cũng biết sơ qua dàn diễn viên chính.

Cô biết Hứa Vận có tham gia, nhưng bắt gặp Mục Nhất Minh, cô chợt ngạc nhiên, cô nhớ rõ trong danh sách làm gì có tên cậu ta!

Tuy dọc đường Lisa vẫn mặt nặng mày nhẹ với cô, nhưng An An cũng không để tâm mấy, bấy giờ cô tự nhiên hỏi chị ta: “Sao Mục Nhất Minh lại tham gia?”

Đạo này cô ít khi để tâm tới chuyện công việc, trước đó Lisa cứ tưởng do cô bị ốm. Giờ vỡ lẽ ra rồi, hể An An cứ không rõ chuyện gì là Lisa đổ tội ngay cho lý do yêu đương, chị ta nhíu mày nói: “Diễn với ai cũng không hay, đầu óc để đi đâu thế không biết!”

“Vai nam chính vốn do Tiết Thiệu diễn, nhưng anh ta gặp tai nạn nên không tham gia được, đoàn làm phim hiển nhiên phải tìm người thay thế, nhà đầu tư đề cử Mục Nhất Minh với đạo diễn Từ.” Nói xong bèn lừ mắt: “Sao phải kinh ngạc thế? Hai người chẳng phải là bạn học còn gì, vừa khéo bồi dưỡng thêm tình cảm.”

Trong trí nhớ của An An, lúc tốt nghiệp, Mục Nhất Minh vẫn chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, không tiếng tăm gì. Nhưng chỉ trong vòng nửa năm, nhờ vai chính một bộ phim truyền hình mà thanh danh bất ngờ nổi như cồn, không chỉ được người trong nghề tán thưởng, mà còn được rất nhiều đạo diễn, giám chế coi trọng.

Sau đó sự nghiệp của cậu ta càng như cá gặp nước, nhờ dung mạo và khí chất hơn người, cộng thêm hình tượng kiên trì miệt mài, càng ngày cậu ta càng nổi tiếng, gặt hái được nhiều giải thưởng tiếng tăm. Tuy không bằng được với tiền bối Tiết Thiệu, nhưng trong mắt công chúng lại được coi là “tiểu thiên vương”, thậm chí trong mắt khán giả trẻ, có nhiều người còn chỉ biết Mục Nhất Minh, mà không biết Tiết Thiệu là ai.

Hồi Đại học, An An học cùng lớp với cậu ta. Sau này vào nghề, thi thoảng mới bắt gặp ở những buổi tiệc, bọn họ cũng chào hỏi xã giao, nhưng hiếm khi thổ lộ tâm tình. Lisa biết hai người là bạn cùng lớp, đôi lúc còn muốn cô dựa vào tình bạn trước đây mà nhờ vả cậu ta, nhưng An An thì chỉ thản nhiên coi như không biết.

Hai người họ chính xác là lần đầu tiên hợp tác với nhau qua bộ phim này.

Cậu ta đúng là dứt khoát hơn An An rất nhiều, cả về quyết tâm, thái độ, mục đích của bản thân. Mỗi khi bắt gặp tin tức và poster quảng cáo của Mục Nhất Minh, An An đều nghĩ như vậy.

Có điều hiện giờ nhìn thấy cậu ta, An An chợt nhớ tới câu nói của Tập Mặc Nhiên. Anh bảo anh không để ý tới việc cô còn trong trắng hay không, mà bận lòng về chuyện liệu rằng khi xưa cô có từng đau đớn, khổ sở.

Giờ hồi tưởng lại lần đầu tiên của mình với Mục Nhất Minh, An An mới cảm thấy, đúng là khi đó cô thực sự rất đau.

Con người ta thường có xu hướng muốn quên những chuyện không hay ho gì. Có người trước khi dẫn thân vào nghề vẫn luôn chôn sâu những hồi ức ngây thơ trong sạch tít tận đáy lòng, nhưng đến tuổi về già vẫn khó tránh khỏi bồi hồi tưởng nhớ. Có kiểu người trải qua những chuyện dơ bẩn thối nát trong giới, khó lòng thổ lộ, chỉ muốn lãng quên hoàn toàn. Còn có loại người trở nên nổi tiếng, thanh danh lẫy lừng, sống cuộc đời tựa hồ như muôn sao vây quanh trắng sáng, thì thường sẽ lôi chuyện cũ ra để kể ọi người nghe.

Chuyện giữa cô và Mục Nhất Minh, chắc chắn không phải kiểu thứ ba. Trước khi đến với Tập Mặc Nhiên, là một ngôi sao mập mé hạng hai, mỗi khi xuất thân, An An đều không hẳn muốn nhớ tới chuyện quá khứ. Cô thâm nhủ, đến cái ngày cô trở nên nổi tiếng, hưởng cuộc sống rực rỡ xán lạn, những tỳ vết nào trong quá khứ cũng là một phần nhân tố dẫn đến thành công của cô, thế nhưng nói chung thì cô cũng có chuyện không muốn nhắc lại. Nhưng sau này, khi đem lòng yêu Tập Mặc Nhiên, rồi gặp lại Mục Nhất Minh, An An bất thần nghĩ, chưa biết chừng, đoạn hồi ức đó cô cũng có thể kể lại cho Tập Mặc Nhiên.

Hồi đại học, An An và cậu ta ít nhiều để ý đến nhau, thêm vào đó Mục Nhất Minh rất đẹp trai, tính nết tốt, dù là giờ học trên lớp hay giờ thực hành diễn xuất cậu ta đều rất chăm chỉ chịu khó. Nếu không phải cậu ta không có gia thế chống lưng, thì sợ rằng đám con gái theo đuôi cậu ta phải xếp hàng dài cả mấy dãy phố.

Tuy rằng hai người không tiếp xúc nhiều, nhưng ấn tượng về nhau cũng không đến nỗi tệ. Sau này, đến năm thứ tư Đại học, An An thức trắng cả đêm trong ký ức xá, trần trở về con đường tương lai của mình,

cúi đầu xác định chấp nhận đánh đổi, trả giá để đổi lấy cơ hội thành danh.

Hồi ấy tính cách cô vẫn chưa quyết liệt như bây giờ, chỉ đơn giản nghĩ rằng, cái giới giải trí này vốn lắm góc khuất, nhiều chuyện xấu xa, dơ bẩn. Nếu chỉ vì đổi lấy cơ hội mà cứ thế dâng tấm thân trong trắng thuần khiết cho bọn họ thì quả là không cam lòng, cô càng nghĩ mà càng thấy phiền muộn.

Bởi vậy hôm sau cô tìm tới Mục Nhất Minh.

Cách sống của họ tương tự nhau, An An chắc chắn anh ta vẫn còn “zin”, quả nhiên sau khi nói rõ mục đích, Mục Nhất Minh liền đồng ý, đáp a ập ứng, nhưng quả như An An đoán, anh ta và cô là cùng một kiểu người.

Hai người họ tìm một nhà nghỉ, còn nốc thêm vài chia bia để tăng thêm can đảm. Giờ hồi tưởng lại, An An mơ hồ nhớ về ngây ngô khi ấy của hai người họ. Đứa thì toát mồ hôi đầy người, đứa thì rên rỉ kêu đau liên tục.

Vội vã làm cho xong chuyện, rời khỏi nhà nghỉ, đường ai nấy đi.

Thực tế chứng minh, bọn họ quả giống nhau, đều phải vất vả trăm phương nghìn kế mới có được cơ hội, sau đó hạ sinh bản thân để đạt được thành công.

An An vốn biết từ thuở mới quen, rằng chỉ cần nhìn vào đôi mắt Mục Nhất Minh cũng thấy cậu ta là người quyết tâm hơn cô rất nhiều. Cô mà đã không thích, thì sẽ không chịu thiệt thòi, nhưng Mục Nhất Minh có chí khí hơn cô, nếu không sao cậu ta luôn được các nhà đầu tư nổi tiếng ưu ái đến thế. An An thậm chí còn từng nghĩ tới chuyện, nếu có ả đàn bà nào đòi quan hệ với cô, liệu cô có dám cam tâm tình nguyện hay không. Đáp án không nói cũng biết, cô sẽ trực tiếp nện thẳng vào mặt kẻ đó.

Song An An hiểu rõ, phải chấp nhận trả giá mới càng nhanh chóng đạt được thành công.

*

Hứa Vận là nữ chính bộ phim, đang tươi cười niềm nở trò chuyện tựa hồ vô cùng thân thiết với Mục Nhất Minh. An An nhìn cô ta sắp dán vào ngực cậu ta đến nơi thì thầm nhủ, chắc dạo này cô ta toàn hầu hạ mấy lão răng vàng đầu hói bụng phệ đây mà.

Mục Nhất Minh nhìn thấy An An thì trái lại khá ung dung, vỗ nhẹ vào vai cô, nói: “Mãi mới thấy chúng ta có cơ hội hợp tác nhỉ.” Nói rồi quay sang bảo Hứa Vận: “Trước đây cô ấy là bạn cùng lớp với tôi.”

Hứa Vận đã sớm đánh cái lườm sắc lẹm về phía An An, hiển nhiên cô ta vẫn còn nhớ rõ hôm bị An An giật vấy xuống. Nghe Mục Nhất Minh nói vậy thì sững sốt, sau đó bày ra bộ dạng tươi cười, khách sáo nói: “Đúng là khéo thật!”

Hứa Vận đi rồi, An An mới chăm chú dò xét cậu ta, nhướn mày hỏi: “Mục Đại minh tính cách càng ngày càng phóng khoáng nhỉ!” Hồi còn đi học, cậu ta rất ít khi trêu đùa người khác, quả nhiên là càng lâu năm trong nghề, càng nổi tiếng thì càng thay đổi.

Mục Nhất Minh sờ sờ mũi, cười tươi rói: “Thôi đừng trêu tôi nữa, chúng ta học với nhau bốn năm rồi còn không hiểu tính nết nhau ư? Tôi có nói gì khó nghe đâu?”

An An nheo mắt lại: “Sao lại không chứ!”

Từ Chí là một người nôn nóng, thấy diễn viên đã tụ tập đông đủ, ông ta bèn lập tức khai máy.

Quả nhiên là bộ phim của đạo diễn Từ, An An bận tới mức không có thời gian nấu cháo điện thoại với Tập Mặc Nhiên, có lúc quay hai hôm liên tiếp, tính ra được ngủ có 4, 5 tiếng. Tập Mặc Nhiên dặn dò cô để ý tới sức khỏe, đầu tuần sau anh sẽ tới thăm cô, nhưng do anh có quá nhiều bệnh nhân, nên buổi tối bay đến, sáng sớm hôm sau đã phải bay về.

Nửa tháng vội vàng vàng cứ vậy mà trôi qua, dạo đầu Lisa còn ở bên cô hai ngày, nhưng lúc không vừa ý thì nửa câu cũng là nhiều, hai người họ không tranh cãi âm ỉ thì cũng là mặt lạnh như tiền. Lisa tự nhủ “mất không thấy tâm không phiền”, dứt khoát trở về thành phố H giúp đỡ nghề sỹ khác.

Thật ra mấy hôm sau khi tới đây, An An lại bị cảm lạnh. Hôm đó nhiệt độ đột nhiên xuống thấp, ba hôm làm việc liên tục cô đều ngủ không đủ giấc, lại phải thức đêm nhiều, nên vừa về tới khách sạn liền lên cơn sốt. Sau may có Mục Nhất Minh phát hiện ra, giúp cô gọi bác sỹ tới.

Lúc trưa cậu ta đến thăm cô, đúng lúc cô đang nói chuyện điện thoại với Tập Mặc Nhiên. An An vẫn mè nheo đòi anh đến thăm mình, giọng khàn khàn, ôm chần thủ thủ, thi thoảng nhìn không được bật ho ra tiếng. Mục Nhất Minh hơi hoài nghi, liền thấy cô nổi giận vào điện thoại: “Cho anh tức chết đi!”, sau đó cúp máy cái rụp, cả người hầm hập như phải bỏng.

29. Chương 29: Chương 29

Mục Nhất Minh rót cho cô cốc nước, nhoẻn cười trêu chọc: “Làm gì mà cứ như con dâu nhà giàu thế?”

An An uống già nửa cốc nước, lừ mắt: “Ăn nói lung tung, tôi là kiểu thích trèo vào nơi cửa quyền sao?”

“Nếu như là trước đây thì tôi khẳng định trăm phần trăm.” Mục Nhất Minh sờ cằm cười rạng rỡ, tiếp tục ngay: “Nhưng bây giờ thì tôi không chắc.”

An An vừa uống nước vừa liếc cậu ta, nhìn kỹ mới thấy đôi mắt cô ẩn hiện nét cười. Mục Nhất Minh ngạc nhiên hỏi: “Đang yêu thật à?”

“Ừ.” An An đặt cốc xuống trả lời: “Tôi đang yêu một anh chàng bác sỹ tâm lý.”

Cô nói năng thản nhiên, ngữ điệu hơi phẩn chấn, Mục Nhất Minh thấy cô không giống như đang nói đùa, nhất thời không biết nói gì, lát sau mới mỉm cười chân thành: “Thật không ngờ... Cậu lại thẳng thắn thế!”

An An cũng nhoẻn cười: “Có sao đâu.” Mục Nhất Minh hoài nghi, cô càng tươi cười: “Yêu thật lòng đấy.”

“Mục tiêu của chúng ta giờ đây thật khác nhau!” Mục Nhất Minh bật cười lắc đầu, lại trêu ghẹo: “Khi xưa cậu luôn là người hăng hái, căng tràn sức sống, còn tưởng rằng cậu sẽ quyết tâm theo đuổi mục tiêu lắm cơ. Lắm lúc gặp khó khăn, tôi luôn nghĩ tới cậu để vực chính bản thân mình dậy.”

“Thế hử! Vậy có phải mỗi ngày cậu đều phải ngắm ảnh tôi một lần để lên tinh thần không?” An An bẽn lẽn cợt đùa: “Tôi cũng tưởng cả đời này đều sống như vậy, ai ngờ lại gặp phải một người như thế.”

“An An à, cậu khác hẳn trước đây.” Mục Nhất Minh tiếp: “Trước đây chúng ta quá giống nhau, tôi không thể nào yêu một người giống hệt bản thân mình được, cũng không tưởng tượng nổi nếu cậu yêu ai đó thì sẽ thế nào, bây giờ mới được vỡ lẽ.”

An An đắc ý lên mặt: “Tại cậu chưa gặp đúng người đó thôi, cứ chờ xem, nếu gặp được rồi, cậu sẽ phát hiện ra cho dù lý trí mách bảo rằng không được, nhưng thâm tâm cậu vẫn cứ cam tâm tình nguyện chìm vào bể tình.”

Mục Nhất Minh cười ha hả: “Tôi không tin đâu!”

“Không tin hử?” An An khinh thường ngoác miệng: “Sao dạo này tôi nghe nói cậu thân với một cô bé trong công ty tôi lắm cơ mà? Còn bị người ta bắt gặp hẹn hò ở tháp Eiffel bên Pháp nữa, thế mà kêu không thêm tin vào tình yêu?”

Mục Nhất Minh thoát sừng sùng: “...Cậu cũng biết ư?” Thấy An An xì một tiếng, cậu ta bẽn lẽn chột dạ: “Thôi nhé, chiều nay tôi có cảnh quay, đi trước đây. Nghỉ đi.”

*

An An tiếp tục quay phim hơn một tháng nữa, Tập Mặc Nhiên mới lần thứ hai ghé thăm.

Đàng gái cực kỳ bất mãn, khoanh tay ra chiều cao ngạo lạnh lùng: “Bác sỹ Tập không chăm chỉ làm việc, đến đây làm gì?”

Đàng trai cực kỳ thấy có lỗi, nhưng ngại giữa ban ngày ban mặt, lại là địa điểm quay phim, không thể dùng chiêu “thân mật” làm hoà, bèn ôn hoà bảo: “Tôi xem bạn gái anh liệu có vì làm việc quá áp lực mà mất cân bằng nội tiết, sinh ra khuynh hướng bùng phát bạo lực hay không.”

“...” Đàng gái hằm hằm dùng ánh mắt tuyên bố: Tập Mặc Nhiên, anh biến luôn đi!

Tập Mặc Nhiên là người đối nhân xử thế hiền hoà khiêm tốn, thêm nữa trông phong độ tuấn tú, khí chất lỗi lạc, chưa hết một buổi chiều, không ít nhân viên đoàn làm phim đều để ý tới anh. Đến khi buổi quay hôm ấy kết thúc, mọi người liền xì xào bán tán: cô nữ phụ kia trông thể mà lại có một anh bạn trai ưu tú quá, nhìn thoáng qua đã biết là xuất thân không tầm thường rồi, chắc hẳn phải là cao phú soái nha!

Hứa Vận thấy vậy càng ngứa mắt, liên tục gây khó dễ trong quá trình quay, may mà hôm nay tâm tình An An khá thoáng, lúc tẩy trang chỉ cười giấu cợt trước những lời xách mé của cô ta. Tập Mặc Nhiên đứng bên quan sát, thấy cô ta châm chọc bạn gái mình thì chau mày, lia mắt nhìn, Hứa Vận bị ánh mắt ấy áp chế, không dám nói thêm gì.

Mục Nhất Minh cũng để ý tới bạn trai của An An, thừa dịp Tập Mặc Nhiên không chú ý, bèn nhỏ giọng trêu: “Không ngờ gu của cậu lại nhẹ nhàng thế!”

“Xéo!” An An trợn mắt rít lên, Tập Mặc Nhiên đứng bên cạnh trò chuyện với người khác liền cau mày ngó cô, An An định toan thốt lời mắng chửi đành phải nuốt xuống bụng, thỏ thẻ bảo Mục Nhất Minh: “Phần đi...”

Mục Nhất Minh tươi cười hơn hở, cười nhe nhớn, khoe hàm răng trắng tinh, vỗ vai An An ra chiều an ủi: “Tôi đúng là nghĩ nhầm rồi!”

Dọc đường trở về khách sạn, An An luôn bày ra bộ dạng ngoan ngoãn khép nép đi bên anh. Vào phòng, đóng sập cửa rồi, cô bèn nghênh ngang: “Bác sỹ Tập, bây giờ vẫn mua được vé máy bay đấy, anh về ngay cho!”

Tập Mặc Nhiên thở dài buồn bã: “Sáng mai về không được sao?”

“Tại sao chứ?” An An thoát ra vẻ lạnh lùng: “Bác sỹ Tập ngồi máy bay tới đây chỉ để ngủ một giấc rồi về à?”

Bác sỹ Tập ủ rũ đỡ trán: “Chứ còn gì nữa, anh chỉ muốn ngủ với bạn gái mình thôi.”

An An đỏ bừng mặt, bực bội nói: “Quả nhiên chỉ vì chuyện đó mới đến đây!”

Tập Mặc Nhiên thầm cười trong bụng, lại lo cô hờn dỗi không chịu cho ngủ cùng, bèn dang tay định ôm lấy cô: “Được rồi mà, không phải anh chỉ ở mỗi tối nay hoặc sáng mai, mà năm ngày cơ.”

“Năm ngày ư?” An An đang làm bộ nghiêm mặt bắt lấy móng vuốt của anh, nghe vậy chột ngáy ra: “Anh có thể ở lại năm ngày thật á?”

Tập Mặc Nhiên nhân cơ hội ôm siết lấy cô vào lòng, cúi đầu thở dài hôn lên trán cô, dịu dàng cười nói: “Không hầu hạ đủ năm ngày, sao khiến người yêu anh hài lòng được?”

An An ra chiều tránh, xấu hổ kêu: “Tập Mặc Nhiên, cái miệng anh càng ngày càng dẻo đó!”

“Đương nhiên.” Tập Mặc Nhiên vui vẻ tiếp lời: “Anh khó khăn lắm mới nghỉ được năm ngày, chẳng phải để ở bên em sao.”

An An nửa tin nửa ngờ, giương mắt dò xét, phát hiện thấy thần sắc anh có vẻ mệt mỏi, bèn mềm lòng, dịu dàng tựa vào lòng anh. Tập Mặc Nhiên ngửi làn hương dịu dịu vẫn vít quanh mình, nhẹ nhàng truy hỏi: “Có phải đã quên chuyện gì rồi không?”

“...Chuyện gì cơ?” An An cứng người lại, cảnh giác ngó.

“Em nói xem?” Tập Mặc Nhiên nhìn thẳng vào cô, đôi mắt thâm trầm ẩn hiện dưới làn mi dày loé sáng, làm An An bất thần chột dạ, quả nhiên thấy anh nói: “Lúc chiều có phải lại nói bậy rồi không?”

An An toan thốt câu “Không phải” ra khỏi miệng, nhưng bị Tập Mặc Nhiên phủ đầu ngay, không đợi cô nói nên lời, anh bèn cúi xuống hôn...

Có Tập Mặc Nhiên ở bên, cuộc sống của An An càng thêm dễ chịu. Tựa hồ giống như hồi ở Thái Lan, dù chỉ được vài ngày, nhưng anh luôn chu đáo săn sóc cho cô, ngay cả Mục Nhất Minh thấy vậy cũng không

nhìn được cảm thán: “Hoá ra chuyện giường chiếu hài hoà càng khiến con người ta đẹp ra! Nếu đã vậy cần quái phải mua đồ mỹ phẩm!”

Đạo gần đây Tô Thần Thần đang đi tuyên truyền cho bộ phim mới trên toàn quốc, đúng lúc lịch trình tới thành phố Y, cô ta bèn cố tình tới tìm An An. Lúc bắt gặp An An và Tập Mặc Nhiên thân mật cười nói, sắc mặt liền cực kỳ khó coi.

An An không ngờ cô ta xuất hiện, hơi ngẩn ra, rồi định thần lại rất nhanh: “Thần Thần, sao cô lại tới đây?”

Tô Thần Thần bực bội theo dõi bọn họ, cất giọng bén nhọn: “Lisa nói thật ư?! Hai người thực sự... thực sự đến với nhau?”

An An nghe vậy cau mày, xung quanh có khá nhiều nhân viên, cô bèn ra hiệu với Tập Mặc Nhiên rồi kéo cô ta vào phòng hoá trang. Tô Thần Thần tức tối thét chói tai: “Đừng chạm vào tôi!”

“Làm sao hả?” An An hỏi cô ta: “Cô làm mình làm mẩy như vậy để làm gì?”

“Tôi muốn làm gì hả? Sao chị không tự hỏi bản thân xem muốn làm gì ấy!” Tô Thần Thần quát mắt lên: “An An, chị ngấm lại xem, từ lần ở Thái Lan tới lần ở dưới nhà chị hôm trước, chị đều cam đoan phủ nhận cơ mà! Chị luôn mồm nói chúng ta và Tập Mặc Nhiên không cùng chung con đường, không trong sạch thuần khiết như những người bình thường, không xứng với anh ấy, kết quả thì sao! Tôi vừa không để ý một cái chị liền quyến rũ anh ấy! Thật uổng công tôi coi chị là chị em tốt, người một nhà, thế mà chị đâm sau lưng tôi thế à?”

An An thần nhiên nói: “Cô ă nói cho cẩn thận, đúng là trước đây tôi không định ở bên anh ấy, nhưng sau này... Vả lại, cô đâu có nghiêm túc với anh ấy, sao cứ phải xoắn xuyết chuyện này?”

“Làm sao chị biết tôi không nghiêm túc hả! Chẳng lẽ trên đời này chỉ có mình chị mới được thật lòng à?! An An, chị thật độc ác! Cướp đoạt người yêu của người khác, đồ không biết xấu hổ!” Tô Thần Thần tức tối chửi ầm lên, hoàn toàn không màng đến hình tượng ngọc nữ.

An An cứ tưởng hai người họ vốn là bạn bè, hơn nữa đều nằm dưới sự quản lý của Lisa, định nói năng bình tĩnh với cô ta, nào ngờ cô ta như lên cơn điên, cô cũng không chịu nổi nữa, từ trước tới giờ cô có bao giờ phải nhẫn nhịn như vậy đâu.

“Cho nên bây giờ cô mới bày ra cái điệu bộ chanh chua đánh đá này, định đánh nhau với tôi à?” An An lạnh lùng nhìn cô ta: “Tôi cướp đoạt người yêu cô? Cô nghĩ kỹ lại xem, Tập Mặc Nhiên là người đàn ông của cô từ khi nào thế? Anh ta là chàng trai độc thân, tại sao bà đây không thể qua lại với anh ta? Tôi từng lên tiếng khuyên nhủ cô, những lời đó thật lòng hay không tự bản thân cô biết rõ, hơn nữa, cô lại chưa từng chính mồm thừa nhận cô chỉ định chơi bời với anh ta ư? Cô ngấm lại xem mấy gã cô từng quen biết, dù tốt đẹp hay không, cô đều lên giường xong một cái là bỏ rơi người ta luôn còn gì. Tập Mặc Nhiên chỉ là một bác sỹ tâm lý, cô đang tâm giày vò anh ta sao?”

“Kỳ thực nói trắng ra thì, Tô Thần Thần, hôm nay cô tới đây làm loạn, ra cái vẻ muốn sống muốn chết, chỉ vì không cam lòng khi anh ta không yêu cô, mà lại yêu tôi có phải không?”

“Chị nói vậy!” Tô Thần Thần bị chọc đúng vào nỗi lòng, bèn đỏ rần mặt bật thốt: “An An, chị đừng có lời những suy nghĩ xấu xa của chị ra đo lòng người khác! Tập Mặc Nhiên là người tôi xem trọng, chị mới là kẻ không biết xấu hổ!”

An An cất giọng thần nhiên không chút sợ hãi: “Nếu vậy, hay là tôi nhường anh ta cho cô nhé, anh ta đang ở bên ngoài đó, cô đi nói hết những hành vi ”không biết xấu hổ” của tôi cho anh ấy nghe đi. Để tôi xem xem cô có lọt vào mắt xanh của anh ta không.”

Tô Thần Thần không ngờ cô dám cãi lại như vậy, thậm chí còn thoả mái “nuông” cho, nhất thời ngây ngẩn. An An lại lạnh giọng châm chọc: “Đi thôi nào”, Tô Thần Thần vừa tức vừa hận, nhưng không thể nhắc chân nổi.

Trước đó cô ta chỉ thấy phẫn nộ, nghĩ bụng bản thân bị chị ta lừa, định tới hỏi han chứng thực làm rõ một phen, nhưng mắng chửi cho hả rồi lại không biết nên làm gì tiếp. Tập Mặc Nhiên là kiểu người gì chứ, cho

dù cô ta không tiếp xúc nhiều, nhưng cũng biết anh ấy không phải hạng tầm thường, chưa nói tới việc có tin hay không, mà có khi anh ta còn chẳng thèm để ý ấy chứ.

Hai người họ cứ giằng co một lúc, người thì bất động dò xét, người thì thở hổn hển chỉ hận không thể bỏ nhào lên, sau cùng, Tô Thần Thần tức tối giậm chân, mắt đỏ hoe ánh nước, bỏ lại một câu: “An An, đồ đệ tiện!”, rồi hùng hống hổ hổ tung cửa lao ra ngoài.

30. Chương 30

Trích dẫn: An An lạnh lùng nhìn Tô Thần Thần chạy đi, cô vẫn đứng ở phòng hoá trang một lúc, lát sau mới bật máy gọi cho Lisa.

Đầu kia vang tiếng ào ào, chắc đang bận việc. Lisa lơ đãng cầm máy lên, thấy là An An gọi tới, bèn chuyển sang chỗ yên tĩnh mới hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

An An hững hờ bật cười: “Đúng vậy, có chuyện vô cùng lớn xảy ra, Tô Thần Thần đến tìm em khóc nháo một trận.”

Lisa tỏ ra như không hiểu, hỏi: “Thế ư? Con bé đó đúng là đang ở thành phố Y, tới tìm em cũng là chuyện bình thường.”

“Chị thật sự nghĩ cô ta đến chơi với em ư?” An An lạnh giọng: “Lisa, chị giả bộ làm gì? Cô ta đang bận như vậy mà vẫn có thời gian chạy tới hỏi chuyện Tập Mặc Nhiên à? Nếu không phải chị tiết lộ, con bé đó lại tự đứng khóc lóc om sòm lên?”

Lisa nhíu mày: “Thật thế ư?”

“Em đã nói rõ với chị rồi.” An An càng lạnh lùng tiếp lời: “Lần trước việc Tập Mặc Nhiên bị thương cũng do chị nói với cô ta đúng không. Lisa à, sao chị cứ phải tìm một người phụ nữ khác năm lần bảy lượt tới quấy nhiễu bạn trai em thế, chị làm vậy có phải hơi quá đáng rồi không?”

Lisa thâm trào dâng niềm tức giận, cố gắng khắc chế, nói: “An An, em không nên vì Tập Mặc Nhiên mà lơ là sự nghiệp.”

“Lơ là hay không là chuyện của tôi!” An An đột nhiên cao giọng, tức tối: “Lisa, tuy tôi là nghệ sỹ chịu sự quản lý của chị, thế nhưng việc phát triển sự nghiệp hay không là chuyện của tôi! Nếu chị thất vọng với tôi rồi, vậy đừng có xen vào nữa, hoặc là chuyển phút tôi cho người khác đi!”

“Không bao giờ.” Lisa âm đạm thốt. “Chị đã theo em ba năm, là chị giúp em đi tới vị trí ngày hôm nay, chuyện đổi người quản lý, em đừng có mơ!”

An An cất tiếng giễu cợt: “Hoá ra chị cũng biết là người quản lý thì chỉ biết tới chuyện công việc thôi, không được quản chuyện riêng của nghệ sỹ à! Tôi chưa mang đến tổn thất gì cho công ty, cho nên Lisa à, chuyện riêng của tôi, chị đừng có nhúng tay vào!”

Dứt lời không đợi Lisa lên tiếng liền cúp máy, xoay mặt lại đối diện với tấm kính phòng hoá trang, thấy sắc mặt mình đang cau có khó chịu, bèn nở nụ cười chua chát. Nếu như sớm biết sẽ quen biết với người như Tập Mặc Nhiên, cô có cần phải đi theo nghiệp diễn? Nhưng nếu không đi theo con đường này, liệu cô có cơ hội gặp gỡ anh ấy không?

Thực tình chính cô cũng không biết mình nên cảm kích hay nên oán hận, nhưng soi xét lại kỹ càng mọi chuyện, cho tới hôm nay, cô có hối hận hay không? An An thâm nhủ, cô không hối hận. Nếu thời gian quay ngược lại, cô cũng sẽ nảy sinh mối quan hệ tình một đêm đó với Mục Nhất Minh, cho dù không có một đêm ấy, cô cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự.

Mỗi thời điểm có mỗi niềm mong mỏi khác nhau, sống cho tới thời điểm này, cô không hề hối hận.

Buổi chiều Tập Mặc Nhiên còn phải tư vấn cho bệnh nhân qua điện thoại, nên dùng xong bữa trưa liền quay về khách sạn.

Chiều nay có cảnh An An, Hứa Vận và Mục Nhất Minh cùng tham diễn. Ban sáng bị Tô Thần Thần quấy rầy, lại thêm cuộc tranh cãi với Lisa, An An cực kỳ phiền lòng, ít nhiều không để tâm tới công việc, khó tránh hay bị lỗi nhịp với Hứa Vận. Cảnh quay hỏng liên tục, hai người họ bị đạo diễn Từ vốn tính nóng nảy to tiếng quở trách.

An An không mấy xa lạ với việc bị đạo diễn trách mắng, vả lại một phần cũng do lỗi của cô, bèn ngoan ngoãn chịu trận. Nhưng Hứa Vận lại không như thế, cô ta hiện giờ đang nổi danh, có phải là hạng tép riu đâu, lúc này bỗng dưng bị đạo diễn trút giận, xung quanh còn có đám nhân viên gương ảnh mắt giễu cợt, tức thì càng bực bội.

Sau một cảnh quay hỏng, không đợi đạo diễn Từ lên tiếng, cô ta bèn phủ đầu, nổi trận lôi đình mắng chửi An An: “Sao đây? Cô có biết diễn không hả? Sao cứ dờ ra như khúc gỗ thế! Có thường xuyên tập luyện hàng ngày không thế!”

An An sững sốt, lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô uống nhầm thuốc à? Nếu không phải do cô đọc sai lời thoại, tôi lại bị mắc lỗi ư?”

Bấy giờ đạo diễn lại gần hỏi: “Hai cô xảy ra chuyện gì thế?”

Hứa Vận cướp lời, chỉ vào An An gào lên: “Đạo diễn Từ chọn diễn viên kiểu gì thế? Biểu cảm trên mặt cô ta cứng đờ như vậy, sao tôi có thể không đọc nhầm lời thoại được!”

Cảnh quay buổi chiều này vốn dĩ An An phải sắm vai cô gái mặt lạnh, cầm kiếm uy hiếp nữ chính đang mắc bệnh nặng nằm trong phòng trúc, thị uy trước mặt nam chính ở ngoài một phen. Hiện thời bọn họ đang dừng ở đoạn nữ phụ cầm kiếm uy hiếp nữ chính, nhưng quay hai lần vẫn không xong.

Mọi người nghe Hứa Vận nói vậy liền nhỏ to thầm thì, Từ Chí đã đang không hài lòng với hai người họ, đâu biết Hứa Vận chẳng tốt đẹp gì, nhưng nhờ vào dung mạo diễm lệ, tính cách khôn khéo, biết dựa dẫm vào các nhà đầu tư, thêm vào đó là tỉ suất các phim cô ta đóng khá cao, nên đành phải nể mặt không dám nặng lời. Ông ta liền quay sang An An trút giận: “Cô không biết biểu lộ nét mặt thế nào hả?”

Câu này không khỏi chất vấn tài năng của An An, rơi vào tai người khác, chính là hỏi: rốt cuộc cô có biết diễn hay không hả?

Trước mặt đoàn làm phim, đạo diễn, chỉ có đại minh tinh mới có quyền nổi giận hay sao. Đôi mắt An An chất đầy nét lạnh lẽo sắc bén, nhưng cô chỉ có thể khoanh tay hỏi ngược lại: “Vậy đạo diễn Từ nghĩ tôi phải thể hiện sự lạnh lùng thế nào? Chẳng lẽ lại phải tỏ ra hoan hỉ thì cô ta mới đọc đúng được lời thoại?” Những lời này nhằm chỉ thẳng vào mặt Hứa Vận.

Hứa Vận lập tức phản bác: “Muốn diễn vai lạnh lùng cũng phải có cách thể hiện riêng chứ! Cô học hành thế nào vậy?” Nói rồi quay lại bảo đạo diễn: “Tôi không muốn diễn tiếp với cái loại chưa thành thực như cô ta! Nếu diễn tiếp, tôi phát điên mất, nào giờ chưa từng thấy loại nữ thứ mất giá như cô ta! Vừa không biết diễn, vừa không nổi tiếng!”

Kỳ thực đúng theo lương tâm, Từ Chí không thể không thừa nhận, tuy An An chỉ là ngôi sao hạng ba, nhưng rất chuyên nghiệp, lại có khả năng, bản lĩnh, không kém Hứa Vận là bao. Có điều Hứa Vận dù sao cũng là đại minh tinh, hơn nữa nhà đầu tư đề cử Hứa Vận cho ông ta đã tài trợ một phần ba chi phí, nếu chỉ vì An An mà đắc tội bọn họ, e rằng cả đoàn làm phim đều phải dớp không khí hết.

Giờ thấy Hứa Vận nổi nóng bày ra bộ dạng một sổng một còn với An An, Từ Chí nhất thời không biết nên khuyên giải thế nào cho phải.

An An nghe cô ta mắng chửi liền biến sắc nói: “Ai mới là người không biết diễn hả, chẳng lẽ trong lòng cô không rõ ràng sao, Hứa Vận! Cái cảnh giường chiếu khi xưa của cô ai cũng còn nhớ rõ đấy!”

Lời vừa ra khỏi miệng, ai nấy đều sực nhớ lại. Năm đó Hứa Vận mới vào nghề, đại khái do việc đổi chác “đêm đầu tiên” được giá tốt, cho nên giành được vai diễn trong tác phẩm của một vị đạo diễn nổi tiếng. Có điều lúc đó cô ta thiếu kinh nghiệm, mặt mũi cứng đờ, động tác nói năng đều gượng gạo, chẳng gọi lên tí mỹ cảm nào, may còn có tiếng thở dốc hết sức lôi cuốn gạc lại.

Mọi người hồi tưởng lại chuyện cũ xong đều đưa mắt nhìn cô ta, Hứa Vận không nhin nổi, bèn gào toáng lên: “Năm đó dù tôi có đóng không hay thì cũng là hết mình vì nghệ thuật, tôi đâu có không biết xấu hổ như cô, dù dễ bạn trai của người khác, còn giấu võ giương oai khiến mọi người chán ghét!”

Thực ra hôm nay Hứa Vận tức giận cũng là có lý do. Hiện giờ cô ta được một nhà đầu tư bao nuôi, trước đó ông ta đã đồng ý để cô tham gia vào một bộ phim điện ảnh, nhưng vì cô ta động lòng tham, muốn tham gia cả “Hồng trần phá”, nên giấu diếm dây vào một nhà đầu tư khác, kết quả bị phát hiện, cả hai người họ đều không hài lòng. Người kia gọi điện tới xỉ vả đe dọa cô ta một trận, hiển nhiên vai diễn điện ảnh đó cũng mất luôn.

Cô ta vừa cúp máy xong, đang bức bối đầy mình, đi qua phòng hoá trang liền nghe thấy hết cuộc tranh cãi giữa An An và Tô Thần Thần. Cô ta mặc kệ ai đúng ai sai, miễn có thể bôi nhọ được An An thì cô ta sẽ nhuộm trắng thành đen hết.

An An kinh ngạc, Hứa Vận nhất thời dào dạt dặc ý: “Cô đúng là cái loại không có tiếng tăm, không biết diễn, lại chỉ biết dụ dỗ đàn ông, hèn chi sáng nay ngọc nữ Tô Thần Thần vừa khóc vừa chạy biến như vậy.” Cô ta nói rồi quay đầu lại bảo đạo diễn: “Đạo diễn Từ, mặc kệ cô ta dùng cách gì để giành được vai diễn này, hạng đàn bà xấu xa như vậy, tôi không thể chấp nhận được! Ông mà không đối người là tôi bỏ luôn đấy!”

Hứa Vận vênh váo tự mãn bỏ lại một câu, rồi sung sướng dẫn theo trợ lý bỏ đi.

Cô ta rõ ràng ám chỉ An An giành được vai này nhờ vào quy tắc ngầm, thêm nữa ai nấy đều nhìn thấy Tô Thần Thần đỏ hoe mắt chạy đi, nhất thời mọi ánh mắt quái dị đều đổ dồn vào cô. Tuy rằng trong giới loại chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng phơi thẳng ra giữa ban ngày ban mặt thế này thì vẫn khá hiếm.

Thật giống như dù những chuyện xấu xa dơ bẩn đã được che lại, mọi người đều biết phía dưới là gì, nhưng vẫn vờ như không rõ. Có điều một khi tấm màn được vén lên, lộ ra mọi chuyện, ai nấy đều không thể nào che giấu nổi sự coi thường chán ghét như đôi giày rách bị vứt bỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Mục Nhất Minh vốn đang ở phòng hoá trang, chờ tới lượt mình. Bỗng dưng nghe nói hai nữ diễn viên đang tranh cãi, bèn vội vã tìm đến, chỉ thấy Hứa Vận bỏ lại một câu rồi nghênh ngang bỏ đi, còn An An thì đứng im một chỗ, đứng đưng hờ hững trước ánh mắt soi mói của mọi người.

Từ Chí không ngờ chuyện loạn thành như vậy, mặt mày hơi xấu hổ, nói: “An An, cô đừng để bụng, cũng đừng lo lắng. Hứa Vận đang bức nên mới thế, để tôi đi tìm cô ta xem sao, hôm nay tạm dừng ở đây!” Nói rồi quay sang bảo mọi người: “Thôi được rồi! Hôm nay tạm kết thúc công việc, không có việc gì thì tản ra đi!”

“An An.” Mục Nhất Minh thấy cô vẫn đứng im, bèn tiến lên an ủi cô: “Tính cách cô ta vốn thế, cô so đo làm gì, mặc kệ cô ta, sau này tìm cách tính sổ sau!”

Một lúc lâu sau, An An mới hít sâu một hơi, nghiêng mặt nhìn Mục Nhất Minh, giây lát, cô chợt cười rộ lên: “Mục Nhất Minh, cậu nói xem, liệu tôi có nên cố chấp theo cái nghề này? Hay là liều lĩnh bỏ mặc tất thấy, giữ lại tôn nghiêm?”

Người hiểu cô như Mục Nhất Minh, hiển nhiên biết cô không phải coi thường lời khuyên của cậu ta, nhưng mấy hôm nay thấy một An An có phần xa lạ ở bên Tập Mặc Nhiên, người lý trí như cậu cũng không thể nói trái lòng mình.

“Cứ thuận theo lòng mình thôi, nếu chỉ vì vui vẻ, vậy cần gì phải bận tâm.”

“Vui vẻ ư...” An An lim dim mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng kêu: “Thế nhưng lòng tự tôn và kính trọng, cũng là một phần của niềm vui vẻ chứ...”

Trở về khách sạn, trời ngả về chiều. Mấy hôm trước An An lỡ miệng nhắc tới việc vẫn chưa hết cảm, Tập Mặc Nhiên mới biết cô lại bị ốm, tuy rằng anh không lộ vẻ gì, nhưng vẫn tự mình tới thuê phòng bếp của khách sạn, ngày ngày nấu canh bồi bổ cho cô.

Thấy cô trở về, anh bèn bắt cô uống hết như mọi ngày. Tuy rằng An An cố tình che giấu tâm tình, nhưng làm sao có thể qua nổi mắt bác sỹ Tập, thấy điệu bộ của cô chậm chạp, anh bèn chờ đến khi cô uống xong hơn nửa, mới cất giọng hỏi: “Hôm nay quay phim không thuận lợi à?”

“Hử?” An An ngẩng đầu nhìn anh, đặt bát canh xuống, ra chiều thoải mái: “Thuận lợi lắm, chẳng phải hôm nay em được về sớm còn gì?”

Tập Mặc Nhiên giương đôi mắt sâu thẳm nhìn cô: “An Quân Duyệt, đừng nói dối.”

Trước đây lúc bị cảm, lừa anh là đã uống thuốc rồi, anh mà nói vậy, cô vẫn thản nhiên giả vờ, kết quả bị anh nghiêm cẩn tra hỏi, đành phải thừa nhận.

Bây giờ nghe câu nói như dỗ trẻ con thế này, An An chợt cay xè mũi, đỏ hoe mắt. Cô lại gần, chẳng nói chẳng rằng rúc vào lòng anh.

Tập Mặc Nhiên thoáng cau mày, rồi tự nhiên để cô ngồi trên đùi mình, tay thuận đà phẩy đi vài sợi tóc rơi xuống vai cô: “May mà có anh ở đây nhé.” Để cô không phải đau lòng khổ sở cũng không biết giải toả với ai.

An An thường ngày ra vẻ mạnh mẽ, tuy lúc ở bên Tập Mặc Nhiên thì yếu thế hơn chút, nhưng vẫn chỉ là một chút thôi. Cô chôn đầu vào gáy anh, hằm hừ: “May cái gì? Chẳng phải anh cũng sắp đi rồi còn gì?”

Tập Mặc Nhiên ôm cô cười hiền hoà, không đáp lại. Cứ ngồi một lúc như thế, An An dựa vào vai anh, nghiêng mặt hỏi: “Nếu vừa đạt được cả tình yêu lẫn thanh danh thì thật là tốt.”

“Em khát vọng được thành danh ư?” Tập Mặc Nhiên dịu dàng hỏi cô.

“Ừ...” An An ôm lấy thắt lưng anh, cọ qua cọ lại trong lòng, giọng đùa cợt: “Cho nên bao giờ anh kiếm được nhiều tiền, nhất định phải yêu chiều em, biết không hả?”

Ánh mắt anh loé sáng, cúi đầu hôn cô, thành thật bảo: “Ừ, ai bảo anh thích em cơ.”

Cô gái trong lòng động đậy, ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt sáng ngời: “Em cũng thích anh, Tập ca ca.”

Tập Mặc Nhiên cười: “Ừ, vậy tâm trạng tốt lên rồi thì đi ăn cơm thôi?”

“Ăn cơm làm gì!” Đầu mày cuối mắt cô ngập vẻ mỉa mai, cô choàng tay ôm cổ anh, đặt môi mơn trớn phần quai hàm, thì thọt: “Nếu đôi ta thích nhau đến vậy, chi bằng làm chuyện nên làm nhé, Tập ca ca?”

Tập ca ca sao chịu nổi những lời thủ thỉ mê hoặc của cô, đành thuận theo... Giữa lúc tình cảm đang dâng, bầu chặt vào vai anh, An An chợt nghĩ, có anh coi trọng mình, thích mình, chiều chuộng mình, khiến mình vui sướng, vậy mình cần gì phải kiếm tìm sự tôn trọng từ kẻ khác? Anh là tất cả của cô, có anh là đủ rồi.

*

Từ Chí lo lắng Hứa Vận và An An vẫn chưa dịu xuống, sợ lỡ tiến độ, ông ta bèn hào phóng cho An An nghỉ hẳn một ngày. An An mừng rỡ, vui vẻ quần lấy Tập Mặc Nhiên, sáng sớm hôm sau lưu luyến tiễn anh ra sân bay.

An An còn phải ở lại đoàn làm phim một thời gian nữa, lần này Tập Mặc Nhiên có thể ở lại vài hôm, chẳng biết lần sau sẽ thế nào. Ở sân bay, An An níu chặt lấy ống tay áo anh, cất giọng hụt hẫng: “Chẳng phải anh là chủ của phòng khám đó ư? Sao không giao việc cho người khác?”

Tập Mặc Nhiên vừa bất đắc dĩ, vừa thắm vui mừng, nhoẻn cười: “Làm chủ nhưng vẫn phải vừa tư vấn cho khách, vừa quản lý phòng khám, bận rộn lắm.”

Tiếng loa phát thanh lại vang lên, An An đành cố nhịn, giục anh: “Đi mau đi! Đừng lượn lờ trước mặt em nữa!”

Tập Mặc Nhiên bật cười, ôm lấy cô, hôn lên trán: “Anh biết em nhớ nhung anh thế nào mà, đợi mấy hôm nữa anh sẽ lại ghé thăm, làm việc cho tốt nhé?”

“Ai thèm nhớ!” An An cứng giọng, nhưng vẫn ngoan ngoãn để anh âu yếm, ủ rũ nói: “Đừng hôn nữa, kẻo bị đám phóng viên chụp được... Ngộ nhỡ em không thành danh nổi, anh nuôi em nhé?”

“Ừ.” Tập Mặc Nhiên dịu dàng cười: “Chờ anh kiếm được thật nhiều tiền sẽ cung phụng em.”

An An nhăn mặt méo mòi: “Vậy anh phải kiếm tiền thật nhanh lên.”

“Thì đang về kiếm tiền đây.” Tập Mặc Nhiên véo nhẹ cằm cô, tiếng loa phát thanh lại thúc giục. “Nếu lại ốm thì gọi cho anh nhé, lúc diễn gặp chuyện gì cũng phải kể cho anh nghe, tự chăm sóc bản thân cho tốt đấy.”

An An đang buồn, nên không đáp lại, chỉ gật đầu liên tục, dõi theo cho đến tận khi Tập Mặc Nhiên khuất dạng sau cửa kiểm tra. Cô chôn chân ở đó một lúc mới xoay người rời đi, không ngờ nhìn lướt qua liền thấy Lương Viễn ở gần đó.

Hắn ta vận bộ vét sẫm màu gọn gàng, làm nổi bật lên gương mặt đẹp trai, phong thái chừng chạc hơn nhiều, khác hẳn với vẻ cà lơ phất phơ mọi ngày. Hắn khoanh tay đứng đó, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt thản nhiên đến nỗi cô không thể biết hắn đã đứng đó từ bao giờ.

An An thản nhiên như thường, vẫy tay chào hỏi, chờ Lương Viễn lại gần mới mỉm cười hỏi: “Lương nhị thiếu đi công tác ở thành phố Y à?”

Cái hôm tuyết rơi ở thành phố H, sau khi Lương Viễn bắt gặp An An và Tập Mặc Nhiên ở bên nhau, trên đường lái xe tới club, do đường quá trơn trượt vì tuyết tan, tâm tình hắn lại bất ổn, đạp nhầm chân ga đâm vào đuôi xe người khác, bị thương nằm viện hai tuần. Vài hôm sau khi qua năm mới, hắn mới nghe tin cô tới thành phố Y quay phim.

Hôm qua Lương Cảnh Phàm cử hắn tới công tác ở thành phố Y, hắn không khỏi mâu thuẫn trong lòng, khắp khởi mừng thầm, đáp chuyến sớm nhất tới đây, dự tính đến trường quay thăm cô, chẳng ngờ vừa ra khỏi sân bay liền nhìn thấy hai người họ.

Lương Viễn thăm nhủ, sao mà tàn nhẫn quá, hắn mới đặt chân xuống thành phố Y đã nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng phải sẽ khiến mấy ngày sau hắn cứ mãi khó chịu ư?

Đối mặt với sự bình thản của An An, Lương Viễn không thể nào hí hửng như lúc xưa được, hắn ta ảm đạm hỏi: “Quan hệ giữa hai người vẫn đang tốt đẹp à?”

An An thoát đầu ngạc nhiên, rồi lập tức phá lên cười: “Tôi đang tự hỏi không hiểu sao mấy hôm nay cứ muốn đấu khẩu với Tập Mặc Nhiên, hoá ra là do anh thăm rửa à? Lương Viễn, đừng có xấu tính thế!”

Lương Viễn vừa nghe thấy vậy, chợt nhen nhóm hy vọng, vội vàng nói: “Em đừng quên những lời đã nói với tôi khi trước!” Nếu như chấm dứt với Tập Mặc Nhiên, vậy hãy tới với tôi.

An An sầm mặt: “Anh thật sự nguyên rửa chúng tôi đấy à?”

“Đâu có.” Lương Viễn hơi gượng gạo: “Tôi mà là người như vậy à!”

“Phải vậy mới đúng chứ!” An An vỗ nhẹ vào vai hắn ta: “Chúng tôi vẫn đang êm đẹp lắm, anh cứ chờ xem! Mà có khi anh còn chẳng chờ được ấy chứ, khéo lại gặp được cô gái tốt nào đó thì lại hay!”

Anh thật sự chỉ muốn em thôi, Lương Viễn u ám nói: “Anh không thể nào đợi được em ư?”

An An liếc mắt: “Chúng ta không thể đâu, khả năng quá thấp.” Nói rồi cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, phát tay bảo: “Tôi phải về làm việc rồi, không nói chuyện được nữa, chào nhé!”

Lương Viễn dõi theo bóng hình càng lúc càng xa của cô, ánh mắt chợt tối sầm lại.

Mâu thuẫn giữa Hứa Vận và An An sau cùng được Mục Nhất Minh hoá giải. Hứa Vận cũng tự hiểu, nếu chỉ vì chuyện vật vãnh này mà đuổi An An ra khỏi đoàn làm phim, âm ỉ tới tai đám phóng viên, thế nào cũng có người chỉ trích cô ta vào nghề lâu rồi mà không khoan dung rộng lượng. Cô ta đâu có ngốc vậy, cho nên lúc Mục Nhất Minh đứng ra khuyên giải, cô ta bèn cho qua luôn.

An An vừa ổn một cái, lại đến lượt Mục Nhất Minh gặp chuyện, cụ thể thì, cũng không hẳn là chuyện của Mục Nhất Minh.

Đạo trước giới truyền thông đăng tin cậu ta và một nghệ sỹ cùng công ty với An An cùng đi chơi tháp Eiffel, bây giờ lại đăng thêm thêm vài bức ảnh hai người họ vui vẻ dạo phố bên nhau.

An An nhàn nhã xem báo, chỉ vào bức ảnh báo: “Đám cầu này mất tinh hết cú, hai người che kín như thế mà vẫn bị phát hiện. Có điều hai người thích nhau thật hả? Nếu không sao lại đi chơi lắm thế, kiểu gì chả bị nhận ra?”

Bị cô chế nhạo, Mục Nhất Minh chỉ biết gượng cười.

Hiện giờ cậu ta đang nổi tiếng, tướng mạo khí chất đều thuộc hàng thượng đẳng, được vô số người ái mộ. Đám fan nào tàn chỉ một lòng mong mỗi cậu ta độc thân, thoả mãn tư tưởng thâm kín của họ là đủ.

Giờ bài báo vừa ra lò, đám fan nào tàn lập tức nổi giận đùng đùng, thi nhau mắng chửi cô bé ấy không biết thân biết phận, đám tờ tưởng trào cao, dùng đủ mọi lời lẽ coi thường, không một ai lên tiếng trợ giúp.

Công ty của Mục Nhất Minh thấy cậu ta gặp chuyện, liền vội vã đổ hết trách nhiệm sang đầu cô bé kia, cho nên giới truyền thông chia hết mũi nhọn sang công ty của Lương Cảnh Phàm. Cho dù trong chuyện này cô bé ấy là người chịu thiệt thòi, thì công ty cũng không bao giờ căn cứ vào sự thật để quyết định.

Sau cùng, Tinh Ngu Văn Hoá lấy đại cục làm trọng, công bố với mọi người rằng, cô bé ấy chuẩn bị được đưa ra nước ngoài học diễn xuất hai năm, tạm thời dừng hoạt động.

Mục Nhất Minh trầm ngâm nói: “Cô ấy không có chỗ dựa, biến mất hai năm, thời cơ tốt qua đi, trở về rồi còn làm ăn được gì nữa.” Dừng một lát rồi lại nhỏ giọng: “Tôi có lỗi với cô ấy.”

An An yên lặng lắng nghe, cô hiểu Mục Nhất Minh. Hiện giờ cậu ta không thể đứng ra nói giúp cô bé ấy, thân là diễn viên, càng nổi tiếng thì càng giống như con rối. Trước mặt khán giả thì đỉnh đặc, nhưng một khi bị giữ chặt dây, liền lập tức úp sấp xuống, càng khỏi cần bàn đến bao công sức nỗ lực của mình.

An An suy tư hồi lâu, đành chỉ có thể nửa đùa nửa thật an ủi: “Cậu phải cố gắng nữa lên để đứng vững được trong cái giới này! Bao giờ cậu đủ mạnh là có thể đưa cô ấy về rồi!”

Mục Nhất Minh buồn bã hút thuốc, cười cười.

*

Việc phỏng vấn với báo chí vốn do Lisa nhận cho cô, trước khi ký bộ “Hồng trần phá”, An An đã tự mình nhận chụp ảnh bìa ột tờ tạp chí trong tháng này. Lúc nhận cô không nghĩ rằng sẽ ký hợp đồng đóng phim, nên hiện giờ An An đành phải xin phép đạo diễn cho nghỉ để quay về thành phố H.

Cũng may vai của cô là nữ phụ, không có quá nhiều cảnh, trễ một chút vẫn quay bù được.

Tuy đạo này An An và Lisa không vừa lòng nhau, nhưng cô vẫn gọi điện báo cho chị ta một tiếng, cô thăm hỏi, được trở về nghĩa là được nhìn thấy Tập Mặc Nhiên!

Lisa nghe thấy giọng nói vui mừng của cô, liền biết ngay cô đang nghĩ gì, lập tức ngắt máy.

Đã qua một tháng kể từ lần Tập Mặc Nhiên tới thăm cô. Hiếm khi mới có dịp, An An chợt nổi thói điệu đà, quyết định khiến anh ngạc nhiên, trước khi trở về còn gọi cho anh kêu làm việc rất mệt mỏi, bảo anh mau tới thăm cô.

Lúc lên máy bay, bất ngờ gặp Lương Viễn.

Hắn ta đã xong việc, trông thần sắc đầy mệt mỏi, nhìn thấy An An liền sáng rực mắt lên, song thoát sa sầm, giờ tay chào hỏi cô.

An An cũng chợt nhớ ra một việc, liền hỏi: “Anh có biết lịch trình hôm nay của anh trai anh không?” Hai người họ xuống máy bay cũng mới có 9h sáng.

Lương Viễn kinh ngạc: “Sao em không trực tiếp hỏi anh ấy!”

Hỏi thừa! Cô đương nhiên có thể hỏi, nhưng vấn đề là cô không muốn. An An đã lâu không liên lạc với Lương Cảnh Phàm, nếu không phải có việc cần tìm anh ta thì cô quan tâm đến lịch trình làm việc đó làm gì.

“Tôi đổi máy rồi, không có số, chẳng phải anh đang ở đây sao, tiện thể hỏi luôn.”

Đôi mắt Lương Viễn loé lên: “Em có việc cần tìm anh ấy à?”

“Ừ.” An An thăm bực bội anh ta lắm chuyện, thúc giục: “Tóm lại anh có biết không?”

“Biết chứ, trước khi lên máy bay tôi còn gọi cho anh ấy mà, sáng nay anh ấy có cuộc họp, hình như buổi chiều tới khách sạn bàn chuyện với người ta, buổi tối thì không rõ.”

Cô cũng chẳng quan tâm tới anh ta có rảnh hay không đâu. An An gật đầu hỏi: “Buổi chiều anh ta bận lúc mấy giờ? Tôi muốn gặp trực tiếp.”

Lương Viễn suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Tôi cũng không rõ lắm, hay em hỏi Lisa đi, chị ấy thể nào cũng biết.”

An An gật đầu tỏ ý đã biết, nhớ hôm nói chuyện qua điện thoại với Lisa vào đêm giao thừa, chị ấy có nhắc tới việc Lương Viễn bị tai nạn, bèn buột miệng bảo: “Anh có vẻ thân với quản lý của tôi nhỉ!”

Lương Viễn tựa lưng vào ghế ngồi, thăm nhủ, việc liên quan đến em, có gì là anh không biết.

31. Chương 31: Chương 31

Trích dẫn: Xuống máy bay, Lisa và tài xế đã chờ sẵn cô ở cửa sân bay, Lương Viễn thấy Lisa, bèn cất giọng tự nhiên: “Lisa đích thân tới đón An An ư?”

Lisa nhìn nhóm trợ lý đi cùng Lương Viễn, đoán bọn họ trùng hợp gặp nhau, bèn cười bảo: “Ừ, phải đưa cô ấy đến địa điểm chụp ảnh ngay, bên đó đang giục!”

Sau đó hai bên khách sáo chào hỏi, rồi mỗi người một ngả.

Chụp ảnh bìa là một việc khá vất vả, phải thay trang phục liên tục, lớp trang điểm cũng phải phù hợp theo, không được ăn uống gì. An An không có trợ lý đi cùng, chỉ có Lisa, cô đang muốn hỏi chị ta xem lát nữa phỏng vấn về nội dung gì, nhưng tìm mãi mà không thấy người đâu.

Nhân viên thúc giục, An An thay đồ xong xuôi bèn vội vã ra chụp. Không hỏi được thì thôi vậy, đỡ khiến vừa nói chuyện là lại cãi nhau.

An An chuyên tâm làm việc, trong khi đó Lisa thì đang gọi điện thoại trong phòng vệ sinh.

“Cậu biết rõ cô ấy không thích cậu, không sợ làm vậy sẽ phí công vô ích ư?”

Đối phương trả lời khá nhỏ tiếng: “Nếu không thử một lần, tôi làm sao cam lòng nổi? Huống hồ, chị Lisa à, chẳng phải chị vẫn luôn muốn cô ấy tập trung vào sự nghiệp sao? Chỉ cần cô ấy ở bên tôi, tôi có thể tạo cơ hội cho cô ấy nổi tiếng, nhưng điều kiện tiên quyết là chị phải giúp tôi một tay.”

Đôi mắt Lisa loé sáng, giây lát sau chị ta thấp giọng hỏi: “...Cô ấy tìm Lương tổng để làm gì?”

“Tôi không rõ... Nhưng chuyện đó không quan trọng.”

“Tập Mặc Nhiên thì sao?”

“Tôi sẽ lo liệu anh ta.”

Trong gương phản chiếu một gương mặt uể oải, Lisa bình thản nhìn một lát, rồi cầm máy lên nhấn một dãy số: “Ừm, Thần Thần à...”

Chụp ảnh tới gần 3h chiều, An An vừa mệt vừa đói, Lisa đưa cô đi ăn, cô ngồi ở ghế sau, nhắm mắt dưỡng thần, nói: “Ăn sau đi, em nghe nói Lương Cảnh Phàm đang ở Hoa Vũ, chị đưa em tới đó đã, em tìm anh ấy có chút việc.”

Mục Nhất Minh trước đây từng giúp đỡ cô, tuy cậu ta vẫn tỏ ra thản nhiên, nhưng cô biết, cậu ta thật lòng để tâm tới cô bé kia. Một nghệ sỹ nhỏ nhoi như cô bé ấy rất dễ bị vô vàn người mới làm cho lãng quên, tựa hồ như đá chìm đáy biển, nếu được, cô vẫn muốn tìm Lương Cảnh Phàm nhờ vả, coi như trả lại cái nợ nhân tình cho Mục Nhất Minh.

Từ lúc xuống máy bay, An An vẫn chưa nhét gì vào bụng, cô hơi lơ đãng, thêm vào việc suy nghĩ chuyện này, nên cô gần như không phát hiện ra điểm lạ, rằng tại sao Lisa vốn thường ngày nghiêm khắc lại không hề hỏi đến chuyện cô tìm Lương Cảnh Phàm để làm gì.

Lúc An An đến, Lương Cảnh Phàm đã bàn xong việc, nhóm người đang từ biệt nhau trước cửa khách sạn, thấy cô đến, anh bèn đứng trên cầu thang chờ.

Xe dừng hẳn lại, An An thấy chỗ này gần nhà, bèn bảo Lisa không cần phải đợi.

Lisa do dự muốn nói lại thôi, rồi trầm ngâm giây lát, bảo: “Lúc nói chuyện với Lương tổng, em nên để ý một chút, chỗ này hay có phóng viên rình mò.”

An An hiềm khi bình tĩnh như vậy, cô ngoan ngoãn nghe lời rồi đẩy cửa xuống xe.

Đám cưới của Lương Cảnh Phàm và Đào Duyệt Hàm dự kiến tổ chức vào mùa thu năm nay. Từ khi An An xuống xe, anh ta liền dán chặt mắt vào cô. Rõ ràng mùa thu năm ngoái, cô vẫn còn tươi cười lấp lánh trên anh ta: “Chỉ bán thân, không bán nghệ”, nháy mắt một cái đôi bên đã thành xa lạ. Ánh mắt Lương Cảnh Phàm thâm trầm mà chuyên chú, ẩn hiện nét bất lực, không cam lòng.

An An bước nhanh tới, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp.”

Lương Cảnh Phàm nghiêng đầu bảo: “Chỗ này không tiện, vào trong hẵng nói.”

Hai người họ cùng bước lên, An An thầm nhủ muốn giải quyết cho nhanh chóng. Thực ra lúc cô và Lương Cảnh Phàm chia tay cũng không vui vẻ gì, cô không chắc anh ta sẽ nhận lời giúp. Nhưng cô vẫn tới tìm, vì nghĩ bọn họ tuy không còn tình yêu, nhưng ít ra vẫn còn chút tình cảm. Nếu anh ta không bằng lòng, cô cũng không để tâm, cô chỉ muốn thử xem sao. Nếu nguyện ý, thì anh ta tự nhiên sẽ giúp, còn không thì cô cũng không ép uống làm gì.

“Anh có nhớ cô bé mấy hôm trước vướng vào tin đồn với Mục Nhất Minh không?” An An hỏi thẳng.

Lương Cảnh Phàm hơi ngẩn ra, nói: “Nhớ, sao vậy?”

“Tôi muốn...” An An toan mở miệng, khoé mắt chợt phát hiện có ánh sáng loé lên, nhất thời dừng chân quan sát. Lương Cảnh Phàm cũng tinh ý nhận ra, đưa mắt ra xung quanh, thấy không có gì khác thường, nhưng vẫn cau mày khoắc hờ tay lên vai cô, bước nhanh vào đại sảnh: “Anh có phòng cố định ở đây, lên đó rồi nói sau.”

Cho đến tận lúc vào phòng rồi, hai người họ mới thở phào nhẹ nhõm, An An ung dung trêu chọc: “Từ lúc còn ở bên anh cho đến tận khi đã chia tay, tôi chưa từng bị ai bắt gặp, nào ngờ bây giờ lại có kẻ chú ý tới. Ngộ nhờ ngày mai chúng ta thật sự lên trang nhất, tôi mới là người oan uổng đó!”

Lương Cảnh Phàm cảm thán: “An An...”

An An thu lại nụ cười, tới quầy bar rót hai cốc nước, đưa cho anh ta một cốc rồi bảo: “Nghe nói anh sắp kết hôn? Tôi cũng có bạn trai mới rồi, anh biết chưa?”

Lương Cảnh Phàm chấn động, thấy cô không giống đang lừa dối, bèn ngẩn ngơ cười khổ sở, nốc một hơi hết nửa cốc nước: “Nói đi, tìm anh làm gì?”

“Cô bé mà tôi vừa nhắc đến anh, anh có thể giơ cao đánh khẽ được không?”

“...Sao đột nhiên em lại muốn giúp cô ta?” Lương Cảnh Phàm vô cùng kinh ngạc.

“Giúp đỡ bạn bè ấy mà...”

...

Chẳng qua chỉ là một nghệ sỹ không mấy tiềm năng phát triển, công ty có ra mặt hỗ trợ hay không cũng không quan trọng, Lương Cảnh Phàm vốn không quan tâm tới chuyện này lắm. Nhưng nếu cô đã tới nhờ vả, sao anh có thể không giúp? Bây giờ cô bé ấy không có tiếng tăm gì, chờ mọi chuyện lắng xuống, lập giúp cô ta một kế hoạch phát triển, đổi nghệ danh là có thể hoạt động trở lại.

Ra khỏi phòng, Lương Cảnh Phàm mời cô đi ăn, An An mỉm cười đáp: “Xin lỗi, nhưng tôi còn có việc, để hôm khác tôi mời anh nhé?” Dẫu gì anh ta cũng đã nể mặt cô.

Lương Cảnh Phàm nhoen cười: “Đi tìm anh ta à?”

An An cũng không ngại, tũm tũm thừa nhận. Lương Cảnh Phàm cũng cười, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thấy đôi mắt anh ta nhìn cô đầy vẻ dịu dàng trù mền, có điều An An chỉ nhớ tới mỗi Tập Mặc Nhiên, không màng để ý.

Trên đường về nhà, An An vẫn còn cảm thán, quả nhiên cô suy tính đúng. Trước đây cô từng yêu Lương Cảnh Phàm, nhưng anh ta không thể một lòng với cô. Anh ta là người đầu tiên khiến mối tình tha thiết, đầy dũng cảm của cô rơi vào thất bại, lúc ấy cô còn tưởng cô rất hận anh ta. Nhưng sau này xuất hiện Tập Mặc Nhiên, anh ấy dần dần giúp cô cảm thấy trái tim chân thành của mình vẫn còn đặt đúng chỗ, ngay cả nỗi thất vọng trước đó cũng được Tập Mặc Nhiên xoa dịu, vỗ về mà tiêu tan đi.

An An cô không phải không có ai yêu, Lương Cảnh Phàm không yêu thì đã có người khác.

Trước khi về nhà An An ghé qua siêu thị, mua cả túi rau quả tươi mơn mớn, hào hứng xách về. 5h chiều Tập Mặc Nhiên tan làm, bây giờ mới có 4h, cô vẫn còn có một tiếng đủ để nấu ăn.

Ai bảo câu chuyện “Ốc Đồng cô nương” chỉ có trong truyện thần thoại nào? An An mà tỏ ra hiền hoà nhã nhặn thì cũng có thể biến thân thành Ốc Đồng cô nương đó!

*Ốc đồng cô nương: Xuất phát từ điển tích, khi xưa thiên đế thấy chàng trai Tạ Đoan mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống lẻ loi đơn độc, nhưng cần cù tiết kiệm, an phận thủ thường, bèn thương tình phái Ốc Đồng cô nương xuống trợ giúp. Mỗi khi Tạ Đoan về đều thấy nhà cửa sạch sẽ, cơm nước sẵn sàng, thì ra là có một cô nương chui ra từ trong vỏ ốc đã giúp chàng làm việc nhà. Câu chuyện này tương tự như việc cô Tấm chui ra từ quả thị giúp bà lão quét dọn và nấu cơm của Việt Nam.

Có điều đến tận 6h, Tập Mặc Nhiên cũng chưa trở về. An An chốc chốc lại quay vào xem đồ ăn có bị nguội hay không, sau đó quay ra phòng khách, vừa viện cớ tắc đường, bận rộn giùm anh, vừa buồn chán lướt mạng.

Ban chiều lúc ra khỏi khách sạn, An An loáng thoáng đoán hình như khi ấy đã bị chụp ảnh lại, nghĩ Lisa lại nổi cơn điên mắng ầm lên, cô đành gọi nhắc nhở chị ta đề phòng trước. Lisa trầm ngâm giây lát, rồi căn dặn cô phải để ý tới mấy trang mạng giải trí lớn, để nếu thật sự có ảnh thì phải mau chóng dập tắt.

7h tối, An An chờ đến sốt cả ruột, bèn gọi điện cho Tập Mặc Nhiên, đáp lại cô chỉ có tiếng “tút tut” tắt máy.

Muộn thế này rồi mà vẫn chưa về, chẳng lẽ bác sỹ tâm lý cũng phải đi xã giao? Hay cô không ở nhà, anh ấy lại cả gan ra ngoài vờn hoa ghẹo bướm? Nghĩ đến khả năng này, An An chợt hí hóp mắt đầy nguy hiểm, anh ấy dám!

*

Trong một góc quán bar đường Thất Tinh.

Lương Viễn đặt lên bàn rượu mấy tấm ảnh chụp một cặp đôi, trầm giọng nói: “Anh biết không, tuy bề ngoài có vẻ như anh trai tôi thấu tóm mọi sự vụ trong công ty, nhưng thực ra anh ấy không mấy để tâm đến những chuyện thế này, phần lớn thời gian đều là tôi tiếp xúc với giới truyền thông. Cho nên trước khi mấy tấm ảnh này bị tung ra, tôi đã ngăn chặn lại.”

Trong ảnh, Lương Cảnh Phàm ôm vai cô gái bước lên cầu thang, hai người họ cùng bước vào thang máy, thậm chí còn có ảnh cùng bước vào, cùng vui vẻ ra khỏi phòng. Khách sạn trên tấm ảnh là Hoa Vũ, thuộc thành phố H. Cái người vốn đang phải đóng phim ở thành phố Y mà lại có thể đột nhiên xuất hiện ở thành phố H.

Dù là người ôn hoà kín đáo như Tập Mặc Nhiên, nhìn thấy thời gian chụp ảnh cũng thềm chấn động. Lúc ở Thái Lan, anh biết cô có quan hệ với Lương Cảnh Phàm, sau đó khi bọn họ chia tay anh cũng biết, anh cứ tưởng, bọn họ đã thực sự chấm dứt.

Tập Mặc Nhiên nhìn chằm chằm vào đồng ảnh, ngón tay siết chén rượu hân cả gân xanh, lát sau anh nhẹ nhàng thả lỏng, giương đôi mắt sắc sảo nhìn Lương Viễn: “Nếu là chuyện của công ty, vậy anh tìm tới tôi làm gì?”

Lương Viễn biết Tập Mặc Nhiên tốt nghiệp ngành tâm lý ở một trường nổi tiếng bên Mỹ, nên từ lúc gặp mặt hắn ta luôn cảnh giác cao độ, để tránh ục đích của mình bị phát giác.

“Tuy là chuyện riêng của công ty, nhưng dù sao cũng liên quan đến anh, tôi nghĩ anh nhất định muốn biết.”

Tập Mặc Nhiên nheo mắt lại: “Lương nhị thiếu thích quan tâm tới cuộc sống riêng tư của người khác quá nhỉ? Sao anh không nói thẳng ra anh làm vậy chỉ vì bản thân anh?”

Tập Mặc Nhiên phản ứng lại quá nhanh, thậm chí nhìn đồng ảnh ấy mà vẫn không rối loạn. Lương Viễn cứng ngắt giây lát, rồi thả lỏng người, nốc một hơi cạn sạch chén rượu, thốt: “Nói thật với anh, tôi thích cô ấy. Cho nên tôi cố tình làm vậy để chia rẽ hai người.”

Tập Mặc Nhiên lạnh nhạt nói: “Thứ nhất, tôi sẽ không vì mấy tấm ảnh này mà chia tay với cô ấy. Thứ hai, cho dù cô ấy chia tay với tôi, thì cũng không đến lượt anh đâu.” Có lẽ người trong ảnh mới là người cô ấy thật sự thích.

Lương Viễn bật cười thành tiếng: “Bác sỹ Tập, anh nhầm rồi, thật ra cô ấy chẳng thích ai cả.” Nói đến đây, lòng bàn tay hắn ta đã ướt đầm mồ hôi, nhưng đôi mắt coi như còn trấn định: “Cô ấy biết rõ thân phận của anh rồi, từ lúc còn ở Thái Lan, tôi đã thấy anh khá quen, sau nhớ ra liền nói cho cô ấy biết.”

Tập Mặc Nhiên bỗng ngất phất đầu lên, nét mặt đầy vẻ hoài nghi, dù anh thân là bác sỹ tâm lý, giỏi che giấu biểu cảm, nhưng những lời nói này quá đột ngột, tựa hồ quả bom chợt bùng nổ, khiến anh hoàn toàn không biết phải đối phó thế nào.

Lương Viễn biết anh đã tin. Một kẻ ngoài sáng, một kẻ trong tối. Kẻ thì trở tay không kịp, kẻ đã sắp xếp chu toàn. Lương Viễn chiếm thế thượng phong.

Hắn ta tỏ ra u ám, giọng nói nhuốm vài phần bất lực: “Anh và anh trai tôi đều là người trong cuộc, nên không nhận ra, chỉ có tôi hiểu rõ, bởi cô ấy không màng tới tôi, tôi lại càng tiến tới. Nhưng sau này tôi mới phát hiện ra, cô ấy kỳ thực chẳng thích một ai cả. Cô ấy ở bên anh trai tôi vì anh ấy có thể giúp cô thành danh, anh cũng tương tự thôi.”

“Có điều...” Lương Viễn nhếch miệng: “Tập Mặc Nhiên, có phải anh khiếm tốn quá rồi không? Trước mặt cô ấy anh cứ giấu giếm kín kẽ, còn định huấn luyện cô ấy thành bà chủ gia đình nữa, sao cô ấy lại bằng lòng chờ đợi anh chứ?”

Cho nên cô ấy liền tìm tới Lương Cảnh Phàm.

Hoặc do từ khi Tập Mặc Nhiên nhìn thấy đồng ảnh liền rối loạn đầu óc, hoặc do Lương Viễn thể hiện quá mức chân thực, đầu ra đầy, nên anh liền nhớ tới cái đêm hai người họ chính thức xác định quan hệ. Cô từng nói mục tiêu cả đời là thành danh, trời sinh tính cô vốn tự tư tự lợi. Còn cả hôm anh đi thăm cô, lúc chán chường, cô rúc vào vai anh thủ thủ: “Bao giờ phòng khám của anh làm ăn phát đạt, anh giàu rồi, nhất định phải chiều chuộng em đấy”, những lời này rất cuộc ám chỉ điều gì?

Nhưng lúc bên nhau cô vẫn luôn chân thành thẳng thắn, hề thích là giận dỗi, rúc vào lòng anh nũng nịu, vô cơ hồn dỗi, sinh động hoạt bát. Thân là bác sỹ tâm lý, anh chắc chắn biểu hiện trong ánh mắt và động tác thân thiết của cô đều chứng tỏ tình yêu thật lòng... Song nghề nghiệp của cô, lại là một diễn viên ưu tú.

Tập Mặc Nhiên không nhịn nổi, nốc một hơi rượu, giọng nghi hoặc: “Lương nhị thiếu đã biết cô ấy là người như vậy, sao vẫn muốn chia rẽ chúng tôi?”

Lương Viễn buông lỏng nắm tay: “Tôi nói rồi, vì tôi thích cô ấy. Hoặc nói trắng ra thì, tôi thích loại người đó.”

“Lương nhị thiếu thích, chẳng lẽ người khác lại không thích.”

“Tôi biết.” Lương Viễn tỏ ra thành khẩn: “Anh rất thích cô ấy, thế nhưng anh không thể cho được thứ cô ấy muốn. Anh xem ở bên anh, cô ấy đâu có đạt được mục tiêu thật sự, thứ cô ấy muốn không phải là chân tình, cô ấy đã nản lòng rồi. Thế nhưng tôi thì có thể, tôi thích cô ấy, cũng nguyện ý giúp đỡ hết mình.”

32. Chương 32

Quán bar tối tăm mù mịt, chìm đắm trong bóng tối này, tâm tình con người càng lúc càng kích động. Bầu không khí ngột ngạt, tiếng người huyên náo, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, tựa hồ để che đậy đi tất cả nỗi gào thét, xót xa trong lòng.

Trong góc phòng, ánh mắt Tập Mặc Nhiên dừng lại ở nét cười trên mặt cô gái kia, đôi mắt nhất thời thấy nhức nhối.

Thời trẻ trung bông bột, anh cũng từng vì những xao động tuổi thanh xuân mà làm ra những việc hoang đường, mãi mê theo đuổi sự kích thích bùng cháy. Khi ấy anh còn chưa nghĩ nhiều đến tương lai, vẫn còn cậy vào gia thế mà thoải mái ngông cuồng. Đương nhiên những xúc cảm đó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn.

Sâu trong xương tủy, anh không phải là người phóng túng tùy tiện, cũng chưa bao giờ ham mê tiền bạc, khoái cảm dục vọng. Cho nên sau khi tốt nghiệp, có thể tự mình lập nghiệp, gia thế liền trở thành chuyện không mấy quan trọng đối với anh.

Bởi thế, Tập Mặc Nhiên chưa từng nghĩ tới chuyện dùng tiềm lực của gia đình mình để nâng đỡ cô. Huống hồ dù cô từng nói mong ước của mình là thành danh, nhưng anh cảm nhận được rằng, sâu trong nội tâm, cô cũng không hề mê đắm danh lợi.

Nhưng mâu thuẫn ở chỗ, đó vẫn là mong ước của cô, vả lại có lẽ đúng như Lương Viễn nói, cô đang chờ anh giúp đỡ. Thế nhưng anh lại không cho cô thứ cô cần, mà lại ngốc nghếch dâng hiến tình yêu thật lòng.

Lương Viễn nói chỉ cần cô muốn, hẳn ta có thể cho cô ngay, bất luận cô có thích hẳn hay không.

Chẳng qua chỉ là chuyện nổi tiếng thôi, Tập Mặc Nhiên cũng có thể dễ dàng giúp được cô. Nhưng mà, anh để tâm tới tình cảm thực của cô, anh bận tâm tới việc cô ở bên anh vì tình yêu hay vì danh lợi. Trên đời này mọi thứ đều thuận theo quy luật cân bằng, anh không đam mê vật chất, là bởi quá coi trọng tình cảm.

Lương Viễn nhìn Tập Mặc Nhiên im lặng, không nói câu nào, chỉ bình tĩnh nhìn đắm đắm vào mấy tấm ảnh, nhất thời hẳn ta cũng không biết mình đang cảm thấy tư vị gì. Tập Mặc Nhiên đã rơi vào bẫy, hẳn ta hẳn nên hồ hởi vui sướng mới đúng, có điều càng nghĩ hẳn lại càng thấy không đành lòng, nếu như An An cũng biểu lộ như Tập Mặc Nhiên bây giờ, liệu hẳn có chịu được chăng?

Lương Viễn rót cuộc không thể vui vẻ được nữa, cắn răng lại, uống thêm một ly rượu rồi đứng dậy nói: “Tập tiên sinh, tôi còn có việc, đồng ảnh này đã được tôi chặn lại, ngày mai sẽ không đăng lên báo đâu. Tôi biết anh có suy tính riêng, nhưng nếu anh định rời xa cô ấy, xin hãy nói cho tôi biết đầu tiên!”

Tập Mặc Nhiên không phản ứng lại, Lương Viễn cũng mặc kệ, vung tay gọi phục vụ lấy thêm chai rượu Vodka cho bàn này, rồi trả tiền bỏ đi.

Những chuyện này đều do Lương Viễn dự tính sẵn, hẳn nghĩ, một bác sỹ tâm lý tính tình miễn cảm và An An tính tình kiêu ngạo, hai người này mà cãi nhau, kiểu gì cũng xảy ra bất hoà.

Nhưng hẳn không ngờ rằng, hẳn vừa bỏ đi không lâu, một cô gái đeo kính râm, đội nón rộng vành lững lững bước vào quán bar, đi thẳng đến chuốc rượu người kia.

*

An An buồn chán vui người trên ghế sofa, lòng dần nảy sinh phiền muộn. Hơn nửa đêm, Tập Mặc Nhiên vẫn chưa trở về, liệu có thể đi đâu đây?! Cô bực bội đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, rồi hùng hổ thâm nhủ, phải chén sạch đồ ăn trên bàn, ngay cả một hùm canh cũng không để lại cho anh!

Có điều vì đã quá bữa, An An đói bụng cả ngày cũng chỉ ăn được vài miếng, rồi ôm máy tính đi vào phòng ngủ.

Hoặc do chiếc giường vẫn còn vương lại mùi hương của anh, hoặc do vội vã xuống máy bay đã đi chụp ảnh bìa, rồi vất vả nấu cơm, nên An An nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, đến tảng sáng hôm sau mới tỉnh lại.

Tập Mặc Nhiên cả đêm không về nhà!

Laptop ở ngay bên cạnh, tối hôm qua lúc mơ màng cô quên không tắt hẳn đi, giờ đang ở trạng thái chờ. An An định tắt máy, nhưng chợt nghĩ đến tối qua vẫn chưa thấy có tin gì liên quan đến mình, liệu vẫn ổn chứ? Cô bèn mở trang web giải trí lên, tiện thể xem chút tin tức, nhấn vào bài đăng mới nhất...

Sáng sớm, tốc độ mạng khá nhanh, An An lập tức nhìn thấy cái tên Tô Thần Thần choán gần hết cả trang chủ, tiêu đề bắt mắt. An An bấy giờ vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, thấy lại là tin đồn của Tô Thần Thần thì căng mắt ra đọc: “Ngọc nữ Tô Thần Thần đêm khuya đi thuê nhà nghỉ cùng với một chàng trai thần bí.”

An An tức thì thầm mắng, Tô Thần Thần, cô bị điên rồi! Dám bắt cấn lén lút với đàn ông như vậy à, chuyện này vỡ lở thì hình tượng ngọc nữ thanh thuần của cô ta coi như bay sạch rồi còn đâu!

An An nghĩ rồi liền tưởng tượng ra phản ứng của Lisa, chắc hẳn chị ta sẽ nổi trận lôi đình đây. Cô vừa nghĩ vừa hơi há hê kéo xuống dưới, nhưng chợt giật thót, đến khi nhìn rõ bức ảnh rồi, đôi tay cô bỗng vô lực, bất thần run bắn lên.

Trong tấm ảnh là bóng lưng của đôi nam nữ, họ sóng vai, còn ôm eo nhau, cùng bước vào khách sạn. Chàng trai thần bí cái nổi gì? Người này mà thần bí ư? Anh ta đâu có xa lạ gì với cô, trên người anh vẫn đang mặc chiếc áo khoác mà cô mua cho hôm đi dạo phố đầu năm, chiếc áo màu xanh đen ấy tôn lên khí chất của anh, cô chỉ liếc mắt liền nhận ra.

An An run rẩy kịch liệt, cô nhìn thời gian bài viết, kéo xuống dưới đọc, nhưng không vào đầu nổi chữ nào. Cô ép mình tập trung lại, tìm thấy tên nhà nghỉ, hoá ra là bên cạnh quán bar ở đường Thất Tinh.

Lương Viễn nhìn thấy một bóng người lao ra khỏi đại sảnh thì vội bật người ra khỏi xe, chạy nhanh tới, cố gắng đè nén tiếng run: “An An...”

An An kéo cao cổ áo lên mặt, cau mày hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

“...Tôi tới xem em thế nào.” Lương Viễn nuốt nước bọt, tỏ ra lo lắng: “Tôi đọc được tin tức, nên ghé xem em có ổn không.”

Mặt mày An An vẫn đang tái nhợt, nghe hắn ta nói vậy, cô liền trấn tĩnh lại, tựa hồ đã khôi phục lý trí. Cô chỉnh trang lại trang phục, kéo cô áo cao lên, gương mặt hỏi: “Xe của anh à?”

Lương Viễn gật đầu, cô bèn bình tĩnh mở cửa ngồi vào ghế lái phụ: “Đưa tôi tới nhà nghỉ đó.”

Trên đường đi, An An im lặng không nói không rằng, một mực nhìn ra ngoài cửa xe, cô bình tĩnh lạnh lùng như thế, khiến Lương Viễn đau nhói lòng. An An là người có chủ kiến, từ cách cô xử lý mối quan hệ với anh trai mình là Lương Viễn biết ngay. Dù hắn ta không ngờ Tô Thần Thần lợi dụng cơ hội chen chân vào, khiến sự việc nghiêm trọng thêm, nhưng dầu gì vẫn có lợi với hắn.

Lương Viễn nhất định phải chớp lấy thời cơ.

“An An, em đừng tức giận quá... Dù sao thì với thân phận của Tập Mặc Nhiên... Những thói quen này đã hình thành từ lâu rồi, công tử thế gia nào có ai không chơi bởi chứ, thì thoảng không kiềm chế được cũng dễ hiểu mà...”

Hắn ta lắp bắp xong, An An bỗng nhiên ngẩng phắt lên: “Công tử thế gia?” Cô tức thì nhớ lại dòng chữ trên web: “Có người suy đoán chàng trai thần bí này vốn là một vị công tử con nhà giàu.”

Lương Viễn càng sáng mắt, hắn liếc nhìn cô, ra chiều do dự: “...Quanh đi quẩn lại ở thành phố H này cũng chỉ có mấy gia tộc quyền thế. Trước đây tôi đã thấy anh ta rất quen rồi, sau này khi hai người qua lại với nhau, thấy em vui vẻ, tôi cũng không định nhắc tới, nào ngờ... nào ngờ lại xảy ra chuyện thế này.”

An An ngơ ngẩn dỗi mắt về phía trước, không nói không rằng. Lương Viễn đau lòng, nhưng vẫn quyết tâm tiếp tục: “Em biết nhà họ Dương không? Tập Mặc Nhiên là cháu ngoại của Dương lão tướng quân.” Hàng mi của cô chợt run rẩy như cánh bướm, khiến Lương Viễn hốt hoảng, song hắn vẫn cấn rằng nói: “Còn cha mẹ anh ta thì, nếu em hay xem bản tin thời sự, liền biết trong số đội ngũ lãnh đạo, có mấy người mang họ Tập chứ... An An?”

Hắn ta còn chưa dứt câu, An An đã cau chặt mày, cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, những vết bầm tím hằn lên, móng tay ngón út gãy đôi, máu trào ra.

Lương Viễn không phát hiện, cứ tưởng cô vẫn đang thất thần, thấy cô thần thờ, bèn nói tiếp: “Em không nên trách anh ta giấu diếm thân phận, dù sao thì cũng có khá nhiều người gặp rắc rối vì vấn đề này mà. Người ta ít nhiều gì cũng phải đề phòng có kẻ nhắm nhe tài sản của mình... Còn về... về Tô Thần Thần... Em liệu có biết...”

Biết cái gì? Biết đám con em nhà giàu khó sửa thói quen, không vờn hoa ghẹo bướm thì sẽ bút rút ư? Hay là biết Tập Mặc Nhiên e ngại cô mưu toan quyền lực tài sản của anh ta, nên mới phòng cô như phòng cướp, không hề tin tưởng?

Gương mặt cô lại trở nên trắng bệnh. Lúc thấy tin tức, cô vẫn còn mụ mị đầu óc nên không thể đào sâu suy nghĩ, cứ tưởng Tập Mặc Nhiên dám phản bội mình... Lúc đi xuống nhà, cơn gió lạnh lùa qua, cô lại suy đoán, có khi Tô Thần Thần hận cô, nên mới giở thủ đoạn với anh ấy.

Nhưng bây giờ nghe Lương Viễn nói, biết rõ thân phận của Tập Mặc Nhiên, cô bắt đầu không dám tưởng tượng nữa. Anh ta và Tô Thần Thần đột nhiên bị phơi bày lên mặt báo, vậy trước kia, lúc cô không ở bên cạnh, lúc không có đám phóng viên rình mò, liệu anh ta có phóng túng như vậy hay không... Liệu có “gặp dịp thì chơi” như vậy không?

Lòng dạ cô giờ lạnh buốt hết như một bàn đầy món ăn lạnh ngắt tối hôm qua.

Mới có 7h sáng, sau một đêm hoan lạc, cả căn nhà nghỉ đều im lìm. Nhà nghỉ này ở ngay cạnh quán bar, công dụng hết sức rõ ràng.

Kỳ thực cái loại chuyện bất gian tại giường này, dù với thân phận, mục đích gì thì cũng là chuyện vô cùng mất mặt. Cho dù bạn là người tôn quý ưu tú đến đâu trong mắt mọi người, nhưng chỉ cần bạn chủ động đi bất gian, vậy trong mắt người mà bạn coi trọng nhất, bạn hoàn toàn chẳng có mấy may hấp dẫn nào.

Nếu không, vì sao người ta lại lên giường với kẻ khác?

Dù hiểu rõ điều này, nhưng An An không ngừng lại được, thậm chí lúc đập mạnh vào cánh cửa, những sợi dây thần kinh lý trí của cô chùng như muốn đứt phụt tới nơi.

Cửa nhanh chóng được mở ra, người mở cửa vẫn chưa kịp đi giày, đang vội vã mặc quần, bộ ngực trần chỉ chít vết hôn, tóc tai tán loạn, thần sắc mệt mỏi vì cơn say rượu, mắt mũi nhập nhèm do mới tỉnh dậy.

Người mang theo hơi thở và dấu vết của người đàn bà khác này, là Tập Mặc Nhiên.

An An chăm chú nhìn riết lấy anh. Lương Viễn lo cho cô, nên vẫn để ý từ nãy tới giờ, liền phát hiện ra trong đôi mắt cô thoáng hiện vẻ tuyệt vọng.

Tập Mặc Nhiên kinh ngạc hỏi: “An An?”

An An không màng tới Tập Mặc Nhiên, đi thẳng vào trong. Quần áo rơi vãi đầy đất, chiếc giường xộc xệch, hiện vết tích đôi nam nữ lăn lộn cả đêm.

Phòng tắm sát đó chợt ngừng tiếng nước chảy, cửa mở ra, Tô Thần Thần mặc áo tắm xuất hiện, thấy cảnh trong phòng liền hơi sững sốt, tựa hồ cô ta hoàn toàn không ngờ tới, cô ta lập tức nắm chặt lấy áo, cất giọng khô khốc: “Các người...”

Tập Mặc Nhiên đứng sau lưng An An, từ lúc mở cửa đã hoảng sợ, lúc nhìn thấy Tô Thần Thần bước ra ngoài, mặt thoát xám ngoét, anh đỡ người ra.

An An quay sang một bên, nhắm nghiền mắt lại. Cô cấu chặt ngón tay đang chảy máu sâu thêm, cơn đau từ đầu ngón tay lan tới ngực mới khiến cô bình tĩnh lại. Cô hít một hơi sâu, xoay người giấu cột: “Hoá ra lúc tôi không có mặt, Tập tiên sinh cũng biết tìm hoan ư?”

Anh ta không một lòng với cô, cô cũng không cần phải tỏ ra khổ sở, đôi mắt nhuốm đầy vẻ bồn chồn. Tập Mặc Nhiên nhìn cô, những lời giải thích đã dâng tới cô chợt nén xuống.

Thần sắc cô lạnh lùng, tuy cất giọng chất vấn, nhưng lại xen vẻ khinh thường: “Tập Mặc Nhiên, anh nói đi, tôi đã làm chuyện gì có lỗi với anh, để anh dùng cách thức bẩn thỉu này hạ nhục tôi?”

Ý tứ của cô là, tôi chưa từng làm chuyện gì có lỗi, tại sao anh dám làm tổn thương tôi?

Tập Mặc Nhiên nghe vậy, đôi mắt liền run run chuyển hướng sang bên cạnh.

An An nhảy bén nhìn theo ánh mắt anh, trên ghế sofa vương vãi mấy tấm ảnh, cô bước tới nhặt lên, bắt thần chấn động, rồi tức thì thê lương, cô run tay cầm đồng ảnh, có hai tấm còn rơi xuống nền nhà.

“Hoá ra là vậy...” An An đau đớn không tin nổi, run giọng nói: “Tập Mặc Nhiên... Anh theo dõi tôi?”

Lương Viễn vẫn im lặng từ bấy tới giờ bỗng giật thót, hắn ta nhìn chằm chằm về phía Tập Mặc Nhiên, chỉ sợ anh ta tiết lộ mọi chuyện.

Tập Mặc Nhiên đã tỉnh táo hẳn, anh bình tĩnh nhìn thẳng vào cô, nhưng không biện giải. Nói gì đây? Cô nhìn đồng ảnh mà không có ý định giải thích, vậy tức là ngầm ngầm thừa nhận.

An An thấy anh không lên tiếng, liền đứng trước mặt anh, cười trào phúng: “Phải rồi! Tập Mặc Nhiên Tập đại thiếu gia sao lại không thể theo dõi tôi? Anh sợ tôi trào cao, nên mới đề phòng tôi, lại sợ tôi không chung thủy, nên cử người theo dõi...” Cô nói những câu tuy khó nghe nhưng coi như vẫn còn thần nhiên, thể nhưng nói đến đó bất thần dừng lại, vứt toẹt đồng ảnh vào mặt anh, cao giọng: “Vậy còn anh thì sao hả! Lúc anh lừa dối tôi thì sao! Anh có tin tôi chút nào không! Lúc anh lên giường với cô ta anh có còn nhớ đã từng nói thích tôi thể nào không!”

Cả căn phòng chìm vào tĩnh lặng, chỉ có tiếng tấm ảnh từ từ rơi xuống, nhẹ nhàng chậm chạp.

Tập Mặc Nhiên bị cô tung ảnh vào mặt khó tránh khỏi phải nghiêng sang một bên, An An gắt gao nhìn thẳng vào anh, chốc lát sau anh xoay đầu lại, ngược mắt hỏi cô: “Vậy nếu em tin anh, sao lại biết rõ thân phận của anh thế? Anh nhớ những câu đó để làm chi, em đâu có thật lòng thích anh đâu?”

An An tê tái lòng, đôi mắt hằn nổi đau xót, nhưng vẫn liều mạng tỏ ra trấn tĩnh: “...Đúng vậy, tôi chưa từng thích anh, tôi chỉ muốn lợi dụng gia thế của anh để nổi tiếng thôi. Vậy nên Tập Mặc Nhiên à, từ trước tới giờ anh cũng chưa từng thật lòng với tôi, đúng không?”

Tập Mặc Nhiên lạnh nhạt: “Em không chân thành, sao có thể hy vọng người khác thật lòng với em? Ở trong lòng em, anh chẳng qua chỉ là hòn đá kê chân, anh không thể giúp em đạt được kỳ vọng, em liền đi tìm Lương Cảnh Phàm. Giờ thảo luận chuyện thích hay không thích để làm gì?”

Mấy tấm ảnh kia, anh ấy nói cô đi tìm Lương Cảnh Phàm ư... Nếu như ngay từ đầu đã không tin tưởng, vậy bất kể anh ấy nhìn thấy gì, đều sẽ liên tưởng lệch lạc. An An hít sâu một hơi, nén lại nỗi lòng muốn giải thích, anh không tin cô, vậy lòng tự tôn không cho phép cô thanh minh.

Lương Viễn nghe mà kinh hãi, thấy An An không nói không rằng liền sợ cô phát hiện ra điều bất thường, bèn vội kêu: “An An!”

An An quét mắt qua hắn ta, ánh mắt chợt rơi vào Tô Thần Thần đang tỏ vẻ đắc ý ở phía sau, cơn đau từ bàn tay truyền tới, cô cười lạnh lẽo: “Anh không thích tôi, nhưng lại có khoái cảm với hạng người anh chẳng thèm để mắt tới ư? Anh không thấy mình rất dễ tiện à, Tập Mặc Nhiên?”

Tập Mặc Nhiên dù sao cũng có giới hạn nhẫn nhịn, tuy có bao điều không thể tỏ bày, anh vẫn im lặng. Nhưng khi nghe thấy lời châm chọc thần nhiên, thái độ khinh thường bất cần của cô, nét mặt anh cũng trở nên nghiêm nghị, anh buông lời nhàn nhạt, song An An lại nghe thấy câu nói ấy toát đầy vẻ khinh thị: “Ít ra thì đây là lần đầu tiên của cô ấy.”

Rõ ràng chỉ là một lời nói thoáng qua, nhưng An An thoát mặt cắt không còn giọt máu, cơ thể lão đảo chực ngã. Tập Mặc Nhiên bỗng hồi hận, liền cảm thấy một luồng hơi mang theo sự sắc nhọn và căm hận giáng xuống...

Cái tát này, An An cơ hồ dùng toàn bộ sức lực còn sót lại. “Chát” một tiếng, đôi mắt cô tia đến vết máu đỏ dây trên giường, nở nụ cười khê khàng, lia ánh mắt châm chọc sang Tô Thần Thần: “Không hiểu do thể

chất cô ta đặc biệt, nên màng trinh đã bị rách rồi mà còn tự liền lại được, hay là kinh nghiệm của Tập tiên sinh không đủ phong phú, thấy máu một cái lại tưởng người ta còn trong trắng, lập tức coi như báu vật?”

Cô dứt lời không màng đến bọn họ nữa, cao ngạo bước ra ngoài. Lương Viễn nhìn thoáng qua hai người họ, rồi nhanh chóng đuổi theo.

An An ra khỏi nhà nghỉ vẫn ngẩng cao đầu sải bước đi, Lương Viễn đuổi theo giữ lấy cô: “An An, em không sao chứ? Để anh đưa em về nhà nhé?”

An An giãy ra, bực bội quát: “Cút!”

Lương Viễn còn muốn nhì nhằng, nhưng thấy cô gương đôi mắt đầy lạnh lẽo, đành do dự đứng nguyên tại chỗ.

Không phải vì đôi mắt ấy khiến người ta khiếp sợ, mà bởi vì đôi mắt sinh động mà hẩn mê đắm ấy, đang tuôn trào những giọt nước mắt.

Lương Viễn chờ tới gần 1h chiều, mới nhìn thấy An An lững thững trở về. Mới sang tháng tư, tuy khí trời không lạnh buốt nữa nhưng vẫn còn gió lớn, mái tóc dài của An An bị thổi tung bay, ngoài điệu bộ mệt mỏi, còn thần sắc cô cơ hồ đã hoàn toàn trấn tĩnh.

Lương Viễn nhìn mà đau lòng, nét mặt cô thờ ơ hững hờ, toàn thân không toát vẻ tức giận, mà là vẻ sa sút, thậm chí là tuyệt vọng.

“An An...”

An An bước tới cầu thang vào toà nhà, nghe thấy liền dừng chân, xoay người hỏi: “Sao anh lại ở đây nữa? Tìm tôi làm gì?”

Cô hoàn toàn bình tĩnh thản nhiên, khác hẳn buổi sáng, Lương Viễn xót xa, chỉ mong An An có thể giống như hồi đầu gặp mặt, bực bội thì mắng to lên, tuy tiện nổi giận, nhìn bộ dạng này của cô, Lương Viễn chán nản khôn nguôi.

“An An, Tập Mặc Nhiên... Anh ta không biết quý trọng em, nhưng tôi biết, tôi sẽ hết lòng quan tâm đến em...”

An An đi bộ từ nhà nghỉ về đây, qua hai con phố, từ tối qua đến giờ cơ hồ không có gì trong bụng, mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, cô chán nản phát tay: “Lương Viễn, bây giờ tôi không muốn nghĩ đến chuyện này, anh đừng luẩn quẩn bên tôi nữa.”

“An An, em, em từng nói rằng... Rằng...” Lương Viễn khản trương.

“Tôi biết!” An An cắt ngang: “Nhưng tự dừng anh vồn vã thế này, tôi không thể không liên tưởng chuyện vừa nãy có liên quan tới anh.”

Lương Viễn biến sắc: “Tôi, tôi không...”

“Tôi chỉ buột miệng thế thôi, anh không cần bận tâm.” An An lạnh nhạt nói: “Không còn việc gì nữa thì tôi vào đây, hẹn gặp lại.”

33. Chương 33

Lương Viễn bị An An chặn ngoài cửa, lòng vừa lo lắng vừa ủ rũ, sợ An An nghĩ quẩn, bèn gọi ngay cho Lisa.

Lisa cũng cả đêm không ngủ, sáng sớm đang chải đầu cho con gái đi học thì nghe thấy TV đưa tin về Tô Thần Thần, bèn bắt thần giật mạnh, khiến cô bé kêu “oái” lên: “Mẹ ơi đau quá!”

Thấy vậy chị ta mới định thần lại, vội vã bảo chồng đưa con đi học, còn mình thì lái xe tới công ty giải quyết tình hình.

Lúc Lương Viễn gọi điện tới, chị ta vẫn chưa làm được việc gì ra hồn, vừa nghe điện thoại, tay vừa run lên, nghe Lương Viễn giải thích hết sự tình, trong lòng liền chột dạ, hoảng hốt hỏi: “An An bây giờ thế nào?”

“Tôi không biết...” Lương Viễn lo sợ nói: “Cô ấy không chịu gặp tôi, hay chị tới xem sao! Chị Lisa, hôm qua tôi thực sự không ngờ Tô Thần Thần sẽ xuất hiện... Bây giờ An An rất không ổn.”

Lisa cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Chuyện Tô Thần Thần tôi biết rồi, tôi sẽ tới xem cô ấy ngay, cậu về trước đi.”

Cho đến tận tầm chạng vạng Lisa mới giải quyết tạm ổn tin đồn, lập tức phi xe tới nhà An An. Lúc mở cửa ra, mùi thuốc lá xộc vào mũi, Lisa căng thẳng: “Em hút thuốc ư?”

An An mặt trắng nhợt, không lộ cảm xúc, nói: “Chị vào bằng cách nào?” Toà nhà này cần có thẻ ra vào mới lên được.

Lisa ho khan một tiếng, vừa mở tung cửa sổ ra, vừa giải thích: “May có một gia đình đi vào, nên chị đi theo.”

Dưới đất cạnh cửa sổ đặt một cái gạt gàn bằng thủy tinh, bên trong chứa bảy, tám đầu thuốc, Lisa hoảng sợ, nhẹ giọng gọi: “An An...”

Giới giải trí nhìn thì hào nhoáng, nhưng ẩn sâu bên trọng lại lắm thứ thối nát dơ bẩn, chỉ có người lẫn lộn trong nghề mới rõ. Rất nhiều người nghiện rượu, thuốc lá, thuốc phiện, trong công ty bọn họ cũng không thiếu người như vậy. Có trường hợp nghiện quá nặng, mỗi khi ra mắt báo giới, dự phỏng vấn đều phải chuẩn bị cẩn thận để không bị lộ trước ống kính. Lisa dẫn dắt An An ba năm, cô hầu như chưa từng chạm vào thuốc lá. Thực sự thì, tuy dẫn thân vào chốn nhiều cám dỗ này, nhưng cử chỉ của An An luôn rất có chừng mực, cô sống lý trí, đồng thời nghiêm túc ước thúc hành vi của bản thân mình.

An An nhắm mắt nằm trên ghế sofa, không đáp lời. Lisa vòng lên phía trước, cầm tay cô, đôi tay lạnh lẽo ấy không để chị ta nắm chặt, lập tức tránh đi. Lisa hít sâu một hơi, nói: “Chị biết hết rồi, An An à. Đàn ông là ngư không thể tin cậy, trông mong cả đời được, em là người thông minh, Tập Mặc Nhiên không đả hoại tới em, em vẫn còn công việc và..., em phải tỉnh táo lại đi.”

“Lisa.” Có lẽ do hút thuốc cả buổi chiều, giọng nói của An An hơi khàn xuống, cô uể oải cất lời: “Hôm qua chị cố tình để ý tới chuyện tôi và Lương Cảnh Phàm gặp nhau, bảo tôi cần phải chú ý tới tin tức. Chị nói thẳng ra xem, chị muốn tôi đọc báo để lưu ý tới chuyện của mình, hay để tôi biết chuyện của Tô Thần Thần và Tập Mặc Nhiên?”

Cô còn chưa dứt lời, chiếc gạt tàn thủy tinh trong tay Lisa bỗng rơi xuống đất, vỡ tan tành, khói bụi tung lên. Lisa ngồi xồm xuống, run giọng hỏi: “...Sao lại nói thế? Làm sao chị biết Thần Thần làm chuyện đó chứ?”

An An mở bừng mắt xoáy thẳng vào chị ta: “Lisa, chuyện tôi quay về thành phố H, chụp ảnh bìa xong đi tìm Lương Cảnh Phàm, chỉ có mình chị biết.”

Lisa vừa mới nói cô thông minh và lý trí, không ngờ cô lại có thể tỉnh táo nhanh đến vậy, cô giương đôi mắt thâm trầm dò xét chị ta, khiến Lisa bất chợt chùn bước. Chị ta vốn đang hối hận, giờ bị An An chiếu tướng như vậy, đầu óc chợt rối loạn, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi hiểm nghi, bèn buột miệng: “Không thể chỉ vì thế mà kết tội chị được, Lương Viễn cũng biết lịch trình của em mà... Hơn nữa ở quán bar đó vốn có không ít phóng viên cắm chốt...”

“Nếu như mấy tấm ảnh chụp em và Lương Cảnh Phàm là do đám phóng viên làm, thì chúng sẽ không xuất hiện ở chỗ Tập Mặc Nhiên, mà là ở trên mặt báo.” An An nhìn chằm chằm chị ta, nói: “Vừa nãy chị bảo, Lương Viễn cũng biết lịch trình của em ư? Hắn ta đúng là biết thật, nhưng do lúc trên máy bay em tiết lộ, khi ấy chị làm gì có mặt.”

Lisa cứng người, hoảng hốt kêu: “...Em lừa chị?”

An An nhìn xoáy vào ngón tay đang chảy máu vì bị mảnh thủy tinh cửa vào của Lisa, nhắm mắt nói: “Vậy nên, chị, Lương Viễn và cả Tô Thần Thần liên thủ lại lừa tôi, đúng không?”

Tầng sáng, lúc nhìn thấy tin tức, đầu óc cô hẫng còn mông lung, sau đó trên đường tới nhà nghỉ lại được Lương Viễn bóng gió ám chỉ, lúc xông vào càng không suy nghĩ sâu. Giờ ngẫm lại mới thấy, đầu đầu cũng có bất thường.

Lúc cô đi tìm Lương Cảnh Phàm, tại sao Lisa không hề tra hỏi? Nếu như thực sự bị phóng viên chụp lại, thì quan tâm tới việc có bị đăng lên mạng hay không thật sự có tác dụng sao? Lương Viễn đâu phải kẻ hay để ý tới tin tức giải trí, sao sáng sớm chưa đến 7h hắn đã biết tin của Tô Thần Thần, còn chạy tới trước cửa toà nhà chờ cô? Lúc trên xe, từng câu hắn nói lại không phải để kích cô tức giận ư? Quan trọng hơn là, Tập Mặc Nhiên, người vốn chẳng bao giờ đoái hoài đến đám ngôi sao lại tỉnh lại trên giường cô ta? Căn phòng lúc cô xông vào đó, nồng nặc hơi rượu, không thể không khẳng định rằng, Tập Mặc Nhiên là kẻ mờ mờ trong chuyện này.

Thế nhưng lúc anh ta nói câu đó, hiển nhiên là đang tỉnh táo.

Lisa không bận tâm tới vết thương trên tay, run rẩy lại gần An An hơn, khẽ gọi: “An An...”

“Sáng sớm mới tỉnh dậy, đầu óc còn hỗn loạn, thấy đồng ảnh chụp đó tôi cứ tưởng anh ấy theo dõi, đề phòng tôi, nhưng nếu vậy anh ấy đến thăm tôi để làm gì? Chuyện tôi về thành phố H, ngoài chị ra chỉ có mình Lương Viễn biết.” An An bình tĩnh dõi mắt lên ngọn đèn trên trần, chậm rãi lên tiếng.

Rời khỏi nhà nghỉ, yên tĩnh một mình, cô hồi tưởng đi hồi tưởng lại cuộc cãi vã giữa bọn họ. Lòng đau nhức nhối, cô thầm nhớ tới quãng thời gian ấm áp êm đẹp trước đó, rồi lại nhớ tới bộ dạng xem thường của anh ta khi ấy.

Ngoại trừ nỗi khổ sở, cô còn phát hiện ra đôi chỗ bất thường.

Rõ ràng trên đường tới nhà nghỉ cô mới biết thân phận của Tập Mặc Nhiên qua miệng Lương Viễn, tại sao lúc tới nơi, anh ấy lại bảo cô đã sớm tỏ tường? Cô không lên tiếng giải thích vì ngữ khí của anh tựa hồ chắc nịch, nếu anh đã nhận định là vậy, giải thích còn có nghĩa lý gì? Anh không tin, cô cũng không muốn nhiều lời. Nhưng tại sao anh ấy lại nói thế? Nếu như không phải có kẻ đơm đặt bịa chuyện, thì sao anh ấy lại nghĩ vậy?

Lisa không thể đáp lại, đôi mắt chị ta ánh vẻ hốt hoảng, chột dạ, chấp nhận và đau đớn.

An An không nhìn chị ta, giọng nói cơ hồ mờ mịt, song cực kỳ đanh thép: “Tô Thần Thần cho anh ấy uống cái gì?”

Lisa mềm nhũn chân tay, đứng cũng không vững, hồi lâu sau, tựa như ngầm thừa nhận, chị ta chậm chạp đáp: “Lúc Tô Thần Thần tới, anh ta đã say khướt... Con bé cho anh ta uống thuốc mê...”

“...Thuốc mê ư?”

An An hơi lia mắt sang, Lisa suy sụp, gật đầu nói: “Thuốc đó làm sinh ra ảo giác, bán đầy ở hiệu thuốc...” Chị ta dứt lời, thấy An An nhắm nghiền mắt lại, lòng cũng run rẩy theo, sau cùng bồi thêm một câu: “Tô Thần Thần nói, anh ta cứ tưởng... là em...”

Trong phòng lập tức chìm vào tĩnh lặng, yên ắng tới nỗi phảng phất chỉ còn lại tiếng hít thở. An An mở mắt ra, nhẹ nhàng nói: “Tưởng là tôi thì sao? Tôi cũng đâu còn trong sạch, tôi bẩn lắm!”

Lisa biến sắc: “An An!”

An An buông giọng bất cần: “Vả lại, chấm dứt hết rồi, anh ta muốn yêu ai thì yêu!”

Cô nói năng thản nhiên, nhưng toàn thân toát vẻ chán nản, Lisa thấy vậy liền không kìm lòng nổi: “An An... Chị làm tất cả vì sự nghiệp của em, thành danh là khát vọng từ lâu của em, chị không muốn vì anh ta mà em bỏ quên ước ao của mình... Tuy rằng em là người lý trí, nhưng tình yêu là nhược điểm trí mạng của em, chị không muốn em...”

“Chị thực sự nghĩ tốt cho tôi?” An An cắt ngang, ánh mắt bùng cháy như ngọn đuốc: “Chị chia rẽ chúng tôi, vì lo lắng cho sự nghiệp của riêng tôi, hay thực chất là vì tư lợi cá nhân?”

Nếu như những câu nói trước đó khiến Lisa áy náy hoảng hốt, thì câu nói này gần như khiến chị ta tuyệt vọng hoàn toàn. Gương mặt chị ta trắng nhợt, lắp bắp kêu: “Tất... Tất nhiên, chị sao lại, sao lại vì bản thân được chứ?”

An An nhìn chòng chọc vào chị ta, khiến Lisa bất thần muốn bỏ chạy, cô hơi cau mày, buông giọng điềm nhiên: “Lisa, chị thích tôi phải không?”

34. Chương 34

Lisa chấn động toàn thân, miễn cưỡng đỡ lấy tay vịn sofa mới không ngã xuống, giọng nói run run nhưng không có ý phủ nhận, hồi lâu sau mới thốt: “Chị...”

“Trước đây tôi cứ tưởng vì tôi theo chị khá lâu, nên chị thân cận với tôi hơn với người khác là lẽ đương nhiên. Vì thế chị mới ít khi trách móc, nổi cơn lôi đình với tôi, hơn nữa còn cực kỳ dễ tâm chộp lấy cơ hội giùm tôi...” An An nhìn chăm chăm vào cái gạt gần vỡ, không màng tới vẻ mặt của Lisa: “Nhưng sau này, chẳng lẽ chị không nhận ra tôi đã phải cố gắng tránh chị ra sao ư? Tôi cố gắng không trò chuyện với chị, không tiếp chuyện, để chị tự mình hiểu ra.”

Sao chị ta lại không phát hiện ra An An khác thường chứ. Trước đây bọn họ hay thoải mái đùa giỡn với nhau, nhưng dạo gần đây, có lúc không nhìn nổi, chị ta hay chê cô “kỳ quái”, nhưng An An chỉ hờ hững, không hề đáp trả. Tuy mặt mày Lisa tái nhợt, nhưng thần thái tựa hồ điềm tĩnh dần. Nỗi phân vân, lo sợ, mặc cảm dồn nén trong lòng bấy lâu rốt cuộc cũng được trút ra, tuy đau khổ, nhưng đáy lòng chị ta bất thần thấp thỏm chờ mong.

“Em... Sao em lại biết...?”

“Năm trước lúc tới công ty ký bộ ‘Hồng trần phá’, tôi bắt gặp chị đang giáo huấn A Nhan. Khi ấy tôi lỡ mớ phát hiện ra điểm bất thường... A Nhan có tiềm năng hơn tôi rất nhiều, đúng chứ? Nhưng chị lại luôn miệng trách mắng, cau có với con bé ấy, thậm chí cả với Tô Thần Thần cũng không hề khách sáo. So ra thì tôi còn kém cả Tô Thần Thần lẫn A Nhan, thế nhưng chị lại luôn chịu đựng mỗi khi tôi nổi giận.” An An lạnh nhạt liếc nhìn Lisa, thấy chị ta ngỡ ngàng thì nhoen cười nói: “Trong công ty giải trí, có người quản lý nào không đặt hết tâm tư vào nghề sỹ có tiềm năng, xu thế phát triển tốt chứ, chỉ có chị là khác thường... Trong giới này, tình yêu đồng tính cũng chẳng phải chuyện lạ lùng gì, mọi người có lẽ cũng đã nhìn quen mắt rồi.”

Lisa bỗng nhiên sáng bừng mắt, cất giọng khẩn thiết: “Vậy An An, em...”

“Nhưng tôi không chấp nhận!” An An dứt khoát chặn họng, lạnh lùng nói: “Hôm đó lúc giáo huấn A Nhan xong, chị từng nói đây phải tôi, cả đời chị cũng không yên ổn được, tôi đã đáp lại rằng ‘hãy đối người khác’, chị cứ tưởng đùa, nhưng tôi thì nói thật.”

Lisa kinh ngạc nhìn An An, đôi mắt cô trong sáng hữu thần, rõ ràng lẫn lộn nhiều năm trong nghề nhưng vẫn giữ được một đôi mắt thẳng thắn, nhìn thấu tận tâm can người khác. Nhưng giờ đây nó chỉ còn lại nỗi yêu hận đan xen, đau đớn và tuyệt vọng.

An An dời mắt, bình thản lên tiếng: “Lisa, chị là người trưởng thành, đã hơn 30 tuổi, không thể sống tùy hứng được. Chị hiểu đạo lý này, tôi cũng thế. Chị còn cô con gái sáu tuổi, còn phải chăm sóc chồng và cha mẹ, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của chị. Đừng nên tơ tưởng lệch lạc.”

“Chị biết.” Lisa đột nhiên nghẹn ngào, lấy tay lau nước mắt: “Thế nhưng chị không chịu nổi nữa... Em được bao người yêu mến như thế, An An... Chị không thể thích em, nhưng mà chị thật sự rất thật lòng, An An à...”

“Thế nhưng tôi không thích chị!” An An mạnh mẽ cắt ngang: “Tình cảm của chị là kiểu gì thế? Khi tôi còn ở bên Lương Cảnh Phàm, chỉ hơi động lòng một chút, chị liền khuyên tôi rời xa anh ta, lấy sự nghiệp làm

trọng. Giờ đây tôi qua lại với Tập Mặc Nhiên, chị cũng tìm cách chia rẽ, rồi viện cớ là thích tôi ư? Có ai lại ích kỷ và tàn nhẫn như chị không?!”

“Nhưng chị không còn cách nào khác!” Lisa rớt cuộc khóc rống lên, kích động: “Chị không thể chịu được khi thấy em ở bên mấy gã đàn ông đó! Bọn họ có gì tốt chứ? Bọn họ đâu thể nâng đỡ em, giúp em đạt được ước mơ... Nhưng mà chị thì có thể! Dù không có năng lực như họ, nhưng chỉ cần chỉ còn ở bên em, chị sẽ cố gắng hết sức! An An à... Chị vẫn luôn ở bên em mà...” Chị ta ít nhiều không thể khống chế nổi tâm tình, nước mắt chảy ròng ròng, vừa nức nở vừa không cam tâm: “Bao giờ em mới để ý tới chị đây? Chị đã ở bên em ba năm rồi... Ba năm qua chưa có giây phút nào chị muốn rời xa em, nhưng em thì... Trong ba năm này, có bao giờ em để ý tới cảm nhận của chị đâu...”

“Đừng nói nữa...” An An mệt mỏi ngăn chị ta lại, song Lisa tựa hồ kích động tới nỗi bất chấp tất cả, chị ta gào lên: “Chị cứ nói đi! Lương Cảnh Phàm nói thích em nhưng lại đối xử với em thế nào! Tập Mặc Nhiên yêu em, thế sao lại dễ dàng tin lời Lương Viễn như vậy! Bọn họ dù chỉ một chút thật lòng với em như chị thì sẽ không khiến em phải khổ sở!”

“Lẽ nào chị thì không làm tôi đau khổ? Chẳng phải bọn họ toàn do chị bày mưu chia rẽ ư?” An An cao giọng chất vấn, đập mạnh tay vào sô pha, gương ánh mắt sắc nhọn: “Chị đúng là đồ ích kỷ! Tôi yêu ai, chị liền nhảy ra làm bộ muốn tốt cho tôi, sao lúc tôi lên giường với kẻ khác để giành lấy vai diễn, chưa bao giờ thấy chị tỏ ra không hài lòng?! Lúc cơ thể tôi bị chà đạp, sao chưa từng thấy chị bày kế quyết liệt giống như đối phó với bọn họ hả? Chị còn dám nói chị làm vậy vì thích tôi à?!”

An An vốn đã kiệt sức cả một ngày, vốn đã rời mệt mỏi, giờ đây đột nhiên khí thế bức người, khiến Lisa bất thần lùi người ra, chốc lát sau chị ta mới phản ứng lại, chậm rãi che lấy mặt, khàn giọng nói: “Chị không thể bảo vệ chu toàn cho em được, những chuyện đó quá khó... Chị không có năng lực như họ...”

An An cười lạnh: “Không có năng lực nên mới khiến tôi phải làm những chuyện đáng kinh tởm đó.” Dứt lời cô lại tựa lưng về sô pha, cất giọng bình thản: “Tôi không thích đồng tính, cho dù có thì tôi cũng không thích chị. Lô Vi đã từng chê quản lý Gary của cô ấy là kẻ chuyên nịnh hót, nhưng nếu như có thể quay lại ba năm trước, tôi nhất định sẽ tìm tới anh ta, chứ không phải là chị. Lisa, những lời chị nói, những việc chị làm đều khiến tôi thấy ghê sợ, buồn nôn không chịu nổi. Nếu có thể, tôi mong không bao giờ gặp lại chị nữa. Chị đi đi.”

Chỉ cách có chiếc ghế sô pha, nhưng người đối diện tựa hồ xa tận chân trời. Những khoảnh khắc vui vẻ, đùa giỡn thân thiết tựa hồ loáng lên rồi tan biến. Trong đầu Lisa giờ chỉ còn lại sự trống trải, ngoại trừ những từ ngữ “chán ghét không chịu nổi”, “không bao giờ gặp lại nữa” cứ vang rền. Chị ta thậm chí không còn hơi sức đâu mà nói lời cứu vãn, chỉ có thể ngơ ngẩn lê bước về phía cửa, rồi đóng rầm một tiếng, tựa hồ vĩnh biệt, phân rõ khoảng cách giữa hai thế giới, không bao giờ gặp lại nữa.

Cửa phòng đóng lại, không khí lại chìm vào yên tĩnh, An An dán mắt vào sô pha, không bật đèn, thậm chí không động đậy, chỉ mãi miết nhìn bầu trời tối đen bên ngoài.

*

Cơ hồ cả đêm không ngủ, cho đến khi sắc trời thay đổi, ánh bình minh le lói, tờ mờ sáng, đôi mắt đau nhức của An An mới khép hờ lại.

Cô bật tỉnh vì tiếng chuông di động và tiếng đập cửa vang lên.

Mới hơn 7h sáng, cô ngủ chưa được bao lâu.

Di động hiển thị tên “Lương Viễn”, An An nhìn thoáng qua rồi lại vùi mình vào sô pha. Song tiếng đập cửa cứ vang lên liên tục, cô không đoán ra là ai, đành phải dựng dậy, lê tấm thân rệu rã ra mở cửa.

Ngoài cửa cũng là Lương Viễn.

Đầu óc An An hiện giờ hơi chậm chạp, nhưng phát hiện ra là Lương Viễn, cô bèn quả quyết toan đóng sập cửa vào. Lương Viễn nhanh mắt thò một tay vào chặn cửa, An An tăng thêm lực, cánh cửa nghiêng vào tay khiến hân ta biến sắc, nhưng vẫn kiên quyết không bỏ ra.

“An An! Hãy nghe tôi nói!”

“Chẳng có gì để nói cả!” An An lạnh giọng: “Lương Viễn, sau này chúng ta coi như không quen biết.”

Lương Viễn đau khổ, nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, định gắng sức xông vào, sau rồi nghĩ thế nào lại khàn giọng nói: “An An, tôi tìm em có việc muốn nói... Nhưng em phải bình tĩnh.”

Đối phương thờ ơ không nói tiếng nào, hắn ta càng khó tiếp lời, nhưng vẫn phải nói: “Chị Lisa... Đem qua gặp tai nạn, tử vong tại chỗ.”

Đôi mắt An An thoát ánh vẻ bàng hoàng, sắc mặt khó lòng nhận biết. Lương Viễn dán chặt mắt vào cô, run rẩy nói: “Rạng sáng nay, chị ấy lái xe về nhà... Xe lao khỏi đường cao tốc, rơi xuống dưới... Bác sỹ pháp y giám định rằng, lượng cồn trong người chị ấy gần đạt mức 300mg/1L...”

Giọng nói của hắn ta càng lúc càng thấp xuống, An An mặt lạnh như nước, bình tĩnh nghe, lát sau nở nụ cười: “Chẳng phải đáng đời sao, Lương Viễn, anh cũng cẩn thận đấy, không chừng người tiếp theo chính là anh.”

Lương Viễn thoát trắng bệch mặt mày, ngơ ngác nhìn cô: “An An...”

An An không đợi anh ta nói tiếp, lập tức đẩy người ra, đóng sập cửa lại.

Lương Viễn khẩn thiết đập cửa hồi lâu, nhưng không hề có tiếng trả lời, sau cùng, tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng xa. An An tựa vào cánh cửa, cuối cùng cô trượt dần xuống đất, đưa tay che mắt, những giọt nước mắt dần tuôn rơi giữa kẽ hở ngón tay, nhưng không hề có tiếng nức nở.

Đúng là cô đã nói rất chán ghét, nói không bao giờ muốn gặp lại nữa, nhưng đâu có ngờ sự tình lại trở nên như vậy.

35. Chương 35

Năm ấy nhờ tham gia một bộ phim truyền hình, An An may mắn lọt vào mắt xanh của Tinh Ngu Văn Hoá khi gần tốt nghiệp Đại học. Hôm đó tới công ty ký hợp đồng, An An chen chúc trên tàu điện ngầm, đầu đầy mồ hôi, cô vội vã mua chai nước lạnh giải khát rồi lao vào toà nhà, đâm ngang rẽ dọc mãi mới tìm tới phòng họp. Khi ấy dãy hành lang nhộn nhạo âm ĩ, có vài diễn viên điểm trang lộng lẫy, còn có cả mấy người quản lý luôn miệng hò hét. Vì vội vã, nên An An đi nhanh như gió, giữa đường đột nhiên xuất hiện một đám người, cô tránh không kịp liền đâm thẳng vào, người bị va phải tức thì hét toáng lên.

“Váy của tôi! Đi họp báo kiểu gì bây giờ!”

Nước chanh màu vàng loang lổ trên tà váy trắng, trông mà nhức cả mắt, hoá ra người vừa thét lên là một nữ diễn viên đang nổi tiếng. An An biết bản thân đã gây hoạ, nhất thời lúng túng không biết nói gì.

Cô gái kia vừa vội vừa tức, cất giọng the thé: “Mất mũi để đi đâu hả? Đi đứng không để ý thế à? Cô có tình hãm hại tôi phải không?” Phía sau cô ta là đám trợ lý và nhân viên trang điểm, không ai dám đứng ra giảng hoà, người qua người lại gương ánh mắt chế giễu, cô diễn viên ý vào sự nổi tiếng, thẳng thừng châm chọc: “Tinh Ngu sao lại có hạng người như vậy chứ? Là tay sai của ai vậy? Không được dạy dỗ ư? Nếu để người ngoài biết được có phải là khiến cho người ta chê cười Tinh Ngu chúng ta ư?”

An An lúc bấy giờ dù sao cũng mới tốt nghiệp, ít kinh nghiệm, tính tình cũng không quá háo thắng, vả lại tự biết bản thân có lỗi trước, nên vẫn cúi đầu nhẫn nhịn chịu đựng bao ánh mắt dò xét, bộ dạng khá thảm hại. Có điều nghe cô ta nói vậy, rốt cuộc không nhịn nổi, gương ánh mắt lạnh lẽo gườm thẳng lại, khiến cô diễn viên bất thần sửng sốt.

Song cô ta định thần lại rất nhanh, toan mở mồm mắng chửi tiếp, đột nhiên một cô gái trẻ vận đồ nhả nhận tới màu chen vào giữa đám đông, giữ lại cánh tay đang định giáng xuống của cô diễn viên, cau mày quở trách: “Viên Nhân, cô làm gì thế! Cái điệu bộ đánh đá này của cô mới khiến người khác chê cười đấy! Còn không mau đi thay quần áo đi, định làm lỡ buổi họp báo à?”

Cô diễn viên vẫn muốn tranh cãi tiếp, nhưng e ngại ánh mắt nghiêm khắc của Lisa, đành lăm bấu vài câu rồi vùng vằng bỏ đi.

Nếu như không nhờ Lisa giải vây hộ, chắc An An thực sự phải ăn cái tát kia. Cô nhất thời không biết nói gì cho phải, còn chưa cất lời cảm ơn, người trước mắt đã điềm nhiên hỏi: “Tối ký hợp đồng à?”

An An gật đầu, Lisa chỉ tay về phía trước: “Đó là phòng họp, tối nhanh lên!”

Cô vừa bước chân vào phòng, Lisa cũng nối đuôi theo. Lúc đôi bên giới thiệu, An An mới biết người giúp đỡ cô là một quản lý, niềm cảm kích trong lòng cô bất chợt biến thành dửng dưng, cô chỉ vào Lisa, hỏi người phụ trách: “Cô ấy có thể làm người đại diện của tôi được không?”

Người phụ trách ngó ra, tức thì lia mắt sang Lisa, Lisa thấy vậy liền khoanh tay ngắm nghía An An.

Đến tận bây giờ An An vẫn còn nhớ rõ, lúc đó Lisa nở nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, cất giọng ôn hoà: “Được! Giao cô ấy cho tôi!”

Từ khi dấn thân vào nghề, từ lúc ngây thơ không hiểu điều gì cho đến khi rành rẽ mọi sự, Lisa đã từng ra tay giải vây cho cô không biết bao nhiêu lần, ôn hoà giải thích cũng có, nghiêm khắc răn dạy cũng có. Lisa dẫn dắt cô ba năm, cơ hồ dồn hết tâm trí vào người cô, nhưng chỉ vì một câu “Tôi hy vọng không bao giờ gặp lại chị nữa”, mà hai người họ đã thực sự chia cách.

Chết đi, là một cách thức thoả mãn yêu cầu ích kỷ vô lý của cô - không bao giờ gặp lại nữa.

An An ôm mặt khóc, hoảng sợ run rẩy, chị ấy còn có một cô con gái sáu tuổi, còn có cha mẹ đôi bên, nhưng chỉ vì một câu nói, mà thân nhân âm dương cách biệt. Giá như cô không tỏ ra ích kỷ và lạnh lùng như thế... Nhưng trên đời này làm gì có nếu như.

Con người một khi rơi vào vòng luẩn quẩn, sẽ rất khó thoát ra được.

An An nằm co người dưới đất, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ là tình yêu đồng giới thôi, tại sao cô không thể thông cảm cho chị ấy? Chẳng phải có người thích mình là chuyện tốt sao? Mình đâu có tài đức gì mà lọt vào mắt xanh nhiều người như thế, khiến họ phải lao tâm khổ tứ đến vậy?

Lisa luôn hỏi cô rằng “có phải em rất thích dây dưa với người khác không hả?”, ngay cả hôm qua chị ấy cũng cất lời tương tự. Nhưng mà cô đã làm gì sai chứ, cô đâu phải hạ người lừa dối quyến rũ đàn ông? Tại sao lại trách cô?

Nếu không thật lòng yêu mến, cô cũng chẳng muốn lợi dụng ai, nói chi đến việc dây vào. Từ trước tới giờ, cô cùng lắm mới chỉ dây dưa với hai người.

Số người tin rằng cô bước vào nghề với khao khát được thành công ít hơn rất nhiều số người không tin tưởng. Cô khát vọng thành danh, đó là mục đích cuộc sống của cô, nhưng đó là trước khi cô được nếm trải tình yêu. Sống với nghề này, cô kỳ thực cũng mệt mỏi, cũng chua chát, cũng chán chường lắm chứ. Cô nhẫn nhịn chịu đựng, đạp chân trần lên gai nhọn để bước tới, nhưng khi đột nhiên nảy sinh người cô yêu mến, cô phát hiện ra cô thật sự muốn cùng nắm tay người ấy, sống cuộc đời bình dị.

Vì có tình cảm làm chỗ dựa, nên tuy danh lợi là ước ao cả đời, nhưng cô vẫn có thể ung dung từ bỏ.

Trước kia, chỗ dựa ấy là Lương Cảnh Phàm. Vì anh ta, cô dám vứt bỏ niềm kiêu hãnh và đạo đức của bản thân, cam lòng làm ả tình nhân trong bóng tối, nhưng mà rốt cuộc anh vẫn không thể, hoặc là không muốn tiếp nhận tâm ý của cô. Trái tim chân thành lần đầu biết yêu cuối cùng đi vào thất bại, chẳng ai thương xót.

Khi ấy cô phẫn nộ, hoang mang, đúng lúc gặp phải Tập Mặc Nhiên. Cô lại một lần nữa hạ quyết tâm, đứng lên từ nỗi thất vọng, làm lại từ đầu.

Có điều Tập Mặc Nhiên...

Trước ngày hôm qua, cô chưa bao giờ nghĩ việc chọn Tập Mặc Nhiên là sai lầm. Thậm chí từ khi ở bên anh, cô hoàn toàn đắm chìm vào tình yêu êm đẹp ấy. Đây là thắng lợi trước nội tâm của mình. Khi chia tay với Lương Cảnh Phàm, cô cứ ngỡ bản thân sẽ không yêu nổi ai nữa, cả đời này cố gắng phấn đấu đạt được danh vọng, thế là đủ. Nhưng lúc ấy cô có chút không cam lòng, hướng chi Tập Mặc Nhiên là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn, sau bao hồi phân vân, lưỡng lự, cô cũng dũng cảm đến với anh.

Ban đầu, không phải cô không ôm tâm lý đề phòng và mâu thuẫn, nhưng sống bao năm trong sự nơm nớp lo sợ, cô thật sự muốn được thư giãn, nghỉ ngơi. Hơn nữa Tập Mặc Nhiên lại tỏ ra nuông chiều, săn sóc hết mình như vậy, cô thực sự tin tưởng, ỷ lại vào anh, hoàn toàn chìm đắm.

Thế nhưng, tất thấy chỉ là giả dối.

Cô cứ tưởng mình đã vực dậy được từ nỗi thất vọng, để đến với chốn tươi đẹp, đến với người mình thực lòng yêu thương, nhưng chỉ cần một câu nói chế nhạo của Tập Mặc Nhiên, đã khiến cô rơi vào vực sâu vạn trượng.

Hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Khi cô quyết định đặt xuống sự nghiệp, coi tình yêu là cuộc sống, là sinh mệnh, thì lúc ngã xuống từ trên cao, đã không phải đơn thuần chỉ là thất vọng, chán nản nữa. Cô gửi gắm toàn bộ mong ước vào canh bạc tình yêu, vậy khi thất bại sẽ chỉ còn nỗi tuyệt vọng.

Cô chẳng qua mới chỉ động lòng có hai lần, nhưng qua hai lần này, cô thực sự không muốn có lần kế tiếp. Tình cảm không phải là trò thí nghiệm, lần này thất bại lần sau làm tiếp, cho đến khi thành công mới thôi. Kể cả làm đi làm lại thí nghiệm tới cả trăm lần, cũng chỉ tốn mỗi nguyên liệu thôi ư?

Cô tổn thất cái gì? Là mạng.

Lúc thất thần, bao chuyện quá khứ chợt hiển hiện rõ ràng. Cuộc đời hai mươi mấy năm của cô tóm gọn lại thực sự rất đơn giản, cô chỉ có một ước vọng, là thành danh. Nhưng sau này rơi vào bể tình, tóm gọn lần thứ hai, cũng chỉ là mong được nắm tay người sống đến bạc đầu.

Danh lợi và tình cảm, hoang mang và mù quáng, cho đến ngày hôm nay, đã làm tổn thương tới tận đáy lòng cô. Quan trọng hơn, mọi sự thất vọng của cô đều bị coi là giả dối.

Nếu đã vậy, cô còn sống để làm gì? Cô khiến người ta yêu mến, nhưng cũng khiến bản thân bị tổn thương, hại người hại mình. Tuy cô vô cùng trân trọng cuộc sống, nhưng không thể không tuyệt vọng hoàn toàn từ tình thần tới thể xác.

*

Hai mươi tám năm sống trên đời, Tập Mặc Nhiên hầu như vẫn luôn được cung phụng. Tuy là người sáng suốt, không màng danh lợi, nhưng lúc chìm ngập trong tình yêu, anh không thể giữ nổi sự bình tĩnh, cũng như chịu chấp nhận sai lầm.

Vậy nên dù biết bản thân làm tổn thương An An, anh vẫn không đuổi theo giải thích. Câu nói bốc đồng khi ấy khiến nhiều năm sau này vẫn khiến anh đau nhói trong lòng.

Thực ra anh cũng không tin tưởng Lương Viễn hoàn toàn, thế nhưng khi ấy hẳn ta nói năng rành mạch, lại tỏ ra điềm nhiên như không, còn có cả đồng ảnh bằng chứng sờ sờ ra đó, cho dù Tập Mặc Nhiên không tin, thì trong lòng cũng không thể điềm tĩnh nổi.

Trước khi đi, Lương Viễn gọi cho anh chai rượu Vodka, lúc hồi tỉnh lại, Tập Mặc Nhiên mới thảm nhủ: Hẳn ta bỏ đi rồi, tại sao còn phải gọi rượu ỉn?

Có điều lúc ấy Tập Mặc Nhiên đang chìm đắm trong câu chuyện bịa đặt của Lương Viễn, cố gắng phân định thật giả, nên không để ý tới chuyện xung quanh. Mượn rượu giải sầu là cách giải quyết khá khắt nhất, rượu đến tay, ai cũng sẵn sàng chấp nhận.

Cho dù lúc mở cửa cho An An xông vào, đầu óc Tập Mặc Nhiên còn chưa tỉnh táo hẳn, nhưng anh ta vẫn nghĩ cô gái tới qua điện cuồng với mình là An An.

Khoảnh khắc trông thấy Tô Thần Thần, Tập Mặc Nhiên liền biết mình rơi vào bẫy, vì anh ta không thể nhớ nổi mình làm thế nào đi từ quán bar vào nhà nghỉ. Thế nhưng cho tới lúc ấy, anh ta vẫn không phát hiện ra kẻ chủ mưu là Lương Viễn.

Vì sao? Bởi người anh tin tưởng nhất là An An, đã không hề phủ nhận lời của Lương Viễn, dù chỉ một câu. Cô chỉ thần nhiên gật đầu, chính mồm thừa nhận rằng cô chỉ lợi dụng anh, chỉ biết tới bản thân mình.

Tô Thần Thần đã giải thích thế nào với anh? Cô ta bảo cô ta làm vậy vì ghen ghét với An An, chứ chẳng vì lẽ gì.

Tập Mặc Nhiên cũng nhốt mình trong nhà cả ngày, nhưng căn nhà này không phải là căn hộ ở tiểu khu của An An.

Anh là người vốn không thích tranh cãi, mà thường đặt mình vào vị trí của người khác để suy xét mọi việc, đây chính là một trong những lý do anh theo nghề tâm lý. Hơn nữa từ nhỏ anh đã không hứng thú với quyền lực. Cha mẹ anh đều theo đuổi chính trị, mà chính trị thì khác với kinh doanh, cho nên quan niệm của cha mẹ anh cũng khá cởi mở. Anh không thích quyền lực, cha anh cũng không muốn tương lai con mình phải vất vả tranh đấu, nên lúc anh tỏ ra hứng thú với ngành tâm lý, cha anh liền chấp nhận.

Suy nghĩ cả ngày, Tập Mặc Nhiên càng ngày càng hoang mang, không hiểu người thế nào thì mới là lý tưởng với cô?

Tập Mặc Nhiên nghĩ, cô không tin anh, có lẽ cũng chẳng thật lòng với anh được mấy phần. Suy nghĩ này khiến anh đốt thuốc thâu đêm, hút nhiều tới nỗi lòng dạ còn cào, anh không thể không thừa nhận, anh thực lòng yêu cô. Nếu cô có ước nguyện riêng, vậy anh hy vọng cô có thể đạt được nó.

Nếu anh làm cô thất vọng, vậy để cô ở bên Lương Viễn cũng là cách hay.

Ánh bình minh hé lộ, Tập Mặc Nhiên bỗng đứng đẩy cửa sổ ra, để khói thuốc trong phòng tản bớt. Anh thầm nhủ, anh và cô, có lẽ đã kết thúc rồi. Cô ở bên Lương Viễn, có hẳn ta bảo vệ, giúp đỡ thực hiện mơ ước. Còn anh, anh tiếp tục cô đơn chiếc bóng.

Khi phía chân trời hừng sáng, trước mặt anh chợt hiện lên bóng hình yêu kiều của cô, hiện lên câu nói “Ít ra thì đó vẫn là lần đầu tiên của cô ấy”. Lúc đó, đôi mắt cô rõ ràng nhuốm đầy vẻ đau đớn, tuyệt vọng, vậy phải chăng cô cũng thực lòng thích anh? Nhưng anh đã khiến cô đau lòng như vậy, thất vọng đến thế, thậm chí còn chẳng thèm giải thích. Lúc thốt ra câu ấy, anh thực sự không cố tình, vì thực sự từ khi quen biết, anh không hề bận tâm tới chuyện đó.

Vậy tại sao anh lại nói lời tổn thương? Có lẽ vì gương mặt lạnh lùng và giọng nói chế giễu, bất cần của cô khiến lòng anh chua chát, nên khi nhìn thấy giọt máu đỏ dây trên ga giường, anh mới nhớ đến chuyện cô bận lòng nhất. Khi tranh cãi, để công kích đối phương, để lấy lại sự tôn nghiêm của mình, cách hữu hiệu nhất không phải nhắc đến chuyện đáng ngại của mình, mà là nhắm thẳng vào chuyện đối phương e dè nhất, đâm thẳng vào chỗ mềm yếu nhất của họ.

Tập Mặc Nhiên không khỏi nhắm chặt mắt lại, anh làm sao giải thích cho cô hiểu đây? Cô là người đầu tiên khiến anh rung động sâu sắc, nên anh mới khó lòng kiềm chế sự ấu trĩ, mà làm tổn thương đến cô thế ư? Hơn nữa, anh vốn định chấm dứt hoàn toàn, còn định giải thích nỗi gì?

Đồng hồ báo thức hiển thị 7h, Tập Mặc Nhiên mở di động xem công việc ngày hôm nay, lát nữa anh có một bệnh nhân đã hẹn khám trước.

Bệnh nhân có triệu chứng uất mức độ trung bình, nhưng có xu hướng trở nên trầm trọng, cho nên phải qua lại phòng khám khá nhiều lần. Tập Mặc Nhiên lên tinh thần, ngồi sau bàn nghe ông ta kể lại tâm trạng của mình, nói được một lúc, di động đột nhiên rung lên.

Bình thường khi tiếp bệnh nhân, anh thường tắt máy, nhưng hôm nay tinh thần hơi sa sút, nên anh quên bẵng đi. Anh đang định tắt, chợt nhìn thấy màn hình hiển thị: Quân Duyệt.

Tập Mặc Nhiên run rẩy, không thể tiếp tục. Bệnh nhân thấy anh chần chừ do dự, liền bảo: “Bác sỹ Tập, anh cứ nghe điện thoại đi, tôi chờ được.”

Tập Mặc Nhiên bèn đi vào phòng trong.

“...Quân Duyệt?”

Giọng nói của An An có vẻ khô khốc, nhưng khá bình thản: “Anh đang làm gì?”

Tập Mặc Nhiên sững sốt, lập tức trả lời: “Anh đang khám bệnh...” Giọng nói của anh cũng đầy kìm nén, thấy cô không nói gì, anh bèn hỏi: “Còn em?”

“Tôi ư?” An An hơi cao giọng, nhưng lập tức dịu xuống: “Tôi đang tắm.”

Tập Mặc Nhiên thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, lại nghe An An dịu dàng nói: “Tắm thích thật... Có thể xua tan mệt mỏi, hôm qua tôi không ngủ được, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc như chết luôn thôi.”

Cô cất giọng trêu đùa, Tập Mặc Nhiên không đáp, chỉ khẽ gọi: “Quân Duyệt...”

An An trầm ngâm một hồi, lâu đến mức Tập Mặc Nhiên không khỏi cất tiếng gọi cô, An An mới khàn giọng nói: “Vì sao anh lại gọi tôi là Quân Duyệt? Thực ra tôi không thích cái tên này... Anh vẫn còn nhớ câu thơ đó sao? ‘Kim triêu túy vũ đồng quân nhạc, thủy tín u nhân bất ái vinh’, tôi không thích bài thơ đó, vì mỗi khi nhớ tới nó, tôi đều thấy có lỗi với cha tôi... Bao năm sống trên đời, tôi chưa từng thoả mãn được mong ước của ông ấy...”

Tập Mặc Nhiên siết chặt di động đến nỗi ngón tay trắng bợt, nói: “Đừng nói vậy, em tốt lắm.”

“Đúng vậy! Tôi cũng biết tôi rất tốt.” An An hít sâu một hơi, buông giọng hờ hợt: “Tập Mặc Nhiên, anh biết không, tôi cứ tưởng có lẽ cả đời này tôi đều không thể thoả mãn mong ước của cha mình, nhưng khi ở bên anh, tôi thực sự tin mình có thể...” Cô đột ngột thay đổi ngữ điệu: “Nhưng mà anh không tin tôi, cho nên, Tập Mặc Nhiên à, anh không xứng gọi tôi như vậy.”

“Anh...” Tập Mặc Nhiên đột nhiên lo lắng: “Quân Duyệt, anh sẽ nhanh chóng giải thích cho em hiểu, chờ anh mấy tiếng nữa nhé?”

An An im lặng, rồi đáp lời: “Được! Hai tiếng sau gặp lại.” Dứt lời liền cúp máy.

Đập máy xong, mí mắt Tập Mặc Nhiên bỗng dưng cứ nháy liên tục, nhưng không bằng tiếng tim đang đập thình thịch như trống dồn trong lồng ngực anh. Vì cô nói cô từng thật lòng tin tưởng anh, nên Tập Mặc Nhiên bất thần không để ý tới mí mắt mình.

Trở lại ngồi xuống bàn làm việc, bệnh nhân mỉm cười hỏi: “Lần đầu mới thấy bác sỹ Tập nghe điện thoại giữa giờ, có chuyện quan trọng à?”

Tập Mặc Nhiên cũng nhõn cười, cầm bút ra hiệu: “Chúng ta tiếp tục.”

Bệnh nhân gật đầu, nói: “Dạo gần đây tôi cảm thấy rất bất ổn, tôi bắt đầu thấy mình nảy sinh ý muốn tự tử, nên mới phải tới gặp bác sỹ ngay.”

Tập Mặc Nhiên ghi lại: “Biểu hiện cụ thể thế nào?”

”Dạo gần đây công việc của tôi hơi bận rộn, đôi khi cuối tuần không phải tăng ca, tôi liền đánh một giấc say sưa. Khoảnh khắc tỉnh lại, tôi đột nhiên thấy chán chường, chỉ muốn chết quách cho xong. Thậm chí lúc... ừm, lúc cao trào ân ái với vợ, đầu óc mơ màng, tôi lại nảy sinh suy nghĩ đó. Có lần tôi còn thực sự để dao trên đầu giường, để sáng hôm sau tỉnh dậy, một nhát xong luôn...”

Tập Mặc Nhiên đang gật gù ghi chép, nghe vậy đột nhiên cứng người lại, ngẩng phắt đầu lên, run giọng hỏi: “Ông bảo lúc ông ngủ say tỉnh dậy, tự dưng muốn... tự tử ư?”

Bệnh nhân không ngờ anh phản ứng mạnh như thế, ngơ ngác nói: “Ừ!”

Nháy mắt, sắc mặt Tập Mặc Nhiên liền trắng bệch, anh lập tức vớ lấy di động, bỏ lại câu xin lỗi rồi lao ra ngoài.

Lời tác giả:

Viết xong chương này, không hiểu các bạn độc giả có hiểu suy nghĩ của Tập Mặc Nhiên hay không. Anh ta đúng là sai lầm trầm trọng, có điều anh ta đúng là không cố ý làm tổn thương An An, vì anh ta ít kinh nghiệm yêu đương.

Còn về vấn đề Tập Mặc Nhiên là zai tân hay không, tất nhiên không phải! Tôi đã từng nói “Tập Mặc Nhiên cũng từng có thời tuổi trẻ bông bột”, mọi người tự hiểu nhé. Thực ra cách viết của tôi khá gọt gọt, ít khi bày tỏ tình cảm trực tiếp, vì tôi là cô gái truyền thống, bảo thủ nên chỉ tả bằng vài câu nói và động tác thôi.

36. Chương 36

Trích dẫn: Cùng với tiếng phá cửa chói tai, tình cảnh ảm đưới hơi nước mờ mịt khiến Tập Mặc Nhiên ghi khắc suốt đời.

Vòi nước vẫn mở, máu đỏ lan tràn trên thành bồn tắm, tựa hồ từng giọt sinh mệnh tí tách rơi xuống, phủ kín nền gạch trắng men. Tập Mặc Nhiên chấn động, cả đời cũng không thể quên nổi hình ảnh gam màu trắng đỏ đan xen ấy. Cô gái anh yêu, tóc tai tán loạn dính trên mặt, yên lặng nhắm mắt gục đầu vào thành bồn, cánh tay buông thõng bên cạnh, đầu ngón tay chỉ xuống chiếc di động và con dao ngay bên dưới.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng lũ lượt dâng lên, như thể con dao đó đang cứa từng nhát vào lòng anh, đau đớn khôn cùng.

Anh cơ hồ mất hết sức lực, không thể tiến lên. Bác sỹ đẩy anh ra, nhanh chóng bàn bạc, vớt người ra khỏi bồn tắm, đặt lên cáng cứu thương, vội vã chuyển xuống dưới nhà. Tập Mặc Nhiên mặt mày trắng ớn, lao đảo dầm theo vết máu nhỏ giọt.

*

Phòng bệnh im ắng, chỉ nghe thấy tiếng máy móc kêu rì rì, An An vẫn hôn mê chưa tỉnh. Tập Mặc Nhiên cầm đôi tay lạnh lẽo của cô, nhìn không chớp mắt.

Cô quyết liệt tự vẫn, nên mới ngâm mình trong bồn nước nóng, để máu mau chóng tuôn trào, hơn nữa, cô còn cắt dọc mạch máu... Có lẽ lúc đặt dao xuống, cô hoàn toàn không lưu luyến gì.

Tập Mặc Nhiên nhắm tịt mắt lại, nếu muộn vài phút nữa, liệu có phải anh sẽ vĩnh viễn mất cô?

Cửa phòng hé mở, Lương Cảnh Phàm cau mày bước vào, tới bên giường nhìn An An một lát, rồi trầm giọng thốt: “Tập tiên sinh sẵn sóc bạn gái mình như thế ư?”

Tập Mặc Nhiên vẫn dán mặt vào đôi má nhợt nhạt của cô, cất giọng bình thản: “Tôi biết tôi có lỗi với cô ấy, không cần Lương tiên sinh xen vào, xin cảm ơn.”

Lương Cảnh Phàm hững hờ nói: “Chuyện hôm qua tôi đã nghe được từ Lương Viễn. Là lỗi của bọn họ, Lương Viễn và quản lý của An An cùng bày mưu tính kế hai người. Hôm trước vì có việc cần nhờ vả nên An An mới tìm tới tôi. Hôm qua lúc quản lý của An An gặp tai nạn xe hơi tôi mới biết rõ ngọn ngành. Lỗi do bọn họ cả, tôi thực sự xin lỗi...”

Tập Mặc Nhiên giật mình, nhưng anh không ngẩng đầu, chỉ siết chặt tay cô thêm, cất giọng tự giễu: “Lương tiên sinh công bằng chính trực, tôi hiểu mà...”

Còn về Tô Thần Thần, chắc hẳn anh đã có định đoạt, không chỉ đơn giản là giấu kín mọi sự chứ.”

Lương Cảnh Phàm trầm ngâm giây lát, gật đầu nói: “Tôi hiểu.”

“Lương tiên sinh, không tiễn.”

Tập Mặc Nhiên hơi thất thần, anh giơ tay lướt nhẹ qua đôi môi cô, rồi nhanh chóng thu tay lại. “Vợ chồng như chim cùng rừng, gặp tai vạ thì tự bay”. Chuyện của họ đến nông nỗi này, anh khiến cô lâm vào tình trạng như vậy, đâu phải chỉ đơn giản là do bị người khác hãm hại. Rõ ràng giữa họ đã tồn tại khúc mắc, anh chưa bao giờ chăm sóc tốt được cho cô.

Định thần lại mới phát hiện ra trong phòng còn có một cô bé, Tập Mặc Nhiên nhận ra đó là trợ lý Tiểu Như của An An. Cô bé vẫn đứng ở cuối giường, mắt đỏ hoe, thấy anh ta nhìn mình mới nói: “Chị An vẫn luôn đối xử tốt với em...”

“Cô ấy đúng là rất tốt.” Tập Mặc Nhiên gật đầu, nhẹ giọng bảo: “Em về trước đi, bao giờ cô ấy tỉnh dậy thì hãy đến thăm.”

Từ tối hôm qua lúc nghe tin Lisa gặp chuyện, Tiểu Như đã không được nghỉ ngơi chút nào, giờ nghe vậy liền mệt mỏi đáp ứng, nhẹ nhàng ra ngoài.

Một người không có mục đích sống, không có chỗ dựa tình cảm, không còn để tâm đến bất kỳ thứ gì, chẳng lẽ chết không phải là phương thức giải thoát tốt nhất ư? Lúc An An mơ hồ tỉnh lại, liền thầm tự vấn như vậy. Cô sống để làm gì chứ? Tự dần vật chính mình à?

Mất máu quá nhiều, lúc tỉnh lại, An An chỉ cảm thấy mơ màng, đầu óc rã rời, sức khoẻ kiệt quệ, tựa hồ phải cố gắng dùng sức lắm mới mở nổi mắt ra, nhìn thấy rõ người bên cạnh rồi, cô chợt thấy hối hận, đúng là lãng phí sức lực mà, sớm biết sẽ gặp phải anh ta thì cô sẽ chẳng thêm cố công mở mắt ra đâu.

Từ sau khi phẫu thuật xong, Tập Mặc Nhiên không rời An An nửa bước. Thấy cô mở mắt, anh bất thần thấp thỏm vui mừng, nhưng nhận ra nỗi thất vọng và chán ghét trong mắt cô, lòng anh chợt đau đớn, xót xa vô cùng.

“Quân Duyệt...” Tập Mặc Nhiên khàn giọng gọi, nắm lấy ngón tay cô, căng thẳng nói: “Xin lỗi, anh sai rồi.”

Cổ tay trái của An An bị khâu lại, bấy giờ thuốc tê đã hết hiệu lực, cơn đau tê buốt lan toả vào tận đáy lòng, đau đến mức không thở nổi, cô muốn giãy ra nhưng không còn chút sức nào, đành lạnh giọng bảo: “Tập tiên sinh khỏi cần tự trách, chuyện tôi tự vẫn không liên quan tới anh.”

Tập Mặc Nhiên càng buồn bã: “Anh xin lỗi, anh đã phụ lại lòng tin của em... Nhưng mong em cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt, có được không?” Chuyện tới nước này, biện giải đã chẳng còn quan trọng, anh chỉ cần cô cho anh một cơ hội chứng minh lòng mình thôi.

Giọng nói anh run run, An An nhắm mắt, nghe thấy rõ ràng, nhưng chỉ bật cười khê: “Anh mà hổ thẹn ư? Nhưng làm sao bây giờ, tôi nghĩ anh sẽ chẳng thể chăm lo nổi cho tôi đâu, lần này không chết được, chẳng lẽ lần sau tôi lại không thể? Tập Mặc Nhiên, chúng ta chia tay thôi, anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Quân Duyệt, đừng làm vậy.” Đôi mi anh khê run, đôi mắt ánh nước: “Anh xin lỗi, nếu hận anh, em cứ cầm dao đâm anh đây này, đừng làm tổn thương chính bản thân mình.”

An An chậm chạp mở mắt ra, hỏi: “Tôi làm đau mình, anh khổ sở ư?”

Tập Mặc Nhiên nắm tay cô, lặng lẽ gật đầu, An An tựa hồ mỉm cười: “Chỉ cần tôi không tự làm đau mình, anh sẽ đáp ứng yêu cầu phải không?”

Anh tiếp tục gật đầu, An An chợt giương ánh mắt sắc bén: “Vậy thì anh mau biến đi, nếu không thì sẽ đau khổ đấy.”

Tập Mặc Nhiên sững sốt, An An không buồn dùng dằng thêm nữa, cô cố hết sức giãy nẩy lên: “Cút ngay!”

“Quân Duyệt!” Cô vừa tỉnh lại, cơ thể còn chưa hồi phục, Tập Mặc Nhiên bối rối, chỉ sợ cô lại làm tổn thương đến mình, bèn vội vã ngăn lại: “Quân Duyệt, em bình tĩnh lại đi...”

Đang giằng co, cửa phòng bị mở tung, hai người họ kinh ngạc đưa mắt nhìn, thấy một người phụ nữ trạc tuổi trung niên xông vào, theo sau là Tiểu Như, cô bé hiển nhiên không lường trước tình huống này, lúng túng kêu: “Chị An...”

Tập Mặc Nhiên nhảy bèn thấy An An chợt cứng người lại, đang định cất tiếng thì thấy người phụ nữ đánh giọng hỏi Tiểu Như: “Cô gọi tôi tới nhìn cảnh nó dụ dỗ đàn ông à?”

Tiểu Như quá sợ hãi, lắp bắp định giải thích, nào ngờ nghe thấy An An lạnh giọng nói: “Dụ trai cũng chẳng liên quan tới bà, bà đến làm gì, ai cho bà đến?”

“Tao tới làm gì ư!” Sắc mặt người phụ nữ thoát sa sầm: “Tao tới xem bao giờ mày mới chết! Nhà họ An không có loại con đáng xấu hổ, khiến ngay cả tao cũng bị kẻ khác chế nhạo như mày, mày chết quách đi cho rồi!”

An An giương mắt lườm: “Tôi chết rồi, người ta sẽ không coi thường bà nữa, mà sẽ thương hại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh đó. Bà ghét nhất bị người ta thương hại còn gì, vậy nên ít nguyên rửa tôi thì hơn...”

Cô còn chưa dứt lời, một cái tát vang dội đã giáng xuống mặt, người ra tay tức giận đến run cả người: “Tao thà để người khác thương hại cũng không muốn có đứa con gái như mày! Thật mất mặt! Mày không xứng mang họ An!”

Tập Mặc Nhiên nhất thời không phản ứng kịp, trơ mắt nhìn An An ăn tát, đang muốn tiến lên ngăn cản, nghe thấy vậy, liền quay ngoắt lại nhìn cô.

An An sững sờ giây lát, liền nhồm dậy ném thẳng chai nước truyền dịch xuống dưới đất, tiếng bình thủy tinh vỡ tan tành, giọng nói cô bén nhọn: “Chê tôi khiến bà mất thể diện thì sao không cút luôn đi! Cút hết cho tôi! Cút!”

Bà An lệ rơi đầy mặt, toan đánh tiếp, liền bị Tập Mặc Nhiên ngăn cản. Anh vừa nhấn chuông gọi bác sỹ, vừa ôm lấy An An đang kích động, lên tiếng: “Hiện giờ Quân Duyệt rất yếu, chỉ bằng sau này bác hãy tới thăm?” Nói rồi đánh mắt ra hiệu cho Tiểu Như.

Tiểu Như đang ngơ ngẩn không biết phải làm sao, thấy vậy bèn vội vàng ôm lấy bà An: “Bác ơi, để cháu đưa bác về trước! Bác xem tay chị ấy chảy máu rồi kìa, chúng ta về đã nhé?”

Bấy giờ bác sỹ và y tá vội vã bước vào, Tiểu Như không màng tới cái lườm trắng trợn của bà An, vội vã kéo bà ra ngoài.

Do ban nãy cử động quá mạnh nên cổ tay An An lại bị chảy máu, bác sỹ khiển trách một hồi, băng bó lại vết thương, để y tá cầm bình truyền dịch rồi ra ngoài.

Sau một hồi giày vò, An An đã sức cùng lực kiệt, nằm thở phì phò. Tiểu Như gõ cửa thận trọng đi vào, áy náy nói: “Xin lỗi chị An... Em thấy chị gặp chuyện nên mới liên lạc với bác ấy, không biết là...”

An An chậm rãi nhắm nghiền mắt lại, không nói không rằng, Tập Mặc Nhiên lắc đầu ra hiệu cho cô bé, Tiểu Như hiểu ý, liền lặng lẽ ra ngoài.

Bên ngoài trời, sắc đêm buông xuống, Tập Mặc Nhiên nhỏ tiếng gọi đồ ăn, lúc xoay lại liền thấy người ban nãy vẫn tỏ ra quật cường, bây giờ đang lặng lẽ rơi lệ, những giọt nước mắt thấm ướt tóc mai, khiến lòng anh nhức nhối, anh gơ tay lau giọt lệ, đau lòng nói: “Đừng khóc nữa... Là anh không tốt, sau này anh sẽ không làm tổn thương em nữa, tha thứ cho anh nhé, Quân Duyệt?”

An An không nói lời nào, cho đến khi bình tĩnh một chút, cô mới từ từ cất tiếng: “Cha mẹ tôi là giáo viên trung học... Từ bé tôi đã học không giỏi, không phải là không chịu học, mà là học chẳng vào. Mẹ tôi sợ mất thể diện, dựa vào chính sách ưu đãi cho giáo viên mà nhét tôi vào trường trung học trọng điểm, nhưng cha tôi ngược lại chưa bao giờ thấy xấu hổ vì tôi... Sau này, cha tôi mắc bệnh ung thư qua đời, mẹ tôi càng khắt khe với tôi hơn, thành tích học tập của tôi cũng càng lúc càng kém. Vì nghĩ hạng như tôi chỉ có thể đỗ vào trường cao đẳng, nên khi trường học bắt đầu chiêu mộ học sinh vào nhóm nghệ thuật, chỉ cần theo học nửa năm là có thể tham gia thi cử, không đặt nặng thành tích học văn hoá, mẹ tôi liền cho phép tôi đăng ký.”

“Tôi nhớ rõ cái năm đi thi, cùng nhóm với tôi là ba cô gái rất xinh đẹp, bọn họ mặc đồ hiệu, rực rỡ xinh xắn, chỉ có tôi là mặc áo nhung công kênh. Trước khi thi, bọn họ không hề lo lắng, thoải mái vui đùa, không che giấu niềm kiêu ngạo, khoe khoang rằng người nhà bọn họ đã dứt lốt đầy đủ cho giám khảo rồi. Lúc rút thăm đề thi, bọn họ đương nhiên bốc phải yêu cầu đơn giản, hát một bài, đọc vài câu thoại, trong đó có người còn hát lạc cả giọng, nhưng giám khảo vẫn ôn hoà cho qua. Còn đề thi của tôi, là nhại tiếng chó sủa.”

“Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ điệu bộ cười cợt của ba đứa nó. Bọn chúng vênh váo kiêu kỳ, cười nhạo tôi, khinh thường tôi, vì tôi không có gia thế, không có quyền thế, vì tôi sủa theo tiếng chó.”

Tập Mặc Nhiên không nghe tiếp nổi nữa, thận trọng ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng kêu: “Quân Duyệt.”

An An tựa hồ bừng tỉnh, nhoen cười giễu cợt: “Nhất định là tôi nhại tiếng chó sủa quá sinh động, nên mới thực sự lọt qua kỳ thi tuyển. Cuối cùng tôi cũng vào được Đại học, lại còn là học viện H vô cùng nổi tiếng. Mẹ tôi rốt cuộc cũng tươi cười với tôi, tôi cứ tưởng mình đã thử phào nhẹ nhõm được rồi, ai ngờ bốn năm kế tiếp mới chính là thời gian trui rèn ý chí.”

“Đám bạn cùng phòng, đám bạn học, nhà chúng không giàu sang thì cũng là có vai vế. Người không tiền không quyền như tôi, đương nhiên là kẻ lạc loài, là cái bia cho người ta châm chọc nhạo báng. Cơ hồ chuyện ăn, mặc, ở, đi lại đều bị người ta lấy ra làm trò cười. Khi đó tôi mới 18 tuổi... Từ 18 đến 22, tôi luôn sống yên phận, chấp nhận việc bị ghẻ lạnh, ngay cả khi nhóm kịch trong trường chọn diễn viên, đến vai kẻ chạy đôn chạy đáo cũng không đến lượt tôi.”

“Nếu như không vì mấy năm đó, chắc cuộc đời tôi cũng sẽ được như kỳ vọng của cha tôi. Nhưng mẹ tôi ghét bỏ tôi, bạn bè thì xa lánh coi thường... Tôi dù tự ti đến mức độ nào cũng không thể đánh mất sự tôn nghiêm, sao tôi có thể cứ để họ cười nhạo, sống cuộc đời ảm ức chứ.”

“Có kẻ chỉ vì một cái điện thoại di động mà bằng lòng đổi đem đầu tiên của mình, đúng là ngu dần. Tôi phải vượt lên hẳn bọn họ, tôi muốn trả giá để lấy về sự tôn trọng của người khác, để lấy về danh lợi cả đời này, để trở thành người được người khác ngưỡng mộ, khâm phục. Suy nghĩ này cũng chẳng hay ho hơn là bao, nhưng tôi chính là người theo đuổi lợi ích như thế đấy. Tôi thừa nhận, tôi không chịu nổi cám dỗ. Tôi đâu có sai, tuy rằng tôi phụ lòng cha, nhưng tôi có thể lấy lại được sự nể trọng.”

“Mẹ tôi trước đó cứ nghĩ để tôi theo học trường nổi tiếng thì sẽ rạng rỡ mặt mày, nhưng đến lúc tốt nghiệp, bà ấy bị đồng nghiệp nhắc nhở rằng giới giải trí vốn lắm thị phi, dơ bẩn, liền trở mặt với tôi. Bà ấy cả đời này coi trọng nhất thanh danh, sợ nhất bị mất mặt, sống chết buộc tôi về nhà. Tôi đã xác định rõ mục tiêu cuộc đời mình, đã đặt bước chân đầu tiên lên đó, sao có thể nghe lời bà ấy được? Vì vậy, tôi đoạn tuyệt quan hệ với bà ấy. Trước ngày hôm nay, đã ba năm rồi chúng tôi không gặp nhau.”

An An mở mắt, nhìn Tập Mặc Nhiên đang gần ngay trước mắt: “Lisa, người luôn giúp tôi phát triển sự nghiệp vì tôi mà chết. Người thân ruột thịt duy nhất trên đời này chỉ hận tôi không thể chết quá nhanh. Đến bạn trai tôi cũng chê tôi bẩn. Tôi gặp gỡ bao người, có người ham mê xác thịt, hứa hẹn trao danh lợi cho tôi, nhưng lại lật lọng lừa dối. Có người giống anh coi thường tôi, ghét bỏ tôi, từ khi dẫn bước vào chốn này, chẳng có ai chân thành đối xử với tôi cả, vậy tôi còn hy vọng gì ở cuộc đời này? Từ tình thần cho đến thể xác, tôi đều chẳng trông cậy được vào đâu, tôi sống để làm gì? Để tự giày vò mình ư?... Vậy nên Tập Mặc Nhiên à, anh hiểu rồi chứ, không phải tôi tự tử vì anh, mà bởi vì tôi mất hết khát vọng sống rồi.”

“Không phải, anh không...” Tập Mặc Nhiên ôm siết lấy cô, nói không nên lời. Anh càng nghe mà lòng càng nặng nề, cũng không thể phản bác. Anh hiểu, chính anh là người đã dập tắt hy vọng sống cuối cùng của cô.

An An mặt không cảm xúc, nói: “Anh nói cũng đúng.”

“Tôi nghĩ rồi, nếu chết cũng không được, vậy tôi không muốn chết nữa. Tình cảm giữa chúng ta coi như đã hết, anh hãy để tôi tiếp tục theo đuổi khát vọng thành danh.”

“Yên tâm, anh sẽ giúp em.” Tập Mặc Nhiên xúc động nói: “Đừng chia tay, anh xin lỗi, hãy cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em, sẽ không bao giờ để người khác coi thường em nữa, xin em đấy...”

“Tôi bẩn lắm...”

Tập Mặc Nhiên bất chợt lắc đầu: “Không phải, anh chưa từng nghĩ thế... Quân Duyệt à, tha thứ cho anh lần này nhé, tin tưởng anh lần nữa nhé?”

Cần cổ dần dần thấm ướt nước mắt, cảm giác ấm nóng lan truyền, An An trầm ngâm hồi lâu, sau cùng hít sâu một hơi, nói: “Chỉ có lúc này...” Còn chưa dứt lời, Tập Mặc Nhiên đột nhiên cầm lấy tay cô, đặt lên ngực mình, nghẹn ngào nói: “Tin tưởng anh.”

Hàng mi dài lấp lánh giọt lệ, nhẹ nhàng run rẩy, che đi đôi mắt vô thần lạnh lùng. Sống để làm gì? Tự dằn vặt mình ư? Tại sao phải thế? Sao không dẫn vạ kẻ khác?

Lời tác giả

Giải đáp vài nghi vấn của độc giả.

Về việc An An có nên tự sát hay không, thực ra tôi đã ám chỉ mấy lần trước đó rồi. An An tuy rằng bề ngoài ngang ngạnh háo thắng, nhưng nội tâm thật ra rất mềm yếu. Cô không muốn người khác nhìn thấu lòng mình. Thật ra lúc ở bên Tập Mặc Nhiên, mọi người cũng thấy tính cô khá trẻ con. Hơn nữa vì yêu thật lòng nên cô không hề che giấu tính tình thật. Các bạn có nhớ lúc vừa “yêu” nhau xong, Tập Mặc Nhiên từng nhận xét cô là người truyền thống, đơn giản không. Đây thật sự chính là bản chất của An An.

Còn về chương trước bác sỹ Tập giải bày nỗi lòng, có bạn bảo tôi viết không được hợp lý lắm. Ừm... Thực ra lúc viết chương đó, tôi đang đọc một quyển sách, lúc đặt bút viết hơi bị nhiễm phong cách của quyển kia, nên có hơi không thích hợp, nhưng tôi cũng không định sửa.

Về chuyện các bạn bức tức vì bác sỹ Tập không trừng trị Tô Thần Thần, tôi nghĩ, hiện giờ vấn đề quan trọng của anh là phải giảng hoà với An An, trừng trị Tô Thần Thần chỉ là thứ yếu. Anh ấy sẽ không vì chuyện nhỏ mà bỏ quên chuyện lớn, toàn bộ tâm tư của anh ấy đều đang đặt lên An An, cho nên phải giải quyết xong mâu thuẫn với An An mới đến lượt Tô Thần Thần.

Vậy nên mong các bạn đọc giả kiên nhẫn xem cách lý giải của tôi nhé ^^ Cảm ơn mọi người.

37. Chương 37

Trích dẫn: Người đang bệnh một khi tâm tình trở nên thoải mái, việc hồi phục sức khoẻ cũng trở nên dễ dàng.

Tuy lúc mới tỉnh lại, tâm trạng của An An cực kỳ kích động, nhưng cô nhanh chóng xác định tư tưởng, từ bỏ ý định tự sát, tích cực phối hợp trị liệu. Đôi lúc nói chuyện phiếm với cô, Tập Mặc Nhiên luôn khéo léo thăm dò, thấy cô quả thực nghĩ thoáng ra, bèn vô cùng yên lòng, chỉ hận không thể ở bên cô 25/24h.

Vết thương trên cổ tay liền lại rất nhanh, An An cũng bình tĩnh hơn nhiều. Đến hôm xuất viện, nếu không phải còn có vết sẹo mờ mờ, thì chắc cô và Tập Mặc Nhiên tựa hồ chẳng hề phát sinh mâu thuẫn.

Tập Mặc Nhiên lái xe đến đón, An An đeo kính râm đứng trước cửa bệnh viện, neho mắt dưới ánh nắng chói chang, nhàn nhả nhìn điệu bộ tất bật của những người xung quanh.

Cách đó vài bước chân có tiệm bán báo, cô nhướn mày, chậm rãi bước tới đó. Từ lúc nằm viện, cô tựa hồ cắt đứt liên lạc, bây giờ xuất hiện trở lại chốn giang hồ, cần phải nắm rõ tình hình nơi ấy chứ.

Đến tận lúc ngồi lên xe, An An vẫn dán mắt vào tờ báo. Tập Mặc Nhiên nhìn cô, hỏi: “Xem gì thế?”

An An hất đầu về phía tờ báo, nhoen cười hỏi: “Là anh làm hả?”

Tập Mặc Nhiên nhìn lướt qua, thoáng chốc mắt tự nhiên, nhưng lập tức nói: “Lúc cô ta làm chuyện đó nên ngờ tới sẽ có ngày như hôm nay.”

Trên trang nhất của tờ báo, đập vào mắt là dòng tít to dùng “Lật tẩy chiêu bài hối lộ của ngọc nữ trong sáng”, bên cạnh là tấm hình bị che kín những chỗ nhạy cảm, chỗ duy nhất không bị che là gương mặt lẳng lơ đậm dáng của Tô Thần Thần.

Mấy ngày nay các trang web giải trí lớn đều nhanh chóng đưa bài về Tô Thần Thần. Cô ta dính líu tới một nhà đầu tư, còn lộ cả cảnh giường chiếu. Nhờ vào hình tượng trong sáng dễ thương, cô ta mới thu hút được khá đông người hâm mộ, nhưng tin tức vừa bùng nổ, ai nấy đều kinh ngạc phỉ nhổ, đám fan hâm mộ nháy mắt trở thành antifan, hăm hở lên án Tô Thần Thần lừa dối bọn họ, quả là ả đàn bà lẳng lơ.

Tin tức đã được tiết lộ vài hôm, giới truyền thông bắt đầu đi sâu tìm hiểu, thống kê những người đàn ông trong giới hay ngoài giới liên quan tới cô ta.

Công ty quản lý của Tô Thần Thần không hề lên tiếng giúp đỡ, chỉ tuyên bố hủy bỏ hợp đồng với Tô Thần Thần, đồng thời cố gắng hạn chế phong tỏa tin tức có liên quan lại.

An An ra chiều kinh ngạc: “Liệu có phải sớm muộn gì cảnh thân mật của chúng ta cũng sẽ bị phơi bày không? Tôi bây giờ không làm gì đắc tội anh nha!”

Tập Mặc Nhiên cứng đờ người lại, hoảng hốt nắm lấy tay cô, nói: “Anh không có ý này, chúng ta đâu giống cô ta...”

“Ồ.” An An thản nhiên đáp lại, lẳng lẽ rút tay về, lật giở tờ báo, nói: “Tôi biết rồi, anh chuyên tâm lái xe đi.”

Trên đường về, Lô Vi gọi điện tới, đầu tiên là đau khổ kể lể một hồi cuộc sống tù túng hiện giờ của mình, sau đó chợt nhớ ra mục đích chính, bèn cất giọng hỏi: “Tớ nghe nói cậu định hủy hợp đồng với Tinh Ngu Văn Hoá à?”

Nửa năm qua, cô ấy không biết những chuyện xảy ra quanh An An. Trước hết vì cô ấy đang mang thai, luôn bị đứ lang quân nhà mình nghiêm khắc trông nom, An An không muốn cô biết chuyện mà lo lắng.

Hơn nữa cũng vì cô ấy đang mang bầu, ông chồng suốt ngày thích làm mặt lạnh của cô ấy cũng không muốn cô ấy kích động, nên luôn cố tình chặn mọi tin tức, không để cô ấy rõ sự tình.

Trước đây khi đến với Tập Mặc Nhiên, An An chưa kịp nói cho cô ấy biết, cô dự tính bao giờ bọn họ ổn định hẳn rồi sẽ tiết lộ, nhưng bất thần xảy ra biến cố, khiến cô tự sát, nên cho tới bây giờ Lô Vi vẫn chẳng rõ chuyện gì. Có điều Kỷ Minh Thần không biết nghe tin từ đâu, mấy hôm trước còn tới bệnh viện thăm cô.

An An nhướn mày nhìn thoáng qua Tập Mặc Nhiên, bình tĩnh hỏi: “Cậu nghe ai nói thế? Còn có người dám kể chuyện linh tinh với cậu cơ à? Tớ cứ tưởng ông chồng cậu đã chặn lại hết cả trai lẫn gái lớn vồn trước mặt cậu rồi chứ!”

“Anh ta dám!” Lô Vi nổi giận, do đang mang thai nên ngữ khí càng mạnh mẽ, song tiếp đó cô ta liền cười khúc khích, nói: “Tớ chẳng sợ, anh ta không cho tớ tiếp xúc với mọi người, nhưng Gary không phải đàn ông cũng chẳng phải đàn bà, đâu nằm trong phạm vi quản lý của Kỷ Minh Thần!”

An An dở khóc dở cười, im lặng giây lát mới hỏi: “Hoá ra Gary kể cho cậu à?”

“Ừ! Còn ai vào đâu nữa?” Lô Vi thoải mái thừa nhận, rồi hỏi lại ngay: “Vậy chuyện đó là thật à?”

“Giả đấy!” An An đảo mắt, nói: “Tớ còn chưa nghe thấy chuyện đó mà cậu đã khẳng định rồi?”

Có lẽ do đang mang bầu, nên đầu óc Lô Vi chợt kém nhanh nhạy hẳn, cô ấy nói: “Có lẽ vì... Ừm, tớ nghe nói Lisa gặp tai nạn qua đời rồi, chị ấy thường ngày luôn đối xử tốt với cậu, chắc cậu cũng bị ảnh hưởng... Cậu có ổn không, An An?”

An An cầm di động bên tay trái, liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay vết thương xấu xí kia, cho đến khi đối phương cất giọng thúc giục, cô mới định thần lại: “Tớ mà có thể không ổn được ư? Nhưng Lô Vi à, cậu thử nói xem, nếu ông chồng cậu phát hiện ngày nào cậu cũng nghe ngóng tin tức linh tinh từ Gary, liệu anh ta sẽ phản ứng thế nào?”

“...Á? Cậu nói gì vậy, tớ nghe không rõ đâu!” Lô Vi dừng giây lát rồi lập tức tiếp lời: “Ai da! Tớ gọi cho cậu năm phút rồi, sóng di động không có lợi cho cục cưng trong bụng nha! Thôi nhé, tớ cúp máy đây, An An à, hôm khác nói chuyện tiếp!”

An An cúp máy, quay sang hỏi: “Anh định hủy hợp đồng của tôi với Tinh Ngu Văn Hoá?”

Khi gọi điện nói chuyện với Lô Vi, cô luôn toát ra vẻ ung dung, thoải mái, vui vẻ cất giọng trêu đùa, thái độ giống hệt như Tập Mặc Nhiên mong muốn. Nghe cô đột nhiên vặn hỏi, anh liền bình tĩnh gạt đầu, đáp lại: “Kế hoạch phát triển mà Tinh Ngu Văn Hoá định ra cho em không thích hợp lắm, hơn nữa việc đối người quản lý sẽ khiến em phải tạm dừng hoạt động một thời gian. Nếu tiếp tục hợp đồng với họ, anh không thể tự mình lo liệu cho em được, nên anh chủ động đứng ra thảo luận hủy bỏ hợp đồng.”

An An nhướn mày hỏi: “Tự mình lo liệu là thế nào?”

Tập Mặc Nhiên hắng giọng nói: “Sau này hãy để anh làm quản lý kiêm trợ lý, giúp em nhận kịch bản và phát biểu trước báo giới.”

“Vậy phòng khám của anh thì tính sao?”

“Nếu chỉ vì thiếu anh mà không hoạt động được, vậy sớm muộn gì cũng phải dẹp tiệm.”

Anh nói năng hùng hồn, An An tựa hồ không để tâm, cô bất thần nhớ ra điều gì đó, cất giọng cảm thán: “Phải rồi, cũng chỉ là một phòng khám nho nhỏ mà thôi, có quan trọng gì đâu...” Ngữ khí của cô phảng phất vẻ tự nhiên, không hề ám chỉ, Tập Mặc Nhiên đang định giải thích, lại nghe thấy cô cất tiếng hỏi: “Anh dự định theo tôi mãi sao?”

“Không.” Tập Mặc Nhiên mỉm cười ôn hoà: “Bao giờ em công thành danh toại, ổn định rồi, anh sẽ tìm người thay thế.”

An An lơ đãng đáp ứng, nghiêng đầu tựa vào cửa xe, chốc lát sau cười nói: “Không ngờ chỉ một lần suýt chết, lại được lợi lớn như vậy!”

Tập Mặc Nhiên tức thì biến sắc: “Quân Duyệt, anh...”

“Ừm!” An An tựa hồ trêu chọc, đẩy nhẹ anh một cái: “Tôi hay nói đùa mà! Anh cần gì coi là thật?”

Tập Mặc Nhiên bình tĩnh lại, mặt mày hơi u ám, anh nói: “Quân Duyệt, anh biết sai lầm của mình... khó lòng giải thích, nhưng em đừng tự làm tổn thương chính mình. Đừng bao giờ nói lời tự giễu bản thân, nếu em bị bức bối, cứ nói thẳng với anh, dù em mắng chửi thế nào anh cũng chấp nhận hết, chỉ cần em đừng tự giày vò mình nữa.”

“Sao lại thế được chứ?” An An bật cười khanh khách, nắm chặt lấy tay anh: “Tôi đương nhiên sẽ không làm tổn thương chính mình, cũng sẽ không làm tổn thương đến anh.”

Tập Mặc Nhiên lật tay siết chặt tay cô, nhỏ giọng nói: “Đừng nhắc đến chuyện cũ nữa nhé, được không?”

Trước đây khi còn yên ả, Tập Mặc Nhiên rất hay quẩn cô, cụ thể là anh hay chú ý sửa lại những thói hư tật xấu cho cô. Lúc ấy, dù luôn tỏ vẻ ôn hoà nhã nhặn, nhưng anh rất hiếm khi mềm lòng trước thói không nề của cô, bởi vì chỉ cần anh hơi phân vân, An An liền phản kháng.

Nhưng hôm nay anh ấy lại chần chừ lưỡng lự hỏi cô như vậy.

An An nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, cho đến khi cảm nhận được ánh mắt của anh liếc sang, cô mới dãi giọng đáp ứng.

*

Khi xin phép đoàn làm phim “Hong trau phá” nghỉ ba ngày để trở về thành phố Y chụp ảnh, An An không ngờ tới một loạt biến cố sẽ xảy ra trong nửa tháng này. Đoàn làm phim cực kỳ sốt ruột, bọn họ cứ tưởng cô trì hoãn vì việc người quản lý qua đời, nên ngày nào cũng gọi điện tới giục. An An vừa ra viện được vài hôm, liền phải bay tới thành phố Y.

Cùng đi, đương nhiên là quản lý mới kiêm trợ lý lo liệu mọi việc sinh hoạt - Tập Mặc Nhiên.

An An giấu kín mọi chuyện, Mục Nhất Minh không biết rốt cuộc cô gặp chuyện gì, nhưng lúc gặp lại nhau, cậu ta nhiệt tình ôm chầm lấy cô, vì cô bé diễn viên kia không cần phải ra nước ngoài nữa rồi.

Đương nhiên, sau khi cảm kích, cậu cũng tiếc nuối vì sự ra đi đột ngột của Lisa.

Hứa Vận do vẫn còn ảm ức chuyện bị An An xé vấy khi trước, sau lại nảy sinh va chạm hiềm khích, nghe Mục Nhất Minh nói vậy liền cất tiếng cười chế nhạo, thông thả nói: “Tôi nhớ quản lý của cô từng than thở rằng, có nghề sỹ như cô, sớm muộn gì cũng tức chết... Cô đúng là sát thủ vô hình nhỉ!”

“Hứa Vận, cô nói lại lần nữa xem nào!” An An mặt thoát tái nhợt, dậm bước tới đôi co với cô ta, nhưng bị Tập Mặc Nhiên cản lại.

Tuy anh không thể biết việc Lisa xảy ra chuyện thì có liên quan gì tới An An, nhưng biết An An cực kỳ né tránh đề cập tới cái chết của Lisa, bèn lạnh lùng đánh giọng nói: “Hứa Vận, mong cô tự trọng một chút.”

Hứa Vận dạo này chuyên tâm đóng phim, nên không biết tin tức bên ngoài, kỳ thực dù cô ta có biết thì cũng không hiểu rõ mọi chuyện, cứ tưởng Tập Mặc Nhiên chỉ là anh bạn trai bình thường của An An, định vênh váo hất hàm đáp trả. Nhưng vừa ngẩng lên liền bị đôi mắt âm u của anh làm cho sững sốt, bất thần sợ hãi co rúm người lại, không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “Không phải thì cô chột dạ làm gì”, rồi không nói gì thêm.

An An không ngờ cô ta còn dám lèm bèm, liền bị bức bối toan tiến lên, nhưng lại bị Tập Mặc Nhiên ôm vào trong ngực, anh siết lấy cô, nhỏ giọng trấn an: “Đừng kích động, hôm nay có đám phóng viên lớn vốn ở ngoài đây.”

Không cho Hứa Vận một trận được, An An không thể nguôi giận, lúc về khách sạn, cô vẫn luôn mặt nặng mày nhẹ với Tập Mặc Nhiên. Anh thấy mặt mũi cô hầm hầm như vậy, bèn dò hỏi: “Em có mâu thuẫn với cô ta à? Lần trước lúc anh tới thăm, có phải em buồn bực vì cô ta không?”

An An ngồi dựa vào ghế, không nói gì, Tập Mặc Nhiên nắm lấy tay cô, hỏi lại, cô đành phải trợn mắt lườm: “Anh còn hỏi nữa à? Nếu không có hiềm khích, cô ta lại tự dưng mắng chửi tôi?” Dứt lời liền xoay người

sang một bên, không thèm nhìn anh. Tập Mặc Nhiên cúi đầu nhìn đôi tay trắng ngần trong lòng mình, trầm tư suy nghĩ.

Sáng hôm sau, An An vệ sinh cá nhân xong, lên mạng xem lướt qua tin tức, rồi chợt gọi to Tập Mặc Nhiên đang ở phòng bếp, chờ anh đi vào mới chỉ vào máy tính hỏi: “Chuyện gì đây?”

Tập Mặc Nhiên đọc qua, tiêu đề trên màn hình viết: Nội dung bộ phim “Hong trần phá” thay đổi 180 độ, nữ phụ lạnh lùng biến thành nữ chính, nữ chính do Hứa Vận thủ vai đột nhiên qua đời.

38. Chương 38

Trích dẫn: Người viết bài này có lẽ có thù oán với Hứa Vận, nên giật tít, dùng từ ngữ rất khó nghe, có điều nội dung cũng khá nghiêm chỉnh. An An đọc qua, đại khái là đoàn làm phim “Hong trần phá” ra lệnh sửa kịch bản. Nữ phụ lạnh lùng biến thành nữ chính, trải qua quá trình đấu tranh, đem lòng yêu mến nhau, càng khiến khán giả thêm hứng thú và đồng cảm, còn nữ chính Hứa Vận thì chết bệnh giữa đường.

Người viết bài cho biết đạo diễn Từ đã chấp nhận phỏng vấn qua điện thoại, đồng ý thay đổi kịch bản, đồng thời chân thành khen ngợi năng lực của nữ phụ An An, cho biết cô ấy rất xứng đáng, có thể đảm đương nổi trọng trách này.

Nhà biên kịch trứ danh Lưu Khoa là người tỉ mỉ, mất cả đêm không ngủ để thảo luận nội dung vở kịch, hiện giờ bề quan toả căng tập trung sửa chữa kịch bản, không ai dám quấy rầy.

Nói chung là, tất cả các trang báo đều đưa tin, ngôi sao đang nổi Hứa Vận đột nhiên bị đổi vai diễn, ngôi sao hạng hai đang lên An An trở mình trời dậy, biến thân thành nữ chính, tin tức mới hấp dẫn làm sao.

Tập Mặc Nhiên đặt điểm tâm sáng xuống bàn, nhoeo cười nói: “Chuyện này có lợi với em.”

An An vừa đọc tin tức, vừa tranh thủ liếc nhìn anh, cười tủm tỉm: “Có anh bạn trai quyền thế thật là có phúc quá đi thôi, nhìn chướng mắt ai một cái là ra tay diệt trừ luôn?”

Tập Mặc Nhiên hơi cau mày, đáy mắt tức thì u ám, ôn tồn bảo: “Anh chỉ tận lực giúp đỡ em thôi.”

“...Vậy ư?” An An không để ý nữa, ngừng tay lại, chỉ vào màn hình.

Vừa có tin tức kịch bản phim bị sửa đổi, nhất thời có cư dân mạng tinh ý, giới mưu luận bắt đầu phỏng đoán nguyên do thực sự. Còn có vô số người để icon ‘ ’ ngạc nhiên thế này.

Trong đó có người lập chủ đề thảo luận lên tới cả trăm tin nhắn phản hồi, rối tinh rối mù, thật giả lẫn lộn.

Quan trọng là, bài đăng này lý giải khá rõ ràng mạch lạc.

Người đăng bài là một bình luận viên có thâm niên của trang web giải trí, người này có suy nghĩ cởi mở, nhạy bén. Anh ta thậm chí liên hệ tới thời điểm Hứa Vận được chọn làm nữ chính một bộ phim điện ảnh gần đây, nhưng sau lại vì lý do đột xuất mà bị hủy vai. Anh ta liền kết luận Hứa Vận đắc tội với vị đại gia nào đó, nên bây giờ mới bị giảm cảnh quay ở bộ phim này.

Nhưng khiến mọi người ngạc nhiên là suy đoán thứ hai của anh ta.

Anh ta đoán vì An An và Hứa Vận từng xảy ra hiềm khích lúc quay một quảng cáo mỹ phẩm, nên đến lúc đóng phim lại nảy sinh mâu thuẫn mới. Sau đó anh ta còn đăng thêm cả hình ảnh cho thêm phần đáng tin cậy. Bức ảnh đầu tiên là do phóng viên tới tham quan trường quay chụp lại, An An và Hứa Vận đang mặc đồ diễn, Tập Mặc Nhiên thì đưa lưng về phía máy quay, đang cúi đầu thăm thì với An An. Ngay sau đó là tấm ảnh thứ hai chụp Tô Thần Thần đi vào nhà nghỉ với một người đàn ông. Tuy tấm ảnh không quá rõ, nhưng chỉ cần để ý kỹ sẽ phát hiện ra, bóng lưng của hai người đàn ông trong tấm ảnh rất giống nhau.

Lời suy đoán của anh ta tựa hồ khiến mọi người bùng nổ.

Anh ta tiếp tục nhắc đến việc lúc Tô Thần Thần xảy ra scandal đầu tiên, người đàn ông đó có khả năng là người có vai vế, quyền lực đáng kể. Bây giờ anh ta lại thân thiết với An An, vậy có khả năng việc An An giành được vai nữ chính là nhờ công của vị này.

Cuối cùng, bình luận viên cảm thán đàn bà trong giới này quả là giống hệt quần áo, bị người ta thay đổi liên tục, không muốn dùng nữa liền vứt vào thùng rác, người trước người sau đều như nhau cả.

An An nhìn chòng chọc vào câu cuối này, bật cười: “Gã này nhận xét chuẩn ghê.”

Tập Mặc Nhiên đưa mắt nhìn theo, mặt thoát tối sầm lại, anh tắt phụt trang web, giục cô: “Đi ăn thôi.”

“Bây giờ mọi người đều biết chúng ta có gian tình, anh định tính thế nào?” An An cắn một miếng bánh, cười khúc khích hỏi anh: “Anh tính xử lý luôn cả anh ta à?”

“Không phải là gian tình.” Tập Mặc Nhiên đưa bánh ngọt cho cô: “Cây ngay không sợ chết đứng.” Nói rồi xoay người vào bếp làm một cái bánh khác.

An An cầm bánh kem, nhoẻn cười, cắn một miếng hết già nửa.

Hứa Vận vừa ngủ dậy, liền thấy bản thân từ nữ chính biến thành nữ phụ ốm bệnh chết, bực bội tới tìm đạo diễn làm loạn một trận, lúc An An đến mới biết tin cô ta đang nặng nề đòi rút lui không diễn nữa.

Nhóm đạo diễn và giám chế không hề tỏ ra sốt ruột, thấy An An thì niềm nở chào hỏi. Hứa Vận dạo gần đây làm gì cũng không thuận lợi, lại va chạm với khá nhiều người trong nghề. Trong giới này có ai là đơn giản, họ biết rõ cô ta đang có chiều hướng tụt dốc, nên chắc chắn không thể thật sự rút lui được/

Bộ phim này đã quay được hơn nửa, do kịch bản bị sửa lại, những cảnh đã quay ở nửa phần sau đều bị hủy bỏ. Kịch bản mới vẫn chưa sửa xong, Hứa Vận lại đang làm mình làm mẩy, đạo diễn đành phải quay những cảnh có Mục Nhất Minh và An An trước.

Lúc nghỉ ngơi, Mục Nhất Minh cất giọng cảm thán: “Anh bạn trai thần bí của cậu đâu rồi?” Điều bộ của cậu ta đương nhiên biểu thị đã đọc qua bài báo kia.

An An lừ mắt: “Không biết!”

Nói chuyện đôi câu, nhân viên trang điểm gọi cô tới sửa lại phần son, lúc tới phòng hoá trang, cô lảng máng nghe thấy chỗ góc rẽ có người đang nói chuyện. Cánh tay đang đặt trên tay nắm cửa chợt khựng lại, cô hồ nghi rón rén lại gần, nghe thấy Tập Mặc Nhiên đang nhỏ giọng nói qua điện thoại: “Chuyện của con và cô ấy không như mẹ nghĩ đâu... Cô ấy không phải người như thế... Mẹ à, cô ấy là bạn gái của con, mong mẹ hãy tôn trọng cô ấy... Thôi đừng nói chuyện này nữa, vài hôm nữa con về rồi nói sau...”

An An lặng lẽ lắng nghe, thấy điệu bộ của anh có vẻ quyết liệt, bèn xoay người bước vào phòng hoá trang.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tập Mặc Nhiên đột nhiên nhớ ra một việc, bèn hỏi cô: “Hai hôm nữa là tới hôn lễ của Kỷ Minh Thần và Lô Vi, em biết chứ? Chúng ta cùng đến dự nhé?”

An An nhướn mày hỏi: “Sao anh biết hai người họ cử hành hôn lễ?” Bạn bè của Lô Vi cũng không có mấy người, cô ấy khá thân với cô nên đã mời cô làm phù dâu từ lâu.

Cô vừa nói xong liền nhớ ra, những gia tộc danh gia vọng tộc của thành phố H này, sao lại không có quan hệ với nhau chứ?

Tập Mặc Nhiên trầm ngâm giây lát mới đáp: “Anh có quen biết Kỷ Minh Thần.”

An An thờ ơ gật đầu, cúi đầu ăn cơm tiếp, Tập Mặc Nhiên thấy cô không nói gì, bèn hỏi lại: “Cùng đi nhé?”

“Tôi thì thế nào cũng được!” An An đặt đũa xuống, lấy khăn tay lau miệng, thản nhiên nói: “Cha mẹ anh cũng tới dự đúng không? Tôi đi với anh cũng được, nhưng bọn họ liệu có vui vẻ khi thấy chúng ta ở bên nhau không?”

Tập Mặc Nhiên cứng đờ người, song anh lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, mỉm cười nói: “Không sao, sớm muộn gì cũng nên gặp mặt.”

“Thôi đi, tôi không dám đâu, ngộ nhỡ cha mẹ anh phát hiện ra nghề nghiệp của tôi thì tính sao bây giờ?” An An nhoẻn cười, không đợi anh lên tiếng, liền bỏ lại một câu “Lát nữa anh rửa bát nhé” rồi đứng dậy bỏ vào phòng ngủ.

Tập Mặc Nhiên nhìn chằm chằm vào chỗ ghế ngồi trống không ở phía đối diện, nhắm nghiền mắt lại, lát sau mới bình thần mở ra.

*

Hôn lễ của cô bạn thân Lô Vi của An An tổ chức vào đầu tháng tư, lúc ấy cái bụng của cô dâu đã to lên trông thấy.

Lô Vi cứ ôm tâm trạng oán trách mãi. Cô ấy đã mang thai được mấy tháng, Kỷ gia và nhà ngoại của Lô Vi đều là bậc thế gia vọng tộc, một người là con trai duy nhất cưới vợ, một người là cháu gái thất lạc nhiều năm, hôn lễ của hai người họ đương nhiên được tổ chức hoành tráng, chu đáo tỉ mỉ. Điều này khiến Lô Vi cũng đỡ khó chịu hơn nhiều.

Hôm thành hôn, Lô Vi xuất giá từ nhà ông ngoại. Cô đang mang thai, nên không cần nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, mặc kệ mọi người bận rộn, cô chỉ quan tâm hàn huyên với hai cô bạn phù dâu.

Phù dâu là An An và Dương Nhược Di, hai bên đều biết nhau, nói chuyện khá thoải mái. Có điều An An luôn cảm nhận thấy Dương Nhược Di thì thoáng liếc sang dò xét mình, thoát đầu cô còn hơi buồn bực, nhưng sau chợt hiểu ra, cô ta vốn là cháu gái của Dương lão tướng quân, hẳn là anh em họ với Tập Mặc Nhiên.

Lô Vi ngồi trên ghế vừa để thợ trang điểm hoá trang cho, vừa nháy mắt ra hiệu với An An, rồi làm bộ húng hắng ho, cất tiếng hỏi: “An An, chẳng phải trước đây cậu từng hỏi tớ Kỷ Minh Thần có anh em họ gì không à? Mặc dù anh ấy không có ai, nhưng có một anh bạn ngon nghề lắm, tính tình rất tốt, cực kỳ ôn hoà nhã nhặn, dung mạo vô cùng đẹp trai, lát nữa để tớ giới thiệu cho cậu nhé?”

An An lạnh nhạt giễu cợt: “Có người tốt như thế, cậu còn gả cho Kỷ Minh Thần làm chi?”

Lô Vi làm bộ đau khổ: “Đừng nhắc đến vết thương lòng của tớ! Nếu tớ mà quen anh chàng kia trước Kỷ Minh Thần, tớ đã giành lấy cho bằng được rồi! Nhưng mà bây giờ có con rồi, làm sao mà từ bỏ được...” Cô cúi đầu ngấm cái bụng của mình, ra chiều vui vẻ: “An An à, tớ nghiêm túc đấy, lát nữa anh chàng ấy sẽ đến đón tớ cùng với Kỷ Minh Thần, hai người vừa khéo là phù dâu phù rể, hợp quá còn gì!”

An An giả vờ gơ tay đánh: “Muốn ăn đòn hả!”

Dương Nhược Di vốn là người lãnh đạm, cô ta dẫn thân vào nghề là bởi một lòng đam mê diễn xuất, bình thường ít khi qua lại với người trong ngành. Tuy khá hợp với Lô Vi, nhưng lại không thân với An An, vì trong ấn tượng của cô ta, tuy tính cách An An không tệ, nhưng có vẻ hơi tục, hung hăng háo thắng, không phải kiểu cô ta thích. Cho đến tận hôm nghe tin bộ “Hồng trần phá” sửa kịch bản, cô ta mới chính thức để ý tới cô bạn thân của Lô Vi này. Thấy hai người họ đùa giỡn, cô ta bèn nhoẻn cười bảo Lô Vi: “Có phải gái đã có chồng đều thích giới thiệu đối tượng cho người khác không thế? Sự nghiệp của An An đang phát triển, cậu đừng có làm lỡ tiền đồ của cô ấy!”

Lô Vi ít khi đọc báo, lại thêm Kỷ Minh Thần quản chế nghiêm khắc nên cô ấy càng không biết giới giải trí biến đổi đến thế nào, chuyện giữa Tập Mặc Nhiên và An An cô ấy không hề phát hiện ra.

An An nghe vậy chợt giật mình, tức thì ngẩng lên nhìn Dương Nhược Di. Cô ta nói thế là có ý gì, phản đối việc cô ở bên Tập Mặc Nhiên, hay là cố tình che giấu, để Lô Vi đỡ quấy rầy mình?

Đang suy tư, tầng dưới truyền tới từng tràng cười đùa ầm ĩ, có người kích động kêu lên: “Đến rồi đến rồi, chú rể đến rồi!”

39. Chương 39

Trích dẫn: Đến tận khi Lô Vi bắt Kỷ Minh Thần cắn răng chịu đựng, hát hết một đoạn bài quốc ca, bên nhà trai lại tặng thêm một phong bao lì xì dày cộp, cửa phòng mới được mở ra. Chú rể tuần tú khôi ngô, mặt mày sáng sủa dẫn theo hai phù rể nhanh nhẹn xông vào, An An mới chợt hiểu ra những lời ban nãy của Dương Nhược Di.

Hoá ra cô ta đã biết chú rể là ai? Không những thế còn úp úp mở mở ngăn cản Lô Vi nói tiếp, hẳn là cô ta muốn thấy lúc cô và Tập Mặc Nhiên gặp nhau thì sẽ thế nào?

Do cậu bạn tốt phải nín nhịn hát hết một đoạn quốc ca, nên lúc mở cửa, gương mặt Tập Mặc Nhiên vẫn còn vương ý cười, song lúc thấy An An mặc lễ phục phù dâu màu hồng nhạt đứng bên cạnh cô dâu, nét cười liền chững lại bên môi.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, nỗi bồn thần lan toả khắp nơi. Hai người chạm mắt nhau, An An nhìn thấy rõ đôi mắt đen nhánh của anh thay đổi, giống hệt cô, hàm chứa vẻ thất vọng, buồn bã và mất mát.

Cô là bạn gái anh, anh là bạn trai cô, rõ ràng là mối quan hệ thân mật nhất. Thế nhưng đến tận lễ thành hôn, lúc cô dâu chú rể gặp mặt, họ mới biết được, đối phương là phù dâu phù rể.

Tập Mặc Nhiên hơi sượng sùng, An An thầm cười khẩy trong lòng, thấy cả đám người sôi nổi chui vào phòng, bèn nhanh chóng nhoèn cười kéo lấy em trai Lô Vi đứng chắn lên trước, vừa nháy mắt ra hiệu với cậu ta, vừa bảo với Kỷ Minh Thần: “Chú rể sao lại vội muốn bế cô dâu đi thế, quên cả lễ nghĩa rồi sao?”

Em trai Lô Vi hăm hở dang rộng tay ra, trêu đùa: “Đúng đúng đúng! Phải gọi một tiếng em vợ chứ nhỉ? Không thể vừa thấy cô dâu đã quên luôn em trai cô dâu chứ!”

Kỷ Minh Thần thấy Lô Vi ở phía sau dương dương tự đắc thì lập tức lấy một phong bao dày cộp từ tay phù rể, đập nhẹ vào cổ cậu em trai, bỏ lại câu “Để cháu ngoại cậu ra đời gọi cho nhé!”, rồi tươi cười cúi xuống bế cô dâu lên, bước nhanh ra ngoài giữa tiếng hò hét vui mừng của mọi người.

Kỷ Minh Thần ẵm Lô Vi lên xe, An An đang định lên chiếc xe phía sau, Tập Mặc Nhiên bèn mở rộng cửa cho cô, tranh thủ nói: “Anh... Nhiều việc quá... Anh quên không nói cho em biết hôm nay anh làm phù rể cho cậu ấy...”

Tập Mặc Nhiên định giải thích, nhưng lại không thể nói rõ nên lời. Chuyện này làm sao mà anh quên được? Anh không hề quên. Từ khi trở về từ thành phố Y đến khi tham gia hôn lễ, anh đã định nói cho cô biết, nhưng lúc anh tiết lộ quan hệ giữa anh và Kỷ Minh Thần khá tốt, anh rõ ràng thấy vẻ mặt cô có sự thay đổi phức tạp, vẻ tự ti, trào phúng đan xen, khiến anh không thể nói rõ anh sẽ làm phù rể cho Kỷ Minh Thần.

Sau đó vài ngày, do An An vẫn còn bận tâm về chuyện cha mẹ anh, nên anh lại càng không có cơ hội nói ra. Đến tận đêm qua, Tập Mặc Nhiên còn tự nhủ, lúc gặp nhau ở bữa tiệc, anh sẽ giải thích cho cô, như vậy có vẻ tự nhiên hơn so với việc cố gắng giải thích.

Nhưng không ngờ rằng, cô lại là phù dâu.

Dương Nhược Di cũng đang lên xe đưa dâu từ phía đối diện, An An không đợi anh nói hết câu, liền cướp lời: “Tôi cũng khá bận nên quên mất không nói với anh, không sao đâu... Có người gọi anh kia, mau tới đó đi!” Nói rồi làm ra vẻ thản nhiên chẳng có chuyện gì, đóng sập cửa xe lại.

Tiếng pháo bị ngăn lại ngoài xe, vẻ tươi cười của Dương Nhược Di cũng nhạt dần, cô ta nghiêng mặt thốt: “Cứ tưởng hai người đều thích nhau, giờ nhìn sắc mặt anh họ tôi, chắc là ôm tình đơn phương rồi.”

An An mỉm cười rạng rỡ: “Sao tôi lại không biết anh ấy thích tôi nhường nào chứ? Tôi cũng thích anh ấy mà.”

Dương Nhược Di tiện đà châm chọc: “Cô cười rộ lên thật là đẹp, có điều cô quên mất tôi cũng là diễn viên rồi à, thật giả nhìn cái là nhận ra ngay.”

An An vẫn mỉm cười: “Không sao, miễn tôi nói thật là được.”

Đoàn xe chậm rãi lăn bánh trong sự vui mừng, nhưng chiếc xe của hai cô phù dâu này lại tràn đầy không khí lạnh lẽo, tài xế thậm chí thấy buồn bực, tự nhủ không hiểu hai cô phù dâu này có thực sự là bạn tốt của cô dâu không đây? Thân thiết kiểu gì mà mỗi người một góc, lạnh mặt đốp chát liên tục?

May mà tài xế cực kỳ chuyên nghiệp, ông ta tự giác coi như không nghe thấy, mắt dõi thẳng về phía trước, chăm chú lái xe.

Dương Nhược Di không nhin nổi, thản nhiên nói: “Có một số chuyện không phải như cô nghĩ đâu, nếu anh ấy không thích cô, thì sẽ không tự nguyện làm quản lý cho cô, còn để mặc đám truyền thông phao tin đồn nhảm nữa.”

An An hơi ngẩn ra: “Phải rồi, thực ra thì có một số chuyện cô cũng không hiểu đâu.”

Dương Nhược Di bị thái độ của cô làm cho khó chịu: “Cô mà cũng thích anh ấy ư? Cô có biết anh ấy mất bao tâm sức mới để cô tham gia vào bộ phim ‘Lạc hoa xuân tấn thì’* không? Hôm qua anh ấy còn phải chạy đôn chạy đáo mời người ta đi ăn cơm đó, cô đã làm được gì cho anh ấy chứ?”

*Tạm dịch tên phim là “Lúc hoa rơi xuân tàn”.

“Thì sao? Vậy nên tôi phải tỏ ra biết ơn, tay bắt mặt mừng với anh ta à? Cung phụng anh ta như mấy gã đại gia chắc?” An An quen thói mỉa mai lại ngay, vừa dứt lời liền hơi ngạc nhiên: “Cô vừa mới nói gì cơ? ...Là bộ phim ‘Lạc hoa xuân tấn thì’?”

Nếu cô nhớ không nhầm, thì bộ phim này do biên kịch Trần Thượng chấp bút, Hứa Hà Tấn làm đạo diễn. Tên tuổi của hai người này vang danh bốn phương, chỉ cần có một trong hai người cũng có thể khiến cho bất kỳ bộ phim nào giành được hạng nhất doanh thu phòng vé. Diễn viên hợp tác với họ, có ai không phải là đại minh tinh chứ. Từ năm trước đến giờ, bộ phim vẫn đang tuyển chọn diễn viên khá khắt khe. Có người đồn rằng hai vị đại gia dự định liên thủ hợp tác bộ phim này để đem đi trình diễn trên đấu trường quốc tế, còn có người đồn rằng, các ngôi sao muốn tham dự bộ phim này nhiều vô số kể.

Thấy An An hơi thất thần, Dương Nhược Di hừ lạnh: “Vốn dĩ bọn họ định mời tôi làm nữ chính, nhưng anh ấy vì bạn gái nhà mình mà giành lấy vai diễn của tôi.”

An An lập tức định thần lại, cất giọng sáng tỏ: “Tôi không muốn giành với cô, cô hãy lấy về đi.”

“Ý của tôi đâu phải vậy?” Dương Nhược Di cuối cùng cũng nổi giận: “Sao cô ngang ngạnh thế! Tập Mặc Nhiên đúng là có mắt như mù!”

An An lạnh nhạt nói: “Tôi biết cô không thích anh ấy ở bên tôi, nhân lực của cô tốt hơn anh ấy nhiều, cố mà tìm cho anh ta một cô gái khác đi, rồi lấy lại vai diễn đó, tùy cô đấy.”

Dương Nhược Di là người lạnh lùng nhưng thẳng thắn, giờ bị chọc tức tới nổi mặt mày đỏ ửng, cô ta chỉ muốn nhào tới cho An An một trận. Có điều cô ta vẫn nhin được, trợn mắt lườm: “Tôi không vô vị như cô!” Dứt lời liền quay ngoắt sang ngó ra cửa kính, làm bộ không muốn nói chuyện tiếp.

An An tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn sang, chậm rãi mỉm cười: “Dương Nhược Di, tôi thấy cô thực ra rất đáng yêu.”

Cô gái bị trêu chọc đành mặt lại, không nói không rằng, tài xế nghe bọn họ cãi vã mà hoảng hồn lo lắng, chỉ sợ bọn họ lao vào đánh nhau thật. Nhưng thấy An An nói vậy ông ta liền nhất thời mơ hồ, chắc là sẽ không động chân động tay đâu nhỉ?

Xe bên này đang nòng nặc thuốc súng, xe hoa chở cô dâu chú rể cũng tràn ngập sự bất mãn.

Tuy dạo gần đây Lô Vi bận bịu nên hơi lơ mơ, nhưng giác quan vẫn nhạy bén hết như trước. Cô ấy vốn muốn gắn ghép Tập Mặc Nhiên với An An ngay từ lúc anh ta bước vào phòng với Kỷ Minh Thần, nhưng nhìn ánh mắt của An An, cô ấy liền rõ hai người họ có điều mờ ám!

Song do ban nãy quá hỗn loạn, nên đến lúc lên xe Lô Vi mới có cơ hội dò hỏi, cô chọc vào eo Kỷ Minh Thần, cất tiếng hỏi: “An An và Tập Mặc Nhiên có chuyện gì thế? Hai người họ có tình ý với nhau à?”

“Không biết.” Gương mặt Kỷ Minh Thần nhất thời sa sầm xuống, đã lên xe hoa, chuẩn bị cử hành hôn lễ tới nơi rồi, cô ấy vẫn còn suy nghĩ tới chuyện của người khác ư?!

Lô Vi hoài nghi nheo mắt nhìn anh: “Đồng chí Kỷ Minh Thần, ăn hiếp phụ nữ có thai là chuyện nguy hiểm lắm đó, anh biết không hả? Anh lại dám ăn hiếp người có quyền quyết định xem có nên đeo nhẫn của anh không à?”

Tài xế ngồi ghế trước không khỏi bật cười, sắc mặt Kỷ Minh Thần càng tối hơn, anh ta nín lấy móng vuốt vợ mình, nghiêng răng cảnh cáo: “Em đứng đắn một chút cho anh nhờ!”

Lô Vi nhanh chóng co tay lại, tròn mắt nói: “Chắc chắn là anh biết! Anh mà không nói em sẽ xuống xe ngay bây giờ đây!”

Lô Vi đương nhiên khoác tay chồng xuống xe, đôi môi cô nhếch lên, đôi mắt loé vẻ nghiên cứu, khiến An An đang đỡ váy giúp cô chợt run hết cả người.

Đám cưới của Kỷ gia và Vu gia đương nhiên được tổ chức vô cùng long trọng. Ngoại trừ các vị quan khách quyền cao chức trọng, còn có khá nhiều nam thanh nữ tú con nhà gia giáo. Hôn lễ được cử hành xong, người chủ hôn thấy đám thanh niên tươi cười rạng rỡ, bèn bảo cô dâu tung hoa cưới.

Ông ta vừa đề nghị, các cô gái trẻ tuổi liền nhất tề hưởng ứng, đám thanh niên trai tráng cũng vui vẻ đứng xem.

Lô Vi tươi cười đồng ý, cô ấy đương nhiên có ý đồ riêng. Nhìn An An đang đứng ở dưới bục, cô bèn nháy mắt ra hiệu, rồi xoay người tung mạnh xuống, có điều bó hoa bị lệch hướng, bay thẳng vào người một chàng trai...

Tập Mặc Nhiên đang chờ giúp chú rể đi thay trang phục, nên mới đứng ở hàng đầu, bất thần nhận được bó hoa... Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên tứ phía.

Lô Vi thoát đầu thấy mình ném chệch hướng thì ử rử, sau vừa thấy người nhận hoa thì lập tức nhớ lại câu chuyện Kỷ Minh Thần kể lại trên xe, cười hì hì bảo: “Ném trúng phù rể cũng là duyên phận đó nha! Hay là chú rể tặng hoa ột cô gái ở đây đi?”

Đám thanh niên sôi nổi ngó nghiêng, các cô gái thì đã sớm chú ý tới anh chàng phù rể đẹp trai này, có cô còn cả gan thúc giục Tập Mặc Nhiên. An An đứng bên cạnh mỉm cười dịu dàng.

Bộ váy màu hồng nhạt càng khiến cô thêm phần quyến rũ ngọt ngào, ngay cả nụ cười cũng tươi đẹp tựa hồ trăm hoa đua nở. Tập Mặc Nhiên rung động trong lòng, nhếch môi cười, nhặt bó hoa màu trắng lên, chậm chậm bước tới.

Chương 40

Theo đà bước của anh, dần dần có người nhìn ra phương hướng. Mặc dù các tờ báo không bao giờ đăng ảnh chính diện của Tập Mặc Nhiên, nhưng vài cậu công tử vẫn nhận ra dáng người quen thuộc ấy. Một người bình thường hay đầu têu gợi trò liên hù hét: “Cầu hôn đi! Cầu hôn đi!”

Ầm ỉ như vậy, khiến các vị trưởng bối đã yên vị trên bàn tiệc, đang hàn huyên với nhau đều phải quay sang nhìn, hôn lễ mà, càng vui vẻ mới càng tốt đẹp.

Tập Mặc Nhiên không cất tiếng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đôi mắt chăm chú và đôi môi hơi hé mở của anh đều có ý muốn “cầu hôn”. Anh đứng thẳng trước mặt An An, ung dung giơ tay lên, ôn hoà đưa bó hoa tới cho cô, dáng vẻ ôn hoà nhã nhặn như thể cây trúc đón gió.

Ai cũng nghĩ anh đang bình tĩnh tự tin, An An hơi liếc mắt, liền nhìn thấy đốt ngón tay cầm hoa của anh trở nên trắng bệch.

Anh mà lại thấp thỏm khấn trương ư, An An đột nhiên muốn bật cười vang.

Làm gì thế? Muốn tuyên bố thích mình trước mặt đám đông mọi người vậy xem ư? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, trước kia sao phải làm thế?

Nhìn bó hoa trắng tinh, đơn thuần, An An nở nụ cười tươi rói với Tập Mặc Nhiên. Khoé mắt cô hơi lướt qua vai anh, rơi xuống phía quan khách, nơi ấy có người cha quyền lực và người mẹ tôn quý của anh.

Lúc giúp đỡ vợ chồng Lô Vi tiếp khách, cô liền nhận ra hai người họ. Đúng như Lương Viễn nói, cha Tập Mặc Nhiên thường xuất hiện trên các bản tin thời sự, nhìn qua liền phát hiện ra ngay, còn mẹ anh, từ lúc thấy cô, mặt mày đã u ám lại.

Chỗ này đang náo loạn, An An thấy bà Tập cau có, ông Tập ở bên cạnh cũng sắt mặt lại, hai vợ chồng họ tuy tỏ vẻ không quan tâm, nhưng vẫn thi thoảng liếc về phía này. Bà Tập thậm chí còn dợm muốn đứng dậy, hiển nhiên là đang tức giận lắm đây.

Trong chốc lát, gương mặt An An liền sáng ngời rạng rỡ, cô tỏ vẻ ngại ngùng, cúi nhẹ xuống, giơ tay cầm lấy bó hoa.

Mọi người vỗ tay rào rào, Tập Mặc Nhiên thấy đôi mắt cô ánh đầy vẻ vui sướng.

Tác dụng quan trọng nhất của phù dâu phù rể là đỡ rượu thay cô dâu chú rể, nhất là khi cô dâu đang mang thai, nhiệm vụ này càng thêm phần gian nan.

Tập Mặc Nhiên vừa phải uống thay chú rể, vừa muốn đỡ hộ phù dâu. Lúc hôn lễ kết thúc, đôi mắt đen nhánh của anh mê man tối thẫm, chỉ cố giữ tỉnh táo để đưa An An về nhà.

Kỳ thực An An cũng bị choáng khá nhiều, hơn nữa vì cô cố tình đỡ hộ Lô Vi, nên lúc tiệc tàn, cô đã say tới mức không phân biệt nổi phương hướng.

Kỷ Minh Thần thấy vậy bèn bảo quản lý khách sạn đặt một phòng cho họ, trông Tập Mặc Nhiên vẫn gương nổi bèn xách Lô Vi vào phòng tân hôn.

Lúc mời rượu, An An đã thay sang bộ sườn xám màu hồng phấn, Tập Mặc Nhiên nửa ôm nửa dìu cô vào phòng, cách một tầng tơ lụa mỏng manh, anh chợt cảm thấy làn da cô trắng mịn và nóng bỏng, khiến đầu óc bị xông hơi rượu càng trở nên choáng váng.

An An say rượu, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng thêm quyến rũ, mái tóc bới hơi rũ xuống, lơ thơ dính vào mặt, có sợi còn len vào đôi cánh môi ướt át của cô. Tập Mặc Nhiên đặt cô xuống giường, mơ màng ngắm nghía đôi mắt nửa tỉnh nửa mê dập dềnh ánh nước ấy.

Từ sau khi cô tự tử, anh và cô chưa từng ân ái với nhau. Tựa hồ có một tấm màn vô hình chắn ngang giữa họ, lúc thì cô tỏ ra phóng khoáng, lúc lại tỏ thái độ xa lánh ngăn dăm, khiến anh dù muốn thân cận nhưng lại sợ cô hiểu xấu về mình.

Bây giờ nhờ có hơi men trợ giúp, anh mạnh dạn nhìn cô thật lâu, phẩy nhẹ những sợi tóc li ti ra, áp nhẹ tay vào môi cô, dịu dàng nói: “Anh đi lấy khăn lau mặt cho em nhé.”

An An đang mơ màng, ngây ngô đáp “ừ”, Tập Mặc Nhiên nhoẻn cười, đang định nhồm dậy, không ngờ An An bất thành linh vòng tay ôm cổ anh, Tập Mặc Nhiên hơi ngẩn ra, cô liền nghiêng đầu, mút chặt môi anh.

Tập Mặc Nhiên run rẩy kích thích, anh hôn lên xương quai xanh của cô, không khỏi ngẩn đầu xúc động nói: “Cảm ơn em...”

Mặt mày An An đỏ ửng, đôi mắt đắm nước, đôi tay anh miên man mời gọi, cô tựa hồ không nghe thấy gì hết, cho đến khi Tập Mặc Nhiên hôn lên làn da mềm mại trước ngực mềm mại, cô mới vòng tay ôm siết lấy lưng anh, khàn giọng nói: “...Bắn lắm... Tập Mặc Nhiên nói tôi bắn..., anh có để ý không?”

Giọng nói xa xôi của cô tựa hồ vương cả men say, đôi cánh tay vẫn tiếp tục xoa lên lưng anh, nhưng người nằm trên đang nóng bỏng nhiệt tình đột nhiên cứng đờ lại.

Tập Mặc Nhiên không biết mình đang tỏ ra làm sao, có lẽ gương mặt anh đan xen nỗi phức tạp, hoặc có lẽ chẳng hiện về gì. Chỉ một câu nói, liền khiến dục vọng và niềm xúc động dâng trào trong anh bay biến gần hết, người anh cơ hồ bị tạt cho chậu nước lạnh toát.

An An vẫn mê man chưa tỉnh, khi Tập Mặc Nhiên đứng dậy, cô tựa hồ bất mãn, nhưng nhanh chóng xoay người thiếp đi.

40. Chương 40: Chương 40

Theo đà bước của anh, dần dần có người nhìn ra phương hướng. Mặc dù các tờ báo không bao giờ đăng ảnh chính diện của Tập Mặc Nhiên, nhưng vài cậu công tử vẫn nhận ra dáng người quen thuộc ấy. Mấy người

bình thường hay đầu tiêu gợi trò liên hú hét: “Cầu hôn đi! Cầu hôn đi!”

Ầm ỉ như vậy, khiến các vị trưởng bối đã yên vị trên bàn tiệc, đang hàn huyên với nhau đều phải quay sang nhìn, hôn lễ mà, càng vui vẻ mới càng tốt đẹp.

Tập Mặc Nhiên không cất tiếng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đôi mắt chăm chú và đôi môi hơi hé mở của anh đều có ý muốn “cầu hôn”. Anh đứng thẳng trước mặt An An, ung dung giơ tay lên, ôn hoà đưa bó hoa tới cho cô, dáng vẻ ôn hoà nhã nhặn như thể cây trúc đón gió.

Ai cũng nghĩ anh đang bình tĩnh tự tin, An An hơi liếc mắt, liền nhìn thấy đốt ngón tay cầm hoa của anh trở nên trắng bệch.

Anh mà lại thấp thỏm khấn trương ư, An An đột nhiên muốn bật cười vang.

Làm gì thế? Muốn tuyên bố thích mình trước mặt đám đông mọi người vậy ư? Nếu sớm biết có ngày hôm nay, trước kia sao phải làm thế?

Nhìn bó hoa trắng tinh, đơn thuần, An An nở nụ cười tươi rói với Tập Mặc Nhiên. Khoé mắt cô hơi lướt qua vai anh, rơi xuống phía quan khách, nơi ấy có người cha quyền lực và người mẹ tôn quý của anh.

Lúc giúp đỡ vợ chồng Lô Vi tiếp khách, cô liền nhận ra hai người họ. Đúng như Lương Viễn nói, cha Tập Mặc Nhiên thường xuất hiện trên các bản tin thời sự, nhìn qua liền phát hiện ra ngay, còn mẹ anh, từ lúc thấy cô, mặt mày đã u ám lại.

Chỗ này đang náo loạn, An An thấy bà Tập cau có, ông Tập ở bên cạnh cũng sứt mặt lại, hai vợ chồng họ tuy tỏ vẻ không quan tâm, nhưng vẫn thi thoảng liếc về phía này. Bà Tập thậm chí còn dợm muốn đứng dậy, hiển nhiên là đang tức giận lắm đây.

Trong chốc lát, gương mặt An An liền sáng ngời rạng rỡ, cô tỏ vẻ ngại ngùng, cúi nhẹ xuống, giơ tay cầm lấy bó hoa.

Mọi người vỗ tay rào rào, Tập Mặc Nhiên thấy đôi mắt cô ánh đầy vẻ vui sướng.

Tác dụng quan trọng nhất của phù dâu phù rể là đỡ rượu thay cô dâu chú rể, nhất là khi cô dâu đang mang thai, nhiệm vụ này càng thêm phần gian nan.

Tập Mặc Nhiên vừa phải uống thay chú rể, vừa muốn đỡ hộ phù dâu. Lúc hôn lễ kết thúc, đôi mắt đen nhánh của anh mê man tối thẫm, chỉ cố giữ tỉnh táo để đưa An An về nhà.

Kỳ thực An An cũng bị chuốc khá nhiều, hơn nữa vì cô cố tình đỡ hộ Lô Vi, nên lúc tiệc tàn, cô đã say tới mức không phân biệt nổi phương hướng.

Kỷ Minh Thần thấy vậy bèn bảo quản lý khách sạn đặt một phòng cho họ, trông Tập Mặc Nhiên vẫn gượng nổi bèn xách Lô Vi vào phòng tân hôn.

Lúc mời rượu, An An đã thay sang bộ sườn xám màu hồng phấn, Tập Mặc Nhiên nửa ôm nửa dìu cô vào phòng, cách một tầng tơ lụa mỏng manh, anh chợt cảm thấy làn da cô trắng mịn và nóng bỏng, khiến đầu óc bị xông hơi rượu càng trở nên choáng váng.

An An say rượu, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng thêm quyến rũ, mái tóc bới hơi rũ xuống, lơ thơ dính vào mặt, có sợi còn len vào đôi cánh môi ướt át của cô. Tập Mặc Nhiên đặt cô xuống giường, mơ màng ngắm nghía đôi mắt nửa tỉnh nửa mê dập dìu ánh nước ấy.

Từ sau khi cô tự tử, anh và cô chưa từng ân ái với nhau. Tựa hồ có một tấm màn vô hình chắn ngang giữa họ, lúc thì cô tỏ ra phóng khoáng, lúc lại tỏ thái độ xa lánh ngăn dậm, khiến anh dù muốn thân cận nhưng lại sợ cô hiểu xấu về mình.

Bây giờ nhờ có hơi men trợ giúp, anh mạnh dạn nhìn cô thật lâu, thấy nhẹ những sợi tóc li ti ra, áp nhẹ tay vào môi cô, dịu dàng nói: “Anh đi lấy khăn lau mặt cho em nhé.”

An An đang mơ màng, ngây ngô đáp “ừ”, Tập Mặc Nhiên nhoẻn cười, đang định nhổm dậy, không ngờ An An bất thành linh vòng tay ôm cổ anh, Tập Mặc Nhiên hơi ngẩn ra, cô liền nghiêng đầu, mút chặt môi anh.

Tập Mặc Nhiên run rẩy kích thích, anh hôn lên xương quai xanh của cô, không khỏi ngẩng đầu xúc động nói: “Cảm ơn em...”

Mặt mày An An đỏ ửng, đôi mắt đầm nước, đôi tay anh miên man mời gọi, cô tựa hồ không nghe thấy gì hết, cho đến khi Tập Mặc Nhiên hôn lên làn da mềm mại trước ngực mềm mại, cô mới vòng tay ôm siết lấy lưng anh, khàn giọng nói: “...Bẩn lắm... Tập Mặc Nhiên nói tôi bẩn..., anh có để ý không?”

Giọng nói xa xôi của cô tựa hồ vương cả men say, đôi cánh tay vẫn tiếp tục xoa lên lưng anh, nhưng người nằm trên đang nóng bỏng nhiệt tình đột nhiên cứng đờ lại.

Tập Mặc Nhiên không biết mình đang tỏ ra làm sao, có lẽ gương mặt anh đan xen nỗi phức tạp, hoặc có lẽ chẳng hiện về gì. Chỉ một câu nói, liền khiến dục vọng và niềm xúc động dâng trào trong anh bay biến gần hết, người anh cơ hồ bị tạt cho chậu nước lạnh toát.

An An vẫn mê man chưa tỉnh, khi Tập Mặc Nhiên đứng dậy, cô tựa hồ bất mãn, nhưng nhanh chóng xoay người thiếp đi.

41. Chương 41: Chương 41

Rèm cửa sổ mở tung, trời trong mây đẹp, ánh nắng hắt vào phòng, An An cau mày tỉnh lại, phát hiện mới có 7h sáng.

Tỉnh táo hẳn, cô mới chú ý tới người đang ngồi trong sắc vàng óng ả - Tập Mặc Nhiên.

“Tập Mặc Nhiên?” An An gọi anh, vừa xuống giường vừa hỏi: “Anh dậy sớm thế? Ngồi đó làm gì?”

Trên tầng 36, phóng mắt ngắm trọn quang cảnh của thành phố H, Tập Mặc Nhiên im lặng ngồi tựa cửa kính, nhìn từng ngọn đèn huỳnh quang dần tắt, cả thành phố chìm trong giấc ngủ. Rồi lại nhìn từng ánh đèn đường màu cam nhạt dần khi ánh bình minh le lói, chân trời hừng sáng, ánh nắng mặt trời soi rọi toàn bộ thành phố H, mang tới một ngày mới.

Rõ ràng đôi mắt anh ngắm trọn cả thành phố, nhưng tựa hồ không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nghe thấy cô hỏi, Tập Mặc Nhiên hơi ngóai lại, An An thấy anh không trả lời thì cũng mặc kệ, toan bước vào phòng tắm, đầu gối mới nhấc chân liền nghe thấy đằng sau vang lên giọng nói trầm thấp: “Quân Duyệt.”

An An xoay người lại, nhìn bóng lưng anh, buồn bực hỏi: “Sao hôm nay anh khác thường thế? Có chuyện gì vậy?”

“...Không có gì.” Tập Mặc Nhiên ngừng giây lát, đôi mắt mờ mịt lạc thần: “Quân Duyệt, chúng ta... Vì anh hiểu nhầm, nên làm tổn thương em, là anh sai. Nhưng anh thật sự muốn chuộc lỗi, muốn bù đắp cho em, muốn có cơ hội được tiếp tục yêu em...”

An An nhướn mày: “Tôi đồng ý rồi còn gì!”

“Anh biết.” Tập Mặc Nhiên quay hẳn lại nhìn cô, đôi mắt đen đặc quánh: “Vì em đồng ý, anh liền có hy vọng, cũng không muốn khiến em thất vọng thêm... Nhưng mà Quân Duyệt à, anh đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ anh lại làm sai rồi... Anh không nên ép buộc em, đáng lẽ ra anh nên hỏi kỹ xem em có muốn tiếp tục ở bên anh không, chúng ta liệu có thể vui vẻ như trước hay không.”

“Ý anh là gì?” An An biến sắc: “Anh hối hận rồi ư?”

“Không phải.” Tập Mặc Nhiên lắc đầu, nhìn thẳng vào cô: “Quân Duyệt, bây giờ em có vui vẻ không?”

An An nhất thời không đáp lại, Tập Mặc Nhiên thấy vậy bèn nở nụ cười khổ sở: “Anh biết mà, em không hề vui vẻ. Lúc van vỉ thuyết phục, anh đã quên mất rằng liệu em có thể thoát khỏi nỗi đau mà anh gây ra cho em không. Có lẽ em hận anh, căm ghét anh, vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh nữa. Nếu đã vậy, rời xa anh, chắc hẳn em sẽ có một cuộc sống mới thoải mái hơn, mà không phải giống như bây giờ, mỗi lần nhìn thấy anh, em đều nhớ tới chuyện cũ.”

“Anh không hối hận, nếu có thể, anh vẫn muốn được ở bên em. Nhưng anh sợ rằng anh không thể giúp em vui vẻ như trước kia được, nếu đã vậy, anh nghĩ chúng ta nên rời xa nhau.”

An An dần tỏ ra nghiêm túc: “Tôi... Có phải đêm qua tôi nói lung tung gì không?”

Tập Mặc Nhiên đáp lại: “Anh chỉ mong em được hạnh phúc.”

An An nở nụ cười nhạt, cất giọng thoải mái: “Dù đêm qua tôi nói gì đi chăng nữa, thì Tập Mặc Nhiên à, đúng là không phải không có anh thì tôi không sống được. Giống như anh nói, nếu rời xa anh, tôi sẽ sống một cuộc sống thoải mái hơn. Nhưng lúc anh van vãn thuyết phục, anh không nhớ anh đã thề thốt son sắt thế nào ư? Khi ấy anh tự tin lắm cơ mà, bây giờ lo lắng như vậy chẳng hóa đang tự tát vào mặt mình ư?”

Tập Mặc Nhiên chưa chút đáp lại: “Lúc đó anh tự mình là đúng.”

“Bây giờ anh cũng thế đấy!” An An xích lại gần anh một chút, nheo mắt nói: “Lúc anh cầu xin tôi tha thứ, anh có biết vì sao tôi lại đáp ứng không? Tôi đã nói rồi, vì tôi muốn làm lại với anh.”

“Anh có lỗi với tôi, nhưng tôi còn chưa nhỏ nhen đến mức ghi thù tạc dạ. Nếu chúng ta chia tay, tôi sẽ sống một cuộc sống mới, rồi từ từ quên đi anh... Nhưng nếu anh đã một mực muốn chăm sóc cho tôi, thì nỗi oán trách của tôi không phải sẽ tan biến ngay, mà sẽ dần dần phai nhạt, anh hiểu ý tôi chứ?”

Tập Mặc Nhiên kinh ngạc, thậm chí hơi bồi hồi xúc động, An An gương mặt nhìn: “Anh không tin ư?”

“Không, không phải...” Tập Mặc Nhiên nhất thời ấp úng, An An hít sâu một hơi, rồi thở hắt ra, nói: “Anh tin hay không thì tùy, nhưng anh nên biết rằng, tôi không thể quên hẳn chuyện này trong ngày một ngày hai được. Dù anh có vồn vã chăm sóc tới đâu, tôi cũng cần có thời gian thích ứng. Nhưng tôi tin rằng, chỉ cần anh cố gắng, tôi cũng sẽ dần dần nguôi ngoai. Tuy tôi không nhớ rõ hôm qua tôi đã nói gì, nhưng sau này tôi sẽ cố không làm thế nữa.”

“Đương nhiên là, nếu anh vẫn muốn chia tay, vậy coi như tôi chưa từng nói gì.”

Dứt lời, không chờ Tập Mặc Nhiên phản ứng, cô nhấc đôi dép loạt quẹt đi vào phòng tắm. Tập Mặc Nhiên không khỏi gọi với lại, An An cố tình đóng sầm cửa, tựa hồ chẳng nghe thấy.

Trong phòng tắm, An An nhìn vào tấm gương, dấu vết đôi môi anh để lại vẫn còn hằn trên da thịt, sắc mặt cô sa sầm xuống.

Tập Mặc Nhiên, anh tin hay không mặc kệ, tôi thì chẳng hề tin.

*

Giống như lời cô đã cam đoan, những ngày sau đó An An quả nhiên tỏ ra niềm nở tích cực, khiến Tập Mặc Nhiên cũng phát huy hết vai trò của một anh bạn trai. Bọn họ dính lấy nhau đến nỗi Mục Nhất Minh cũng thấy xốn con mắt, không khỏi buông giọng trêu chọc: Hai vị tham dự hôn lễ của người khác hay là của chính mình thế?

Kịch bản bộ phim “Hong trần phá” phải sửa, thêm cả việc riêng của An An, nên tiến độ bị trì hoãn lại khá nhiều. Đạo diễn Từ sốt ruột gào thét đòi đẩy nhanh tiến độ. Đồng thời Hứa Vận cũng đã đồng ý quay tiếp, giới truyền thông nhất thời đổ dồn sự chú ý vào An An, từ tạp chí cho tới mạng internet, TV, chỗ nào cũng đưa tin về cô.

Tựa hồ chỉ trong một đêm, từ một ngôi sao hạng ba mấp mé hạng hai, cô như một chú hắc mã tung vó giữa thiên quân vạn mã, đột ngột hiển hiện khắp nơi trước mắt truyền thông và công chúng.

Đương nhiên trong giới giải trí, tin đồn về các ngôi sao đồn lên lớp lớp, nếu không phải là người có sức hút thì sẽ nhanh chóng chìm vào quên lãng. Lúc bộ “Hong trần phá” gần đóng máy, tin tức về An An cũng có dấu hiệu nhạt dần, song chưa kịp phai nhạt hẳn, một tin tức sốt dẻo chợt bùng nổ, khiến ai nấy đều phải choáng ngợp. An An đóng vai nữ chính bộ “Hoa rơi xuân tấn thì”! Mà minh tinh Dương Nhược Di lại cam tâm tình nguyện đóng nữ phụ!

Tin trước chưa hết hot, tin sau còn nổi hơn! Mà rõ ràng những tin này khiến đông đảo công chúng để ý quan tâm. Tin tức vừa nổ ra, tâm điểm cơ hồ đều xoay quanh An An.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên tuổi của An An lan tới khắp các ngõ ngách, đồng thời thu được lượng lớn người hâm mộ ủng hộ, chỉ cần là bài báo có tên cô thì lượt truy cập có khi lên tới cả nghìn.

Lúc chưa có tiếng thì luôn mong ngóng, đến lúc nổi tiếng rồi, An An bất thần cảm thấy không phấn khích như mình tưởng. Quay xong “Hong trần phá”, cô và Tập Mặc Nhiên lặng lẽ trở về thành phố H, nhưng mấy hôm nay, trước khi chính thức khởi quay “Hoa rơi xuân tấn thì”, cô cứ tưởng có thời gian nghỉ ngơi, nào ngờ vẫn phải làm việc liên tục.

Tập Mặc Nhiên cho rằng phải tận dụng triệt để thời cơ, vì vậy anh chu đáo nhận giúp cô mấy buổi phỏng vấn, chụp ảnh với báo chí, còn cả các tiết mục trên truyền hình nữa, mỗi ngày lịch trình đều kín đặc, anh thì theo sát thúc giục cô.

Đầu tháng sáu, trời đang vào hè, An An mệt nhoài rũ xuống sofa, bất mãn nói: “Nóng chết đi được, anh còn muốn rèn sắt khi còn nóng* làm gì chứ?”

*Ý chỉ việc tận dụng cơ hội.

Tập Mặc Nhiên tươi cười, ngồi xuống dỗ dành: “Chỗ nào chẳng có điều hoà nhiệt độ, sẽ không nóng đâu.”

“Nhưng mà đói lắm!” An An thầm nhủ như vậy, nhưng cô không nói toẹt ra, mà quanh co viện cớ: “Nhiếp ảnh gia kỹ tính lắm, hôm qua chụp từ 9h sáng tới 3h chiều vẫn chưa xong, bụng em trống rỗng toàn nước, hôm nay chẳng biết sẽ mất bao lâu nữa, em không chụp nữa đâu!”

Tập Mặc Nhiên không khỏi bật cười: “Em ý mình đang nổi tiếng, định ra vẻ sành điệu hả?”

An An tủm tỉm liếc mắt đưa tình: “Không phải ý vào sự nổi tiếng, mà là ý vào anh, đồng chí Tập Mặc Nhiên, anh có bằng lòng yêu chiều em không?”

“Không.” Tập Mặc Nhiên thẳng thắn cự tuyệt, nghiêng người nắm lấy tay cô, anh sợ cô bị đau nên nắm rất nhẹ, An An chớp lấy cơ hội, vặn ngược tay anh lại, rướn người đặt môi hôn.

Tập Mặc Nhiên giật mình, An An mau mắn cạy môi anh ra, vươn đầu lưỡi vào, khiêu khích mơn trớn một hồi, chốc lát sau, cô tách ra, thở thè hỏi: “Anh có đồng ý không hả?” Nói rồi lại hôn chụt lên môi anh một cái.

Tập Mặc Nhiên thở dài thườn thượt, đành phải thoả hiệp: “Vậy ngày mai chụp tiếp.” An An toe toét cười, mặc kệ anh âu yếm đáp lại, hàm hồ đáp: “Hay quá.”

Hai người họ quần quýt thêm một lúc, đến tận khi ai nấy đều hỗn hển, Tập Mặc Nhiên mới buông cô ra, hôn nhẹ lên cánh mũi cô, phẩy qua sợi tóc vương trên trán, nói: “Trưa nay em muốn ăn gì, để anh đi nấu?”

An An nheo mắt sung sướng: “Gì cũng được.”

*

Bộ phim “Hoa rơi xuân tấn thì” kể về mối yêu hận tình thù của nữ nhân chốn giang hồ. Trong mắt mọi người, mặc dù nam chính là ảnh đế nổi tiếng có thâm niên hai mươi năm trong nghề, nhưng thực chất bộ phim này đa phần xoay quanh vai nữ chính.

Chính vì vậy mà tin tức An An đảm nhiệm nữ chính mới khiến ọi người ngạc nhiên, vì vai diễn này thực sự rất quan trọng.

Địa điểm quay ở khu ngoại ô thành phố H, hôm khai máy, Tập Mặc Nhiên lái xe đưa An An tới, vừa xuống xe liền nhìn thấy Dương Nhược Di.

Dương Nhược Di thấy bọn họ tự nhiên sóng vai bên nhau thì cất giọng thản nhiên: “Vừa mới nổi tiếng một cái liền sơ suất thế à? Hai người định cố ý ân ái trước mặt đám phóng viên ư?”

“Chúng tôi ngày nào chẳng ân ái ái ái.” An An cười giảo hoạt, tóm chặt lấy cánh tay Tập Mặc Nhiên. Song thấy máy ảnh phía xa đang chớp lên, liền thả tay ra, nhướn mày trêu Dương Nhược Di: “Anh ấy là quản lý của tôi, sao không thể đi cùng?”

Dương Nhược Di hừ lạnh một cái, dẫn theo trợ lý xoay người bỏ đi.

Tập Mặc Nhiên cảm thán: “Dương Nhược Di là em họ anh.”

“Em biết rồi.” An An nhõn cười: “Em biết lòng dạ cô ấy không xấu.”

Được hợp tác với đạo diễn, biên kịch và diễn viên danh tiếng vừa là chuyện vui mừng vừa là chuyện đau khổ. Vui mừng vì được học hỏi kinh nghiệm từ những người xuất sắc, nhưng những người ưu tú xuất sắc này cũng có yêu cầu rất cao, mỗi động tác, mỗi nét mặt đều phải tỏ ra chân thực, tự nhiên, hoàn mỹ.

Câu hỏi vừa được nêu ra cũng là những suy nghĩ trong lòng An An, MC hỏi đúng lúc, cô cũng vừa vắn trả lời.

Phim vừa khai máy, An An lại phải tham gia một tiết mục trên đài truyền hình, cô đành phải tranh thủ thời gian giữa các cảnh quay để tham dự.

An An đã sớm tới luyện được khả năng đối đáp trôi chảy, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma. Hơn nữa nhóm nhân viên còn cho cô biết sơ qua nội dung buổi phỏng vấn, nên dù MC có vất óc hỏi xoáy đến đâu, cô cũng có thể tùy cơ ứng biến, trả lời đâu ra đấy, khéo léo né tránh cạm bẫy.

Nhưng dù khôn khéo thế nào cũng không bì được với người đã có chuẩn bị sẵn sàng. Sau cùng, khi MC đang thao thao khen ngợi khả năng diễn xuất của cô, anh ta liền đột ngột chuyển chủ đề: “Khán giả ai cũng biết đạo diễn An An của chúng ta đang rất được yêu mến, vô số người hâm mộ, nhưng nghe đồn cô là hoa đã có chủ?”

An An hơi giật mình, nhưng vẫn tỏ ra tươi cười, ra chiều ngạc nhiên hỏi: “Thế ư? Tôi còn không biết bạn trai tôi là ai, sao mọi người lại biết?”

MC cười nói: “Cô cứ đùa, ai chẳng biết anh chàng quản lý của cô anh tuần thế nào, muốn giấu cũng không được đâu.” Nói rồi liền chỉ xuống khu vực khán giả.

Chương trình phỏng vấn này vốn phát sóng trực tiếp, nếu nghệ sỹ hơi tỏ ra lúng túng, liền bị khán giả phát hiện ra ngay, chuyện này đúng là vô cùng kích thích mạo hiểm.

Người quay phim hiểu ý lia máy sang Tập Mặc Nhiên đang ngồi ở hàng ghế đầu.

An An dợm bật ra câu phủ nhận, nhưng MC đã có dự tính trước, anh ta liền trực tiếp tới chỗ Tập Mặc Nhiên, giơ micro truy hỏi: “Anh quản lý cho hỏi, có phải anh và người đẹp An An đang yêu nhau say đắm như lời đồn thổi hay không?”

Tập Mặc Nhiên không ngờ đột nhiên nảy sinh tình huống này, nhưng hiển nhiên anh phản ứng còn nhanh hơn cô, gương mặt tuần tú của anh hiện vẻ tươi cười dịu dàng: “Chúng tôi quả thực đang qua lại.”

Cả trường quay nhất thời rộ lên, ngay cả MC cũng không ngờ lại thuận lợi đến thế, anh ta kinh ngạc giây lát, khoa trương vỗ tay: “Lần đầu tiên tôi bắt gặp một đôi tình nhân nghệ sỹ thẳng thắn như vậy đấy, đúng là tấm gương đi đầu trong giới giải trí ta!”

Buổi phỏng vấn không còn theo kế hoạch như trước được nữa. Ý đồ xấu xa của MC thành hiện thực, hơn nữa Tập Mặc Nhiên lại đẹp trai tuần tú hết mình tinh mẫn bạc, lập tức có khán giả gào lên đòi hai người họ phải cùng trả lời phỏng vấn, đông đảo mọi người tức thì nhiệt liệt ủng hộ.

An An vẫn đang ngây ra vì câu nói của Tập Mặc Nhiên, nhưng dù sao cô cũng là người từng trải, liền điều chỉnh lại tâm trạng, nhanh chóng phối hợp.

42. Chương 42: Chương 42

Kết thúc chương trình, lúc lên xe chuẩn bị về nhà, An An ngồi vào ghế lái phụ, đang định hỏi tại sao ban nãy anh lại thẳng thắn thừa nhận, di động của Tập Mặc Nhiên chợt vang lên. Anh đang khởi động xe, bèn thuận miệng bảo cô nghe máy hộ, An An cầm lên nhìn màn hình, đưa tới trước mặt anh, hỏi: “Anh thật sự muốn em nghe máy sao?”

Tập Mặc Nhiên khựng lại, liếc màn hình, bắt thần quay sang nhìn cô.

An An nhướn mày ra chiều thân thiết: “Có cần em tránh đi không?”

“Không cần.” Tập Mặc Nhiên giữ cô lại, anh biết đại khái cuộc gọi này sẽ có nội dung thế nào, vốn dĩ sợ cô lo lắng, anh định không nghe máy. Nhưng cô đã hỏi vậy, nếu anh không nghe, chắc chắn sẽ khiến cô càng thêm hoài nghi, anh đành phải ấn nút chấp nhận: “Mẹ à?”

Tập Mặc Nhiên đầy suy tư nghe điện thoại, bà Tập cũng vào thẳng vấn đề: “Tập Mặc Nhiên, con muốn làm mẹ tức chết hả? Rốt cuộc con và cô ả diễn viên kia là thế nào?”

Trong xe yên tĩnh tới mức nghe thấy cả tiếng hít thở của nhau, tất nhiên là cả câu chất vấn của bà Tập. An An ngoái sang nhìn ra ngoài cửa kính, hơi nhếch môi giễu cợt. Thấy chưa, Tập Mặc Nhiên, anh còn muốn thích tôi nữa ư, còn muốn bù đắp cho tôi nữa à. Chẳng phải kết quả sau cùng vẫn là vì thể diện gia đình, vì cha mẹ mà muối mặt nói tiếng xin lỗi, sau đó đường ai nấy đi ư?

Cửa kính xe ánh lên nụ cười thần nhiên của cô, trong vẻ tự giễu xen lẫn đôi chút bất lực, nhưng chẳng qua cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Tập Mặc Nhiên bình tĩnh trả lời: “Mẹ xem chương trình tôi nay đây à? Con và Quân Duyệt thực sự đang qua lại với nhau.”

Bà Tập tức thì nổi giận: “Qua lại gì chứ! Qua lại với con hát* đó để làm gì?”

*Con hát là từ để chỉ đào kép, diễn viên thời xưa, ngụ ý coi thường.

Tập Mặc Nhiên cau mày: “Mẹ...”

“Đừng gọi tôi là mẹ! Anh quen được cha anh nuông chiều rồi phải không! Cha anh dạy dỗ anh thành thế này ư! Tôi nói cho anh biết, chuyện này tôi và cha anh đều có thái độ giống nhau, tuyệt đối không cho phép anh tiếp tục qua lại với nó! Giới truyền thông đang bắt đầu để ý tới anh, vậy mà anh lại dám nói vậy ư, anh có ý thức được thân phận của mình không hả? Tập Mặc Nhiên, anh gặp dịp thì chơi cũng được, nhưng không được để ảnh hưởng tới thể diện của nhà họ Tập và nhà họ Dương! Chẳng qua chỉ là một con hát...”

“Mẹ!” Sắc mặt Tập Mặc Nhiên dần thay đổi, anh không khỏi cắt ngang lời: “Xin mẹ đừng từ cho cẩn thận, con không muốn người khác gọi cô ấy như thế.”

Bà Tập càng tức giận hơn: “Không gọi thế thì gọi thế nào? Nó không phải là con hát chắc, nếu mà là trước đây thì chính là...”

“Không phải vậy.” Tập Mặc Nhiên biết bà muốn nói gì, liền mau chóng cắt ngang: “Mẹ cũng nói đó là cách gọi khi xưa rồi còn gì, huống hồ mẹ gọi như vậy, chẳng phải cũng xúc phạm tới em họ con và vợ của Kỷ Minh Thần ư.”

Tập Mặc Nhiên vốn luôn ôn hoà, ngoại trừ khi trước khăng khăng theo đuổi sự nghiệp riêng, thì rất hiếm khi chống đối lại gia đình. Bà Tập đột nhiên bị con trai làm cho ghen hờn, liền cảm thấy con mình chỉ vì cô ta mà khiến mình bực bội, ngữ khí tức thì càng thêm khắt khe: “Giống nhau ư? Lô Vi là con dâu nhà họ Kỷ, là cháu gái nhà họ Vu! Còn em họ anh lại là con gái nhà họ Dương, cô ta mà có thể so sánh với bọn họ được ư? Tập Mặc Nhiên, con bị nó làm cho hồ đồ rồi, có phải không?”

“Bọn họ đều là diễn viên, khác nhau ở chỗ nào chứ?” Tập Mặc Nhiên cãi lại, tỏ ra nghiêm nghị: “Con không hồ đồ, mẹ quá câu nệ lễ thói cũ, quá coi trọng thân phận rồi. Con rất nghiêm túc với cô ấy, sau này mẹ đừng xưng hô như vậy nữa, giờ cô ấy đang bận đóng phim, đợi vài hôm nữa có thời gian, con sẽ đưa cô ấy về nhà. Cứ thế nhé, mẹ nghỉ ngơi đi.” Dứt lời không đợi bà Tập đáp lại liền ngắt máy.

An An nhìn anh hỏi: “Có phải ban nãy, lúc phỏng vấn, anh nói câu đó để ẹ anh nghe không?”

“Sao em lại nghĩ thế?” Tập Mặc Nhiên hơi ngẩn ra, lập tức nhoen cười: “Thay vì để bọn họ viết linh ta linh tinh, anh thà để bọn họ xoáy thẳng vào chuyện này còn hơn.”

An An vô thức muốn nói: Anh không sợ bọn họ đào ra chuyện anh lên giường với Tô Thần Thần và chuyện tôi tự sát hả? Nhưng nghĩ đến việc cô đã tận lực thừa nhận sẽ cố không nhắc lại chuyện cũ, đành phải nhịn xuống không nói nữa.

Xe về tới trước cửa toà nhà, lúc sắp xuống xe, An An chợt lên tiếng: “Tập Mặc Nhiên... Nếu cuối cùng vẫn phải chia tay, chi bằng càng sớm càng tốt.”

Tập Mặc Nhiên sững người, trầm ngâm giây lát mới nói: “Em đã nghe thấy hết rồi?” An An bất thần dâng nỗi chán chường từ tận đáy lòng, đang định tiếp lời liền nghe thấy anh bảo: “Nếu em đã biết rồi thì cũng nên hiểu ý anh. Quân Duyệt, thời gian tới em chỉ cần quan tâm tới việc bản thân có vui vẻ, có thoải mái hay không thôi, đừng nên cảm thấy áp lực vì những chuyện này.”

Chuyện cha mẹ anh phản đối hoàn toàn không có áp lực gì với anh.

An An hiểu, nhưng vẫn hoài nghi: “Chuyện tương lai nào ai dám chắc, ngộ nhỡ có một ngày anh phải nghe lời cha mẹ mà cưới người khác, vậy còn chưa đủ áp lực ư? Nếu thật vậy anh sẽ chọn phía nào?”

Tập Mặc Nhiên tần ngần do dự, An An lập tức truy hỏi: “Dù anh kiên quyết ở bên em, nhưng nếu phải trở mặt bất hoà với cha mẹ, anh lại chấp nhận ư?”

Cô dồn ép liên tục, khiến Tập Mặc Nhiên không thốt nên lời. Anh chưa từng nghĩ tới chuyện này, cũng không tin bọn họ sẽ đi đến nông nổi đó. Có điều những câu hỏi liên tiếp của An An khiến anh thật sự lâm vào ngõ cụt. Anh chọn con đường C, nhưng bây giờ cô lại bắt anh chỉ được chọn A hoặc B, anh phải chọn thế nào đây?

An An cầm lấy tay anh, nói: “Em không muốn ép anh, nhưng anh nên lo trước tới chuyện này. Dù anh muốn làm lại từ đầu với em, song nếu rơi vào tình cảnh đó, em thà bị gọi là hồ ly tinh cũng không muốn anh mang tiếng bất hiếu. Anh nghĩ cho kỹ đi.”

Dứt lời xoay người đẩy cửa xuống xe.

*

Kịch như đời, đời cũng như kịch. An An có lúc tự mình mừng tượng ra kịch bản kế tiếp. Mẹ con Tập Mặc Nhiên tranh cãi, bà Tập không bảo ban được con trai, nhất định sẽ tìm tới cô.

Đã hơn một tháng sau cú điện thoại lần trước, quá trình quay phim “Hoa rơi xuân tàn thì” cũng đi tới hồi kết. Do thái độ của Tập Mặc Nhiên quá kiên quyết, khiến bà Tập bức bối tới mấy hôm liền, nhưng thấy đám phóng viên sau vài ngày ầm ĩ cũng không nhắc tới quan hệ của hai người họ nữa, bà cũng dần bình tĩnh lại. Trong mắt bà, tuy Tập Mặc Nhiên chẳng chặc hơn rất nhiều so với đám công tử con nhà quyền quý hay chơi bởi lông bông, nhưng dù sao con mình cũng vẫn còn trẻ. Cho dù hiện giờ chịu mất mặt vì cô ả diễn viên kia, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày chán ngấy, đến lúc đó ắt hẳn nó sẽ trở nên khiêm tốn, chú ý tới thân phận giống khi trước.

Nhưng bà không ngờ tới rằng, mới được một tháng, giới truyền thông lại một lần nữa nháo nhào vì họ.

Bức ảnh trên báo được chụp lại từ hôm phóng viên tới tham quan phim trường. Hôm đó nhóm diễn viên bao gồm cả An An quay phim như thường lệ, tuy đã có người hướng dẫn động tác, nhưng đao kiếm vô tình, một diễn viên phụ lỡ chệch tay, cây kiếm đâm sượt qua cánh tay cô. Tập Mặc Nhiên thấy vậy bỗng lao đến, cầm tay cô kiểm tra tỉ mỉ. Lưỡi kiếm không quá sắc, cô chỉ bị sượt da mà thôi.

Đám phóng viên hưng phấn mở bừng mắt, chụp lại cảnh tượng này. Tập Mặc Nhiên không để ý tới họ, chỉ muốn mau chóng giúp cô bôi thuốc. Có mỗi vết thương nhỏ, An An không để ý mấy, nhưng vẻ mặt của Tập Mặc Nhiên rất nghiêm trọng, không giống như đang tỏ ra cho người khác xem, anh sốt sắng chạy đi tìm bác sỹ. Đầu tháng chín, nắng gắt cuối thu, anh mồ hôi mồ kê đầy người, hấp tấp chạy đôn chạy đáo tìm bác sỹ, khiến An An thực sự không nỡ nhìn thêm.

Đến tận lúc đám phóng viên cũng không chờ nổi nữa, chuyển sang các diễn viên khác, Tập Mặc Nhiên mới vội vã ôm hộp thuốc trở về, vừa bôi thuốc cho cô, vừa giải thích phải mở về tận khách sạn gần đó mới tìm được bác sỹ. Động tác của anh vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, An An vừa nghe anh nói, vừa nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, khoé mắt thấy có mấy ảnh đang lia tới nơi này, bèn cúi xuống hôn lên thái dương của anh.

Cứ như vậy, hôm sau trên mạng không đề cập tới việc An An bị thương, cũng không nhắc tới chuyện mình tình Dương Nhược Di suýt thì cảm nắng, mà đâu đâu cũng ca ngợi tình cảm keo sơn gắn bó của An An và Tập Mặc Nhiên, vết thương nhỏ càng minh chứng cho tình yêu ngọt ngào nồng cháy của họ.

Khiến bà Tập nổi trận lôi đình không chỉ có tấm ảnh ghi lại cảnh thân mật đó, mà quan trọng hơn là có nơi suy đoán rằng người quản lý thần bí của An An là một vị công tử chốn danh gia vọng tộc của thành phố H. Lúc đọc được bài báo này, bà Tập tức tới nổi run hết cả người lên.

Truyền thông thường hay bóng gió nhắc tới các vị thiếu gia con nhà quyền quý, nhưng thực chất các vị thiếu gia này rất ít khi để cuộc sống riêng tư của mình chừa lên mặt báo, trừ phi hành vi của họ quá mức tồi tệ khiến người khác không thể không chú ý, còn đâu họ sẽ không bao giờ chủ động xuất đầu lộ diện. Tuy bọn họ ăn chơi trác táng, nhưng ai nấy đều bận tâm tới thể diện của chính mình. Hiện giờ Tập Mặc Nhiên lại dám ngang nhiên lộ mặt trên báo, rõ ràng là nó không hề bận tâm tới mà!

Bà Tập nhìn chằm chằm vào điệu bộ chủ động thân mật của cô ả ngôi sao trong tấm ảnh, hận tới ngứa ngáy chân tay. Giỏi lắm, ả ta lại khiến thằng con trai vốn luôn chùng mực của bà quên hết mọi sự như vậy!

Lúc An An nhận được điện thoại, cô hoàn toàn không hề bất ngờ, thậm chí cuộc điện thoại này còn nằm trong dự liệu của cô.

Phòng khám của Tập Mặc Nhiên có việc, sáng sớm nay anh phải trở về giải quyết, buổi chiều hầu hết là cảnh quay của Dương Nhược Di và nam chính, An An đang dỗi mắt xem bọn họ diễn. Dương Nhược Di quay xong một cảnh liền bước tới lán nghỉ, thấy An An cười bất thường thì chướng mắt hỏi: “Cười gì mà cười?”

An An nghiêng đầu, cầm túi đứng dậy, mỉm cười khúc khích: “Vui chứ sao không! Bác gái triệu kiến, có thể không vui được ư?” Nói rồi toan bỏ đi.

Dương Nhược Di hơi sững sốt, lạnh giọng hỏi: “Cô tôi vừa gọi cô liền tới? Sao tôi chưa từng thấy cô nghe lời Tập Mặc Nhiên như thế nhỉ?”

An An dần bình thần, thậm chí còn tỏ ra hơi hào hứng, phất tay ra chiều bất cần: “Bà ấy cũng không giết tôi, gặp mặt một lần thì có sao.” Dứt lời liền dợm bước, song lại ngoái lại nói: “Tôi biết cô quan tâm tới tôi, nhưng chuyện này mong cô đừng nói cho Tập Mặc Nhiên.”

Dương Nhược Di đang định nói “Ai thêm quan tâm”, nhưng còn chưa thốt lời đã thấy bóng dáng An An càng lúc càng xa.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, An An thật sự khiến Dương Nhược Di phải nhìn bằng con mắt khác. Dương Nhược Di vào nghề vì một lòng yêu thích nghiệp diễn, lúc mới gặp An An, thái độ ngang ngạnh, mạnh bạo, tự lợi và những tin đồn giữa cô và Lương Cảnh Phàm khiến cô ta không khỏi hiểu nhầm. Cô cứ tưởng, An An cũng giống như những người khác, dù muốn nổi danh, nhưng lại không chịu dựa vào khả năng của bản thân, lúc nào cũng chỉ biết dùng thủ đoạn, cho nên thoát đầu cô ta mới không ưng việc Tập Mặc Nhiên và An An qua lại với nhau.

Nhưng nhờ dịp hợp tác này, cô ta mới phát hiện ra An An vô cùng chuyên nghiệp, cũng có bản lĩnh, lại cẩn cù chăm chỉ, thẳng thắn, khiêm tốn học hỏi mọi người. Cho dù đạo diễn có nổi nóng phê bình trực tiếp, An An cũng luôn bình tĩnh, ả nấy xin lỗi rồi tiếp tục nghiền ngẫm tính cách nhân vật. Quan sát một thời gian, cô ta đột nhiên hiểu ra, tại sao khi trước đạo diễn Triệu, đạo diễn Từ và những người từng hợp tác với An An, lúc nhắc tới cô đều hài lòng khen ngợi, bởi vì cô ấy thật sự có khả năng.

Tuy việc An An được hợp tác với những ngôi sao hàng đầu không hề quang minh chính đại, nhưng cô ấy lại tranh thủ tận dụng hết cơ hội, khả năng vốn có, khiến đoàn làm phim đều hài lòng trước biểu hiện của cô diễn viên phải đi cửa sau này.

Hơn nữa, Dương Nhược Di cô nếu không phải dựa vào gia thế của mình thì liệu rằng có thể dễ dàng nổi tiếng đến vậy ư?

Dương Nhược Di trầm mặc suy nghĩ một lúc, đến tận khi nhân viên í ới gọi, cô ta mới định thần lại, trước khi quay lại diễn, còn hơi phân vân do dự, sau cùng cầm di động ấn một dãy số.

*

Điều hoà trong quán trà để nhiệt độ vừa phải, người phục vụ vận sườn xám in hoa dẫn An An tới phòng riêng, rồi lễ phép ra ngoài. Bà Tập ngoại trừ mặc trang phục hề, thì thần thái giống hệt hôm ở đám cưới,

luôn tỏ vẻ cao quý, nghiêm nghị.

Bà Tập rót cho An An một cốc trà, đi thẳng vào việc chính: “Cô là người thông minh, hẳn biết mục đích tôi mời cô tới đây.”

“Đương nhiên.” An An cười khê: “Nhưng Tập phu nhân à, nếu như cháu không muốn thì sao?”

Sắc mặt bà Tập hơi sầm xuống, nhưng động tác uống trà vẫn vô cùng nhã nhặn: “Lý do tôi tìm cô rất đơn giản, thứ cô muốn chắc không nằm ngoài tiền bạc, danh tiếng, chỉ cần cô rời xa con trai tôi, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu hợp lý của cô.”

“Cảm ơn bác, nhưng cháu không cần, cháu chỉ muốn ở bên con trai bác thôi.” An An thấy bà Tập biến sắc, liền tiếp lời: “Cháu yêu anh ấy.”

Bà Tập nở nụ cười châm chọc: “An An, tôi đã điều tra cuộc sống trước đây của cô rồi, cô mà lại thật lòng ư?”

“Trong mắt bác, diễn viên như cháu lại không thể yêu thật lòng sao?” An An hơi ngắc đầu phản bác: “Thứ cho cháu nói thẳng, đối với bác, hôn nhân chỉ cần tính đến thân phận dòng dõi, mà không cần màng đến tình yêu ư?”

Bà Tập phẫn nộ: “Hạng đào kép như cô lại dám đánh đồng với chúng tôi? Không phải tôi coi rẻ cô, mà những chuyện cô làm khiến ai thấy cũng phải khinh thường đấy!”

An An không hề tức giận, chỉ nhướn mày hỏi: “Cháu khiến bác khinh thường, vậy con trai bác thì sao? Anh ta lại chưa từng làm chuyện gì khiến người khác ghê tởm ư?”

Bà Tập đã từng rà lại một lượt cuộc sống của Tập Mặc Nhiên từ trước tới nay, ngoại trừ thời vị thành niên bông bột ra, còn lại đều khá vững vàng ổn định, trừ chuyện mới xảy ra gần đây. Giờ nghe An An cất giọng hoài nghi, bà ta liền tức tối thốt lên: “Một cây làm chẳng nên non, nếu không phải bị người tính kế, sao nó lại rơi vào bẫy chứ!”

An An vẫn bình thản, nghe vậy bèn cười bảo: “Bác cũng biết ‘một cây làm chẳng nên non’, vậy nếu con trai bác không muốn, người ta lại ép buộc được anh ấy ư?”

“Láo xược!” Bà Tập bị thái độ chế giễu của An An làm tức nổi đom đóm mắt, đập bàn trách mắng: “Thái độ của cô kiểu gì thế? Cô bảo yêu nó mà ăn nói như thế à? Cô có còn biết tôn ti trật tự không hả, dám dùng cái giọng đó với trưởng bối ư?”

An An toan cãi lại, đột nhiên cánh cửa phía sau bị đẩy mạnh ra, cô xoay lại nhìn, thấy Tập Mặc Nhiên lo lắng bước vào. An An liếc qua anh, rồi quay lại thản nhiên bảo bà Tập: “Quá khứ của anh ấy cũng chẳng phải chỉ toàn những chuyện tốt đẹp, đáng tán thưởng, nhưng cho dù như vậy, cháu vẫn bằng lòng ở bên anh ấy, một lòng một dạ. Vả lại bác không hề tôn trọng cháu, sao có thể bắt cháu phải tôn kính lại?”

Tập Mặc Nhiên nhận được điện thoại của Dương Nhược Di, vội vã tìm xem bọn họ đang ở đâu, anh hiểu tính cách mẹ mình, chỉ sợ bà sẽ khiến cô tổn thương.

Đến lúc tìm tới nơi, quả nhiên từ ngoài cửa đã loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh cãi, lúc đẩy cửa ra nghe thấy câu nói của An An, anh nhất thời biến sắc.

Bà Tập lại vỗ mạnh xuống bàn, quay sang vặn hỏi Tập Mặc Nhiên: “Con qua lại với loại phụ nữ thế này à? Con nghe cô ta nói rồi đấy, hạng đàn bà vô văn hoá thế này mà con cũng dính vào được? Chỉ vì một con hát mà bất hoà với mẹ ư?”

Tập Mặc Nhiên mím chặt môi lại: “Mẹ, chính mẹ không tôn trọng cô ấy trước, hơn nữa, Quân Duyệt và chúng ta đều ngang hàng, mẹ đừng xưng hô như vậy nữa.”

“Nói thế là hay cho nó lắm rồi!” Bà Tập giận run người, ít nhiều không màng tới thể diện nữa, chỉ thẳng vào anh mắng: “Nhìn bộ dạng bệnh vục của anh kìa, anh có con là con trai tôi nữa không hả?! Không nói nhiều nữa, anh quyết định đi! Lập tức chia tay cô ta ngay!”

An An bấy giờ đã đứng lên, lãnh đạm không nói tiếng nào, cô tỏ ra mặc kệ tất cả, tựa hồ chỉ cần Tập Mặc Nhiên lên tiếng, cô sẽ lập tức xoay người bỏ đi.

Tập Mặc Nhiên nhìn cô, rồi đáp lại: “Mẹ à, con không muốn rời xa Quân Duyệt.”

Bà Tập không ngờ cậu con trai chẳng thèm giữ thể diện mình, dám thẳng thừng ngỗ ngược, nhất thời giận tới há hốc mồm, không thốt nên lời. Lát sau bà mới rít lên: “Giỏi... Giỏi lắm... Tập Mặc Nhiên, tôi nói cho anh biết, giữa Tập gia và cô ta, anh chỉ có thể chọn một bên thôi, nếu chọn cô ta thì đừng gọi tôi là mẹ nữa!”

Bà vừa cất tiếng, căn phòng chợt chìm vào tĩnh lặng.

Nhìn vẻ mặt bà Tập, An An yên lặng liếc sang Tập Mặc Nhiên, cô trầm ngâm giây lát, rồi bật cười khê: “Chỉ vì một người, anh cần gì phải làm loạn tới mức này? Hơn nữa, nếu như bắt buộc phải lựa chọn, chỉ sợ anh kiểu gì cũng sẽ đau khổ, em không muốn anh phải mang tiếng bất hiếu, vậy nên anh không cần phải lưỡng lự đâu, cứ nói thẳng ra, chúng ta coi như chấm hết.”

Nói rồi toan bước ra ngoài, nhưng bị Tập Mặc Nhiên tóm lại, anh nhìn cô giây lát, rồi quay lại nói: “Mẹ, tương lai mẹ nhất định sẽ hiểu ra, để hôm khác con đích thân tới xin lỗi và giải thích ẹ, nhưng con sẽ không rời xa Quân Duyệt đâu.”

Bà Tập kinh ngạc tới nhất thời quên cả tức giận, định thần lại, bà liền ném thẳng ấm trà về phía anh: “Khỏi cần xin lỗi, cút đi! Cút ngay đi!”

Tập Mặc Nhiên không né tránh, nước trà nóng bỏng thấm ướt cả chiếc áo sơ mi, loang lổ từng mảng. Tập Mặc Nhiên mím chặt môi, vừa kéo An An ra ngoài, vừa nói: “Vậy bọn con đi trước.”

Sau lưng vẫn vang tới giọng nói tức tối của bà Tập: “Đừng gọi tôi là mẹ nữa! Sau này tôi cũng không có đứa con như anh!”

An An bị anh siết chặt tay, rõ ràng cảm nhận thấy cơ thể anh hơi khựng lại, nhưng rất nhanh liền thả lỏng.

Tập Mặc Nhiên không để ý tới bộ dạng nhếch nhác của mình, anh phẩy nhẹ mấy sợi tóc rối trước mặt cô, cất giọng ử rử: “Sẽ không đến mức đó đâu, em đừng bận tâm, anh sẽ nghĩ cách.” Nói rồi lại hỏi cô: “Em đến đây bằng gì?”

“Taxi.”

“May mà anh lái xe tới, chuyện ở phòng khám xử lý xong rồi, chúng ta về trường quay thôi.”

An An hiếm khi ngoan ngoãn gật đầu: “Được, anh đi lấy xe đi, em chờ ở đây.”

Tập Mặc Nhiên đi lấy xe, An An đứng dưới mái hiên quán trà, không lâu sau liền nhìn thấy bà Tập mặt co mày cau đi xuống, cô ngập ngừng giây lát, rồi quả quyết bước tới.

“Tập phu nhân.”

Bà Tập dừng chân, thấy là An An, cơn tức lại dâng lên, nhưng e ngại xung quanh nên không thể phát tác, định mặc kệ cô. Song An An cất giọng nói: “Tập phu nhân, cháu còn có vài câu muốn nói, không có ác ý đâu.”

Bà Tập cười khẩy: “Còn không có ác ý? Từng câu cô vừa nói có câu nào là không có ác ý hả? Nhất thời giả bộ hiền lành khiến con trai tôi thương xót, nhưng cô không lừa dối được cả đời đâu!”

“Cháu vốn dĩ không định lừa bác.” An An mỉm cười: “Những câu cháu nói tuy rằng không quá chân thật, nhưng kết quả cuối cùng cũng giống bác mong muốn cả thôi. Cháu và anh ấy sớm muộn gì cũng tan vỡ, cho nên bác cũng không cần phải tức giận đến nỗi đòi đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy.”

“Cô có ý gì?” Bà Tập hoài nghi nhìn cô.

“Ý cháu là thế đấy.” An An thản nhiên nói: “Tóm lại là, tuy cháu quả thực yêu anh ấy, nhưng cũng biết anh ấy sẽ không thực sự trở mặt với gia đình mình,

như vậy sau cùng kiểu gì cũng chia tay mà thôi.”

Gương mặt bà Tập chợt hiện vẻ kiêu ngạo, An An không mấy để tâm, chỉ nói: “Đau dài chi bằng đau một lần rồi thôi, chắc đến cuối năm bọn cháu sẽ chấm dứt.”

Bà Tập hơi nghi hoặc: “Có nói vậy rồi cuộc để làm gì? Cô định đùa giỡn với con trai tôi ư?”

“Sao lại thế được?” An An bật cười mỉa mai: “Cháu yêu anh ấy nhưng không thể ở bên anh ấy mãi mãi. Bác cũng bảo cháu là người thông minh, so với việc sau cùng chẳng chiếm được cái gì, chỉ bằng giảm thiểu tổn thương tới mức thấp nhất. Dù sao thì anh ấy vẫn đang rất quan tâm tới bộ phim đang quay, kết thúc nó thì cũng coi như công thành danh toại... Bác chỉ mong cháu và anh ấy chia tay, nên có lẽ sẽ cố gắng tìm cách chia rẽ phải không. Nhưng chẳng phải bây giờ anh ấy không muốn rời xa cháu còn gì, thay vì đung vào ‘vây ngược’ của anh ấy, chỉ bằng bác cứ ung dung chờ bọn cháu chia tay trong hoà bình, thế có phải hay hơn không?”

Bà Tập trừng mắt nhìn cô: “An An, cô tốt nhất hãy giữ lời!” Nói rồi liền cao ngạo bỏ đi.

Chạng vạng tối, ánh chiều tà hắt lên vòi phun nước nhỏ trước cửa quán trà, ánh nắng có phần trở nên trong suốt, mờ ảo. An An không khỏi bật cười, quả là ít khi làm chuyện xấu, kiểu gì cũng kìm lòng không nổi, hay vì lương tâm cô đang thấy cắn rứt đây?

Liếc thấy chiếc xe của Tập Mặc Nhiên đang trở tới, An An bèn thu lại nụ cười, nhắc chân bước tới.

43. Chương 43: Chương 43

Cả đường không ai nói chuyện, về tới khách sạn ở ngoại ô, hai người bất ngờ chạm trán Dương Nhược Di vừa kết thúc công việc, cô ta thản nhiên hỏi bọn họ: “Cùng đi ăn cơm nhé?”

Tập Mặc Nhiên biết rõ tính An An, hai cô gái này cơ hồ ngày nào cũng đốp chát với nhau, chắc hẳn cô không hào hứng mấy. Nhưng An An đột nhiên liếc nhìn anh, rồi lên tiếng trước: “Được!”

Tuy là ba người cùng ăn với nhau, nhưng không khác gì ăn cơm một mình. Tính cách Dương Nhược Di vốn lạnh lùng, Tập Mặc Nhiên và An An thì mỗi người ôm một suy tư riêng, cho nên lúc ăn cơm, bọn họ tổng cộng nói không quá năm câu.

Ăn uống xong xuôi, đến lúc đứng lên, Dương Nhược Di đột nhiên bảo An An: “Tôi muốn nói với anh ấy mấy câu, được chứ?”

An An vốn biết cô ta chủ động mời là có chuyện cần nói, bèn gật đầu đáp: “Hai người cứ tự nhiên, tôi về phòng trước.”

Lúc Tập Mặc Nhiên về phòng đã hơn 11h, An An đã đi ngủ từ lâu, căn phòng khách vẫn sáng ánh đèn. Cửa sổ phòng ngủ không đóng hẳn, ánh trăng ở khu vực ngoại ô cách xa thành phố cực kỳ sáng tỏ, chiếu vào người đang ngủ say trên giường, tựa hồ mềm mại như nước như tơ.

Rõ ràng anh có thể nhìn thấy rõ cái cằm nhỏ nhắn duyên dáng của cô, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng Tập Mặc Nhiên đột nhiên dâng trào cảm giác không chân thực.

Những lời của Dương Nhược Di ban nãy chợt vang lên: Anh cũng vội quá rồi, mẹ em nói hôm nay lúc về nhà, mặt mày cô trắng bệch. Cô mắc bệnh tim nhẹ, dù anh có thích An An đến đâu cũng không nên chống đối thẳng thừng thế chứ. May mà cô không sao đây, ngộ nhỡ có ngày cô bị anh làm cho tức chết, anh lại không hối hận ư? Em biết anh thích cô ấy, nhưng sao phải làm loạn tới nông nổi này? Dù thế nào chẳng nữa, anh cũng phải đặt sức khoẻ của cô lên hàng đầu, rồi mới từ từ nghĩ cách khiến mọi người chấp nhận An An chứ...

Dương Nhược Di không hiểu rõ chuyện giữa bọn họ lắm, nên mới cất tiếng khuyên nhủ anh như vậy, nhưng ban chiều, nếu anh buông cô ra, chắc cô sẽ bỏ đi luôn mất. Anh thích, anh yêu người con gái như cô, đồng thời cũng là người con gái anh từng làm tổn thương, anh từng thấy có lỗi. Anh đã từng làm sai, khiến cô tuyệt vọng tự tử, ví thử anh một lần nữa làm cô thất vọng, liệu có phải cô sẽ lại tự sát không?

Nhưng, vì không muốn tổn thương cô, anh lại làm tổn thương tới người mẹ mắc bệnh nhẹ của mình.

Tập Mặc Nhiên yên lặng ngồi ghé vào giường, nhìn người đang say giấc nồng. Trong thoáng chốc, đáy lòng anh chợt dâng trào cảm giác bất lực tột cùng.

Tại sao anh và cô lại đi tới bước đường này, đi tới bước đường anh hoàn toàn không ngờ tới ấy. Rất nhiều người đã từng nhắc đến vấn đề tranh chấp giữa mẹ chồng và nàng dâu này, nhưng không ngờ đến ngày hôm nay, tình huống đó lại rơi vào người anh.

An An chờ Tập Mặc Nhiên đến phát chán, liền leo lên giường ngủ trước. Đang mơ mơ màng màng, xoay người lại, nhận thấy chỗ bên cạnh vẫn trống vắng, cô bèn mở di động ra nhìn qua, đã 1h sáng rồi.

Tâm trí cô dần dần thanh tỉnh, cô biết hôm nay nhất định Tập Mặc Nhiên sẽ không cảm thấy dễ chịu, nên trầm ngâm giây lát, cô bèn bỏ máy sang một bên, quyết định ngủ tiếp. Nhưng vừa nhắm mắt lại, cô chợt mở bừng ra, vẻ mặt thậm chí còn hơi hoảng sợ.

Cô đang nằm đối diện cửa, thoáng qua không chú ý, nhưng nhìn kỹ mới thấy một hình bóng đang ngồi cạnh chiếc bàn tròn trên ban công lộ thiên bên ngoài tấm cửa sắt trần.

An An lập tức tỉnh ngủ hẳn.

Chốc lát sau, cô liền phát hiện ra, người đó hoá ra là Tập Mặc Nhiên.

An An là người luôn hơi khó chịu lúc vừa mới tỉnh ngủ, bị anh ta làm cho hốt hoảng như vậy, trong lòng mơ hồ ẩn hiện nổi bực tức, chỉ muốn gào lên. Nhưng xuống giường, tiến về phía ban công, nổi tức giận liền bay biến sạch. Trên sân thượng đặt một chiếc bàn tròn, một cái ô che nắng, bốn bề tĩnh mịch, Tập Mặc Nhiên im lặng ngồi một mình, đôi mắt mờ mịt lạc thần dôi về phía hư vô.

“Sao không vào ngủ?” An An đi tới gần anh cũng không phát giác, cô đành phải lên tiếng hỏi.

Tập Mặc Nhiên đột nhiên hoàn hồn lại, liếc nhìn cô, tựa hồ không muốn cô thấy bộ dạng lúc này của mình, bèn đáp lại bằng giọng mơ hồ: “Anh ngủ ngay đây.”

Anh động đây, An An mới nhận ra điểm bất thường, cô nhướn mày hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Có uống một chút.” Giọng nói của anh quả nhiên vương hơi rượu: “Vừa tình cờ gặp nhóm đạo diễn Hứa, bọn họ rủ anh ngồi một lát.”

An An gơ tay kéo anh dậy: “Nửa đêm nửa hôm còn ngồi đây làm gì? Vào tắm rồi ngủ đi, ngày mai anh định không làm việc chắc?”

Tập Mặc Nhiên day huyệt thái dương: “Không sao, anh ngồi cho tỉnh rượu một lát, em ngủ trước đi.”

An An không kéo anh nữa, nhưng cũng không quay vào, cô im lặng giây lát rồi nói: “Em không muốn anh phải khó xử, em biết anh không vui về gì, chỉ bằng ngày mai anh tới nhận lỗi với mẹ anh luôn đi?”

Ngón tay Tập Mặc Nhiên khẽ run lên, ánh mắt ẩn hiện nét kinh ngạc: “Anh... Em thật sự chờ anh thuyết phục họ?”

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh vụt qua tia sáng rõ, An An lắc đầu quây quây: “Em không có ý đó. Cha mẹ dù sao cũng đã nuôi dưỡng chúng ta gần 30 năm rồi, hôm nay anh chọn con đường này, thì dù 30 năm sau kiểu gì anh cũng sẽ vẫn bứt rứt không yên. Chúng ta quen nhau còn chưa tới một năm, nếu chia tay, đôi bên vẫn có thể làm lại từ đầu...”

Cô còn chưa dứt lời, Tập Mặc Nhiên liền túm lấy tay cô, không cho nói thêm: “Đừng nói nữa.”

“Tình cảm không thể dùng thời gian dài hay ngắn để đem ra so sánh được, anh sẽ giải quyết ổn thoả mọi chuyện.” Nói đến đó, Tập Mặc Nhiên bèn siết chặt tay cô, cất giọng ảm đạm: “Có điều hiện tại... Quân Duyệt, cho anh chút thời gian, sức khoẻ mẹ anh vốn không tốt lắm.”

An An cúi xuống hôn phớt lên mặt anh rồi nói: “Em chỉ không muốn anh cứ buồn bã mãi, nên mới nói thế, em sợ cuối cùng rồi anh cũng buông xuôi thôi.”

Chỉ một nụ hôn thoáng qua, một câu nói nhẹ nhàng “Em không muốn anh buồn bã”, nhưng cơ hồ khiến nổi lòng sâu muộn của Tập Mặc Nhiên tìm được chỗ trú, đáy lòng anh cuộn cuộn nổi xúc động như thủy triều dâng. Mọi nỗi bất lực, mệt mỏi, thậm chí cả ảm ức, tủi thân đều tan biến hết. Anh ôm lấy gương mặt cô, thốt câu “Anh sẽ không như vậy”, rồi từ từ ghé môi hôn.

Tình cảm quá mức sâu nặng, khiến An An khó lòng chống đỡ nổi.

Cô cố tình nói vậy để dẫn dắt anh nghiêng về phía mình, cho dù lòng anh còn chút hoài nghi, thì chắc hẳn nghe những câu nói đó, sẽ càng thêm phần kiên định. Nhưng cô không ngờ, nỗi lòng của anh lại nặng nề tới vậy. Anh ngậm môi cô, đầu lưỡi mò vào trong, động tác vô cùng mãnh liệt, tựa hồ gửi gắm toàn bộ tình cảm cháy bỏng.

Anh dường như muốn kiếm tìm sự giải thoát từ ân ái, khiến An An dù đang tỉnh táo rõ ràng, nhưng cũng không khỏi siết chặt thắt lưng anh, để mặc anh chìm đắm.

Hai người họ đều không nói gì, đêm cuối hè đầu thu, gió mát hây hây, nhưng hai người đang dính lấy nhau không hề nhận biết, ngược lại chỉ cảm thấy lửa nóng hừng hực, mạnh mẽ đốt cháy cả người lẫn tâm. Bốn bề tĩnh lặng, cả khách sạn chừng như chìm trong giấc mộng đẹp, trên ban công nho nhỏ, có hai người quấn quýt bên nhau, nghe thấy độc mỗi tiếng thở dốc.

An An bị Tập Mặc Nhiên đặt lên bàn, đôi chân dài trắng muốt thon thả quặp chặt hông anh, rung động nhấp nhô theo từng động tác. Tập Mặc Nhiên đứng giữa hai chân cô, giữ lấy bờ eo mảnh khảnh bằng một tay, chuyên tâm “ra vào”, tiếng thở dốc vẫn vút bên tai, động tác dồn dập. Hơi thở nóng bỏng của anh mơn man gương mặt An An, khoái cảm lâm râm từ thân dưới lan toả ra từng góc ngách trên cơ thể, tê dại đến tận xương, khiến An An bật lên tiếng rên đầy sung sướng.

Càng ngày, động tác của anh càng mãnh liệt, càng tập trung, còn An An thì càng lúc càng mơ màng, dục vọng đè nén, dồn ép cô, tiếng rên rỉ càng lúc càng to, tựa hồ khó lòng chịu nổi nữa. Tập Mặc Nhiên gầm lên một tiếng đầy đau xót, ôm siết tới độ muốn hoà cơ thể cô vào người mình, hai người cùng nhau lên đỉnh khoái lạc, run rẩy phóng túng.

Một lần ân ái kịch liệt đồng thời cũng tựa như một lần cứu rỗi, ai cũng sai lầm, ai cũng đau khổ, bọn họ vừa làm khổ nhau, vừa cứu vớt nhau. Chỉ có tìm kiếm tình yêu từ trên người đối phương mới gọi lên được hy vọng sống, chỉ có thông qua đối phương mới có thể trút hết nỗi buồn thương tích tụ trong lòng.

44. Chương 44: Chương 44

Cơn mưa thu đầu tiên trút xuống, bộ phim “Hoa rơi xuân tàn thì” cũng kết thúc hai tháng quay phim, chính thức đóng máy, chuyển sang giai đoạn hậu kỳ để mau chóng đem đi ra mắt ở các lễ trao giải điện ảnh lớn trong và ngoài nước.

Tập Mặc Nhiên vẫn luôn ở bên An An, lo liệu mọi việc, tựa hồ coi những lời Dương Nhược Di nói hôm đó như gió thoảng qua tai, khiến cho đến tận mấy hôm trước khi chính thức kết thúc quay phim, cô ta vẫn tức tối làm mặt lạnh với hai người, không thêm nói dù chỉ một câu.

Vừa quay xong một bộ phim, An An lập tức bước vào quá trình tuyên truyền cho bộ “8 tiếng kinh hoàng” trước đó. Tối giờ phút này, nỗ lực cả một năm của An An bắt đầu được đền đáp, công chúng mỗi khi nghe tới hai chữ “An An”, thì sẽ không thờ ơ tự hỏi đó là ai, mà đều xôn xao bàn tán “có phải đó là ngôi sao hợp tác với mấy đạo diễn nổi tiếng đó không?”, từ những thay đổi rất giản đơn, đời thường này, có thể chính thức kết luận rằng: An An đã thực sự nổi tiếng, rất cuộc cô cũng nổi tiếng rồi.

Hiệu ứng dây chuyền đối với việc nổi tiếng khá rõ ràng, ví như bắt đầu xuất hiện vô số tin đồn có phần bất lợi cho cô, ví như vô số lời mời ào ạt bay tới. Tập Mặc Nhiên xử lý vô cùng thoả đáng mọi tin đồn nhảm, còn với những cơ hội bày ra trước mắt, anh bèn chọn những nơi khá có ảnh hưởng, sau đó cố gắng sắp xếp thời gian đưa An An tới tham dự, nhân tiện quảng bá tuyên truyền luôn.

Xong xuôi mọi việc, khi bọn họ trở về thành phố H thì đã sang tháng 11.

Lúc Lô Vi sinh con, An An và Tập Mặc Nhiên vẫn đang ở thành phố S, không kịp về thăm, đến giờ, Lô Vi đã ở cữ xong. An An tự thấy có lỗi, bèn mua một đồng quà cùng Tập Mặc Nhiên tới thăm em bé.

Lô Vi mới qua kỳ cữ được vài hôm, vẫn ở căn nhà cũ của Kỷ gia, chưa về nhà mới. An An và Tập Mặc Nhiên ghé tới vào lúc cuối tuần, thằng bé trắng trẻo non mềm vừa mới tỉnh dậy, hé mở đôi mắt đen lấp lánh, khóc đòi bú sữa. Cả nhà họ Kỷ đều ba chân bốn cẳng phục vụ tiểu tổ tông, Kỷ phu nhân vừa gọi người pha sữa, vừa lên giọng giáo huấn Kỷ Minh Thần không ra dáng làm cha gì hết.

Kỷ Minh Thần đen mặt nhìn thẳng nhóc bé xú quấy đạp, nhưng nhanh chóng bị Lô Vi lườm cho, đành phải bất đắc dĩ quay sang giường ánh mắt kẻ khổ với Tập Mặc Nhiên, Tập Mặc Nhiên chỉ mỉm cười ra chiều an ủi ông bạn.

An An thích thú ngắm điệu bộ bé bỏng đáng yêu của thằng bé, chìa tay ra trước mặt Dương Nhược Di, bảo: “Để tôi ôm em bé một chút nào.”

Dương Nhược Di tới trước bọn họ, dạo này cô ta cũng vội vàng đi khắp nơi quảng bá, rồi nhận thêm bộ phim mới, hôm nay khó khăn lắm mới tranh thủ tới thăm cậu bé, không ngờ lại đụng phải hai người họ. Cô ta vốn không muốn nói chuyện với họ, nhưng thấy Lô Vi tỏ ra mù mờ không hiểu gì, đành phải chuyển cậu nhóc qua: “Cẩn thận đấy.”

Cậu nhóc cũng khá dạn dĩ, đôi mắt đen láy như hột nhãn đào lia lịa, miệng chóp chép mút sữa, Dương Nhược Di nổi hứng trêu đùa, cứ dứ dứ cái bình không chịu nuốt hẳn vào miệng, cậu chàng liền nhăn nhó bập bập môi, đáng yêu hết con cún nhỏ, khiến mọi người vây quanh không khỏi bật cười vui vẻ.

Kỷ phu nhân cũng nhoen cười, đột nhiên quay đầu lại gọi người giúp việc, rồi hỏi Lô Vi: “Sáng nay con vẫn chưa uống canh hủ? Mau uống lúc còn nóng đi.”

“Lại phải uống à!” Lô Vi giả ngất trên sô pha, nhăn mặt méo mòi: “Mẹ ơi, con uống cả tháng rồi, có thể không uống nữa được không? Món canh cá diếc đó vừa nhạt nhẽo vừa tanh nồng, khó uống lắm!”

“Chỉ được cái nói lung tung, tanh gì mà tanh, mẹ đã bảo đầu bếp làm cẩn thận rồi, con đừng có lý do lý trấu.” Kỷ phu nhân quở trách: “Nếu không uống món đó thì để mẹ bảo đầu bếp làm món móng giò hầm lạc nhé.”

Lô Vi ừ ừ, cò kè mặc cả. An An đang đùa nghịch với em bé đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, nhất là khi nghe thấy từ “tanh”, tựa hồ thật sự ngửi thấy vậy. Cô không khỏi dâng lên cảm giác buồn nôn, nghe thấy món móng giò hầm lạc càng không thể chịu đựng nổi nữa.

Cô vội đưa cậu nhóc cho Lô Vi, rồi cố ra vẻ tự nhiên, đứng dậy nói: “Tôi đi WC.”

Mọi người đều không phát hiện ra điểm bất thường, chỉ Dương Nhược Di ngồi ngay cạnh An An là nhìn thấy rõ. Cô ta hơi ngạc nhiên, chợt nảy lên suy nghĩ, thấy mọi người không để ý, cô ta bèn lặng lẽ đứng dậy đi tới.

Trong phòng tắm, An An che miệng nôn khan liên tục trước bồn rửa mặt, cổ mãi mới điều chỉnh lại được hơi thở, vừa quay đầu liền thấy Dương Nhược Di nhìn mình bằng ánh mắt sâu xa.

Do nôn nhiều, đôi mắt của cô hơi đỏ lên, cô vừa rửa tay vừa cất tiếng hỏi: “Cô làm gì thế?”

Dương Nhược Di xích lại gần hỏi ngược lại: “Cơ thể cô không được khỏe à?”

“Ừ”. An An cứ ngỡ cô ta tới hỏi về chuyện giữa mình và Tập Mặc Nhiên, nghe vậy bèn lạnh nhạt đáp: “Vừa mới kết thúc các hoạt động tuyên truyền xong nên khá mệt mỏi.”

Dương Nhược Di hơi cau mày lại, thấy An An không có vẻ đang giấu diếm, bèn cất giọng phân vân: “Cô... Có phải đang mang thai không?”

An An giật nảy người, ngoái hẳn lại nhìn cô ta, đôi tay cô chợt khựng lại, nước vẫn chảy xối xả lên: “Cô nói gì?”

Dương Nhược Di thấy vậy càng cất giọng khẳng định: “Phản ứng của cô ban nãy khá giống đấy.” Cô ta cũng đã từng có triệu chứng mang thai như vậy, nên mới nhạy bén phát hiện ra.

Trong lòng An An chợt cuộn trào nỗi niềm phức tạp, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra bình thản. Cô tắt vòi nước, cầm khăn lau mặt, rồi treo lên giá, xong xuôi mới lên tiếng đáp lại: “Không phải đâu, chúng tôi cẩn thận lắm.”

Dương Nhược Di thấy cô không hề tỏ vẻ cảm kích, gương mặt thoát lạnh lẽo: “Cô có hay không vốn không liên quan tới tôi, tôi chỉ nhất thời nổi lòng tốt muốn nhắc nhở cô thôi, tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra kỹ xem.”

“Cảm ơn.” An An nhún mào ra chiều trêu chọc, lách qua người cô ta ra ngoài.

Dương Nhược Di tỏ vẻ bức bối, vượt lên trước, An An ở phía sau bất thần run rẩy. Không, cái đêm hôm đấy, bọn họ tựa hồ đều phát điên, làm gì có ai còn tâm trí nhớ tới phải dùng biện pháp bảo vệ. Hôm sau cô cũng chủ quan, vì lúc đó là thời kỳ an toàn của cô.

Thế nhưng... Đạo này vì quá bận, nên cô không hề mảy may chú ý rằng, đã hai tháng rồi “bà di” chưa tới!

Ở phòng khách, Lô Vi bị bà Tập kéo đi uống canh, chỉ còn lại Tập Mặc Nhiên và Kỷ Minh Thần.

“Hai tháng không gặp nhau rồi đấy, cậu biến đi đâu vậy?” Kỷ Minh Thần cất giọng trêu đùa.

Tập Mặc Nhiên nhún cười: “Tôi bận việc mà, phải đưa cô ấy đi khắp nơi tuyên truyền cho bộ phim mới.”

Kỷ Minh Thần hơi nhăn mặt, trầm giọng nói: “Tuy tôi hiểu suy nghĩ của cậu, nhưng mà nói thật nhé, tôi không tán thành cách cậu xử lý chuyện này. Cậu định tính thế nào với mẹ cậu đây? Mấy tháng rồi hai người chưa từng gọi cho nhau một cú điện thoại đúng không?”

Tập Mặc Nhiên bật cười: “Cậu lại còn quan tâm tôi gọi cho ai nữa cơ à?”

“Mẹ tôi kể lại đấy. Khai thật ra, rốt cuộc cậu có dự định gì? Chắc không phải thật sự bất hoà với cha mẹ đấy chứ?”

“Vậy tôi phải làm sao bây giờ? Giờ cũng chỉ có thể chờ họ hết giận, bình tĩnh lại rồi mới nói tiếp được.”

Kỷ Minh Thần không cho là đúng: “Không còn cách nào khác ư?”

Tập Mặc Nhiên nở nụ cười khổ sở, quay qua hỏi: “Ví thử cậu là tôi, cậu sẽ giải quyết thế nào?”

“Tôi chắc chắn sẽ không để bản thân rơi vào tình cảnh này.” Kỷ Minh Thần thả lỏng người, nói: “Hơn nữa, bạn gái cậu là người luôn tự quyết định mọi việc liên quan đến bản thân, người như cô ấy, dù vô tình cũng có thể làm tổn thương đến người khác.”

Tập Mặc Nhiên chỉ cười cười không đáp lại, Kỷ Minh Thần lại tiếp lời: “Cậu hơi vô lý rồi đấy, sức khoẻ bác vốn không tốt, hai tháng liền cậu không hề gọi điện thăm hỏi. Hôm đấy thẳng thắn cu nhà tôi, nghe ngữ khí của cha cậu, có vẻ ông ấy cũng đang rất giận. Bạn gái cậu dù có nóng nảy đến đâu, cậu cũng nên khiến cô ấy khiêm tốn bớt đi. Chuyện trước đây là do cậu sai, nhưng nếu đã quyết định làm lại từ đầu, thì không nên vì e dè những chuyện ấy mà bao che, yêu chiều cô ấy quá đà như thế.”

“Huống chi, sau này là vợ chồng kẻ vai sát cánh bên nhau mấy chục năm, chẳng lẽ hai người không thể thương lượng được à? Cố gắng xuống nước giữ thể diện cho cha mẹ cậu chẳng lẽ không được sao? Lâu dần bọn họ cũng sẽ nguôi giận, sau đó hai người cố gắng thuyết phục, chẳng nhẽ lại không hợp tình hợp lý hơn ư?”

Tập Mặc Nhiên đương nhiên hiểu ý của cậu ta.

Im lặng giây lát, anh lắc đầu nói: “Nhưng tôi không muốn cô ấy phải chịu áp lực.” Anh đã từng khiến cô thất vọng, sao có thể khiến cô đau lòng một lần nữa chứ?

*

Tuy rằng đã kết thúc các hoạt động tuyên truyền, nhưng trở về thành phố H, có rất nhiều buổi phỏng vấn chụp ảnh, các tiết mục giải trí đang chờ cô. Song Tập Mặc Nhiên sắp xếp lịch trình khá khoa học, thậm chí còn để ra được chút thời gian rảnh, thi thoảng tới phòng khám xem xét công việc.

Mấy hôm nay Tập Mặc Nhiên luôn đi theo An An, cô làm việc, anh chờ ở bên ngoài, cho dù rảnh rỗi nhưng cũng không tranh thủ tới phòng khám nữa.

Bởi từ lúc trở về từ nhà Kỷ Minh Thần, An An cơ hồ không giống với khi xưa.

Tâm trạng của cô hơi bất thường, đôi lúc mặt mày sa sầm, lại thường xuyên ngơ ngẩn thất thần. Ngay cả lúc ăn cơm cũng tỏ ra bất an, để thừa cả một nửa, khẩu vị càng ngày càng kém đi. Đôi khi Tập Mặc Nhiên nói chuyện với cô, cô không hề tập trung lắng nghe, toàn bộ anh nhắc lại, vả chăng dù có nghe cô cũng

không vào đầu được chữ nào. Sáng sớm hôm nay, anh thậm chí còn nghe thấy tiếng nôn ọe từ phòng tắm truyền ra, nhưng vừa gõ cửa hỏi han thì cô liền tỏ vẻ bình thản bước ra ngoài.

Tập Mặc Nhiên vẫn tỏ ra như thường, nhưng trong lòng thì run sợ, biểu hiện của cô có vẻ khá trùng khớp với chứng bệnh uất ức trầm cảm! Bất luận thế nào, Tập Mặc Nhiên đều không thể chịu đựng nổi chuyện như xưa một lần nữa.

Ôm nỗi lo lắng vài ngày, mãi mới có một ngày rảnh rỗi, Tập Mặc Nhiên dự định sẽ nói chuyện rõ ràng với cô, nào ngờ cô lại bảo hôm nay có hẹn với Lô Vi đi dạo phố, bỏ mặc anh ở nhà một mình.

Buổi sáng thức dậy muộn, An An ăn xong cơm trưa mới ra ngoài. Hôm nay Tập Mặc Nhiên cũng không phải tới phòng khám, anh bèn lên lịch làm việc, lúc đi ngang qua phòng thay đồ, thấy bên trong tứ tung quần áo thì bất thần nhoẻn cười đi vào dọn dẹp.

Hôm nay An An mặc áo khoác lông dê màu đen, phối với chiếc túi đeo màu đỏ, cái túi xách vẫn thường dùng bị ném chổng chơ trên giá.

Chắc do quá gấp gáp, nên cô chỉ kịp thay quần áo, còn đồ trong túi không kịp lấy hết ra. Trong túi có vài món trang điểm, thậm chí vì túi rộng, còn có cả một chiếc khăn quàng cổ lẫn trong đó.

Tập Mặc Nhiên cẩn thận bỏ từng thứ ra xem, rồi tự quyết định vứt luôn vào thùng rác thứ nào.

Có tờ hoá đơn bữa ăn mấy ngày trước, tờ rơi tuyên truyền quảng cáo của cô, còn có cả tờ nội dung sơ lược buổi phỏng vấn hôm trước... Tập Mặc Nhiên càng xem càng thấy buồn cười, thảo nào cô luôn đeo túi to, hoá ra là để chứa toàn thứ vô dụng.

Ở ngăn nhỏ trong túi lớn, còn có một tờ giấy bị vò nát, sau có vẻ như được vuốt thẳng ra. Tập Mặc Nhiên mở ra xem, nhìn tiêu đề và thời gian thì hơi cau mày lại, đây là một tờ giấy xét nghiệm của một bệnh viện tư nhân khá nổi tiếng.

Ánh mắt anh lia xuống phía dưới, nhìn dòng chữ rồng bay phượng múa ấy thì chợt sững sờ - “mang thai được tám tuần.”

45. Chương 45

Sững sờ giây lát, Tập Mặc Nhiên rốt cuộc mới hiểu ra.

Cô đang mang thai, cô mang thai con của anh, con của bọn họ.

Tập Mặc Nhiên đột nhiên đứng dậy đi đi lại lại quanh phòng thay đồ, quên hết mọi thứ. Lúc này trong lòng anh đang cảm thấy vui mừng như điên, cực kỳ vui mừng, rốt cuộc thì ông trời đã mỉm cười với anh.

Từ khi nảy sinh bất hoà, hai người họ tựa hồ luôn có thứ gì đó ngăn cách. Tuy rằng anh cố hết sức bù đắp, nhưng gương vỡ lại lành dù sao cũng tồn tại cái khe hở, nên từ lúc đó tới giờ, dù quan hệ của họ càng ngày càng tốt đẹp, nhưng mâu thuẫn ấy không dễ gì bị xoá nhoà, khiến lòng anh luôn thấy bất an. Nhưng có con thì sẽ khác, đứa bé tựa hồ giống như một liều thuốc liền sẹo, giúp bọn họ dần dần gần gũi, tự nhiên hơn nữa, thậm chí có thể khiến dĩ vãng càng lúc càng lùi xa.

Vả lại, trong tình hình hiện nay, một đứa bé có thể khiến An An thuận lợi bước chân vào nhà họ Tập, khiến cha mẹ anh càng thêm xuôi lòng đồng ý.

Do bất hoà với cha mẹ, thêm vào công việc bận rộn, chuyện tình cảm chịu nhiều áp lực, tuy mỗi khi trò chuyện với người khác, anh vẫn tỏ ra hiền hoà lễ độ, nhưng thật ra chẳng hề thấy vui vẻ. Nỗi đau khổ phức tạp luôn xâm chiếm lấy đầu óc anh, khiến anh chưa từng có thời khắc được thả lỏng tinh thần.

Thế nhưng lúc này đây, đôi mắt anh ánh lên vẻ vui sướng và kích động, đôi môi không khỏi vẽ lên nụ cười, ngay cả năm ngón tay cũng bắt tri bắt giác siết chặt lại.

Chìm đắm hồi lâu trong niềm vui ấy, Tập Mặc Nhiên rốt cuộc mới kiềm chế tâm tình, tìm kiếm di động.

Đối phương tắt máy, Tập Mặc Nhiên đột nhiên bật cười vang. Đúng là lâu lắm rồi anh mới tỏ ra khấn trương vội vàng như vậy, biết cô đang đi dạo phố còn muốn bảo cô trở về, định khiến phụ nữ có thai bực lên ư?

Tập Mặc Nhiên định thần lại, định tiếp tục thu dọn đồ đạc, nhưng trong lòng vẫn vương bận chuyện quan trọng, nên không thể kiềm chế hẳn được. Anh đành mở di động gọi cho Lô Vi.

Lô Vi bắt máy rất nhanh, cô cất giọng rõ ràng ổn định, xung quanh vắng lặng, không hề giống như đang ở ngoài đường hay là ở cửa hàng quần áo: “Đồng chí Tập Mặc Nhiên, anh tìm tôi có việc gì?”

Tập Mặc Nhiên cất giọng hỏi: “Quân Duyệt có ở cạnh cô không? Cô ấy tắt máy, nhờ cô đưa máy cho cô ấy hộ tôi.”

Lô Vi ngây ra giây lát mới phát hiện ra “Quân Duyệt” là ai, chợt kêu lên, hỏi bằng giọng kỳ quái: “Cô ấy có ở chỗ tôi đâu!”

Tập Mặc Nhiên cau mày: “Cô ấy bảo hôm nay đi dạo phố cùng cô mà, cô ấy không đến tìm cô sao?”

“Thế ư! Đúng là tôi có hẹn cô ấy đi dạo phố, nhưng cô ấy có đồng ý đâu! Cô ấy nói cảm thấy hơi mệt nên muốn tới bệnh viện khám, hẹn hôm khác gặp nhau... Ủa, tôi tưởng anh cũng đi cùng cô ấy chứ?... Tập Mặc Nhiên?”

Tập Mặc Nhiên nghe vậy liền thoát tái mặt, anh nhìn lại tờ giấy xét nghiệm, ngày khám là một tuần trước.

Cô ấy tới bệnh viện... Cô ấy chắc hẳn không muốn giữ lại đứa bé!

Nếu muốn, chẳng phải lúc biết tin, cô ấy nên vui vẻ sao? Nhưng một tuần rồi cô ấy vẫn giấu diếm anh, thậm chí hôm nay còn lừa gạt anh bảo đi dạo phố, nhưng thực chất là tới bệnh viện! Cô đến đó làm gì anh lại không hiểu ư!

Tập Mặc Nhiên tựa hồ phát điên, lao thẳng ra ngoài. Anh đáng lẽ nên hiểu ra ngay chứ, cô ấy biết mình mang thai đứa con của anh, nhưng mấy hôm liền sắc mặt cứ sa sầm lại, rõ ràng cô ấy không muốn có đứa con này!

Một cô gái 25 tuổi phá thai không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng nếu là một ngôi sao 25 tuổi phá thai thì sẽ là chuyện vô cùng to tát. Nhất là khi dạo gần đây An An càng lúc càng nổi tiếng, đám phóng viên luôn rình rập, nếu bị phát hiện ra, chỉ sợ tiếng tăm của cô sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Chính vì lo ngại như vậy, nên hai hôm nay An An sốt ruột liên lạc với bên bệnh viện để sắp xếp tới phá thai. Bác sỹ phụ trách đã ký giấy bảo đảm sẽ không tiết lộ bí mật, làm xong một loạt thủ tục, bác sỹ bèn nói: “Để Tiểu Trương đưa cô tới phòng phẫu thuật, giải phẫu đơn giản lắm, cô không cần lo lắng.”

An An ngơ ngẩn nhìn tờ giấy trên bàn, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, lặng lẽ gặt đầu.

Bác sỹ thấy cô có vẻ do dự, bèn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Nếu cô vẫn phân vân, vậy cứ suy nghĩ kỹ đi, kéo sau này lại hối hận.”

Bệnh viện tư nhân nổi tiếng vốn có cung cách phục vụ rất chu đáo, hành lang bên ngoài phòng làm việc im lặng như tờ, An An hít một hơi thật sâu, nhắm nghiền mắt lại, nói: “Không cần, tôi đã nghĩ kỹ rồi.”

Hai người dợm đứng dậy, đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang tiếng cãi cọ ỏm tỏi, chiếc khay trên bàn tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, leng keng rung nhẹ, có cô y tá liên tục kêu lên: “Anh là ai? Chuyện gì đây? Bảo vệ đâu? Mau giữ anh ta lại!”

Ngay sau đó chợt nghe thấy tiếng bảo vệ quát lên: “Đứng lại!”

Tiếng hỗn loạn ầm ĩ khiến An An chợt nhú mày, loáng thoáng nghe thấy một giọng nói, An An chợt sững người lại, cô tức thì nghe thấy một giọng nói gấp gáp trầm khàn vang lên: “Tôi tìm An Quân Duyệt! Cô ấy đang ở đâu?”

Bác sỹ thấy cô tái mặt, cứ tưởng cô đang sợ hãi vì tình hình trị an ở đây, bèn áy náy nói: “Xin lỗi, để tôi đi xem sao, cô chờ một lát nhé.” Nói rồi bèn bước ra ngoài.

An An hơi ngẩn ra, lẳng lặng nghe tiếng ồn ào, không hề nhúc nhích.

Tập Mặc Nhiên lao xe tới bệnh viện như một cơn gió, anh tránh né bảo vệ, chạy lên thẳng tầng 12, đám bảo vệ phía sau hỗn hển đuổi theo. Ban nãy anh chỉ nhìn thoáng qua tấm bảng ghi tên các tầng, lên đến nơi liền không biết đường nào mà lần, bèn tóm lấy y tá hỏi xem người ở đâu.

Đám bảo vệ bấy giờ tóm được anh, trong lúc giằng co, bỗng có một bác sỹ xuất hiện, quát lên: “Xảy ra chuyện gì đây? Còn không mau đưa anh ta đi, để ảnh hưởng tới công việc thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Bác sỹ không biết anh là ai, cũng không biết anh có liên quan đến An An, nên nói thẳng toẹt, Tập Mặc Nhiên nghe vậy liền giật mình, cổ giãy dựa lên tiếng: “Cô ấy đang ở đây đúng không?”

Bác sỹ cau mày bảo: “Tôi không biết anh đang nhắc đến ai, nhưng anh tự tiện xông vào bệnh viện làm loạn thì phải chịu trách nhiệm...”

Nghe bác sỹ nói vậy, đám bảo vệ liền hơi lỏng tay, Tập Mặc Nhiên thừa dịp cởi tuột áo khoác đang bị bọn họ giữ chặt ra, đẩy mạnh họ về phía sau.

An An bất thành linh bước ra ngoài.

Bác sỹ đã lớn tuổi, ít khi quan tâm tới giới giải trí, nhưng nhóm y tá thì khá trẻ, An An lại đang nổi tiếng, bọn họ nhất thời sinh lòng hiếu kỳ, tần ngần ngó nghiêng.

“Quân Duyệt...”

An An tỏ ra thản nhiên: “Anh đến đây làm gì?”

Cô vừa cất tiếng hỏi, Tập Mặc Nhiên liền định thần lại, anh hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cô, hỏi: “Em tới bệnh viện làm gì? Muốn bỏ con của chúng ta ư?”

Nghe anh tra hỏi, An An cũng chẳng buồn tìm hiểu tại sao anh lại biết mình mang thai, rõ ràng cô đã lên tinh thần lúc ở phòng làm việc, nét mặt bình thản: “Tôi không muốn giữ lại nó.”

“Nhưng đó là con của chúng ta!” Tập Mặc Nhiên tức giận nói: “Em không thềm nói với anh tiếng nào đã đến bệnh viện luôn? Em có biết đứa trẻ này rất quan trọng với chúng ta không?”

“Thế ư?” An An khề cười, né tránh đôi mắt đau xót của anh: “Tôi chẳng thấy quan trọng gì sất.”

“Sao lại không?” Tập Mặc Nhiên sững sốt, thấy sắc mặt cô kiên định, bộ dạng không hề để tâm, anh bèn đành giọng nói: “Đó là con của chúng ta, anh cũng có quyền giữ nó lại hay không.”

“Quan hệ của chúng ta là gì chứ? Chẳng có ràng buộc pháp lý nào hết, anh dựa vào đâu mà bảo có quyền?” An An thấy anh tỏ ra kinh ngạc, bèn không muốn dùng dằng thêm, cô nói to: “Bác sỹ Tôn, bệnh viện của ngài bảo vệ cho sự riêng tư của bệnh nhân thế này à? Cứ để người ta tự tiện xông vào thế ư?”

Rõ ràng là cô không xử lý được vấn đề của mình còn trách ai! Bác sỹ Tôn thầm kêu khổ trong lòng, nhưng vội tỏ ra phẫn nộ: “Mau đưa anh ta xuống, kéo anh ta lại làm loạn thêm!”

Bảo vệ thấy vậy bèn kéo Tập Mặc Nhiên vào thang máy, Tập Mặc Nhiên nổi trận lôi đình, vừa giãy dựa, vừa muốn tóm lấy An An: “Quân Duyệt! Về với anh đi! Về rồi bàn sau!”

Bốn người bảo vệ mà không địch lại nổi một người đàn ông.

Đương lúc giằng co, Tập Mặc Nhiên tưởng chừng vùng ra được, cổ tay lại bị ai đó vặn xéo về đằng sau, đau tới mức cong cả người lại. Nhưng anh không hề nơi lỏng sức lực, đôi mắt đen sâu thẳm vẫn dán lấy An An: “Quân Duyệt, đó là con của chúng ta, em không thể nhẫn tâm thế được!”

Động tác của người nọ càng lúc càng mạnh, khiến Tập Mặc Nhiên toát hết mồ hôi lạnh, đồng thời bên tai vang lên giọng nói chắc nịch: “Tập Mặc Nhiên, cậu tỉnh táo lại đi.”

Đám bảo vệ đã dạt sang một bên từ lâu, người đang giữ lấy anh là một người đàn ông mặc quân phục, mày kiếm mắt sáng, cử chỉ lời nói toát ra vẻ uy nghiêm, đằng sau anh ta còn có một cậu lính cần vụ. Tập Mặc Nhiên khựng lại: “...Anh cả?”

Người đàn ông này chính là anh ruột của Dương Nhược Di, anh họ của Tập Mặc Nhiên - Dương Nghị. Tay anh ta vẫn siết chặt, cau mày nói: “Bệnh viện là nơi mà cậu có thể làm loạn được ư? Cậu im ngay cho tôi!” Vừa nói vừa giương mắt nhìn An An, mặt không cảm xúc: “Mời cô cứ tự nhiên.”

Câu này ý tứ rõ ràng, đúng lúc y tá phòng phẫu thuật bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt liền thoáng dừng chân, sợ hãi báo bác sỹ Tôn: “Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.”

An An không đợi bác sỹ Tôn trả lời, liền xoay người bước vào phòng, lạnh giọng nói: “Vây tiến hành luôn thôi.”

Lời vừa dứt, đôi mắt Tập Mặc Nhiên chợt hằn tia máu, anh bất chấp đau đớn, vùng mạnh tới nỗi muốn bỏ nhào vào căn phòng đó, khiến Dương Nghị vừa phải vất vả tóm anh lại, vừa rống lên với cậu lính: “Mau giữ lấy nó!”

Hai người quân nhân đương nhiên giữ chặt được anh, Tập Mặc Nhiên trơ mắt nhìn An An nhanh chóng tiến vào phòng, không thể ngăn cản nổi, lòng đau tựa dao cắt, gào lên một tiếng tuyệt vọng và đau đớn: “An Quân Duyệt!”

Từ khi quen biết, Tập Mặc Nhiên luôn có điệu bộ ôn hoà khiêm tốn, lễ độ ôn tồn, bên nhau lâu như vậy, đến bây giờ cô mới nhìn thấy bộ dạng kích động thất thố tới nhường này của anh, dù là cái lần cô tự tử không thành, quyết định tha thứ, anh cũng chỉ ôm chặt lấy cô, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tiếng gào thét tan nát cõi lòng xuyên qua hành lang, xộc thẳng vào phòng phẫu thuật. Lần đầu tiên cô thấy anh như vậy, trái ngược hẳn với vẻ tao nhã lịch lãm thường ngày.

Anh đau đớn ư? Hẳn là vậy rồi.

Bác sỹ Tôn thay trang phục, khử trùng xong, cách tấm khẩu trang nhắc nhở cô: “An An, tôi tiêm thuốc tê nhé?”

Chẳng qua chỉ một tiếng đồng hồ, nhưng trong mắt Tập Mặc Nhiên, phẳng phất dài như một thế kỷ.

Cuộc giải phẫu tiến hành rất nhanh, sau đó An An được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi một tiếng, sau khi quan sát không có vấn đề gì mới được ra ngoài. Lúc An An từ phòng bệnh ra, cho dù đã được nghỉ ngơi, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, tay đặt ngang bụng, người tinh tường vừa nhìn là phát hiện ra ngay cô vừa làm gì.

Đứa trẻ đã mất, Dương Nghị cũng không ngăn Tập Mặc Nhiên lại nữa. Anh đứng trước mặt cô, thần thái nhợt nhạt, song đôi mắt thâm trầm, vẻ mặt đau xót khó hiểu, khàn giọng hỏi: “Tại sao?”

An An cũng nhìn anh, mỉm cười: “Tôi vừa mới nổi tiếng, sự nghiệp cũng mới khởi sắc, tiền đồ sáng lạn như vậy, sao có thể vì một đứa bé mà vứt bỏ tất cả?”

Tập Mặc Nhiên đau khổ nói: “...Đứa bé sẽ không gây trở ngại tới sự nghiệp của em.”

“Cũng phải, có anh giúp sức, tôi sẽ không ngừng phát triển, dù có thêm đứa bé cũng chẳng ảnh hưởng lắm.” An An thẳng thắn đáp lại.

“Vây vì có gì?”

“Tôi tưởng anh rõ rồi chứ.”

Tập Mặc Nhiên kích động gào lên: “Anh không biết!”

Nụ cười trên mặt An An càng tươi tắn, thậm chí có phần hả hê: “Anh thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Có điều nếu anh muốn nghe, tôi cũng chẳng ngại gì mà không giải thích cho rõ ràng.”

“Đứa bé quả thực không ảnh hưởng tới sự nghiệp của tôi, thế nhưng vì sao tôi không muốn giữ lại nó? Bởi vì đó là con của anh, tôi không bao giờ muốn mang thai đứa con của anh, Tập Mặc Nhiên ạ. Tôi cảm ghét anh còn chưa đủ, sao còn muốn sinh nó ra chứ?”

Tập Mặc Nhiên tức thì loạn choạng. Vì lòng tự tôn bị đá kích, anh mới nhất định tìm cô hỏi cho rõ mọi việc.

Trong lúc chờ đợi cô, bà Tập có gọi tới. Bà cất giọng đau lòng, xỉ vả An An từ trước tới giờ luôn nung nấu lòng hăm hại, bà nói cô bằng lòng ở bên anh chỉ vì mong ước thành danh. Trước đây bà không kể cho anh nghe vì bà muốn anh tự phát hiện ra ý đồ xấu của cô, để anh tự mình trừng trị thích đáng. Thậm chí bà còn bảo, sở dĩ Dương Nghị xuất hiện là vì An An gọi điện tới thông báo cho họ biết, bà cũng không muốn giữ lại đứa cháu này, mà An An thì cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

Nếu những câu này được thốt ra từ trước ngày hôm nay, chắc Tập Mặc Nhiên vẫn tưởng rằng bà Tập muốn gây xích mích, ly gián bọn họ. Nhưng hiện giờ, từng thấy cô kiên quyết bước thẳng vào phòng phẫu thuật, anh mới phát hiện ra, có lẽ từ hôm cầu xin cô tha thứ, tất thấy đều do anh tự làm tự chịu.

“Hoá ra em không hề muốn tha thứ cho anh phải không, Quân Duyệt?”

An An nhìn thẳng vào mắt anh: “Phải. Kể khiến tôi phải tự sát, tôi chỉ hận không thể khiến hán phải bỏ mạng cùng, sao lại đáng giá tha thứ chứ?”

“...Hoá ra em hận anh đến thế.” Tập Mặc Nhiên bật cười cay đắng: “Trong nửa năm này, kỳ thực em toàn giả vờ vui vẻ, giả vờ yêu anh, giả vờ ở bên anh, có phải không?”

An An nghiêng đầu sang một bên, không nhìn anh nữa: “Phải, ai bảo anh tự xưng là bác sỹ tâm lý mà chẳng hề nhận ra? Chắc do tôi đóng kịch giỏi quá.”

Tập Mặc Nhiên không nói thêm gì, lát sau, anh mới cúi đầu xuống, buông giọng nỉ non: “Anh biết rồi, anh xin lỗi, cuối cùng vẫn khiến em phải thất vọng.”

Dứt lời liền lặng lẽ xoay người bỏ đi.

46. Chương 46

Thế giới tuy rộng lớn, nhưng cũng có thể nhỏ tới bất ngờ. An An và Tập Mặc Nhiên ở cùng một tiểu khu, cùng một toà nhà, cùng một tầng, nhưng đôi khi thế giới ấy vẫn xoay vần hết như xưa. Tựa như trước khi quen biết Tập Mặc Nhiên qua đoàn làm phim “8 tiếng kinh hoàng”, cô chưa bao giờ gặp anh ở khu nhà mình, hoặc tựa như hiện tại, dù biết nhà anh ngay đối diện, nhưng cô cũng không hề gặp lại anh.

Thành phố H năm nay mùa đông tới vô cùng sớm, mới đầu tháng 11, tiết trời đã trở nên lạnh cóng, mưa rơi lất phất, lạnh tái tê lòng.

Hỏi Tập Mặc Nhiên còn làm trợ lý cho cô, do có quá nhiều chương trình chào mời, nên anh chỉ chọn vài chương trình nổi tiếng nhất, sắp xếp vào tầm cuối năm. Trong số đó, An An cố gắng tham dự những tiết mục đơn giản nhất, trong khoảng thời gian này, cô cũng không có ý định tìm trợ lý hay công ty quản lý mới. Những khi rảnh rỗi, An An toàn ở lý trong nhà, phòng ốc âm áp, khiến An An càng lúc càng ngủ nhiều, cũng đỡ phải suy nghĩ tới những chuyện nhức đầu.

Nỗ lực của cô trong suốt một năm qua đã được đền đáp, các tác phẩm của cô càng ngày càng vang danh khắp chốn, tỉ suất trên truyền hình cũng dẫn đầu cả nước. Mấy ngày gần đây thường có người liên hệ mời cô tham gia các dự án mới, bởi cô không có trợ lý đại diện, nên bọn họ trực tiếp gọi vào số của cô. Song kịch bản xem qua xem lại cũng không có gì đặc sắc, nên An An cũng lười liên lạc lại.

Ngày đông trời mau, qua lễ Giáng sinh, chớp mắt bắt đầu ngập tràn không khí mừng năm mới.

Lễ trao giải điện ảnh toàn quốc có quy mô lớn nhất dự kiến tổ chức vào cuối năm, sau khi các bộ phim nổi tiếng lần lượt được ra mắt công chúng, lễ trao giải được bao người mong ngóng cũng chính thức long trọng khai mạc.

An An đã nhận được lời mời tham dự từ rất sớm. Thật ra năm ngoái cô cũng được mời tới dự, nhưng lúc đó do mới qua lại với Tập Mặc Nhiên, lại vẫn không thoải mái khi phải gặp Lương Cảnh Phàm, hơn nữa dù cô có đi thì cũng chẳng được ai chú ý, bèn quyết định không tham dự. Song năm nay ban tổ chức liên tục gọi điện tới mời mọc, cô kiểu gì cũng phải tới dự một chút.

Ngẫm ra cũng biết vì sao bọn họ nhất định phải mời được cô. Bộ phim “8 tiếng đồng hồ” mới chỉ trong 1 tuần đã công phá toàn bộ các rạp chiếu phim, thu về 9 vạn NDT, phá vỡ kỷ lục, trở thành bộ phim đầu tiên đạt mức doanh thu cao kỷ lục trong khoảng thời gian ngắn. Song song đó, “Hoa rơi xuân tuần thì” được mời công chiếu ở lễ trao giải điện ảnh quốc tế lớn, là nữ diễn viên chính của cả hai bộ phim, cô khó lòng không trở thành tâm điểm.

Cũng may thăm dò bắt đầu vào buổi sáng, đầu đông, tiết trời lạnh buốt, cho dù vậy, đám nữ diễn viên vẫn vận trang phục hở vai hoặc hở lưng, bước từng bước lả lướt giữa làn gió lạnh, giữa hai hàng flash chớp nháy liên tục, phong thái mị hoặc vô biên, hoàn toàn không giống như đang sống giữa mùa đông.

Nhưng bất kể bọn họ dùng trang phục cầu kỳ đẹp đẽ đến đâu để hấp dẫn ánh mắt của đám ký giả, thì cũng không thể bì nổi với những tâm điểm thực sự. Lúc đoàn làm phim “Hoa rơi xuân tuần thì” xuất hiện trên thảm đỏ, dàn máy tức thì lia hết về phía họ, khiến đám ngôi sao đành phải trở mặt đứng nhìn.

An An mặc bộ váy thắt eo cao, khoác thêm một chiếc áo choàng lông khá dày, chiếc áo choàng trông có vẻ nặng tới nỗi che hết cả dáng người, khác hẳn với những nữ minh tinh hở hang kia. Bọn họ không sợ lạnh, nhưng cô thì sợ.

Cô khoác tay đạo diễn Hứa Hà Tấn lên thảm đỏ, phía sau là Dương Nhược Di sánh vai bên nam diễn viên gạo cội nổi tiếng, tiếp nữa đến nhóm chế tác và biên kịch lừng danh. Đoàn siêu sao từ tốn bước tới, nháy mắt xung quanh liên xô xao ầm ĩ, từ đầu tới giờ, chỉ có mình An An là ngôi sao đang lên được khoác tay đạo diễn nổi tiếng, nên ai nấy đều thi nhau bàn tán.

Thảm đỏ diễn ra từ sáng tới chiều, 8h tối mới bắt đầu tới màn trao giải. Trời lạnh, An An đi xong thảm đỏ bèn tới thẳng phòng nghỉ, chẳng thèm tiếp chuyện đám ngôi sao đang lân la lại gần.

Dương Nhược Di cũng không nán lại lâu, cô ta bám theo An An vào phòng nghỉ, thậm chí còn dứt khoát ngồi xuống cạnh cô.

An An nhướn mày hỏi: “Tìm tôi à?”

Dương Nhược Di không đáp lại, cô ta ra chiều lơ đãng quan sát An An một lát, rồi cất giọng hỏi: “Ở đây ấm áp thế này, sao cô không cởi áo ra?”

“Tôi sợ lạnh ấy mà.” An An nheo mắt cười: “Cô việc gì phải khẩn trương như thế, vẫn đang lo tôi lừa dối, giấu diếm nhà các cô điều gì à?”

Dương Nhược Di biến sắc, bực bội lườm An An, quay ngoắt sang một bên, không nói không rằng.

Phòng nghỉ ấm áp, nhưng đa số mọi người đều ở bên ngoài trả lời phỏng vấn, tranh thủ móc nối các mối quan hệ nên căn phòng này khá yên ắng. An An tựa lưng vào sofa, buồn chán đến mức muốn ngủ gật, đương lúc mơ màng, cô chợt nghe thấy Dương Nhược Di buông giọng hỏi: “Cô không muốn biết Tập Mặc Nhiên hiện giờ ra sao ư?”

An An hơi run rẩy, nhưng cô không mở mắt ra, chỉ nhoẻn cười hỏi lại: “Anh ta thế nào thì liên quan gì đến tôi?”

Dương Nhược Di cứng người lại, nhưng không nổi giận, chỉ bình thản nói: “Sao lại không liên quan, nếu như không phải vì cô, anh ấy cũng không đến nỗi bỏ cả gia đình, nhất quyết sang Mỹ, khiến bác tôi tức tới nỗi suýt phải vào bệnh viện.”

An An nhắm nghiền mắt, tựa hồ đang dưỡng thần, nhưng đôi tay ẩn trong chiếc áo khoác chợt siết chặt lại, thần sắc vẫn bình thản, giọng nói thậm chí còn hơi lộ vẻ vui mừng: “Vậy ư, bây giờ hai chúng tôi đã thành người xa lạ, anh ta đi cũng tốt, đỡ phải thấy tôi rồi lại đâm ra thù hận.”

“Cô tưởng anh ấy hận cô ư?” Dương Nhược Di cười giấu cợt.

An An không đáp lại. Anh có thể không hận cô sao? Cô lừa anh lâu tới vậy, khiến anh phải cam tâm tình nguyện diễn trò với mình, sau đó còn cương quyết phá thai ngay trước mặt anh, cho dù tính tình tốt đến đâu, cho dù trước kia là lỗi của anh, thì giờ đây nhất định cũng sẽ không thể không nổi giận chứ?

Dương Nhược Di thở dài một tiếng, cất giọng bình thản xen lẫn tiếc nuối: “Hai người không hiểu rõ tính cách nhau, có lẽ đúng là không hợp ở bên nhau thật, thảo nào mà cuối cùng lại thành ra nông nổi này.”

Mãi về sau Dương Nhược Di mới biết đến chuyện An An phá thai. Tập Mặc Nhiên sa sút tinh thần, mang tiếng bác sỹ tâm lý, nhưng anh lại không thể kiềm chế nổi tâm tình. Dương Nhược Di chờ bên ngoài phòng anh cả ngày, lúc mở cửa ra, bước vào mới thấy căn phòng sặc mùi khói thuốc, đến lúc ấy, cô ta mới thật sự biết rõ mọi khúc mắc giữa anh và An An.

“Cô nhầm rồi... Anh ấy không hận cô, dù cô lừa dối anh ấy, anh ấy cũng không hề đem lòng thù hận, anh ấy chỉ thấy khổ sở mà thôi. Anh ấy bảo, nửa năm này, anh ấy không thể khiến cô tha thứ, không thể khiến cô lãng quên mọi chuyện, đáng lẽ ra anh ấy không nên cầu xin cô một lần nữa. Cô có biết vì sao anh ấy dứt khoát phải sang Mỹ không? Không phải vì anh ấy hận cô, không muốn dính dáng với cô nữa, mà bởi vì anh ấy nghĩ rằng nếu bản thân đã không thể giúp được cô, đã không thể khiến cô vui vẻ, hạnh phúc, vậy anh ấy nên từ bỏ.”

An An không biết mình mở mắt ra từ khi nào, cô ngơ ngẩn nhìn vào hư không, Dương Nhược Di nhìn cô, hiếm khi tỏ ra bình tĩnh: “An An à, anh ấy chưa bao giờ oán trách cô, nếu có trách, anh ấy cũng chỉ tự trách mình. Anh ấy thật lòng yêu cô, nhưng có lẽ, tình yêu ấy đã đặt nhầm chỗ rồi. Anh ấy luôn hết lòng tin tưởng, còn cô thì chỉ toàn lừa dối.”

An An ngây ra giây lát, rồi thản nhiên nói: “Vậy nên hiện giờ chúng tôi mới xa nhau, không phải sao? Tốt cho cả đôi bên thôi.”

Dương Nhược Di chẳng qua nẩy cơn kích động nên mới tìm An An nói dông nói dài như vậy, nếu không nói ra cô ta cứ cảm thấy không yên lòng. Nhưng nói ra rồi, nhìn biểu cảm của An An, cô ta chợt không hiểu mình làm vậy thì có tác dụng gì. Thần sắc của An An khá bình thản, cô ta cũng không muốn nhiều lời thêm, chỉ liếc nhìn thêm một cái, rồi đứng dậy bỏ ra ngoài.

An An nặng nề nhắm mắt lại, nhưng không thấy buồn ngủ nữa, lòng nặng suy nghĩ, cô chợt nhớ tới hồi mới khởi quay “Hoa rơi xuân tận thì.”

Lúc ấy là tháng 7, trời nắng chang chang, thời gian nghỉ trưa khá dài. Rảnh rỗi, mọi người bắt đầu thấy chán, có người bèn nảy ra ý chơi trò chơi, ngay lập tức đám nhân viên hậu trường liền đồng ý, đồng thời rủ rê cả nhóm diễn viên như An An chơi cùng.

Trò chơi rất đơn giản, mỗi nhóm một nam một nữ, nam bị che mắt, công người nữ trên lưng, nhờ vào sự chỉ dẫn của người nữ mà vượt chướng ngại vật, ai đến trước là thắng. Nhóm nhân viên cũng bày đầu ra đấy, lời hết bàn ghế quần áo xuống dưới đất, cơ hồ sử dụng hết tất cả đạo cụ ở trường quay.

Tập Mặc Nhiên cũng đồng ý chơi cùng, anh bị che mắt, công An An trên lưng, dò dẫm từng bước một. An An ghé sát vào tai anh, mỉm cười nói: “Anh tự cẩn thận đấy nhé, phía trước lắm đồ như vậy, nếu đụng vào khéo lại bị thương đấy.”

Tập Mặc Nhiên tuy không nhìn thấy cô nhưng vẫn cất giọng đầy ý cười: “Chẳng phải có em đấy sao? Có em chỉ dẫn, anh sẽ ổn thôi.”

Vừa mới dứt lời, anh liền công cô đâm luôn vào cái cây giả.

An An lấy cớ không rõ phương hướng, luôn khiến anh không đụng vào bàn thì cũng đụng vào ghế. Nhưng anh luôn luôn nghe lời cô, cô bảo sang trái, anh nhất định nghe theo, vất vả lắm mới tới được điểm đích cuối cùng.

Phải chăng anh ấy thực sự tin tưởng mình, yêu mình?

Đương lúc suy tư hỗn loạn, di động trong tay đột nhiên vang lên, An An cúi đầu nhìn màn hình hiển thị dãy số dài gọi tới từ nước ngoài, tay đột nhiên hơi run lên, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại, nhận máy.

“...An An?”

An An đang thấp thỏm trong lòng, nghe thấy giọng nói này nháy mắt liền cảm thấy thất vọng, cô bình tĩnh đáp lại: “Lương nhị thiếu, anh tìm tôi có việc gì?”

“Tôi nhìn thấy em tham gia lễ trao giải qua TV, muốn nói một câu chúc mừng...” Giọng nói của Lương Viễn thoảng chọc nhỏ dần. Người trong cuộc đương nhiên hiểu rõ sự tình, từ lúc xảy ra chuyện đó, An An cơ hồ vẫn luôn bận túi bụi. Tập Mặc Nhiên và Lương Cảnh Phàm tự quyết định mọi sự, hôm thứ hai sau khi An An tự sát bất thành, Lương Cảnh Phàm lập tức cử Lương Viễn ra nước ngoài quản lý chi nhánh công ty, trong thời gian ngắn không được trở về.

“Lương nhị thiếu thật có lòng.” An An nhoẻn cười đáp: “Nếu không nhờ có Lương nhị thiếu, tôi chắc cũng không được như ngày hôm nay.”

“An An...” Lương Viễn nhất thời ghen hòng, dừng lại giây lát mới tiếp: “Khi trước là lỗi của tôi, xin lỗi em. Tôi đã lừa Tập Mặc Nhiên, anh ấy gây ra chuyện với Tô Thần Thần cũng một phần do tôi cố tình chuốc say... Tôi thực sự không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, xin lỗi...”

“Đừng nói nữa.” An An cắt lời hắt ta: “Chuyện đã xảy ra rồi, anh còn có thể làm gì được nữa? Cảm ơn anh đã gọi tới chúc mừng, hẹn gặp lại.” Nói rồi An An ngắt máy luôn.

Cô và Tập Mặc Nhiên ra nông nổi này, chẳng nhẽ tất cả chỉ do lỗi lầm của Lương Viễn, Lisa và Tô Thần Thần thôi ư? Chẳng lẽ giữa hai người họ thực sự không có vấn đề gì khác nữa ư?

Lễ trao giải chính thức bắt đầu từ 8h tối. Hội trường đầy người, ai nấy đều là minh tinh tài tử nổi tiếng trong giới, ai nấy đều tập trung tinh thần, nhìn thẳng vào người trao giải, tất cả đều mong cái tên phát ra từ miệng họ là tên của mình.

Chỉ có An An ngồi ở hàng ghế đầu, tinh thần tựa hồ hơi hoảng hốt.

Cho dù máy quay chìa thẳng vào cô, màn hình LED trên sân khấu hiển thị hình ảnh của cô, cô vẫn cứ ngây ra không biết gì.

Toàn trường nổi tiếng vỗ tay âm ầm như sấm, những người ngồi bên cạnh không khỏi quay sang nhìn, An An vẫn không hề nhận thấy. Cho đến lúc Dương Nhược Di cúi vào người cô, cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Vị khách mời đã đọc lên tên người đoạt giải, lúc An An hoàn hồn lại, MC đang mỉm cười cất cao giọng: “Xin mời cô An An lên sân khấu nhận giải ‘Diễn viên xuất sắc nhất’!”

Mọi ống kính máy quay đều chìa vào cô, mọi tiếng vỗ tay âm ầm ấy đều vì cô, mọi ánh mắt chúc mừng, ước ao thậm chí cả ganh ghét đố kỵ cũng đều là vì cô. Bất luận thế nào, người đứng trên đài cao nhận thưởng, người giành được giải “Diễn viên xuất sắc nhất” cũng chính là cô - An An.

Ánh đèn, tiếng hoan hô rầm rì, thành công, danh tiếng, tất cả những thứ này đều từng là niềm khát vọng mà cô hằng mong mỏi. Gần 4 năm từ khi dấn thân vào nghề, không giờ phút nào cô lại không tưởng tượng ra bản thân đứng trên sân khấu, đứng trên đài cao nơi ai ai cũng nhìn thấy rõ, hướng về phía dưới, tuyên bố thành công, tuyên bố rằng dù cô không có gia thế, không có chỗ dựa, cô cũng vẫn có thể nổi tiếng, vẫn có thể áp đảo bọn họ, vẫn có thể trở thành diễn viên xuất sắc nhất.

Rốt cuộc thì khoảnh khắc ấy cũng đã tới, khoảnh khắc cô được tất cả mọi người công nhận khả năng, vỗ tay chúc mừng. Phải rồi, trong mắt những người dưới kia, cô đã trở thành ngôi sao nổi tiếng, khiến bao người phải khao khát!

Thế nhưng chính bản thân cô, lúc đôi mắt xuống thì thực sự nhìn thấy cái gì?

Ánh đèn rực sáng toả ánh hào quang trên đầu, sáng tới mức có chút nhức nhối. Giữa những tràng pháo tay nhiệt liệt, giữa chùm ánh sáng nhức mắt, cô chỉ nhìn thấy từng mảng màu tăm tối, tối đến nỗi nuốt chửng mọi hỉ nộ ái ố của con người, bóng tối biến mất, âu chỉ còn lại một thứ đã chết lặng đến tận cùng - diễn viên.

“Cảm ơn, cảm ơn ban tổ chức đã cho tôi cơ hội được đứng ở đây lĩnh giải...” Micro ngay bên dưới, An An nói xong tiếng cảm ơn, cổ họng chợt tắc nghẹn, không nói nên lời.

Mừng chảy nước mắt, hay là buồn không chịu nổi đây?

Mọi người dưới sân khấu đều vỗ tay chúc mừng, thế nhưng, mặc dù toàn bộ thế giới này đều vỗ tay khen ngợi cô, chỉ cần một người ấy không mỉm cười vì cô, thì niềm vui sướng này cũng chẳng thể trọn vẹn.

Lương Cảnh Phàm ngồi trên ghế nhìn lên sân khấu, hôn thê Đào Duyệt Hàm ngồi ngay bên cạnh. Anh có thể khiến cô nổi tiếng, nhưng cô cuối cùng lại chọn cách tự mình thực hiện mong ước.

Trên bước đường này, hẳn cô đã trải thấu hết mọi nỗi vui buồn mừng giận.

Anh để tay lên ngực tự vấn lòng mình, không giúp được cô là một nhẽ, nhưng căn bản anh không có đủ dũng khí để từ bỏ tất cả vì cô.

Bất luận thế nào, mong ước của cô cũng đã thành sự thật. Trong thoáng chốc, Lương Cảnh Phàm mím chặt môi, dõi theo người đang đứng trên sân khấu, đôi mắt ánh vẻ tựa hồ chưa xốt, tựa hồ tiếc nuối, tự giễu.

*

Ba tháng sau.

Cuối phố Thất Tình mới xuất hiện một quán bar kiêm quán cafe. Bước vào quán là không gian cafe hai tầng, bày trí trang nhã, vòng ra đằng sau quán cafe là một hành lang, đầy tấm cửa vừa lớn vừa nặng ra là quán bar có phong cách khác hẳn.

Lô Vi đi vòng quanh một vòng, nhìn người đang ngồi ở tầng một quán cafe, cất giọng hỏi: “Cậu định làm gì thế?”

An An biếng nhác chống tay lên cằm, cười đáp: “Sao? Cậu không thấy tổ bố trí rất hợp lý à? Ban ngày thì quyến rũ mấy chàng trẻ tuổi, ban đêm nhìn ai thuận mắt liền tóm lấy luôn, phục vụ cả đời sống tinh thần lẫn thể xác, chẳng phải rất thích thú còn gì?”

Lô Vi bĩu môi dè bĩu, nhìn xuống bụng An An: “Trông bộ dạng cậu bây giờ mà còn câu được anh chàng nào nữa!” Vừa nói vừa sờ nhẹ vào bụng cô: “Gần bảy tháng rồi đúng không?”

“Ừ.” Mùa xuân, ánh nắng ấm áp toả chiếu khắp nơi, An An càng ngày càng lười nhác, lúc nào cũng chỉ muốn ngủ vùi.

Lô Vi cảm nhận được đứa bé trong bụng An An cử động, bèn thở dài một tiếng.

Sau lễ trao giải điện ảnh, An An hoàn toàn rút lui khỏi ngành giải trí. Cô không hề lên tiếng giải thích, những người cất công liên lạc hợp tác cô đều một mực từ chối hết. Dần dần giới truyền thông bắt đầu để ý, đưa tin đồn nhảm, An An chẳng thèm quan tâm. Lâu dần chẳng còn ai chú ý tới cô nữa.

Ngành giải trí là nơi luôn luôn xuất hiện đủ mọi tin tức mới mẻ, chẳng ai muốn níu kéo một người kiên quyết không bao giờ xuất hiện trở lại nữa.

Lúc An An định phá thai, Lô Vi và Kỷ Minh Thần đang đi hưởng tuần trăng mật. Kỷ Minh Thần hiểu rõ chuyện giữa hai người họ, sợ Lô Vi biết chuyện lại gây rắc rối, bèn quyết tâm giấu kín. Đến khi bọn họ trở về, lúc Tập Mặc Nhiên sang Mỹ, Lô Vi mới biết hết mọi chuyện, cô ấy tức đến độ “dẫn” cho Kỷ Minh Thần ngay tại trận!

Nhà họ Tập thấy An An định phá thai thì gắt gao theo dõi cô, bà Tập căn bản không muốn đứa trẻ được sinh ra đời, cho nên mới nhất định phải xác nhận rõ để tránh lưu lại hậu hoạn. An An sợ Tập gia giở trò, lúc ở trong phòng phẫu thuật, bất chợt nảy sinh ý muốn giữ lại đứa bé, cô liền gọi cho Kỷ Minh Thần. Cô không có gia thế, không có chỗ dựa, chỉ có thể nhờ cậy ông chồng của cô bạn thân nhất.

Dù Kỷ Minh Thần biết rõ chuyện giữa An An và Tập Mặc Nhiên, nhưng anh không muốn nhúng tay vào, cho nên dù ra tay giúp đỡ nhưng không hề nói cho Tập Mặc Nhiên biết. Sau đó Lô Vi biết chuyện, cũng bảo Kỷ Minh Thần đừng nói ra, nhờ vậy bọn họ có thể giấu diếm được đến tận ngày hôm nay.

Có một số việc, dù có lòng tác hợp nhưng chưa chắc có thể thành công. Tình cảm giữa An An và Tập Mặc Nhiên đã có rạn nứt, cố cưỡng ép âu cũng không có kết quả, chỉ bằng để cho người trong cuộc cần thận suy xét lại, tự hiểu ra.

Lô Vi nhìn An An đang nhắm hờ mắt lại, cất giọng thăm dò: “Cậu vẫn còn yêu anh ấy đúng không?”

An An mỉm cười yếu ớt, trong nụ cười ấy là vẻ bình tĩnh, dịu dàng: “Sao có thể thế được, nếu vẫn còn yêu, sao tớ có thể gây tổn thương tới nỗi anh ấy phải bỏ ra nước ngoài chứ.”

“Cậu nói dối.” Lô Vi gõ nhịp xuống bàn: “Nếu đã thật sự buông xuôi, cậu sẽ không giữ lại đứa bé này.”

An An không đáp lại, Lô Vi nhấp một ngụm cà phê, hít sâu một hơi, nói: “Hai người vẫn còn trẻ người non dạ lắm!”

An An bật cười ha hả, lườm cho Lô Vi một cái: “Cậu tưởng cậu kết hôn được vài chục năm rồi chắc.”

Lô Vi cũng mỉm cười, song tỏ ra nghiêm túc: “Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê! Có điều nói thật lòng nhé, dù bây giờ cậu tưởng thế, nhưng vài năm nữa cậu sẽ nghĩ khác đây. Tuy hiện giờ trong lòng cậu đan xen yêu hận, nhưng dần dần, qua thời gian, những thứ ấy sẽ tự tách biệt rõ ràng. Rồi sẽ có một ngày cậu phát hiện ra, những chuyện khi xưa đã tan thành mây khói. Nỗi hận của cậu chẳng qua chỉ là sai lầm nhất thời trong lúc hồ đồ mà thôi. An An, tớ nói thật đấy.”

“Ừ, tớ biết.” Cô dừng giây lát, rồi nói tiếp: “Nhưng mà bây giờ tớ không hề hối hận.” Cô không hối hận vì đã lựa chọn nghề nghiệp này, đã lựa chọn cách sống như vậy, thậm chí vì đã lựa chọn làm tổn thương tới người khác.

Lô Vi nhất thời không biết nói gì thêm, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu sau cất tiếng trầm ngâm: “Nếu như tương lai có ngày anh ấy trở về, muốn nói lại tình xưa, cậu có bằng lòng không?”

Tương lai ư... Một ngày nào đó ngẫu nhiên gặp lại, liệu có phải anh đã cưới người con gái khác, còn cô cũng đã có chồng không?

Đôi mắt An An mờ mịt như hư không, cô cúi đầu nói: “Biết đâu được đấy.”

Có thể sẽ có một ngày bọn họ gặp lại nhau, chuyện xưa đã tan như mây khói, anh chưa lấy vợ, cô chưa gả chồng, anh cất giọng ôn hoà gọi “Quân Duyệt”, cô yêu kiều kêu “Tập ca ca”, sau đó hết thấy bắt đầu lại từ đầu, là thực sự làm lại từ đầu.

47. Chương 47

Bốn năm sau.

Sáng sớm thứ Bảy, quán cafe vừa mới mở cửa, Lô Vi dắt theo một cô bé đẩy cửa bước vào.

Khách khứa lèo tèo vài người, An An đang ngồi trong góc nhìn con ăn sáng, lia mắt hỏi: “Cậu đến làm gì?”

Không đợi Lô Vi đáp lại, cô bé xinh xắn đáng yêu đứng bên cạnh liền buông tay mẹ mình ra, tung tăng nhảy đến trước mặt cậu bé đang ngồi cạnh An An, vỗ nhẹ lên người cậu bé, nói: “Dật Nhi!” Cậu bé bị quấy rầy liền hơi cau mày lại, rồi ngoan ngoãn ngồi nhích sang bên cạnh, đoạn cố kéo bà chị chân ngắn lên ngồi cùng mình.

Lô Vi nhăn nhó nói: “Hôm nay tớ với Kỷ Minh Thần phải đi có việc, không dắt hai đứa nó theo được, định đưa Quyển Quyển với anh trai nó về nhà cũ, nhưng con bé cứ nặng nề đòi tới chỗ con trai cậu, hơn nữa thằng anh nó mà hở ra một cái là bắt nạt nó ngay, bà nội tụi nó làm sao quản được cả hai đứa, vậy nên... An đại mỹ nhân, hãy thương lấy tớ nhé?”

An An vừa nhoen cười chế giễu, vừa cúi xuống bế thốc cô bé lên ngồi cạnh con trai mình: “Bao giờ về đón Quyển Quyển nhớ trả tiền công trông trẻ cho tớ đấy.”

Lô Vi nhón lấy một miếng bánh ngọt trước mặt, vừa nhét vào miệng, vừa huých nhẹ vào người An An: “Đồ hẹp hòi!”. An An tươi cười không chấp, rót một cốc nước trái cây cho cô bé uống.

Kỷ Minh Thần đang chờ ở bên ngoài, Lô Vi nhờ vả xong rồi liền định đi, nhưng mới nhấc chân được vài bước liền thoáng dừng lại, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Còn việc gì nữa.” An An nhướn mày hỏi.

Lô Vi ấp úng: “Chuyện quá khứ... Cậu đã buông bỏ hoàn toàn rồi ư?”

An An chợt chờ người lại, lấy cốc nước trái cây từ tay nhân viên, bình thản nói: “Chuyện quá khứ đã là dĩ vãng, còn nhắc lại làm gì?”

Lô Vi gật đầu bảo: “Ừ, cậu nói cũng đúng. Tớ đi đây.”

Chẳng phải Lô Vi tự dưng nhắc đến, mà bởi vì Tập Mặc Nhiên đã trở về thật rồi! Anh ta bắt thăm bốn năm, mấy hôm trước Lô Vi nghe mẹ chồng mình kể mới biết Tập Mặc Nhiên ở lý bên nước ngoài, không buồn về thăm cha mẹ, ngay cả hôn sự cũng không màng, khiến bà Tập đành phải viện cớ sức khỏe có vấn đề để ép buộc anh ta trở về. Mấy ngày gần đây Lô Vi cũng biết chuyện bà Tập đang thu xếp tìm giúp Tập Mặc Nhiên một cô tiểu thư con nhà danh giá để mau chóng kết hôn.

Mấy năm gần đây, do Kỷ Minh Thần và Lô Vi cố tình giấu diếm, nên hai nhà Tập, Dương đều không hề biết bọn họ có một cậu cháu trai, nếu không thì An An cũng không có khả năng sống yên ổn được đến giờ.

Lô Vi đi rồi, An An tiếp tục cho hai đứa trẻ ăn uống, có điều thần sắc cô dần dần trở nên lơ đãng.

Giống như Lô Vi từng nói, thời gian quả là liều thuốc tốt. Thấm thoát bốn năm trôi qua, có thứ đã tan biến hoàn toàn, có thứ lại cứ bắt rễ sâu trong lòng, chưa từng phai nhạt, thậm chí theo thời gian, còn ngấm ngấm nồng đậm hơn.

Sự bất cần, không hối hận, dần dần theo cuộc sống sinh hoạt thường nhật, đã biến thành hối hận từ lúc nào chẳng hay. Đôi khi ngồi một mình trong quán bar tù mù, cô chợt nảy sinh niềm tiếc nuối, phiền muộn.

Ngồi dưới ánh đèn nhợt nhạt, cô bắt thần hối hận khi còn trẻ không thể giữ mình trong sạch.

Thân thể và linh hồn vốn là một thể thống nhất. Một khi đã bán thân thể vì danh lợi, vậy từ khi ấy trở đi, dù cô có tự huyễn hoặc, chống chế rằng linh hồn tách bạch với thân thể, thì linh hồn cô tựa hồ cũng dần dần trở nên biến đổi.

Cơ thể và tâm hồn vốn hoà làm một, cô không giữ được bản thân trong sạch, vô hình chung trái tim cũng dần méo mó, đặt hết tương lai, hy vọng vào nơi vách đá cheo leo, thậm chí còn làm hại cả người muốn giúp đỡ mình.

Quán cafe và quán bar của An An kinh doanh theo lối độc đáo riêng biệt. Lúc quán cafe đóng cửa cũng là lúc quán bar bắt đầu mở cửa, vì lý do này mà khách khứa muốn vào quán bar thường hay tụ tập ở quán cafe để chờ tới giờ mở cửa, vô hình khiến quán cafe cũng trở nên đắt khách.

Sáu giờ chiều, nhóm người đẩy cửa bước vào, tìm một chỗ ngồi xuống. Một chàng trai nói: “Còn một tiếng nữa mới đến giờ mở cửa, có ai muốn ăn chút gì không? Bánh ngọt ở đây ngon lắm đấy, Tập Mặc Nhiên à, anh thấy nơi này thế nào, hay chứ? Khác biệt hẳn so với những quán bar bên cạnh đó!”

Người ngồi đối diện cậu ta là một người đàn ông vừa mới về nước, bị đồng nghiệp rủ rê lôi kéo tới đây - Tập Mặc Nhiên.

“Ừ.” Tập Mặc Nhiên lơ đãng trả lời, kỳ thực anh đang tư lự tới tên cửa hàng - An Dật, bầu không khí của quán này khá thoải mái, khiến người khác dễ dàng thư thái, thả lỏng tâm tình.

Đồng nghiệp cất tiếng bàn tán: “Nghe nói chủ quán rất xinh đẹp, một người phụ nữ mà có thể quản lý cả một cửa hàng to thế này, đúng là hiếm gặp.”

Đồng nghiệp B tiếp lời: “Đàn bà xinh đẹp có gì mà hiếm, quan trọng nhất là bà chủ cửa hàng lai lịch ly kỳ lắm. Mấy năm trước cô ấy vẫn còn là ngôi sao nổi tiếng đấy, có điều cô ấy hiếm khi xuất hiện, cũng ít khi gặp gỡ khách hàng, nên chẳng ai biết chính xác danh tính của vị này.”

“Cậu gặp rồi ư?”

Đồng nghiệp B nhướn cười nói: “May mắn gặp được một lần, quả thật là cực kỳ xinh đẹp.”

Đang hàn huyên, người phục vụ tiến tới thông báo quán bar đã mở cửa, mời khách vào. Đa số mọi người đang ngồi ở quán cafe bèn đứng lên đi vào, nhóm người Tập Mặc Nhiên chờ mọi người đi vẫn mới đứng dậy, đồng nghiệp B đột nhiên huých nhẹ vào tay người bên cạnh, thì thầm nói: “May chưa kia, các cậu nhìn đi, bà chủ đấy.”

Nhất thời ai nấy đều hít sâu một hơi, đồng nghiệp ban nãy lên tiếng: “Đúng là ngôi sao có khác, trẻ đẹp thế? Ủa, cô ấy kết hôn rồi à? Sao lại dắt theo đứa nhỏ?”

Những người khác cũng bước chậm lại để nhìn ngó kỹ hơn một chút. Tập Mặc Nhiên đứng sau lưng họ, thấy bọn họ liếc về phía đó thì cũng lơ đãng nhìn theo, trong nháy mắt, cả người liền thoát cứng đờ lại.

Xa cách bốn năm, dù có gặp lại thì tâm tình anh cũng nên hoàn toàn khác trước, tựa hồ phai nhạt, hững hờ, tựa hồ giống như người đứng nước lã mới phải. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cô, nỗi nhớ nhung quyến luyến đột ngột trào dâng, bên tai không phải văng vẳng tiếng cười lạnh lẽo hay câu nói lừa dối, mà lại là hình ảnh cô ôm riết lấy cánh tay anh, yêu kiều thỏ thẻ gọi “Tập ca ca”.

Tập Mặc Nhiên nhất thời bừng tỉnh, lý trí bay sạch, đôi chân anh bắt giác hướng về phía ấy.

An An dẫn hai đứa bé nghịch ngợm An Dật và Quyển Quyển ra ngoài chơi cả sáng, trước khi về còn đi siêu thị mua một túi đồ ăn vặt to, khệ nệ xách đồ, dắt hai đứa nhỏ vào nhà, đang muốn tới hỏi nhân viên xem tình hình cửa hàng hôm nay thế nào, bất thành linh phía sang vang lên một giọng nói tựa hồ sấm động bên tai: “Quân Duyệt.”

An An tức thì khựng lại, cô không quay đầu, hai đứa bé đi theo cô trái lại ngoảnh lại nhìn, Quyển Quyển cất giọng non nớt hỏi: “Chú ơi, chú gọi ai thế?”

Giọng nói trẻ con vừa thốt ra, An An lập tức hoàn hồn lại, cô xoay người, ra chiều tự nhiên chắn trước mặt An Dật. May mà cô đang đeo kính râm, ngăn lại đôi mắt hoảng hốt lấp lánh ánh nước.

An An tỏ ra bình tĩnh, cất giọng thản nhiên: “Đã lâu không gặp.”

Tập Mặc Nhiên do nhất thời kích động nên mới bước tới, nhìn thấy vẻ lạnh lùng bình tĩnh của cô, anh tức thì nghẹn lời, không biết nên nói gì? Anh không đành lòng nổi, gọi cô để làm chi đây?

Quyển Quyển ồn ào đòi lôi đồ trong túi An An đang xách ra, bấy giờ Tập Mặc Nhiên mới để ý tới đứa bé cô đang dắt tay, anh liền biến sắc, cất giọng chần chừ: “Đây là... con em ư?”

An An hoảng hốt vô cùng, có thể Tập Mặc Nhiên chỉ vô ý hỏi, nhưng bởi lòng đang nặng suy tư nên cô mới không biết phải trả lời thế nào. An Dật lớn nhanh như thổi, phong thái cũng hơi già dặn, nếu Tập Mặc Nhiên mà đào sâu suy nghĩ, phát hiện ra thì cô phải làm sao?

Cô và Tập Mặc Nhiên đều ôm suy tư riêng, đúng lúc đó Quyển Quyển thấy buồn chán, bèn nắm lấy tay An An ngược lên hỏi: “Di ơi, Quyển Quyển mệt rồi...”

An An chợt vụt qua một suy nghĩ, cô lạnh nhạt đáp: “Đây là hai đứa con của Lô Vi, hôm nay cô ấy có việc nên nhờ tôi trông giúp. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi phải đưa hai đứa nó lên tầng nghỉ ngơi, anh về với đồng nghiệp đi chứ? Bữa nay để tôi mời, các anh cứ tự nhiên.”

Dứt lời liền gọi phục vụ dọn đồ, sau đó dắt hai đứa nhỏ lên tầng.

Tập Mặc Nhiên ủ rũ, đứng im dõi theo bóng dáng cô. Đám đồng nghiệp đứng phía sau đã sớm ngạc nhiên xì xào, bèn lại gần hỏi: “Anh biết cô ấy à?”

Đồng nghiệp B chợt ồ lên: “Tôi nhớ ra rồi...” Người đó còn chưa nói hết câu, liền bị một cô gái véo mạnh eo một cái, biết điều ngậm miệng lại ngay. Hồi còn nổi tiếng, An An từng qua lại với quản lý của mình, nhưng chuyện đã qua lâu, giới giải trí lại lớp lớp tin đồn, những người từng biết chuyện cũng mau chóng lãng quên. Nếu hai người họ không tình cờ gặp lại, chắc B cũng không nhớ ra An An và ông chủ mới của mình từng có thời gian bên nhau.

Nhóm người bước vào quán bar, đồng nghiệp nữ do dự hỏi Tập Mặc Nhiên: “Hai đứa trẻ là con cô ấy à?” Cô gái này là con gái của một gia đình khá có tiếng trong thành phố H, ít nhiều biết đôi chút chuyện của Tập Mặc Nhiên, nên mới kim lòng không dặng mà cất tiếng hỏi.

“Không phải.” Về mặt Tập Mặc Nhiên khá nặng nề: “Là con của Kỷ Minh Thần, cô ấy trông giúp thôi.”

Cô gái tức thì gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhưng đột nhiên thấy lạ, bèn hỏi: “Không phải! Bé gái thì đúng là con gái của Kỷ Minh Thần, nhưng bé trai thì không! Tôi đã từng gặp con anh ấy rồi, thằng bé lớn hơn nhiều, hình như không đúng lắm?”

Tập Mặc Nhiên đang thần thờ, nên chỉ liếc sang nhìn cô ta giây lát, rồi không nói năng gì. Bất kể là con của ai thì cũng không phải là con của anh, con của anh và cô, bốn năm trước đã không có, bốn năm sau càng không thể.

Đồng nghiệp nữ thấy anh không đáp lại thì cất tiếng suy tư: “Con của Kỷ Minh Thần rõ ràng trông khác hẳn mà, lúc mới nhìn thấy cậu bé đó, tôi đột nhiên thấy có vẻ khá giống anh!”

Tập Mặc Nhiên đang ngậy ra, đi được vài bước, cả người liền chấn động, anh dừng ngay lại, xoay sang hỏi: “Cô vừa nói... Thằng bé giống tôi?”

“Ừ! Giống lắm, gương mặt và lông mày đều giống y hệt, khí chất càng...” Nói đến đây, cô ta cũng chợt nhận ra điều gì đó, bất thần run giọng: “Không phải chứ?”

Tập Mặc Nhiên không còn tâm trí đâu mà phỏng đoán cùng cô ta, anh nhanh chóng lao lên cầu thang lên tầng.

Quyển Quyển là một cô bé ham ngủ, vừa kêu một cái liền lăn quay ra ngủ khò khò.

An An đưa quần áo cho con trai thay, An Dật giương đôi mắt dò xét mẹ mình, cất giọng hỏi: “Mẹ đang buồn à?”

An An cố gắng tươi cười đáp lại: “Tại hôm nay đi chơi với hai đứa một chết đi được còn gì?”

“Con không hỏi chuyện đó.” An Dật tuy mới gần bốn tuổi, nhưng tâm tư vô cùng nhạy cảm, lại rất thông minh. “Chú ban nãy... Mẹ buồn vì chú ấy phải không?”

An An hơi ngậy ra, xoa nhẹ tay lên đầu con: “Để ý ghê thật!” Cô vừa nói vừa nhoẻn cười: “Mẹ đâu có buồn gì đâu.”

An Dật gật đầu tỏ ý đã hiểu, chuẩn bị lên giường đi ngủ, An An thấy vậy bèn kéo con lại trước người, hỏi: “An Dật, chú ban nãy... Con thích chú ấy à?”

An Dật trừng đôi mắt đen láy như hột nhãn lên, lắc đầu: “Mẹ à, chú ấy là người xa lạ với con mà, con đâu có biết chú ấy là ai!”

An An vuốt lên mái đầu con, không nói thêm gì. An Dật hơi dăm chiêu suy nghĩ, rồi nhỏ nhẹ nói: “Mẹ hỏi vậy vì mẹ thích chú ấy phải không?”

An An hơi ngẩn ra, bật cười bảo: “Suy luận kiểu gì vậy? Tiểu tử đáng ghét! Đi ngủ mau, ngủ dậy chúng ta về nhà.”

An Dật gật đầu, thấy mẹ mình không có vẻ buồn bã nữa thì lại hỏi: “Mẹ ơi, sao lúc chú kia nói chuyện lại trông buồn thế? Chú ấy là ai vậy? Sao con chưa từng nhìn thấy?”

An An kinh ngạc, ngơ ngác nhìn cậu con trai nhạy cảm của mình, nhất thời không thốt nên lời. Có phải chẳng? Anh rất buồn ư? Tại sao phải buồn bã khổ sở như thế?

Đương lúc An An thất thần, An Dật liền nhìn thấy có người đứng trước cửa phòng, người ấy tựa hồ kinh ngạc, ngay sau đó cất giọng run rẩy, khó tin, mừng rỡ khôn cùng: “An Dật... Ta, ta là cha của con...”

Kết thúc.

Lời tác giả

Đừng đánh tôi! Đừng đánh tôi! Tôi tự nhận thấy đây là cái kết hợp lý nhất rồi, các bạn oánch tôi đến ngã lăn ra đất tôi cũng không viết tiếp đâu!

Nghiêm túc nhé, tôi thật sự thấy dừng ở đây là cái kết hoàn hảo nhất rồi. Có lẽ các bạn sẽ nói, cái kết này đâu phải là HE, bọn họ còn rất nhiều lời muốn nói mà chưa nói ra được. Nhưng mà, đối với tôi, nếu cứ viết tiếp về chuyện bọn họ bắt đầu lại thì không thể ăn khớp với toàn bộ nội dung câu chuyện được.

Kỳ thực tôi đã muốn dừng ngay ở chương trước rồi, nhưng vì quá yêu mến An An, cũng không muốn khiến cô ấy đau khổ nên tôi mới phóng bút cho cô ấy thêm một cơ hội, vì vậy chương kết này chính là cơ hội ấy.

Tuy tôi không viết thẳng ra chuyện bọn họ sau cùng lại quay về bên nhau, nhưng An An là cô gái thông minh, các bạn độc giả cũng là những cô gái thông minh, hẳn có thể hiểu vì sao tôi lại dừng ở đó. An An chắc chắn sẽ biết nắm bắt lấy hạnh phúc của mình, hơn nữa, qua chương này, tôi nghĩ giữa họ đã không còn vướng bận bất cứ thứ gì nữa, cụ thể hơn mọi người có thể tìm được ẩn ý mà tôi đã viết ở những chương trước! Kết cục của họ đã rất rõ ràng rồi nhé!

Có thể sau này bọn họ sẽ gặp phải xích mích, rồi cản trở từ gia đình, nhưng những việc này thực sự không nên tiếp tục xuất hiện trong truyện, chưa biết chừng một ngày nào đó tâm huyết dâng trào, tôi sẽ viết tiếp một bộ nữa về họ đó! Ha ha ha, nói đùa thôi, tôi cũng hết ý tưởng rồi~~

Được rồi, không dong dài nữa, dù các bạn có hiểu suy nghĩ của tôi hay không thì truyện này cũng đến đây là kết thúc rồi nhé! Thêm nữa là không có ngoại truyện đâu, vì có thể sẽ ảnh hưởng tới kết cấu cả truyện. Thế nhé. Chào các bạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien>